DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

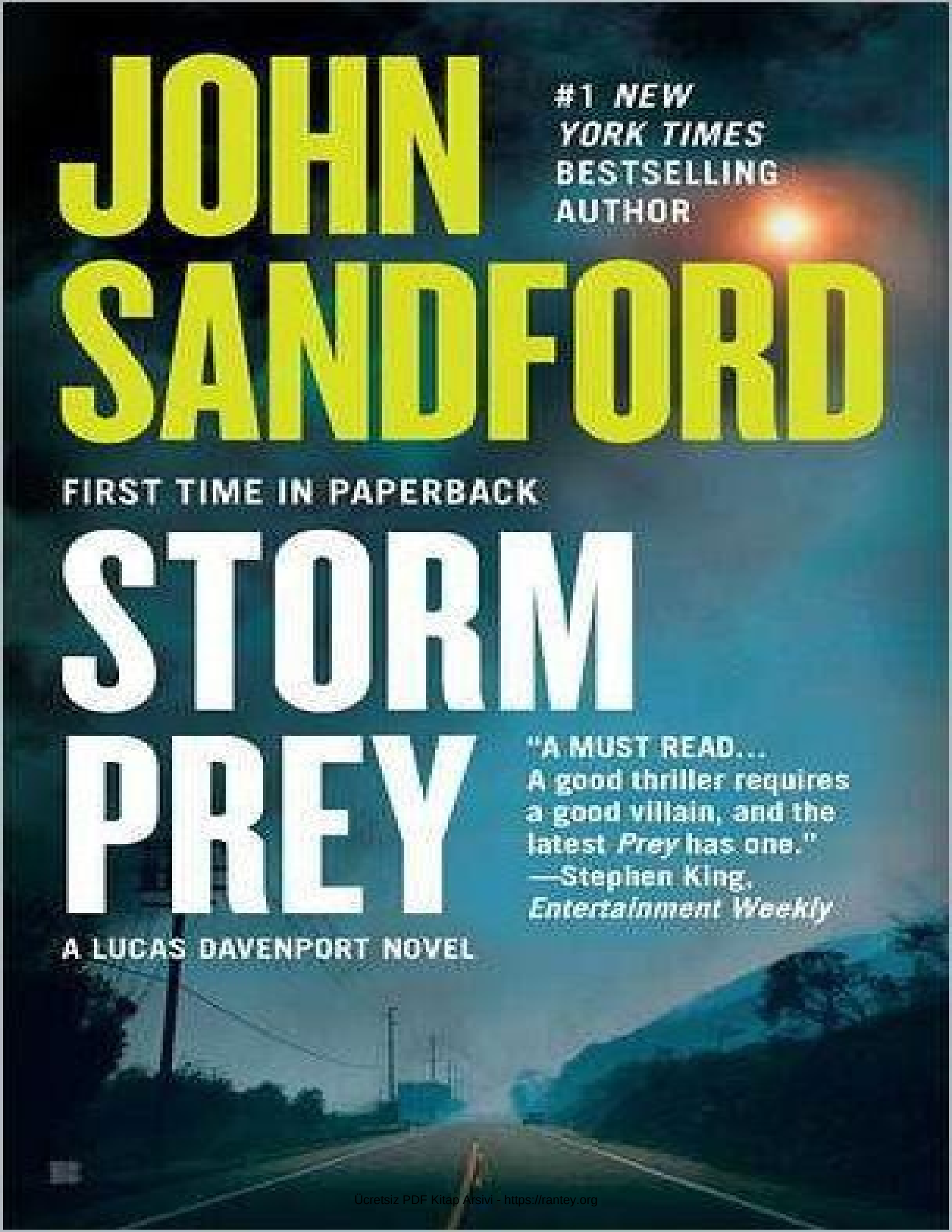
RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭🌻🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💖💜🦜💫⚜️

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçindekiler

Başlık Sayfası
Telif Hakkı Sayfası

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

JOHN SANDFORD TARAFINDAN DA

Avın Kuralları
Gölge Av
Avın Gözleri
Sessiz Av
Kış Avı
Gece Avı
Zihin Avı
Ani Av
Gece
Mürettebatı
Gizli Avı
Belirli Avlar
Kolay Avlar
Seçilmiş Av
Ölümlü Av
Çıplak Av
Gizli Av Kırık
Av Ölü İzle
Görünmez
Av
Hayalet Av Kötü
Av

KIDD ROMANLARI

Aptalın Koşusu
İmparatoriçe
Dosyası Şeytanın
Şifresi
Asılan Adamın Şarkısı

VIRGIL FLOWERS ROMANLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ayın Karanlığı Isı
Yıldırım Rough
Country

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

STORM PREY

JOHN SANDFORD

G. P. PUTNAM'S SONS

New York

G. P. PUTNAM'S SONS
1838'den Beri Yayıncılar
Penguin Group tarafından yayımlanmıştır
Penguin Group (USA) Inc., 375 Hudson Street, New York, New York 10014,
USA Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto,
Ontario M4P 2Y3, Kanada (Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü)
Penguin Books Ltd, 80 Strand, London WC2R 0RL, İngiltere Penguin Ireland,
25 St Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin Books Ltd'nin bir bölümü)
Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124,
Avustralya (Pearson Australia Group Pty Ltd'nin bir bölümü)
Penguin Books India Pvt Ltd, 11 Toplum Merkezi, Panchsheel Park, Yeni Delhi-110 017, Hindistan Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale,
North Shore 0632, Yeni Zelanda (Pearson New Zealand Ltd'nin bir bölümü)
Penguin Books (South Africa) (Pty) Ltd, 24 Sturdee Avenue, Rosebank,
Johannesburg 2196, Güney Afrika

Penguin Books Ltd, Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Telif Hakkı© 2010 John Sandford
Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz, olmadan herhangi bir basılı veya elektronik formda taranabilir veya dağıtılabilir.

İzin. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Satın alma sadece yetkili baskılar. Kanada'da eşzamanlı olarak yayınlandı

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data
Sandford, John, tarih.
Fırtına Avı / John Sandford.
s. cm.
eISBN : 978-1-101-18771-5
1. Davenport, Lucas (Hayali karakter)-Kurgu. 2. Polis-Minnesota-Minneapolis-Kurgu. 3. Minneapolis (Minn.)-Kurgu. I. Başlık.
PS3569.A516S’.54—dc22

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da
kurgusaldır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Her ne kadar yazar telefon numaralarını ve internet adreslerini doğru vermek için her türlü çabayı göstermiş olsa da
yayınlandığında, ne yayıncı ne de yazar herhangi bir
hatalardan veya yayınlandıktan sonra meydana gelen değişikliklerden sorumlu değildir. Ayrıca, yayıncının yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya bunların içeriği üzerinde herhangi bir kontrolü yoktur ve sorumluluk kabul etmez.

http://us.penguingroup.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1

ÜÇÜ DE, naylon çantalar taşıyan, iş ceketleri, Carhartts ve Levi's giyen, hepsi de sakallı, sert adamlar. Park binasını geçip çelik güvenlik kapısına doğru yürüdüler, başları dönüyordu, köşeleri ve üstleri kontrol ediyorlardı, ağızlarından buz gibi havaya buhar akıyordu, adamlardan biri cep telefonuyla konuşuyordu.

Kapıya vardıklarında kapı açıldı ve cep telefonu görüşmesinin diğer ucunda olan dördüncü adam onları içeri aldı. Dördüncü adam uzun boylu ve zayıftı, esmerdi, siyah fırça bıyığı vardı. İki gün önce Goodwill mağazasından aldığı dizlerine kadar uzanan siyah bir yağmurluk ve siyah bir pantolon giymişti. Park binasını taradı, hareket eden bir şey görmedi, kapıyı çekti ve kilidinden emin oldu.

"Bu taraftan," diye tersledi.

İçeride hızlı hareket ederek beklenmedik bir anda karşılarına çıkabilecek tehlikeleri azalttılar. Acı soğuk bir kış sabahında, saat beşi on beş geçe hastanenin kıç ucunda kimse olmamalıydı. Uzun boylu adam "Burası" diyene kadar servis koridorlarından oluşan bir labirentin içinden geçtiler.

Burada bir depo dolabı vardı. Bir anahtarla açtı. İçeride, tıbbi bir arabanın üzerinde bir yığın mavi, çift kat büyük hasta bakıcı üniforması duruyordu.

Sert adamlar paltolarını yere attılar ve üniformalarını sokak kıyafetlerinin üzerine çektiler. Çok büyük bir kılık değiştirme değildi ama yakından görülmeleri de gerekmiyordu; sadece bir video kamerayı atlatacak kadar. İçlerinden biri, en irisi, arabanın üzerine zıpladı, yere uzandı ve "Bakın, ben öldüm" dedi ve yaptığı şakaya güldü. Uzun boylu adam şakacının nefesindeki burbon kokusunu alabiliyordu.

"Kapa çeneni," dedi diğerlerinden biri, ama kaba bir şekilde değil.

Uzun boylu adam, "Aptal olma," dedi ve sesinde nazik bir şey yoktu. Hazır olduklarında birbirlerine baktılar ve uzun boylu adam arabadaki adamın üzerine beyaz pamuklu bir battaniye çekti ve adamlardan biri "Hadi yapalım" dedi.

"Kendinizi kontrol edin..."

"Biz kimseye zarar vermeyiz," dedi uzun boylu adam. Duygu merhameti değil, hesaplamayı yansıtıyordu: soygun X miktarda dikkat çekti, yaralanmalar X küpü aldı.

"Evet, evet..." Adamlardan biri kemerinden yarı otomatik bir tabanca çıkardı, Milwaukee'deki Ulusal Muhafız Ordusu'ndan çalınmış ağır, mavimsi, mermisiz bir Beretta, kontrol etti ve kemerine geri soktu. "Tamam mı?" dedi. Herkes maskesini aldı mı? Tamamdır. Hadi gidelim."

Kar maskelerini kemerlerine yerleştirdiler ve iki sert adam arabayı koridora doğru itti. Uzun boylu adam onları dar, kiremitli koridorlarda ilerlettikten sonra, "İşte kamera," dedi.

Arabayı iten iki adam, uzun boylu adamın söylediği gibi yan döndüler ve çapraz koridordan geçtiler. Bir güvenlik kamerası koridorun aşağısından onlara bakıyordu. Eğer bir gardiyan o anda monitöre bakıyor olsaydı, sadece iki hastabakıcının sırtını ve arabanın üzerindeki bir yumruyu görebilirdi. Yağmurluklu uzun adam elleri ve dizleri üzerinde arabanın uzak tarafına doğru ilerledi. Arabanın üzerindeki iri adam, tavandaki kiremitlerin geçişine bakarak kıkırdadı, "Tilt-A-Whirl'e binmek gibi."

Kameranın görüş alanından çıktıklarında uzun boylu adam ayağa kalktı ve onları hastanenin derinliklerine götürdü - üç yabancı yolu kendi başlarına asla bulamazdı. İki dakika sonra, uzun boylu adam yabancılardan birine bir anahtar uzattı, sarı çelik bir kapıyı gösterdi, üzerinde kimlik yoktu.

"Burası mı?" Üçlünün lideri kuşkuluydu; kapı hiçbir şeye benzemiyordu.

"Evet," dedi uzun boylu adam. "Bu yan kapı. İçeri girdiğinde, tam onların arasında olacaksın. Bir ya da iki. Ön kapı ve servis penceresi altıya kadar kapalı. Siz çağırana kadar köşede durup sizi izleyeceğim."

Bir şeyler ters giderse gözden kaybolabileceği köşede olacaktı.

Diğer adam başını salladı ve "Herkes hazır mı?" diye sordu. Diğer ikisi "Evet," diye mırıldandı, şimdi gergindiler, maskelerini taktılar, tabancalarını çıkardılar. Lider anahtarı kilide soktu ve kapıyı çekerek açtı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

WEATHER KARKINNEN saat dokuzda yarım hap almıştı, onsuz uyuyamayacağını biliyordu. Yapacak çok şey, düşünecek çok şey vardı. Prosedür araştırılmış, prova edilmiş, tartışılmış ve şüphesiz üzerinde dua edilmişti. Artık zamanı gelmişti.

Uyku zor geldi. O ilk anı, ilk kesiği, bağlılığı, iki bebeğin kafatasları arasında neredeyse dairesel bir yol üzerinde neşterinin kenarının altındaki etin ayrılışını hayal etmeye devam etti - ama dokuz buçuktan önce bir ara kayıp gitti.

Kocasının sabahın birinde yatağa geldiğini hissetmedi. Onu rahatsız etmemeye özen gösterdi, karanlıkta soyundu, olabildiğince kıpırtısız yattı, kendisi de gözden kaybolana kadar onun nefes alışını dinledi.

Ve sonra gözleri açıldı.

Pop.

Karanlık, pek de sessiz olmayan bir kış gecesinde çalışan bir fırın. Başını saate doğru kaldırdı. Saat dört buçuk. Yedi saattir uyuyordu. Teorik olarak ideal olan sekiz saatti ama o hiçbir zaman sekiz saat uyumamıştı. Gözlerini tekrar kapadı, kendini organize etti, yaklaşan günü adımladı. Beşe yirmi kala yataktan kalktı, gerindi ve en-suite banyoya yöneldi, kendini kontrol etti: zinde hissediyordu. Mükemmeldi. Dişlerini fırçaladı, duş aldı, kısa kesilmiş sarı saçlarını yıkadı ve kuruttu.

Kıyafetlerini bir gece önce hazırlamıştı. İki dijital saatin ışığında çıplak ayakla yatak odasına doğru yürüdü ve onları aldı: kalın siyah ipek bir jarse, gri yün pantolon ve şık, siyah deri, kare burunlu ayakkabılar. Hemşireler gibi yumuşak tabanlı çapraz antrenman ayakkabıları giymeyi tercih ederdi ama cerrahlar hemşireler gibi giyinmezdi. Jel iç tabanlardan kimseye bahsetmemişti bile.

Giysilerini banyoya geri taşıdı, kapıyı kapattı, ışığı tekrar açtı ve giyindi. Hazır olduğunda aynada kendine baktı. Fena değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Weather, boyunun verdiği otorite için biraz daha uzun olmayı dileyebilirdi; yontulmuş bir burun isteyebilirdi. Ama kocası onun emir vermekte ya da emirlerine uyulmasını sağlamakta hiçbir zaman sorun yaşamadığını, topak gibi gördüğü burnunun son derece çekici olduğunu ve birçok erkeğin burnuyla birlikte onun peşinden koştuğunu söyledi.

Yani, fena değil.

Kendi kendine sırıttı, pantolonunun kıçını şişman göstermediğinden emin olmak için döndü - göstermiyordu - ışığı kapattı, banyonun kapısını açtı ve parmak uçlarında yatak odasına geçti. Kocası karanlıkta, "İyi şanslar bebeğim," dedi.

"Uyanık olduğunu bilmiyordum."

"Muhtemelen ben senden daha gerginim," dedi.

Yatağa geri döndü ve onu alnından öptü. "Uyumaya devam et."

Alt kattaki mutfakta iki parça kızarmış ekmek, bir fincan hazır kahve ve bir yoğurt yedi, çantasını aldı, arabaya gitti, garajdan çıktı ve şehir merkezine, karlı sokaklara, nehrin karşısındaki Minnesota Tıbbi Araştırma Merkezi'ne doğru yola çıktı. İlk o girebilir diye düşündü ama belki de giremezdi: cerrahi ekipte kırk kişi vardı. *Birileri* ondan daha gergin olmalıydı.

HASTANEDE sarı kapı açıldı ve üç iri adam içeri daldı.

Eczanede iki kişi çalışıyordu; kısa boylu, ince yapılı, yaşlı bir adamdı; altmışlı yıllarda dansçı olabilirdi ama artık o kas tonusuna sahip değildi. Yanaklarında kirli bir sakal, alt dudağının altında bir ruh yaması vardı. İşe geldiğinde ilk iş olarak, kafeteryada insanlar ona baktığında duyduğu heyecan için başına kâğıttan bir cerrah şapkası bağlardı. Diğer kişi hemşire üniforması giymiş, meşgul, niyetli, iri yapılı bir kadındı; vardiya sonu sayımını yapıyor, ilaçlarla dolu yığınların, sıraların ve dolapların hepsinin orada olduğundan emin oluyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bazıları sokağa atıldığında değersizdi. Kimse sedef hastalığının kalp kırıklığını tedavi etmek için sokak fiyatlarını ödemez.

Çoğu sokağa atıldı -aslında birden fazla sokağa; yaşlılar sokağı, sigortasızlar sokağı, esrarkeşler sokağı vardı

-Çok değerliydi. Yarım milyon dolar mı? Bir milyon mu? Belki de.

Üç sert adam kapıdan içeri daldı ve yarım saniye içinde iki eczane çalışanının üzerine çullandı. Kadının "Yapma" diye sızlanmasına yetecek kadar zamanı vardı ki adamlardan biri onu yere itti, silahı yüzüne dayadı, o kadar yakındı ki yağ kokusunu alabiliyordu ve "Kapa çeneni. Kapa çeneni." Soul-patch ellerini kaldırarak bir köşeye büzüldü, sonra da kıçının üstüne çöktü.

Üçlünün lideri yerdeki ikisine bir tabanca salladı ve "Yere yatın. Yuvarlanın, ellerinizi arkaya koyun. Size zarar vermek istemiyoruz."

İkisi de öyle yaptı ve adamlardan bir diğeri aceleyle ellerini arkalarından gri koli bandıyla bantladı ve ardından ayaklarını birbirine bağladı. Bunu yaptıktan sonra kısa bant şeritlerini yırtıp kurbanların önce gözlerine sonra da ağızlarına yapıştırdı.

Ayağa kalktı: "Tamam."

Lider kapıyı tekrar iterek açtı ve parmağının ucuyla işaret etti. Uzun boylu adam koridordan içeri girdi, "Bunlar," dedi ve bir dizi kilitli, cam kapaklı dolabı işaret etti. Ve, "Burası..."

Bir sıra metal kaplı dolap. İri adamların lideri, yerde yatan ve kadından daha etkisiz görünen adamın yanına gitti ve ağzındaki bandı söktü.

"Anahtarlar nerede?" Yerdeki adam bir an için lafı gevelemeye meyleder gibi oldu, bunun üzerine iri adam dizlerinin üzerine çöktü ve "Eğer hemen söylemezsen, ibret olsun diye o lanet kafanı kırarım. O zaman ölmüş olursun ve ben de şişman hatuna sorarım."

"Telefonun altındaki çekmecede," dedi Soul-patch. "İyi

cevap."

İri adam Soul-patch'in ağzını tekrar bantlarken, uzun boylu adam anahtarları aldı ve dolapları açmaya başladı. Her türlü güzel şey

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Burada, eroin hariç tüm afyonlar ve insan yapımı afyonlar; büyük isim etiketleriyle bir servet değerinde olan birçok sıcak rock uyarıcısı.

"Bir genelevi dolduracak kadar Viagra'm var," diye homurdandı adamlardan biri.

Bir tane daha: "Şu Tamiflu bokunu alıyor musun?"

"Kaliforniya'da bir kutu 50 dolar... Al bunu."

Beş dakikalık hızlı bir çalışma, uzun boylu adam onlara iyi şeyleri gösterip kötüleri ayıklıyor.

Sonra yerdeki yaşlı adam tuhaf bir kıpırdanma yaptı.

Soyguncular dan biri bunu gördü, kaşlarını çattı, sonra yanına gitti ve onu yarı yuvarladı. Yaşlı adamın elleri gevşemişti; bir tanesini banttan çıkarmış, kazağının altındaki kemer klipsinde bir cep telefonu vardı, onu gevşetmiş ve arama yapmaya çalışıyordu. İri adam homurdandı ve telefonun yüzüne baktı. Bir numara başarıyla tuşlanmıştı: dokuz.

"Orospu çocuğu dokuz-bir-bir'i aramaya çalışıyordu," dedi telefonu diğerlerine uzatarak. Yaşlı adam yuvarlanmaya çalıştı ama telefonu alan adam çelik burunlu iş botlarıyla sertçe tekmeleyerek sırtına bir, iki, üç kez vurdu.

"Orospu çocuğu... Orospu çocuğu." Çizme, bifteğe vuran bir et çekicinin çıkardığı sesle vurdu.

Lider üçüncü tekmeden sonra "Bırakın onu," dedi.

Ama yaşlı adam işkencecisine doğru yuvarlandı ve onu ayak bileğinden kavradı ve adam onu sallamaya çalıştı ve yaşlı adam banda karşı bir şeyler inledi ve tırnakları iri adamın baldırını tırmalayarak tutundu.

"Bırak beni, seni yaşlı pislik." Adam onu bacağından silkeledi ve göğsüne sert bir tekme daha attı.

Lider dedi ki, "Oyalanmayı bırak. Onu tekrar bantlayın ve şu eşyaları buradan çıkaralım."

Elleri yine bantlanmış olan yaşlı adam, onlar çantaları yüklerken hâlâ inliyordu. Bu iş bitince kapıya gittiler, aşağı baktılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Koridorda. Her şey tamam. Çantalar arabadaki battaniyenin altına girdi ve üç iri adam arabayı güvenlik kamerası kavşağından geçirip tavşan kovuğundan geçerek hizmet dolabına götürdü, hademe üniformalarını kışlık paltolarıyla değiştirdi ve çantaları aldı.

Lider dedi ki, "Hemen gitmeliyiz. Harekete geçmeliyiz. Ne kadar zamanımız var bilmiyorum."

Adamlardan biri, "Tetikçi eldivenini düşürdü." dedi.

"Ah, dostum, buna ihtiyacım yok." Onu aldı ve uzun boylu adam, kalbi göğüs kafesine çarparak onları dışarı çıkardı. Neredeyse çıkıyorlardı. Güvenlik kapısını gördüklerinde durdu ve onlar da dışarı çıktılar. Uzun boylu adam kapı tekrar kilitlenene kadar izledi, döndü ve komplekse geri döndü.

Güvenlik kapısında ya da kapı ile minibüsleri arasında kamera yoktu. Sert adamlar soğukta aceleyle naylon torbaları arkaya attılar ve içlerinden biri onlarla birlikte renkli camların arkasına tırmanırken, lider direksiyona geçti ve iri adam yolcu koltuğuna tırmandı.

"Lanet olsun, başardık," dedi yolcu. Koltuğunun altına baktı ve içinde bir şişe burbon olan bir kâğıt torba buldu. Rampadan aşağı yuvarlanırken üstünü açıyordu; çok hızlı hareket eden üstü açık bir Audi A5 minibüs minibüsün önünden geçti ve ağzı açık, ışığa karşı gözlerini kısan yolcuyu yakaladı. Bir an için sarışın bir kadınla yüz yüze geldi ve kadın yanlarından geçerek garaja girdi.

"Lanet olsun!"

Lider fren yaptı ve arkasına baktı ama A5 çoktan rampanın bir sonraki katına çıkmıştı. Geri dönüp kadını bulabileceklerini düşündü... ama sonra ne olacaktı? Onu öldürecek miydi?

"Sizi gördü mü?" diye sordu arkadaki, kadının sadece yüzünün parıltısını gören adam.

Elinde şişe olan adam, "Bana doğru bakıyordu.
Lanet olsun."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yapacak bir şey yok," dedi lider. "Yapacak bir şey yok. Gözden kaybolun.

Kahretsin, sadece bir saniyeydi ..."

Ve devam ettiler.

WEATHER elinde şişe olan adamı görmüştü ama dikkat etmemişti. Aklından çok fazla şey geçiyordu. Doktorların otoparkına gitti, kapıya yakın bir yer buldu, park etti ve aceleyle içeri girdi.

UZUN ADAM hizmet dolabına geri döndü, doktor önlüğünü gizlemek için kullandığı yağmurluk ve pantolonu çıkardı: koridorda görülselerdi, doktorla birlikte üç iri adam, birileri hatırlardı. İri adamların terk ettiği önlükleri topladı, yağmurluk ve pantolonla birlikte bir spor çantasına doldurdu, nefes almak ve kendine çeki düzen vermek için bir an durdu.

Dinledi, hiçbir şey duymadı. Dolabın ışığını kapattı, boş koridora baktı, sonra kameralardan kaçınarak dolambaçlı bir yoldan asansöre doğru yürüdü. Düğmeye bastı, sabırsızlıkla bekledi.

Kapı açıldığında, içeride kendisine başıyla selam veren kısa boylu, çekici sarışın bir kadın buldu. O da başını salladı, "1 "e bastı ve asansörde birbirini tanımayan bekâr bir erkekle bekâr bir kadının garipliği içinde, birbirlerinden kibarca uzakta durarak aşağı inmeye başladılar.

Kadın birkaç saniye sonra, "Karanlıkta işe gelmek hâlâ zor," dedi.

"Yaz için sabırsızlanıyorum," dedi uzun boylu adam. "2 "ye geldiler ve kadın indi ve "Yaz her zaman gelir," dedi ve gitti.

Asansörden uzaklaşırken*, çocuklara bakmanın bir anlamı olmadığını* düşündü. Ameliyathanenin koridorunun sonunda kurdukları geçici yoğun bakım ünitesinde uyuyor olacaklardı. Onun yerine soyunma odasına gitti ve sokak kıyafetlerini ameliyat kıyafetleriyle değiştirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

önlükler. Başka bir kadın geldi, Weather ona başıyla selam verdi ve diğer kadın "Uyuyamadın mı?" diye sordu.

"Birkaç saatim var," dedi Weather. "Burada sadece ikimiz mi varız?"

Regan adında bir radyolog olan kadın güldü: "Hayır. John bebeği masanın üzerine koydu ve *masada* bazı değişiklikler yapmaktan bahsediyor, Tanrı aşkına. Rick burada, testereleriyle uğraşıyor. Gabriel yoğun bakımdaydı, buraya yeni geldi, soğuktan şikâyet ediyor. Bir grup hemşire..."

"Sinirler," dedi Weather. "Aşağıda görüşürüz."

Önlüğünün içinde serindi ama rahattı: neredeyse on beş yıldır bu işi yapıyordu ve hastane kokusu, alkol, temizlik maddeleri, hatta yanık kan kokusu bile ona temiz hava gibi g e l i y o r d u .

Çocuklara bakmanın bir anlamı yoktu ama yine de bakacaktı. Geçici yoğun bakım ünitesinin dışında iki hemşire vardı ve başlarını sallayarak sessizce "İçeri giriyor musunuz?" diye sordular.

"Sadece bir göz atacağım."

Hemşirelerden biri, "Çok sessizler," dedi. "Dr. Maret az önce ayrıldı."

Yarı karanlıkta olabildiğince sessiz hareket ederek bebeklerin özel yatağının yanına gitti. Yakından bakmadığınızda, kafa kafaya uyuyan diğer küçük çocuklar gibi görünüyorlardı; küçük elleri göğüslerinde, gözleri usulca kapalı, küçük göğüsleri yukarı ve aşağı kalkıyor. Bir ziyaretçinin fark edebileceği ilk düzensizlik kafataslarındaki çıkıntılardı: Hava koşulları, ayrıldıklarında kafataslarındaki kusurları (delikleri) kapatacak deri miktarını artırmak için kafa derilerinin altına bir dizi deri genişletici yerleştirmişti.

Onlara bakmasına gerçekten gerek yoktu: sadece bakmak istiyordu. İki bebek, masum, sessiz, hiçbir acı hissetmiyorlardı; dünyaları değişmek üzereydi. Bir dakika boyunca onları izledi. Ellen isimli olan iç çekti, bir ayağı hareket etti ve sonra tekrar yatıştı.

Hava parmak ucunda dışarı çıktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Eczanedeki yaşlı adam inliyordu, kadın konuşmaya çalışıyordu ve yaşlı adam kadının kalkmaya çalıştıktan sonra bir sandalyeye doğru düştüğünü duydu ve sonra biri servis penceresine vuruyordu ve ikisi de çığlık atmaya çalıştılar ve sesleri yüksek ama boğuktu. Ağzındaki koli bandını çiğniyordu ve sonunda bir taraftan gevşedi ve yüzüne tükürdü.

"Dorothy, beni duyabiliyor musun?" Boğuk bir "Evet."

"Sanırım kötü yaralandım. Eğer başaramazsam, polise soyguncular dan birini tırmaladığımı söyleyin. Elimde kan olması lazım."

Kadın cevap verdi ama cevap anlaşılmazdı. Bileklerindeki bantla uğraşıyordu ve sonunda birini kurtardı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama çok güçsüzdü. Yönünü bulamıyordu; hiçbir şey işe yaramıyor gibiydi. Gözlerinin üzerindeki bantla uğraştı, onu kurtarmayı başaramadı, inledi, inledi...

Zaman geçtikçe yaşlı adam kendini karanlıkta hissetti; ne olduğunu bilmiyordu ama kalbi çarpıyordu ve kendi kendine sakin ol, sakin ol dedi. Kalp ve dolaşım sorunları, pıhtıları vardı ve bir pıhtının serbest kalmasına ihtiyacı yoktu, ama kalbi çarpıyor ve terliyordu ve bir şeyler olması gerekenden daha yanlış gidiyordu, bir fayans zeminde ağzı tıkanmış, kör edilmiş ve dövülmüş halde yuvarlanmaktan daha yanlış. Kötü yaralanmıştı.

Sonra kapı tıkırdadı ve bağırdı ve cevap veren bir bağırış duydu ve tekrar bağırdı ve Dorothy ağzından çığlık atmaya çalıştı ve bir süre sonra kapı tekrar tıkırdadı ve açıldığını duydu ve biri bağırdı ve sonra daha fazla insan oradaydı.

Bir an için bayıldı, sonra kendine geldi, sedyede olduğunu, üzerine bir tahta koyduklarını ve koridorda ilerlediklerini fark etti. Birisi yüzüne birkaç santim mesafede "Seni acile götürüyoruz, götürüyoruz" demiş.

Dünya soluklaşırken olabildiğince yüksek sesle, "Onu tırmaladım. Onu tırmaladım. Polise söyle, onu ben tırmaladım..."

Ameliyathane ayırma operasyonu için yeniden düzenlenmişti. Maret tüm genel cerrahi malzemelerini çıkarıp

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

daha fazla ışık, özel masa getirildi. Masa Almanya'da üretilmişti ve çocukların vücutları bir o yana bir bu yana hareket ettikçe onlara uyum sağlayan sihirli bir hafıza köpüğüyle kaplanmıştı.

Sara ve Ellen Raynes kafatasında birleşmiş, dikey, ancak birbirlerinden hafifçe dönmüşlerdir. Eğer bir gözlemci Sara'nın ayaklarının dibinde durup yüzüne bakıyorsa ve Sara yukarı doğru bakıyorsa, Ellen'ın yüzü baş aşağı ve gözlemcinin soluna doğru dönmüş oluyordu. Regan ve arkadaşları tarafından yapılan görüntüleme çalışmaları, beyinlerinin ayrı olduğunu, ancak kafatasının altındaki dura mater'in bir kısmını paylaştıklarını gösterdi; bu, beyindeki venöz kanın drenajını koruyan ve kolaylaştıran bir tür lifli astar.

Atardamar sistemine gelen kan her iki bebekte de iyiydi; ancak kan boşaltılamaz ve yeniden dolaşıma sokulamazsa, beyinler üzerinde artan bir baskı oluşturacak ve sonunda onları öldürecekti.

Sara ve Ellen on sekiz aylıktı. Aileleri bebeklerin yapışık olduğunu doğumdan önce biliyordu. Kürtaj seçeneği önerilmiş ancak ebeveynleri Lucy ve Larry Raynes tarafından dini ve duygusal nedenlerle reddedilmişti. Çocuklar yedi buçuk aylıkken sezaryenle dünyaya getirilmişti. Sara'nın doğuştan gelen bir kalp rahatsızlığıyla dünyaya gelmiş olması işleri daha da karmaşık hale getirmiştir.

AMELİYATHANEYE GİRDİĞİNDE üç cerrahın Raynes ikizlerinin gerçek boyutlarda, gerçek ağırlıkta, yoğun köpükten yapılmış bir maketi olan oyuncak bebekle çalıştığını gördü. Bebeği masanın üzerine koymuşlar ve köpüğe doğru yuvarlıyorlardı.

Gabriel Maret, "Yani... bir değişiklik yok," dedi.

Maret kısa boylu bir adamdı, kafası vücuduna göre biraz büyüktü, bu büyüklüğü gümüş rengi kıvırcık siyah saçları vurguluyordu. Kara gözlü, zeytin benizli ve ön dişi kırıktı. Özenle dikilmiş, Fransız kesimli kışlık takım elbiselerinde kaşmiri tercih ediyordu ve hastane çevresindeki kadınlar ona çok dikkat ediyordu: Fransızdı ve gözlemci kadınlar İngilizce aksanının mükemmel olduğu konusunda hemfikirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Maret kış boyunca her hafta Lucas ve Weather'la yemeğe gelmiş, çocukların ve aile hayatının tadını çıkarmıştı. Boşanmıştı ve kendi dört çocuğu vardı. Karısıyla hâlâ Paris'te bir daireyi ve bazen de bir yatağı paylaşıyorlardı. "Bu delilik," dedi. "Katırlarınızdan birinden bile daha inatçı."

"Senden daha mı inatçı?" Weather sormuştu.

Soruyu düşündü: "Belki de o kadar inatçı değildir," dedi.

İnanılmaz derecede iyi anlaşan kocası Lucas'la bir keresinde bir saat boyunca erkek modası hakkında konuşmuşlar ve Weather'ı neredeyse delirtmişlerdi. "Mokasenler için on beş dakika mı? Mokasen mi?"

"Biz de yeni başlıyorduk," dedi Lucas. Onun şaka yaptığından emin değildi.

"Yani . . . DEĞİŞİKLİK YOK," dedi Maret.

Beyin cerrahı John Dansk, "Her şey yolunda gittiği sürece hayır," dedi. "Altı damarı birleştirirken sorun yaşarsak, onu kaybedersek, başka bir parça çıkarmamız gerekebilir ve bu da Sara'yı bu tarafa döndürmek anlamına gelir ve Ellen sağa doğru dönecektir."

Altı damar ikizlerin paylaştığı bir damardı. Ellen'ın tarafındaki damarı bağlayıp Sara'nın tarafındaki beşinci damara eklemeye çalışacaklardı, böylece Sara'nın beynindeki kanı dışarı atmak daha iyi olacaktı. Damar numaraları radyologlar tarafından hazırlanan görüntüleme çizelgelerinden geliyordu.

"Peki ne öneriyorsun?" Maret sordu. Weather'a baktı: "Bu sabah muhteşem görünüyorsun."

"Biliyorum," dedi onu güldürmek için. Etrafındaki diğer kadınlar gibi o da onu güldürmeyi seviyordu.

Dansk kaşlarını çatarak onlara baktı ve "Kalıbın tabanından birkaç kama kesmeyi öneriyorum, böylece çocuklardan birini desteklememiz gerekirse bunları şim olarak kullanabiliriz" dedi.

"Neden onu bir hemşire tutmuyor?" Maret sordu.

"Çünkü daha kötüsü olursa birkaç saatten bahsediyor olabiliriz."

"O kalıbın ne kadara mal olduğunu biliyor musun?" Maret sordu.

Dansk, "Yıllık maaşınızın yaklaşık dokuz binde biri," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Maret omuz silkti. "Yani, birkaç takoz kestik. Neden olmasın? İhtiyacımız olursa elimizde olur, olmazsa da fark etmez."

"Bunu daha önce düşünmeliydik," dedi Rick Hanson, çocukların ortak kafatasında kemik kesiklerini yapacak olan ortopedik cerrah. Titrek görünüyordu; bu operasyon için yarım düzine küçük testere icat etmişti ve çok fazla ilginin odağı olacaktı. Çocukların kafatasları birbiriyle kesiştiği için, karmaşık bir üç boyutlu yapboz oluşturuyordu - temelde oval bir kemik halkası - ve her seferinde sadece birkaç parçasını çıkaracaktı. Normalde kesme işlemi beyin cerrahı tarafından matkaplar ve esnek tel testerelerle yapılırdı. Louis'deki Washington Üniversitesi'nden Hanson, karmaşık kemik kesimleri için kendi elektrikli testere setini geliştirmişti. Maret, Hanson'un tekniğinin ideal olacağına ve bebeklerin kafataslarındaki delikleri kapatmak için mükemmel uyum sağlayan kompozit plakalar hazırlamayı mümkün kılacağına karar vermişti.

Maret şimdi, "Sadece gerginiz," dedi. "Bu normal." Maret ekibin lideriydi, en deneyimli kişi oydu. Biri Fransa'da, diğeri Miami'de olmak üzere iki kraniyopagus ayırma ameliyatı daha yapmıştı. Dört çocuktan ikisi hayatta kalmıştı, her iki operasyondan da birer çocuk. Çalışmalarından bahsederken daha çok ölen çocuklardan bahsediyordu.

Odaya bir doktor daha girdi, ardından ikinci bir doktor daha. Anestezi uzmanları, radyologlar, beyin cerrahları, kardiyologlar, plastik ve ortopedik cerrahlar ve kraniyofasiyal rekonstrüksiyonla ilgili olarak kafatasının anatomik yapıları konusunda uzmanlaşmış bir tıp profesörü olmak üzere her türden doktor vardı. Yirmi hemşire ve cerrahi asistanları vardı.

Weather, beyin cerrahı Dansk'a şöyle dedi: "O kamaları kesmek istiyorsan, bunu yapsan iyi olur: burayı temizlemeye başlamaları gerekiyor."

Dansk, "İlgileniyorum" ve "Neşter gibi bir şeye ihtiyacım var.

X-Acto bıçağı olan var mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

MASANIN ÜSTÜNDE, eğimli bir cam duvarın arkasındaki gözlem odasında insanlar stadyumdaki oturma yerlerine süzülmeye başlamıştı.

Ameliyathaneye bir hemşire geldi - steril hemşirelerden biri - ve "Bir kez daha hareket edip edemeyeceğimizi görmek istedim" dedi.

Masaları ayırma alıştırması yapmak istiyordu, böylece son kesim yapıldığında ve ikizler ayrıldığında, yeni kompozit kafatası kabuklarının takılması için ayrı ameliyat alanlarına taşınabileceklerdi.

"Neden bağlantıyı görsel olarak kontrol etmiyoruz..." Maret başladı.

Başlıyordu; Weather bunu düşünmüyordu ama hissediyordu, heyecanın ve gerilimin artmaya başladığını hissediyordu. Neredeyse her gün çalışıyor, kesiyor, dikiyor, dağlıyor, teşhis koyuyordu. Ama bu farklıydı.

İşemeyi unutma diye düşündü.

RAYNES İKİZLERİ nadir ve karmaşık bir tıbbi fenomendi. Kraniopagus ikizleri yapışık ikizlerin yalnızca yüzde birini oluşturmaktadır. Durumun nadirliği nedeniyle ayırma ameliyatı ile ilgili deneyimler sınırlıydı. İkizlerden biri olan Sara'nın kalp septumunda (kalbin sağ tarafını sol taraftan ayıran duvar) kusurlar vardı ve bu kusurlar zaten dolaşım sisteminde tıkanıklığa neden oluyordu.

Kraniyopagus ayrılması için genellikle tercih edilen ameliyat türü birkaç ay içinde gerçekleşebilir. Çoğu ameliyatın en kritik kısmı, beynin kan drenaj sisteminin aşamalı olarak ayrılmasıydı. Her operasyon drenaj sistemlerini biraz daha izole eder ve vücutların yeni bypass kanalları oluşturmasına izin verirdi.

Raynes'lerin durumunda cerrahlar, uzun sürecek bir dizi ameliyatın Sara'yı zayıflatacağından ve muhtemelen öldüreceğinden, bunun da özellikle Sara'nın hızlı bir düşüşe geçmesi halinde daha güçlü olan Ellen'ı tehdit edeceğinden korkuyorlardı.

Rayneses'in davasındaki ek faktör, yapışık bölgenin nispeten küçük olmasıydı - bebeklerin kafataslarında geride kalan delik

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ayrıldıktan sonra bir portakal çapından daha büyük olmayacaktı. Bu, tek bir ameliyatın mümkün olduğu anlamına geliyordu - ortak venöz drenaj olsa bile, ikizlerin her ikisini de kurtarmak için en iyi şansın kesintisiz bir ameliyat olacağı düşünülüyordu.

Cerrahi ekip ayırma işlemini yapacak ve ayrıldıktan sonra ekip ikiye bölünerek her biri ayrı bir ikiz üzerinde çalışacaktı. Eklem ameliyatının yirmi saat kadar sürmesi bekleniyordu.

Ekip her iki ikizi de kurtarmaya kararlıydı.

ESTETİK, rekonstrüktif ve mikrocerrahi yapıyordu. Minnesota'daki mevcudiyeti ve başparmak rekonstrüksiyonu üzerine yaptığı bir çalışma, Raynes ikizlerini düşünmeye başladığında Maret'in dikkatini çekmişti.

Weather'ın vakasında, genç bir çocuk başparmağını hidrolik bir kütük ayırıcıya kaptırmıştı: başparmak ezilmişti. Yara iyileştikten sonra, Weather çocuğun ikinci ayak parmaklarından birini çıkarmış ve bu parmağı başparmağın yerine kullanmıştır. Bir başparmak elin işlevinin yüzde ellisini temsil ettiğinden, yeniden yapılanma çocuğa elini kullanmayı geri verdi. Yeni başparmağı kullandıkça güçlenecek, büyüyecek ve sonunda fazladan boğum dışında normal bir başparmağa benzeyecekti.

On bir saat süren operasyonun bir parçası olarak Weather iki sinir, iki küçük atardamar ve daha da küçük iki toplardamar -süpürge kamışı büyüklüğünde damarlar- bağlamıştı. Dikilen damarların fotomikrografları özellikle Maret'in dikkatini çekmişti. Ne kadar çok damar bağlanabilirse ikizlerin durumu o kadar iyi olacaktı ve Weather bu işi en küçük damarlarda bile yapabiliyordu.

Ayrıca onun dayanıklılığından da etkilenmişti: on bir saatlik mikrocerrahi bir süper maratondu. Ekibe katılma fikrini ona da kabul ettirdi; böylece ikizleri inceleyebilecek, ailelerini tanıyabilecek ve kafa derilerinin altına deri genişleticileri yerleştirebilecekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ameliyathanenin dışında bir kargaşa duyduklarında HAVA Maret'ten ve tartışmadan *-işemeyi unutmayın-* uzaklaşmıştı.

"O da ne?" Maret sordu. Dansk az önce elinde büyük bir neşterle geri dönmüştü ve dönüp baktı. Birkaç saniye sonra Yamaguchi adında bir anestezi uzmanı odaya daldı. Weather'a göre, çocuğunu görmek için acil servise gelen birine benziyordu: paniklemişti.

Maret'e, Weather'a ve diğerlerine acilen şöyle dedi: "Operasyon iptal. Operasyon iptal. Elimizde, elimizde ..."

Weather kolunu tuttu ve "Yavaşla, yavaşla" dedi.

"Kapalı," dedi Yamaguchi. "Bazı adamlar eczaneyi bastı ve her yeri temizledi. Her şey kapatıldı. Her şey."

Maret'in yüzü "Bu bir şaka mı?" ifadesinden şaşkınlığa kadar bir dizi ifade arasında gidip geldi: "*Ne*?"

Yamaguchi, "Silahlı adamlar var," dedi. Kollarını havalanmaya çalışan bir deli gibi çırpıyordu. "Soyguncular. Eczaneyi soydular. Polis burada. Hiçbir şey kalmamış, her şeyi almışlar ... Orada çalışan şu yaşlı adam, ameliyat şapkası takan..."

"Don," dedi Weather.

"Evet Don, çok kötü yaralanmış. Onu acil servise götürüyorlar."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," dedi Maret metalik olmayan bir hassasiyetle,

Şaşkın mürettebatına bakıyordu.

ALAIN BARAKAT acil ameliyathanenin arka tarafında durmuş, boynunda sallanan maskeyle çalışmaları izliyordu: Cerrah, aletleri karıştıran hemşireye küfrediyordu ve hepsi yaşlı adamın kan basıncının düşmesini izliyordu ve cerrah, "İçeri sokun, içeri sokun, üzerine biraz basınç uygulayın" diyordu ve hemşire bir sandalyenin üzerine çıkıp salin şişesini kaldırdı ve başka biri "Kan için iki dakika" dedi. Cerrah, "Zamanımız olduğunu sanmıyorum..." dedi ve anestezi uzmanı, "Onu kaybediyoruz, dostum" dedi ve doktor, "Siktir et, içeri giriyorum" dedi ve kesti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve tekrar tekrar kesti, yaşlı adamın karnındaki acımasız siyah bir çürüğün başlangıcından içeri girdi ve anestezi uzmanı, "Acele et, dostum," dedi ve cerrah, "Ah, Tanrım, kan yok, burada kan yok," dedi ve neşteri bir köşeye fırlattı ve etrafta çınladı ve dedi ki, "Lanet olası böbrekleri olmalı. Bakalım onu yuvarlayabilecek miyiz?" dedi ve hemşireler yuvarlamaya yardım etmek için harekete geçtiler ve anestezi uzmanı "Dostum, adam tutukluk yapıyor." dedi. Köşede duran Barakat, "Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin..." dedi. Bir dakika sonra yaşlı adam ölmüştü. Kalbi yeniden çalıştırmaya çalışmanın bir anlamı yoktu; kalbe kan gitmiyordu. Hepsi şoka girmiş bir halde öylece duruyordu ve sonra cerrah şöyle dedi: "Kalbi temizleyelim. yukarı."

Hemşirelerden biri, "Zamanımız yoktu. Çok hızlı gidiyordu."

Hepsi masadaki cesede baktı, yıpranmış Adidas spor ayakkabılar kırk beş dereceyi gösteriyordu, göğüs düz ve hareketsizdi, bağırsakta kanlı bir yara vardı. Anestezi uzmanı bir şey almak için döndüğünde uzun boylu bir adam olan Barakat'ın köşede durduğunu, ellerini başının iki yanına bastırdığını gördü ve anestezi uzmanı, "Sen değildin dostum. İyi iş çıkardın. Herkes iyi iş çıkardı. Onu aldığımızda gitmişti."

Ve Barakat düşündü: *Şimdi herkes burada olacak. Şimdi polis her yeri darmadağın edecek.*

Çünkü yaşlı adam gerçekten umurunda değildi.

AYIRMA EKİBİ etrafta durmuş Yamaguchi'nin söylediklerini tekrarlıyordu ki hastane yöneticisi Thomas Carlson koridordan aceleyle geldi. Carlson beyaz doktor önlüğünü giymişti, insanlara MBA'inin yanı sıra bir de tıp doktoru olduğunu hatırlatmak için bunu kamuya açık ortamlarda sık sık yapıyordu; ama tüm bunlara rağmen kötü bir adam değildi, diye düşündü Weather.

Doğruca Maret'e gitti: "Gabe, duymuşsundur." "Bir soygun olduğunu duydum."

"Ne yazık ki. Sorun şu ki, bir adamımız da yaralandı. Oldukça kötü yaralandı ve ilaçlarınıza erişemeyeceğiz - çok acil durumlar dışında hiçbir ilaca, o zaman da yerde sürünerek onları bulmaya çalışacağız. Burası tamamen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

enkaz. Almadıkları her şeyi dolaplardan dışarı attılar."

Maret, "Yani: herkes burada," dedi.

"Ama beklemeniz gerekecek," dedi Carlson. "Tanrım, üzgünüm dostum. Ama bu inanılmaz bir karmaşa. Çocukların durumu stabil olduğu sürece..."

Maret başını salladı: "Peki. Sanırım bekleyebiliriz."

HAVA VE MARET Raynes'lere haber vermek için birlikte gittiler. Ebeveynler, ekibin "ayrılık salonu" olarak adlandırdığı, bir zamanlar meditasyon odası olan ve aile kullanımı ve ekip konferansları için dönüştürülen yerde bekliyorlardı.

Raynes'ler bir kanepede oturmuş, dergilerle dolu bir masaya bakıyorlardı: ikisi de kitap okumuyordu. Otuzlu yaşlarının başındaydılar ve cinsiyetleri dışında birbirlerine misket kadar benziyorlardı: bal sarısı, uzun boylu, ince yapılı, Minnesota'nın güneyindeki küçük New Ulm kasabasından geliyorlardı. Larry babasına ait bir ısıtma ve havalandırma şirketinde, Lucy ise postanede çalışıyordu. İkisi de New Ulm dışında yaşamamıştı. Her ikisi de akıcı Almanca konuşuyor ve her yaz yürüyüş yapmak için Almanya'ya gidiyorlardı. Başka çocukları yoktu.

Ayrılma süreci konusunda Maret'le görüşmüşlerdi ama Weather'ın ön ameliyata katılması nedeniyle Weather'la diğer doktorlardan daha fazla çalışmışlardı.

Bu haber karşısında hayrete düştüler. "Bu ne demek oluyor? İptal mi oldu?

Ne kadar süre için?" Lucy Raynes ağzından kaçırdı. "Yani... ?"

Weather onun kolunu okşayarak, "Yarın gideriz," dedi. "Aynı saatte. Bütün bu olanlar çok tuhaf... Her yerde polis var sanırım. Kızlar iyi, onlar için bir değişiklik yok."

"Buna inanamıyorum," dedi Larry Raynes. "Buraya kadar geldikten sonra ..."

Karısı bir kolunu beline doladı ve onu sıktı: "İyi olacağız. Her şey yoluna girecek."

İKİ RAYNES'TEN en çok bilgi isteyen Lucy'ydi, ayrılığın ayrıntılarını incelemiş, terimleri kullanmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"superior sagittal sinüs" ve "calvaria" gibi, diğer ayrılmalarla ilgili tıbbi makaleleri okudu. Hem televizyonda hem de yazılı basında birkaç kez medyaya konuşmuştu. Larry ise çoğunlukla zamanlamadan ve çocukların gelişiminden bahsediyor ve Weather'a çoğu zaman sadece bu işi bitirmek istiyor gibi görünüyordu. Aptal değildi, ama kendisi için çok güçlü bir akıntıya kapılmıştı, kısmen tıp bilimi, kısmen sirk. Eve gitmek istiyordu.

Maret herkesi sirk konusunda uyarmıştı. "Ne zaman böyle bir şey yapılsa, dramatik ve sempatik yönleri nedeniyle medyanın ilgisini çekiyoruz. Hazırlıklı olmalısınız. Miami'de cerrahları evlerinde takip eden, kapılarını çalan, sokaklarda bekleyen muhabirlerimiz vardı."

Raynes'lere şöyle dedi: "On dakika kadar sonra basınla konuşacağım. Benimle gelmenizi istiyorum."

Larry Raynes karısına dedi ki, "Sen git. Ben gidip çocuklarla oturacağım."

Weather onları konuşurken bıraktı ve sokak kıyafetlerini giymek için soyunma odasına geri döndü.

Geri döndüğünde ekibin çoğu dağılmıştı. Ameliyathane hemşireleri mekânı kapatıyordu. Weather cerrahi asistanıyla konuşmak için durduğunda, ekibin kardiyologlarından biri olan ve acil servise çağrılmış olan Alan Seitz koridordan aşağıya dalgın dalgın bakarak geldi. "Ne oldu?" Weather sordu.

"Don denen adam öldü," dedi Seitz. "Soyguncular dan biri onu tekmeleyerek öldürdü. Böbrekleri parçalanmış. Coumadin'e bulanmış. Biz bir şey yapamadan kan kaybından öldü. Elimizden geldiğince hızlı bir şekilde ona sıvı veriyorduk, yapacak bir şey yoktu."

Weather yaklaştı ve onu sıktı. Seitz eski bir dosttu. "Yapacak bir şey yok. Sen sadece elinden geleni yaparsın."

"Evet." Seitz etrafına bakındı ve şöyle dedi: "Yani, Yüce İsa: ölesiye tekmelenmiş. *Hastanede."*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

LUCAS DAVENPORT saat dokuzda gözlerini kırpıştırdı ve hesaplama yaptı: Hava durumu operasyonun ilk kısmını tamamlamış olmalıydı. Genişleticilerden birini çıkaracak ve ayrıca kafatasının kendisine kadar ilk kesikleri yapacaktı. Eğer her şey planlandığı gibi giderse, saat yedi buçukta, kemik kesici işe koyulurken o da bir fincan kahve içiyor olacaktı.

Pekâlâ. İlginç.

Birkaç dakika battaniyenin altında yatıp dinledi: duyacak bir şey yoktu. Yine kar yağıyor olabilirdi. Lucas mimarın evi bir araya getirmesine yardım etmiş ve kuzey ucundaki yatak odası süitini diğer yatak odalarından ve çocuklardan ayırmıştı. Weather, Sam'in gece uyandığını duyabilmek için bir bebek telsizi getirtmişti ama telsiz sessizdi: Hizmetçi bu saate kadar Sam'i teslim almış olurdu.

Ayağa kalk.

Dışarı çıktı, halıya uzandı, birkaç şınav, birkaç mekik çekti, yirmi beş kiloluk iki dambıl aldı ve her iki koluyla yüzer bukle yaptı. Banyoda dişlerini fırçaladı ve tıraş oldu, aynada kendini izledi. Zor geçen onca yıldan sonra bile hâlâ formundaydı. Ama ellisine yaklaşırken bunun üzerinde çalışması gerektiğini düşündü - bir kez tonunu kaybedince geri kazanmak zordur.

Saçları hâlâ koyu renkti ama kırlaşmışlardı. Üç aylık Minnesota kış kasvetinden sonra yüzü çok beyazdı, on beş yıllık hokey ve yirmi beş yıllık polislikten kalma yara izleri ve gamzeler görünüyordu; kışın aldığı kiloları basketbol oynayarak atmıştı, elmacık kemikleri şahin burnunun yanında görünüyordu. En azından sigara içmiyordu. Dumanın Del gibi adamları yiyip bitirdiğini görebiliyordu.

Yatak odasından seslendiğinde, duşta duruyor ve Weather'ın vücut yıkamasıyla köpürüyordu: "Hâlâ orada mısın?"

"Bir dakika daha..." diye bağırarak karşılık verdi. Şaşırmıştı: onu akşam saatlerine kadar görmeyi beklemiyordu. Vücut yıkayıcısını duruladı, çirkin kısımları son bir kez fırçaladı, dışarı çıktı ve onu kapının girişinde ayakta buldu.

Havlu askısına uzandı, bir havlu çıkardı ve ona uzattı. "Operasyon iptal edildi çünkü eczanede bir adam öldürüldü ve tüm ilaçları aldılar."

"Ne?" Damlıyordu ve kurumaya başlamıştı. "Mmm,

bahar yağmuru gibi kokuyorsun." dedi.

"Ne?"

"Orada yaklaşık bir milyon medya mensubu vardı, tüm kablolu yayın kanalları ve Gabe dışarı çıkıp onlara hastanenin soyulduğunu ve Don Peterson'ı tekmeleyerek öldürdüklerini söylemek zorunda kaldı."

Ellerini kaldırdı: "Bekle-bekle-bekle. Bunu çıplak dinleyemem."

"Ah, Tanrım, bu hayatımın en berbat üçüncü günü," dedi ama adam yanından geçerken onu kıçından vurdu.

Lucas şortunu giydi ve başına bir tişört geçirdi. "Şimdi.
En baştan başlayın."

"Tamam. Hastane eczanesi soyulmuş. Eczacılardan biri o kadar kötü dövülmüş ki ölmüş. Minneapolis için soruşturmayı kim yürütüyor tahmin edin?"

Omuz silkti. "Kim?" "Eski

dostun Titsy."

Sabırsızdı, bunu duymak istemiyordu: "Hava durumu... sadece

söyle."

O giyinirken kadın geri çekildi ve yatağa oturdu: "Tamam. Zamanında geldim..."

Lyle Mack ve Joe Mack kardeşler, Mikey Haines, Shooter Chapman ve Honey Bee Brown, 13. Otoyol'daki Cherries Bar'ın arka tarafında oturmuş, plastik bir sandalyenin üzerinde dengede duran ve elektrik kablosu doğrudan prize giden eski bir tüplü televizyona bakıyorlardı. Oda ekşi boş bira şişeleri ve ıslak karton kokuyordu. Uyuşturucu dolu üç naylon torba arkalarında yerde duruyordu ve Lyle Mack "Sizi aptal herifler" dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ne yapmamız gerekiyordu? Adam polisleri arıyordu," dedi Chapman. Tekmelemeyi yapan Haines çenesini kapalı tuttu. Bal Arısı onlara bakarken, bir tomar Juicy Ceviz büyüklüğünde bir meyve. Sakızın etrafında, "Siz çocuklar ıslak bir rüyayı mahvedebilirsiniz." dedi.

Lyle Mack terliyor, korkuyor ve düşünüyordu: *Çok fazla tanık vardı.* Joe Mack, Haines ve Chapman'ın eczaneyi bastığını bilen çok fazla insan vardı. O ve Honey Bee, üçü, konuşmuş olabilecekleri herkes -ki muhtemelen bazı ipuçlarını almış olan birkaç kişi vardı- artı doktor ve belki de doktorun arkadaşı, kare doktor, her kimse.

"Bana Audi'deki kadından bahset," dedi Lyle Mack.

"Biz çıkarken o da geldi. Bizimle bağlantı kurmamış olabilir," dedi Joe Mack. "Sanırım beni gördü ama kim bilir? Işıklarımız onun gözlerindeydi. Sarışındı, kısaydı, Audi kullanıyordu. Bir hemşire olabilirdi."

Haines üzerindeki baskıyı biraz olsun azaltmaya çalışarak, "Seni kesinlikle gördü, dostum," dedi. Tanrım, o adamı öldüresiye dövmüştü. Bu konuda ne düşündüğünü bilmiyordu. Shooter bir keresinde Stockton, California'da bir maça öldürmüştü ama bu farklıydı. "Ölen adam, tamamen garip bir kazaydı. Televizyonda öyle söylediler, kanamasına neden olan bazı ilaçlar kullanıyormuş. Ben değildim. Ona biraz tekme attım."

Joe Mack baskıyı geri püskürtürken, "Onun canına okudu," dedi.

"Yaşlı piç beni tırmaladı," dedi Haines. "Dayanmaya çalışıyordu." "Bu sen onu tekmeledikten sonraydı," dedi Joe Mack.

Lyle Mack, "Yaran ne kadar kötü?" diye sordu.

"Ah, sadece biraz kanadı, belli olmuyor," dedi

Mikey. "Bir bakayım," dedi Lyle Mack.

Mikey pantolonunun paçasını yukarı çekti. "Bir şey yok," dedi. Bir tornavidayla kazınmış gibi görünüyordu, uzun ince bir çizik ve biraz kurumuş kan vardı.

Televizyon sabah programına geri döndü, çılgın bir kadın Martin Luther King Günü için buluntu sanat eserlerinden süslemeler yapmaktan bahsediyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şişe kapakları. Hepsi bir dakika izledikten sonra Joe Mack, "Kötü bir şey kullanıyor olmalı. Bunu yapamazsın, normal."

Lyle Mack kumandayı televizyona d o ğ r u l t t u ve görüntü beyaz bir noktaya dönüştü. Kafasını kaşıdı ve "Pekala, şimdi." dedi.

Bal Arısı sakızını çıtlattı. "Ne yapacağız?"

Lyle Mack "Göze batmayın" dedi. "Uyuşturucuyu babamın çiftliğine bırak. Silahları da uyuşturucunun yanına koyun, onlar da tespit edilebilir. Bir ay boyunca kimse bir şeye dokunmasın. Siz üçünüz... hayır, Joe Mack, sen burada kalsan iyi olur. Honey Bee saçını kesebilir. Kasap gibi keser."

"Ah, hayır," diye inledi Joe Mack.

Lyle Mack onun üzerine at sürdü: "Mikey ve Shooter, siz Honey Bee'ye gidin. Joe temizlendiğinde, ben ve o buraya geleceğiz. Bence üçünüz Eddie'nin yerine gitseniz iyi olur. Her gece birkaç bara gidin, herkes sizi görsün, kimse oraya tam olarak ne zaman gittiğinizi bilmesin ve sonra bu boktan olaydan bir hafta önce orada olduğunuzu söyleyebilirsiniz."

"Dostum, orası buz gibi," dedi Haines. Eddie'nin yeri Green Bay'deydi.

Lyle Mack, "Burası buz gibi, Eddie'ye güvenebiliriz ve o yaşlı adamı öldüresiye tekmelemeseydin bunlar olmazdı," dedi. "O yüzden çeneni kapa ve Eddie'ye git. Geceye kadar bekle. Hemen Honey Bee'nin yerine git, hava kararana kadar. Yemek için durmayın, bira almayın, kimsenin yüzünüzü görmesine izin vermeyin. Kimsenin 'Olay günü onu gördüm' demesini istemiyoruz."

"Peki ya, bilirsiniz..." Chapman uyuşturucu dolu paketlere baktı. "Bunun bize bir ödeme yapması gerekiyordu."

Lyle Mack ayağa kalktı, siyah bir polar ve kot pantolon giymiş kısa boylu, iri yarı bir adamdı. Barın önüne gitti ve üç dakika sonra elinde ince bir yığın elli dolarlık banknotla geri geldi. Yığını aşağı yukarı ikiye böldü ve Haines ile Chapman'a birer deste verdi. "Siz devam edin. Bu her biriniz için iki bin dolar eder. Eddie'nin evinde size bir ay yeter. Malları sattıktan sonra geri kalanını alırsınız."

"Green Bay, dostum," diye inledi Haines.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Oak Park Heights'tan daha iyi," dedi Chapman. Oak Park Heights eyaletin en üst düzey hapishanesiydi.

Bir süre birbirlerine baktılar, soğutma ünitesinden gelen uğultu ve Bal Arısı'nın sakız çiğnemesinden başka ses yoktu ve sonra Lyle Mack, Haines ve Chapman'a, "Öyleyse çekilin. Elimden geldiğince çabuk oraya geleceğim. Dondurucudan birkaç pizza ve birkaç kasa bira alabilirsiniz."

Haines, "Şimdiye kadar yaptığımız en büyük skor," dedi.

Lyle, "Evet, ama gidip her şeyi berbat etmen gerekiyordu," dedi.

HAINES VE CHAPMAN dört pizza ve iki kasa Miller aldılar ve arka taraftan yükleme iskelesinden dışarı çıktılar. 2002 model Trans Am'leri bir kar yığınına yaslanmıştı ve Lyle Mack parmak uçlarında durarak garaj kapısının penceresinden dışarı bakıyor, ikilinin içeri girişini izliyor, araba köşeyi dönene kadar da izlemeye devam ediyordu.

Sonra Joe Mack ve Honey Bee'ye döndü ve "Tatlım, git bana sıcak şekerlemeli dondurma getir" dedi.

"Ne?" Çenesi açık kaldı ve sakız tomarını görebiliyordu; bir parça zombi etine benziyordu. Lyle Mack onun güzel bir kadın olduğunu ama böyle bir şey yaptığında her şeyi mahvettiğini düşündü ve böyle şeyleri her zaman yapıyordu.

"Sıcak şekerlemeli dondurma," dedi sabırla. "Bana bir dondurma getir. Sıcak şekerlemeyi mikrodalgaya koy ki gerçekten sıcak olsun."

Başını salladı, saatine baktı -sabah sekizi beş dakika geçiyordu, sıcak şekerlemeli dondurma için garip bir saatti ama kalktı ve barın önüne doğru yürüdü. Lyle Mack onun arkasından yürüdü, kapıyı kapattı ve Joe'ya döndü.

"Sizi deli herifler," dedi başını sallayarak. "Bir polisi vurmuş olsaydınız daha kötüsünü yapamazdınız. Sizi aptal orospu çocukları."

"Şu lanet Mikey," dedi Joe Mack. "Ve bizi Eddie'ye göndermenin pek işe yarayacağını sanmıyorum. Shooter'ın California'da siyahi bir adamı öldürdüğünü kaç kez duydun?"

Lyle Mack ona bir parmak salladı. "İşte bu yüzden Eddie'ye gitmiyorlar."

"Öyle değiller mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Başka seçeneğimiz yok Joe. O moruk Mikey'i tırmaladı," dedi Lyle Mack. "Demek ki polisler DNA'sını almışlar. Mikey'nin Edina'da o liseli hatunu becerdiğini ve polislerin gelip ona diş etlerini fırçalattırdığını hatırlıyor musun? O DNA'ydı. Yaklaşık iki dakika sonra onu aramaya gelecekler ve bize daha büyük bir bok verecekler."

Joe Mack bunu birkaç saniye düşündü, sonra kaşları yavaşça çatıldı. "Eğer onları öldürmekten bahsediyorsan, siktir git. Ben kimseyi öldürmeyeceğim," dedi Joe Mack. "Yani, ben bunu yapamam. Her şeyi berbat ederim."

Lyle Mack başını sallıyordu. "Ben ve sen, Joe Mack. Cappy'yi yakalamalıyız."

"Ah, dostum." Joe bir an Cappy'yi düşündü, sonra da bir içki almayı.

"Başka seçeneğim yok," dedi Lyle Mack. Bir süre barın ön tarafını dinledikten sonra, "Honey Bee'ye bundan bahsetme. O çocuklardan hoşlanıyor ve üzülür."

"Ya Cappy ... Yani Shooter ve Mikey onun dostlarıysa."

"Kimsenin Cappy'nin dostu olduğunu sanmıyorum," dedi Lyle Mack. "Cappy kendi dostudur."

Trans Am'de Haines, "Umarım Bal Arısı'nın ev gişesi vardır" dedi.

Shooter, "Önce eve uğramalıyım," dedi. "Lyle

dedi ki-"

"Beni endişelendiren Lyle," dedi Chapman. "Onu düşünürken görebiliyorum. Bizim için endişeleniyor."

"Bizim hakkımızda mı?" Haines anlamamıştı.

"Onu bırakmamız hakkında. Küçük boncuk gözlerinin bunu düşündüğünü görebiliyordum. Sonra bizi Honey Bee'nin yerine gönderdi, orası o kadar uzaktı ki John Deere satıcısı bile bizi bulamazdı. Nedenmiş o? Belki de bizi yalnız bırakıp işimizi bitirmek istiyordur."

"Ama *görünemeyeceğimizi* söyledi*," diye sızlandı* Haines. "Eddie'ye gideceğimizi söyledi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Chapman, "Görünmemek konusunda biraz haklı ama yine de şansımızı denemeliyiz," dedi. "Evin önünden geçip silahları almalıyız, sonra da kaçabiliriz. Ocağı kısın. Eddie'lere bir aylığına gidiyor olsaydık, en azından ocağı kısardık. Buzdolabının içindekileri çıkar. İki dakikamızı alır."

Krom sarısı Trans Am köşede balıklama atladı; yazın harika bir arabaydı ama düşük profilli, yüksek performanslı lastiğiyle buzda bir domuz gibiydi.

LUCAS giyinmeyi bitirdi, aynada kendini kontrol etti: kömür rengi takım elbise, beyaz gömlek, gözleriyle titreşen mavi kravat. Weather, "Ve şimdi, tam şu anda aklıma bir şey geldi. Park rampasına girerken bir minibüs çok hızlı çıkıyordu. Neredeyse birbirimize çarpıyorduk."

"Çok hızlı sürmüyordun, değil mi?" Tabii ki öyleydi; adam ona doğum günü hediyesi olarak Vegas'taki bir pistte üç günlük bir yarış sürüşü kursu vermişti ve o da herkesin canına okumuştu.

Weather onu görmezden geldi. "Yolcu koltuğundaki adam oduncu gibi bir şeye benziyordu. Oduncuların giydiği şu taba rengi kanvas paltolardan giymişti. Uzun saçlı, kahverengi-sarı, omuzlarına dökülmüş ve sakallı. Harley kullanan birine benziyordu. Büyük burunlu. Hemen hemen ..." Alnını ovuşturarak düşünmeye başladı ve "Tam soygun zamanı olmalı" dedi. Yukarı baktı: "Tanrım, ya bu adamlarsa? Şoför de aynı şekilde görünüyordu. Onu çok iyi göremedim ama sakalı vardı ..."

Lucas parmağını kaldırıp cep telefonunu aldı, yatağın üzerine oturdu ve bir numara tuşladı. Bir süre sonra, "Evet, benim ama konuşamıyorum çünkü karım bir adım ötede duruyor," dedi.

"Hey, Marcy," diye seslendi Weather. Marcy Sherrill Minneapolis polis teşkilatında şef yardımcısıydı: Titsy.

Lucas, "Bilmemiz gereken şey, tüm bunlar tam olarak ne zaman oldu? Ne zaman başladı ve ne zaman bitti?"

Marcy: "Bunun BCA için olduğunu sanmıyorum."

"Dinle, sadece çeneni kapa ve bana anlat, ben de sana neden bilmek istediğimi söyleyeyim," dedi Lucas.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir süre dinledi, Weather'a döndü ve "Beş buçuk ile beş kırk arasında, tam şurada," dedi.

Weather dedi ki, "Lucas, bu... Yani, *tam olarak* oraya vardığım zamandı."

Lucas telefona geri döndü: "Weather'ın ikizleri ayıran ameliyat ekibinde olduğunu biliyor musun? Öyle mi? Tam o sırada park rampasına girmiş ve bir minibüsün çıktığını, yolcu koltuğunda da bir adamın oturduğunu görmüş. Oduncuya benziyormuş, sarı ya da kahverengi saçlı, omuzları çökmüş. Sakallı. Evet, onu oldukça net gördüm. Şoförü de gördüm, o kadar iyi değildi ama onun da sakalı vardı. Hızlı ve biraz da dikkatsiz hareket ediyorlardı. Yolcunun sarı bir oduncu ceketi giydiğini söyledi."

"Bronz tuval," dedi Weather.

"Bronz kanvas ceket," diye tekrarladı Lucas. Dinledi, sonra telefonu bıraktı ve "Boyutları hakkında bir izlenim edinebildin mi?" diye sordu.

Weather bir an gözlerini kapadı ve sonra, "Evet. İri bir adamdı. Senden daha iriydi. Sanırım daha uzun ve daha kiloluydu."

Lucas onu uzattı, tekrar dinledi ve dedi ki, "Pekâlâ. Peki ya
... saat on mu? On iyi mi?"

Telefonu kapattığında, "Soyguncular mavi hasta bakıcı önlüğü giyen üç adamdı, ama eczanedeki kadın onların hasta bakıcı olduğunu düşünmüyor. Görünüşe göre önlüklerini sokak kıyafetlerinin üzerine giymişler. Ağır botlar ve kar maskeleri giyiyorlardı ama kadın en azından birkaçının sakalı olduğunu düşünüyordu. İçlerinden biri gerçekten iri bir adamdı. Marcy ile konuşmamız gerek. Muhtemelen bir bilgisayar çizimi yapıp adamın kim olduğunu bulmaya çalışacağız."

"Muhtemelen bir şey yoktur," dedi Weather, sanki bunu ona söylediğine pişman olmuş gibi.

"Belki de değil," dedi. "Ama lanet olsun, bugün izinlisin. Çocuklar evden çıktı, hadi gidip takılalım. Marcy ile konuş, öğle yemeği ye. Bir butiğe uğrarız. Bahar için yeni bir ya da iki takım elbise alabilirim."

Başını hızla salladı ve "Muhtemelen bir şey yoktur" diye tekrarladı.

LYLE MACK yükleme rıhtımındaki küçük ofisinde oturup bir dakika düşündükten sonra soğuk telefona sarıldı ve Barakat'ı aradı. O da

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Konuşmamız lazım." dedi.

"Neden seninle konuşayım ki? Benim ellerim temiz," dedi Barakat. "Sen ve o aptallar sürüsünün başı belada. Ben çekip gidiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. Beni neden arıyorsun? Polisin telefon görüşmelerini takip edebildiğini biliyorsun-"

"Ben aptal değilim, hepimizin soğuk telefonu var. Sen de bir tane almalısın." "Ne?"

Lyle Mack sabırlıydı: "Bir yere gidip bir telefon ve kart alın ve onlara sahte bir isim verin, eğer bir isim vermeniz gerekiyorsa," dedi Lyle Mack. "Bunları bakkaldan alabilirsiniz. Bazı marketlerden. Best Buy'a gidebilirsiniz."

"Sana söylüyorum, ben bu işin dışındayım-"

"Dostum, sen de *oradaydın.* Yürüyemiyorsun. Ve mallarını aldım," dedi Lyle Mack.

Barakat, "Onları başka bir zaman alırım," dedi.

"Bak. Çocuklar rampadan çıkarken, bir hatun geliyordu. Üstü açık siyah Audi. Sarışın. Adamlardan birini görmüş ve her ihtimale karşı kim olduğunu bilmek istiyoruz. Muhtemelen bir hemşire olduğunu düşünüyorlar."

"Nasıl öğreneceğim? Ben zihin okuyucu değilim," diye homurdandı Barakat. "Ne yapmam gerekiyor, etrafta dolaşıp *katilleri* rampadan çıkarken gören insanlara mı sorayım? Bunu nasıl bilebilirim? Birinin birini gördüğünü mü?"

"Sadece *dinle*," dedi Mack sabırla. "İnsanlar haftalarca bunun hakkında konuşacak, sadece dinle. *Araştırmak* zorunda değilsin*."*

Uzun bir sessizlik. Sonra Barakat, "Eğer hemşireyse gündüz vardiyasında çalışıyordur," dedi. "Şu anda rampada muhtemelen yüz tane Audic vardır. Yani yarın gözümü dört açabilirim. Eğer vardiyalı çalışıyorsa, aynı saatlerde geliyor olmalı. Yapabileceğim tek şey bu."

"Ve etrafı dinleyin," dedi Lyle Mack. Ek bir cazibe olarak: "Sizin için aldığımız mallar. Şimdiye kadar gördüklerimin en iyisi. Yüzde yüz altın gibi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ALAIN BARAKAT telefonu kapattı ve mutfağa doğru yürüdü. Saatine baktı; geri dönmesi gerekiyordu.

Yorgundu: gece vardiyasında çalışmıştı ve gün boyunca sadece bir saatlik öğle yemeği molasıyla devam ediyordu. Bunun yarısını çoktan kullanmıştı ve eve geldiğinde posta kutusunda bir paket bulmayı umuyordu.

Umuda karşı umut.

Kutu boştu. Mallar hâlâ Lyle Mack'teydi. Bunu bilmek onu çılgına çevirir, diye düşündü: ve er ya da geç, orada bunun için yalvarıyor olacaktı.

Barakat, St Paul'un Highland Park'ında, düzenli evlerin, düzgünce küreklenmiş kaldırımların, çocukların ve sarı okul otobüslerinin gelip geçtiği bir sokakta, mütevazı bir tuğla evde yaşıyordu. Babası evi onun için satın almış, ancak ailenin Lübnan'dan taşınmasının bir parçası olarak tapuyu özenle kendisine saklamıştı. Gayrimenkule yatırım yapıyorlardı - evler ve çiftlik arazileri - altın paralarını biriktiriyorlar, çocuklar için Amerikan eğitimi satın alıyorlardı.

Babası ona Amerikan evlerinin fiyatlarının hiç düşmediğini söylemişti. Bir yıl sonra, fiyatlar düşmeye başladığında, yaşlı adam Kaliforniya ve Florida'nın sıcak pazarlarında en az otuz eve sahip olmuştu. Gömleğini kaybediyordu ve Barakat'ın harçlığını ayda beş bine indirmişti. "Artık yetişkin bir adamsın ve bir doktorsun. Çalışırsan zengin olabilirsin."

"Doktor olmak istemiyorum," demişti Barakat. "St. Paul'de olmak istemiyorum. Burası Lübnan değil baba, burası Kuzey Kutbu gibi. Geçen gün burada hava eksi yirmiydi."

"Erkekler çalışmak zorundadır. Erkekler böyle yapar. İhtisasını bitir, sonra nereye istersen git. Los Angeles'a taşın. Bildiğim tek şey, kesinti yapacağım. Ayda beş bin dolarla yaşarsın, yoksa aç kalırsın."

Ama Barakat beş bin dolarla yaşayamazdı; beş bin dolarlık alışkanlığı besleyemezdi. Mali sorun, kendi önerdiği bir çözüm olan Mack'lere katılmasına yol açmıştı. Her şey çok basit görünüyordu.

Şimdi de bu.

Ve sarışın kadın.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Eğer sarışın kadın asansörde gördüğü kadınsa -ki öyle olduğuna bahse girerdi, park rampasından iniyor olmalıydı ve zamanlama da doğruydu- o zaman onun da bir sorunu vardı. Günün o saatinde orada olması için hiçbir neden yoktu; acil servis hastanenin en ucundaydı ve arka taraftaki hiçbir yer açık değildi. Lyle Mack'in adamlarından birini seçtiyse ve başka birini görüp görmediği sorulduysa...

Bir koltuğa çöktü ve başını eliyle destekledi. Sarışını ve malları düşündü: Lyle Mack malların onda olduğunu söylemişti. Kanındaki ateş; söylediklerine rağmen mallara ihtiyacı vardı. Neden onları başka bir zaman alacağını söylemişti? Onlara şimdi ihtiyacı vardı ...

Sarışını düşün.

Sabahın o saatinde geldiğinde, idari değil tıbbi personel olması gerekiyordu. Eğer acil bir vaka olsaydı, rampadan yukarı çıkmak yerine caddeden aşağı inerdi. Hemşire olsaydı, zengin bir kocası olurdu - hemşireler Audis kullanmazdı.

Doktor mu? Olabilir. Bir sürü kadın doktor vardı.

Beyni tekrar ray değiştirdi. Mack'in elinde mallar *vardı*. Tek yapması gereken onları almaktı. Mallar *oradaydı.* Şişman bir adamın çörek hakkında düşünmesi gibi, toz kokain dolu büyük bir torbanın ağırlığını ve verdiği hissi düşündü.

Zafer krallığının anahtarları. Üç gündür ayıktı ve bundan hoşlanmıyordu. Gerçek bir fiziksel bağımlılık olmadığını okumuş olmasına rağmen - titremiyor ya da yılanlar görmüyordu - psikolojik bağımlılık da bir o kadar gerçekti. Kokain olmadan, kokain için para olmadan, sıkıcı, renksiz bir varoluş, gölgeler ve renk tonlarından oluşan bir hayat yaşıyordu. Kokain hayat, zeka, akıl, heyecan, netlik getiriyordu: ana renkler.

Cüzdanına baktı. Dokuz dolar ve bir gündür yemek yememişti.

Yemek zorundaydım. Malları almak zorundaydım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

MINNEAPOLIS polis departmanı, Minneapolis'in cam ve çelik döngüsü içinde uygunsuz bir siğil gibi çömelmiş, hantal, ciğer renginde bir bina olan belediye binasındadır. Marcy Sherrill ofis koltuğuna yığılmıştı, kapısı aralıktı. Lucas burnunu içeri sokup, "Alo?" diye seslendi. Kadın horlamasına benzeyen bir ses duyunca kapıyı çaldı ve tekrar denedi, bu sefer daha yüksek sesle. "Alo?"

Marcy seğirdi, dik oturdu ve kafası karışmış bir halde dönüp esnedi. "Ah, Tanrım... içeri gel. Uyuyakalmışım." Yarı ayakta durdu, sonra yere düştü.

sandalyesine geri döndü, masasının çekmecesinden bir rulo nane şekeri çıkardı ve bir tane patlattı.

Marcy kırk yaşlarında, düzenli, atletik bir kadındı ve kavgaya atılmakta hiçbir zaman sorun yaşamamıştı. Koyu renk saçlı ve koyu renk gözlü olan Lucas'la bir zamanlar, Hava Durumu'ndan önce birlikte vakit geçirmişlerdi -ya da Marcy'nin dediği gibi, kırk gün kırk gece. Daha sonra yerel bir sanatçıyla uzun ve çekişmeli bir ilişki yaşamış, ardından General Mills'te çalışan orta sınıf bir kodamanla evlenmişti.

Ve hemen James'i üretti.

Lucas ve Weather ziyaretçi koltuklarına yerleşirken, James'in gripten sonra anaokuluna yeni döndüğünü söyledi. "Gecede yaklaşık iki saat uyuyabiliyorum," dedi. "İyileşir iyileşmez tekrar koşmaya başladı. Hiç durmuyor. Kalktığında başlıyor, düşene kadar koşuyor, kütük gibi uyuyor, sonra tekrar koşmaya başlıyor."

"Sam de öyle," dedi Weather. "Sam artık harfleri öğrenmeye başladı..."

Bir iki dakika boyunca çocuklarının görünüşleri, zekâları, canlılıkları ve genel olarak sevimlilikleri konusunda birbirlerine üstünlük tasladılar. Bitirdiklerinde Lucas eşitlik olduğunu söyledi ama elbette Weather haklıydı. Sam daha üstün bir çocuktu.

"Peki bu Don Peterson denen adam hakkında ne düşünüyorsun?" Lucas sordu. "Ne aldın?"

"Cinayet oldukça basitti," dedi Marcy. "Katil muhtemelen bunu yapmak istememişti. Adamı birkaç kez tekmelemiş. Baker'a göre-"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Baker hemşiredir," dedi Weather.

"Evet. Dorothy Baker. Uyuşturucuların sayımını yapıyordu. Hiçbir şey göremiyor ya da söyleyemiyordu çünkü onu bantlamışlardı ama her şeyi duyabiliyordu. Peterson bir şekilde elini kurtarmış, cep telefonunu çıkarıp dokuz-bir-bir'i aramaya çalışmış -Baker soyguncuların konuştuklarını duymuş- ama becerememiş ve yakalanmış. Adamlardan biri sırtına ve göğsüne birkaç kez tekme attı. Bu onu parçalamış. Kan kaybından ölmüş, böbreklerinde iç kanama varmış. Ölmeden önce onu acil servise götürdüler ama sadece birkaç dakika daha dayanabildi. Coumadin kullanıyordu; kanamayı durdurmanın bir yolu yoktu."

"Yani bu Baker-"

Marcy elini kaldırarak onun sözünü kesti. "Peterson ne yaptı biliyor musun? Biraz taşaklıydı ama bunu bilerek yaptı. Adam onu tekmelemeye başlayınca, muhtemelen bacağından yakaladı ve tırmaladı. Baker'a ne yaptığını anlattı ve acil servise giderken gelip doktorlardan birine söyledi. Bu adamı tırmaladığını. Ellerinde kan vardı, tırnaklarının altında deri vardı."

"DNA," dedi Lucas. Peterson'la hiç tanışmamıştı ama birden onunla gurur duymaya başlamıştı. "Bu harika... eğer bunu yapan adamı bulabilirsek."

"Evet: onu bulduk, yakaladık," dedi Marcy.

"Başka bir şey duydu mu? Baker?" Lucas sordu.

"Evet. İlginç şeyler. Bu adamlar burayı temizlerken konuşuyorlardı ve seslerinin sokak çocukları gibi aptalca geldiğini söyledi," dedi Marcy.

"Siyah mı, beyaz mı?"

"Beyaz, dört kişi. Ellerini görmüş, en azından üçünün ellerini. İri yarı adamlar, kar maskesi takıyorlar. Elleri sertti, sanki dışarıda çalışıyorlardı. Sesleri aptalca geliyordu ama ne yaptıklarını çok iyi biliyorlardı. Daha da ilginci dördüncü adam ve onun duymadığı şeydi. Ya da görmediği."

"Neyi duymadı?" Weather sordu.

Marcy, "Kimsenin kapıyı çaldığını duymadı, çünkü kimse çalmadı," dedi. "Kapı birden açıldı ve işte oradaydılar, Baker ve Peterson'ın üzerindeydiler. Dördüncü adam onlar yere düşene kadar gözden uzak durdu."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Weather, "O kapı kilitli olmalıydı," dedi.

Marcy, kapının kilitli olduğunu söyledi. Otomatik olarak kilitleniyordu ve bunu önlemek için kasıtlı olarak devre dışı bırakılması gerekiyordu. Baker oraya vardığında Peterson zaten içerideydi ve içeri girmek için anahtarını kullandı. "Kapının kilitli olduğundan kesinlikle emin, çünkü anahtarı soktuğunda yeterince çevirmemiş, tıklamamış ve kolu denediğinde hala kilitliydi ve anahtarı daha sert çevirmesi gerekti. Yani devre dışı bırakılmamış."

Weather, "Soyguncuların anahtarı vardı," dedi.

"Evet. Ayrıca dördüncü adam hem Baker hem de Peterson kör olana kadar gözden uzak durmuş. Baker adamın içeri girdiğini ve belirli dolapları gösterdiğini söyledi... ve sesini daha önce duymuş olabileceğini düşünüyor. Sesinin doktora benzediğini ama kim olduğunu bilmediğini söyledi. Eğer öyleyse, bu yüzden gözlerini bantlamışlar. Dördüncü adamı tanıyabilirlerdi. Belki maske takmış olsa bile. İçerideki adam o, onlar için anahtarı alan kişi."

"İlginç," dedi Lucas. "Bunu mu zorluyorsun?"

"Elbette. Her şeyi zorluyoruz," dedi Marcy. "Bu sabah aptal gibi göründük. İkizlerin ameliyatı için tüm televizyon kanalları, birkaç kablolu yayın kanalı oradaydı ve *hastanemiz* devrildiği için ameliyatı iptal etmek zorunda mı kaldık? Mississippi'de I-35 köprüsünün yıkılması gibi: insanlar soruyor, ne halt ediyorsunuz, köprünüz mü yıkıldı? Şimdi de soruyorlar, 'Hastaneniz mi yıkıldı? *Hastaneniz* mi? Orada neler oluyor?"

"Bir doktor olduğuna inanmak zor," dedi Weather.

"Neden? Birkaç psikopat doktor tanıdım," dedi Lucas.

Marcy başını salladı: "Hemşireler konusuna hiç girmeyelim bile." Ayağa kalktı ve Weather'a şöyle dedi: "Hadi şu çizime başlayalım. Öğlen haberlerine çıkmasını istiyorum."

Koridorda yürürlerken Marcy ekledi, "Onları kilit altına alana kadar biraz sakin olmanızı istiyorum."

"Nedenmiş o?" Lucas sordu.

Marcy, "Weather onları gördü, muhtemelen onlar da onu görmüştür" dedi.

Lucas olduğu yerde durdu: "Bunu hiç düşünmemiştim." Weather'a baktı. "Ben çok aptalım. Bu hiç aklıma gelmemişti."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

HONEY BEE bir zamanlar profesyonel bir kuafördü, bu yüzden Joe Mack'e çeşitli stiller önerdi: greaser, punk, endüstriyel, patenci, Mohawk veya askeri yanak.

"Yeniden düzenleme istemiyoruz. O kadar farklı bir şey istiyoruz ki, kimse uzun saçlı bir adamın o olabileceğini düşünmesin," dedi Lyle Mack. "Hepsini kesin. Kafa derisine kadar."

"Ah, dostum..."

Ama bir berberin kesme makinesindeki birkaç plastik aparatı kullanarak bunu yaptı ve saçlarını çeyrek santime indirdi, Joe Mack boynunda bir havluyla tuvalette oturuyordu. Bu iş bittikten sonra onu köpürttü ve bir ustura kullanarak hayatının en duygusal tıraşını yaptı, sadece usturadan korktuğu için değil, bu da işleme belirli bir *heyecan* katıyordu, aynı zamanda sağ ya da sol memesi onun sağ ya da sol kulağına masaj yapıyordu.

"Mikey'nin o adamı öldürmek istediğini mi düşünüyorsun?"

Bal Arısı sordu. "İmkânı yok," dedi Joe Mack. "O sadece...

aptal."

Bal Arısı başını salladı. Mikey aptaldı. Ve saldırgandı. Sadece aptal olan Joe Mack'in aksine. Mikey yaşlı adamı öldürmek istememiş olabilirdi ama muhtemelen bundan zevk almıştı. Ona bir ya da iki ay verin, tıpkı Shooter ve Kaliforniya'daki zenci adam gibi bununla övünecekti.

Joe Mack'le işi bittiğinde yüzünü yıkadı ve aynada kendine baktı. Tanrım: Alman kasaplarına benziyordu, bembeyaz suratından kocaman, kırmızı, rüzgarda yanmış bir burun çıkıyordu.

"Sen ne düşünüyorsun?" Bal Arısı sordu.

"Ah, dostum... Yine de senin suçun değil." Başını ovuşturdu. "Beni üzüyor."

Arka kapıya gitti ve içeriye baktı. Lyle Mack arkada eşyaların yerini değiştiriyordu. Joe Mack'e döndü ve pantolonunun önünü tuttu. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen daha sonra yukarı gelebilirsin."

Joe Mack'in gözleri kapıya doğru kaydı. Lyle, Joe'nun kız arkadaşını becerdiğini öğrenirse çok üzülürdü. Belki de.

"Arka tarafta," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet, ama yine de..."

"Hemen şimdi demiyorum."

"Şey..." Ona yaklaştı ve elini eteğinin altından külotuna doğru kaydırdı. Beyaz pamuklu külot giyiyordu ve nedense bu onun saatini gerçekten çalıştırıyordu. "Bunun yardımı olur, Bal Arısı. Yani, gerçekten minnettar olurum. Kendimi biraz kötü hissediyorum."

Lyle Mack'in geri geldiğini duyduklarında birbirlerinden uzaklaştılar. Lyle salıncaklı kapıdan içeri girdi, Joe'ya baktı ve "Vay canına," dedi.

Joe Mack başını tekrar ovuşturdu ve "Sanki hapishaneden yeni çıkmış gibiyim. Sanki kafamdaki bitler için beni ilaçlamışlar gibi görünüyorum."

"Yaşlı adamın üzerine düşmekten iyidir," dedi Lyle Mack. "Biliyor musun, yaklaşık on yaş daha genç görünüyorsun."

"Öyle mi?"

Lyle Mack, Honey Bee'ye döndü ve "Home Depot'a gidip bir şeyler almanı istiyorum. Elimde bir liste var."

"Sosisleri hazırlamam lazım," dedi.

"Ben sosisleri getireyim. Buradan gitmeni istiyorum," dedi Lyle Mack. "Hem de hemen. Bir saat boyunca geri gelme."

Bir dakika ona baktı, sonra "Daha fazla sorun" dedi.

Lyle Mack, "Hiçbir şey bilmeni istemiyorum, çünkü o zaman incinmezsin," dedi. Onu takip etti, nazik davrandı, sıktı -kız huysuzlanıyordu- ve kapıdan çıkarıp yoluna devam etmesini sağladı.

O gittikten sonra Joe Mack, "Bu da neydi şimdi?" diye sordu.

"Cappy buraya geliyor," dedi Lyle Mack.

CAPRICE MARLON GARNER, Bakersfield'den tek başına uçtuğunu hayal ediyordu, dağlardan yukarı, BMW'sine binmiş, rüzgar tıraşlı kafa derisini ovuyor, gözlüklerden kum tükürüyor, slipstream derilerini çekiyor; ve sonra diğer taraftan aşağı, gece, Tehachapi'nin ışıklarına doğru, sonra aşağı, biraz daha aşağı ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bum! çöle doğru, çelik bir şimşek gibi Mojave kasabasının yanından geçiyor, Barstow'dan 15. yola çıkıyor, sonra 15. yoldan Vegas'ın ışıklarına kadar gidiyor, şafak vakti ufuktaki ışıklarla birlikte oraya varıyor, kaybedenler karşı şeritten Los Angeles'a geri dönüyor ...

Şehir sınırlarına yanaşmak, benzin almak, BMW ipek gibi dönerken orada oturmak ve sonra bum! çöle geri dönmek, BMW 120'de sallanıyor, Audilerindeki, Benz'lerindeki ve Mustang'lerindeki insanların beyaz yüzleri, hayaletler gibi, şafağın ilk ışıklarında yanlarından geçen şeytana bakıyor ...

Asıl mesele sürüştü. Dünya akıp gidiyordu -iş, tarih, hafıza, rüyalar, her şey- ta ki bilinçsiz manzaranın bir parçasından başka bir şey olmayana kadar, ama hızlı hareket eden, sinir, bağırsak, taşak, kemik, kas ve tepkiden oluşan bir kompleks olana kadar.

Bakersfield'da yüksek bir çatıda oturup şehre, çatı manzarasına, palmiye ağaçlarına ve dağlara, yüzüne vuran sıcak ve kuru rüzgara bakmayı hayal etti. Orada otururken, bir şeylerin mümkün olabileceğini hissediyordu. Sonra katran kokusunu alır ve öyle olmadığını fark ederdiniz.

Ve öldürdüğü adamları, tetiği çektiğinde yüzlerinde beliren ifadeyi hayal etti. BMW onlardan birinden gelmişti. Evrakları imzalarken tüfeği adamın kafasına dayamıştı, sızlanıp yalvarıyor ve altına işiyordu ve evraklar Cappy'nin cebine girdiğinde, bum! Biri daha tozu dumana katmıştı. Mojave onların kemikleriyle doluydu.

Onları en ufak bir şüphe duymadan, en ufak bir acıma hissi duymadan öldürmüş ve gece tekrarlarının tadını çıkarmıştı ...

Sabahın erken saatlerinde Minnesota soğuğu onu etkiledi ve uykusunda kıpırdanmaya başladı. Sonunda yüzeye çıktı, inledi ve yuvarlandı, Kaliforniya'nın görüntüleri bir esintideki kibrit alevi gibi sönüyordu. Dandik akrilon battaniyeleri tekmelemişti ve kış kötü takılmış pencerelerden yatağa sızmıştı. Bilinçsizce kendini cenin pozisyonuna çekmişti ve şimdi sırtındaki ve boynundaki kaslar yumruk gibi kasılmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tekrar inledi ve yuvarlanıp doğruldu, sırt kasları ağrıyordu, battaniyeyi çenesine kadar çekti ve dinledi: çok sessizdi. Muhtemelen yine kar yağıyordu. Kar, otoyolun ve komşuların sesini boğuyordu. Gözü çalar saate takıldı. Saat dokuz. Üç gün boyunca metamfetamin, belki biraz kokain ve iş aldıktan sonra altıdan beri uyuyordu; hepsi zihninde birbirine karışmıştı ve hatırlayamıyordu.

Hâlâ yorgundu. Kalkmak istemedi, ama ayaklarını yatağın kenarına salladı, Camel paketini buldu, pencere gölgesinden gelen loş ışıkta bir tane yaktı. Oturdu ve parmaklarına kadar içti, söndürdü ve banyoya doğru yürüdü, eski soğuk döşeme tahtaları ayaklarının altında esniyordu, oda tütün, dökülen sıva ve soyulan duvar kağıdı kokuyordu.

BANYONUN TEK IŞIĞI, ipi çekili tek bir ampuldü. Cappy onu çekti ve ecza dolabının aynasından yüzüne baktı. Yeni çizgiler edinmiş, diye düşündü. Burnunun köşesinden çenesine doğru inen bir kesikle tozlu bir görünüm kazanıyordu. Bu onu rahatsız etmiyordu; bu dünya için fazla uzun değildi.

Bugün onun doğum günüydü, diye düşündü. Bir yıl sonra yasal olarak içki alabilecekti.

Paul Park'taki bu soğuk kış sabahında yirmi yaşındaydı.

Minnesota'ya döndükten sonra memleketinde durup etrafa baktı. Onun için hiçbir şey yoktu. Ortaokuldaki halinden o kadar farklı görünüyordu ki, babasının bile onu tanıması mümkün değildi.

Ama bir adamın vardı. Birlikte büyüdüğü John Loew adında bir çocuk. Loew, Cappy dışarı çıkarken SuperAmerica'ya girmişti. Cappy onu tanımıştı ama yoluna devam etti, sonra Loew durdu, döndü ve "Kaptan? Sen misin?" demişti.

Kaptan döndü ve başını salladı. "Nasılsın
John?" "Hey, dostum... sen gerçekten..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cappy ona iskelet sırıtışıyla karşılık verdi. "Öyle mi?"

"... farklı görünüyorsun. Bir film adamı gibi. Nerelerdeydin?"

"Bilirsin işte. Los Angeles, San Francisco, Batı Yakası."

Corolla'dan inen bir kadın yürüyerek yanıma geldi ve "John?" diye sordu.

Loew dedi ki, "Carol. Bu Cap Garner. Birlikte büyüdük, aynı okula gittik."

Kadın Cappy'nin yaşındaydı ama Cappy onun da yaklaşık on sekiz yaş genç olduğunu söyleyebilirdi: daha önce başına hiçbir şey gelmemiş bir kadındı, biraz kiloluydu ama çok değil; biraz sarışındı ama çok değil; biraz ateşliydi ama çok değil. Cappy'ye küçümseyerek baktı ve "Merhaba," dedi.

Cappy başını salladı, bacağını BMW'nin üzerine attı ve Loew'e sordu, "Peki ne yapıyorsun? Çalışıyor musun?"

"Mankato'da işletme okuyacağım. Finans." Özür diler gibi omuz silkti. "Carol ve ben nişanlandık."

Cappy tankçı gözlüklerini gözlerinin üzerine çekti ve "İşine yaramasına sevindim John," dedi.

John, "Evet, şey," dedi ve dükkâna doğru adım attı. "Her neyse..."

"İyi günler," dedi Cappy.

Yolda giderken, *"Bu işler böyle değil mi?"* diye düşündü. Bu adam yan komşumuzda büyüdü, üniversiteye gidiyor, sarışın bir hatunu var, evlenecek, çocukları olacak ve başına hiçbir şey gelmeyecek. Evlenip çocuk sahibi olması dışında. Nedense bu onu kızdırdı. Bazı insanlar üniversiteye gider, bazıları UPS'e kutu atarak çalışır.

MINNESOTA onu öğütüyordu. Son soğuk hava dalgası gelmeden önce BMW'siyle otoyolda bir gezintiye çıkmış ve on beş dakika içinde, tam deri, polar ve yüz maskesi takmış olmasına rağmen, su pompasına yapışmış bir dil gibi motosiklete yapışmıştı.

Ata binmesi, bir şeyler yapması gerekiyordu ama hiç parası yoktu. Yoktu. Yaşadığı hayat, bir kasabadaki hayattan pek de farklı değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zindan: çalışmak, yemek ve uyuşturucu için bir alan, uyumak ve biraz daha çalışmak - sonunda hiçbir şey olmadan.

Yüzüne tıraş kremi sürdü ve Kaliforniya'yı düşündü; ya da belki Florida'yı. Florida'ya hiç gitmemişti. Kaliforniya'dan daha gür ve daha sert olduğu söylenmişti - kokainin aksine meth
-Daha çok yaşlı insanla birlikte.

Ve tekrar içki dükkânını düşündü. Wisconsin'de bir süpermarketin yanında büyük bir içki dükkânı. Cuma gecesi kapanıştan hemen önce girmişti, dükkânda başka kimse yoktu ve bir şişe burbon için 12,50 dolar ödemişti, sahte kimliği hazırdı.

Hiç sormadılar bile: o kadar yaşlı görünüyordu. Ama daha da ilginci, elli dolarla ödeme yaptığında, kasiyerin banknotu altına koymak için para tepsisini kaldırması ve altında en az yirmi banknot olmasıydı, hepsi de ellilik ve yüzlüktü. Üstteki beşlikler, onluklar ve yirmiliklerle birlikte kasada iki bin dolar olmalıydı.

Florida'ya gitmeye yetecek kadar. En azından başlamak için yeterli.

Aynada gözlerini yakaladı ve "Aptal" diye düşündü. Dünyada para isteyen her pisliğin aklına ilk gelen şey kapanış saatinde bir içki dükkânı oluyordu. Muhtemelen kameraları, silahları, alarmları vardı, kim bilir ne?

İçki dükkanı yok, Cappy. Başka bir şey düşünmelisin.

Başka bir iş.

Telefon çaldığında kendine bakıyor, yatağı düşünüyordu.

Onu eline aldı ve Lyle Mack "Sen misin Cappy?" diye sordu.

CAPPY Cherries'in arkasında oturup Lyle Mack'e baktı ve "Demek o lanet Shooter sana insanları öldürdüğümü söyledi" dedi.

"Oldukça açık konuştu. Tam olarak kelimeleri söylemedi," dedi Lyle Mack.

"Bu seni Kaliforniya'da hapse attırabilir," dedi Cappy. "Belki de iğneyi yersin."

"Shooter ile sorun yaşamamızın nedeni de tam olarak bu. O konuşuyor," dedi Lyle Mack.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cappy, sesi düz: "On bin dolar mı?" "Adam başı
beş bin."

"Sonra ne olacak?" Cappy sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Onları orada öylece bırakamazsınız," dedi Cappy. Atma konusunda biraz tecrübesi vardı.

"Onları... bir yere atacağız."

Kaptan uzun bir süre Lyle Mack'e baktı, Mack sinirlenmeye başlayana kadar o deli adam bakışıyla baktı ve sonra "On beş" dedi.

"Ah, dostum, çok paramız yok," dedi Lyle Mack. "Hadi Cappy, senden bir kardeş olarak rica ediyoruz." Lyle Mack daha önce hiç bir cinayet için anlaşma yapmamıştı ve çok ürkekti. Joe Mack onun yanına oturdu ve sanki inanamıyormuş gibi yüzünü ovuşturmaya devam etti.

"On beş kardeş fiyatı," dedi Cap. "Yeni bir minibüse ihtiyacım
var." "On beş dolara yeni bir minibüs alamazsın," dedi Joe
Mack.

Cap, "Bu yeni bir minibüs değil, benim için yeni," dedi.

Joe Mack öne doğru eğildi. "Bak ne diyeceğim. Minibüsümü sana devredeceğim. O kadar eder, Blue Book. Mükemmel durumda. Dodge Grand Caravan Cargo, üç yaşında, iyi lastik, yirmi sekiz bin gerçek. XM radyosu ve bisikletler için rampası var, navigasyonu var. Sizin için mükemmel olur."

"Vites nasıl?"

"Şanzıman mükemmel. Hiç arıza yapmadı," diyor Joe Mack.

Cappy, "Dodge'a gitmeliyim; biraz sorun oldu," dedi. Ama o düşünüyordu: Florida.

"Her şeyde biraz sorun var. Ama minibüslerde Dodge'lar en iyisidir," diyor Joe Mack.

Cappy, Joe Mack'e baktı ve sonra, "Ben olsam Mavi Kitap'a bakmak isterdim," dedi.

"Buyurun," dedi Joe Mack.

"Ve iki bin dolar nakit. Benim de yemek yemem lazım."

Lyle Mack, Cappy'nin soluk mavi gözlerine bakarken, onun gerçekten ne kadar çılgın bir orospu çocuğu olduğunu fark etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sonra pratik davrandılar ve Lyle Mack cep telefonundan Honey Bee'yi aradı: "Hâlâ Home Depot'ta mısın?"

"Arabama yeni bindim."

Lyle Mack, "İhtiyacımız olan birkaç şey daha düşündüm," dedi.

"Geri dön ve şu müteahhit temizlik torbalarından al, tamam mı? Büyük çöp torbaları gibi, ama gerçekten büyük. Biraz da ovma kabarcığı ve şu kauçuk mutfak eldivenlerinden getir."

"Peki ben ne zaman buranın hizmetçisi olacağım?"

"Tam şuradaki dükkandasın, lanet olsun, Bal Arısı..."

Cappy'yi Log Cabin Inn'de beklemesi için sokağın aşağısına gönderdiler ve Honey Bee döndükten sonra onu aldılar. Honey Bee barı açacaktı: "Sosisleri sen başlatmadın. Açtığımızda hâlâ soğuk olacaklar."

Lyle Mack başını salladı. "Bal Arısı, ben sadece... çok meşgulüm. Bir sorunumuz olduğunu biliyorsun. Bana yardım et."

Lyle arka kapıdan çıktığında ve Joe Mack paltosunu giyerken, Joe Mack onun poposunu sıkarak ve bacaklarına hafifçe vurarak onu neşelendirmeye çalıştı ama Lyle bunu kabul etmedi: "Git buradan. Git işine bak."

HONEY BEE'nin St. Paul'ün otuz mil güneyinde bir at çiftliği vardı, ancak çiftliklere göre küçük bir çiftlikti - kırk dönüm. Ama Honey Bee orayı seviyordu, üç atı da öyle. Mack'ler ata binen insanlar değillerdi; onlara göre Tanrı insanların ata binmesini isteseydi, Fat Bob'u icat etmezdi.

Joe Mack'in kamyonetiyle yola çıktılar, böylece Cappy kamyonetin çalıştığını duyabiliyordu; Mack'ler ön koltuklarda, Cappy de evden getirdiği pompalı tüfekle arka koltukta oturuyordu. Joe Mack kardeşine şöyle dedi: "Nereden geldiğini çok iyi anlıyorum, biliyorsun, bu şeyle -Ama söylemeliyim ki, bu adamlardan hoşlanıyorum, pislik olmadıkları zaman."

Lyle Mack, "Ama onlar çoğu zaman pisliktir," dedi. "Şimdi şuna bir bakın. Mükemmel bir işimiz var, büyük paramız var, sorunumuz yok ve şimdi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ne? Şimdi bir cinayetle karşı karşıyayız. Yani, lanet olsun. Cinayet mi? Bir de Shooter'ın California'da öldürdüğü patlıcanı anlatıp duruyorlar. Onlar bu konuda bir şeyler ima etmeden oturup bira içemezsin. Burada da aynı şey olacak."

"Bu konuda haklısın," diye homurdandı Cappy. Mack'ler ona içinde bulundukları çıkmazı anlatmışlardı; istedikleri için değil, bilmesi gerektiğini söylediği için. "Bana bu konuda sıralamaya başladığında onu tanıyalı iki dakika bile olmamıştı."

Joe Mack, "Yani onları kullanmamalıydık," dedi.

"Şey, haklısın. Biliyor musunuz? Haklısın," dedi Lyle Mack. "Bir hata yaptık. İşte oradaydılar, kullanışlılar. Gitmeliydim, sadece sen, ben ve doktor olmalıydık, ama biliyorsun sabahları hiç iyi değilim."

İkisi de bunu ve Lyle Mack'in içeri giremeyecek kadar korkak olduğu gerçeğini düşündü ve sonra Lyle Mack ekledi, "Bir hata yaptık ve şimdi bunun bedelini ödemek zorundalar. Bunun adil olmadığını söylemeliyim ama ne yapacağız? Sıkışırlarsa bizi ihbar edecekler."

"Seni rahatsız mı etti?" Joe Mack Cappy'ye sordu.

Cappy başını salladı. "Minibüsü aldığım sürece beni rahatsız etmeyin."

Bir süre sessizce yol aldılar, kış kırlarına baktılar, sonra Lyle Mack omzunun üzerinden Cappy'ye, "Sana söylemem gereken bir şey var. Eğer ön odadaki kanepede oturuyorlarsa, ki bu mor bir kanepe, onları oradan kaldırmalıyız. Onları o kanepede vuramayız. Bal Arısı kriz geçirir. Onları ayağa kaldırmalıyız."

"Kanepede olmaz," dedi Cappy.

"Bu kadife ve yepyeni," dedi Lyle Mack. "Eğer onları kanepede yaparsak, kanepe kızarır. Çok ama çok kızar. Pottery Barn gibi bir yerden almış. O büyük yerlerden birinden."

"Tamam."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Joe Mack sordu, "Minibüs hakkında ne düşünüyorsun? Oldukça güzel, değil mi?"

"Sorun değil," diye kabul etti Cappy. Arka tarafa baktı. Arka koltuklardan biri katlandığında BMW'yi oraya sorunsuzca sokabilirdi.

Sapağa yaklaşıyorlardı ve asfalttan çakıllı yola indiklerinde Lyle Mack, "Tamam, dinleyin, bir fikrim var," dedi.

HONEY BEE'nin evi fazla bir şey değildi; yirminci yüzyılın başlarından kalma, ön verandası artık yapının geri kalanına kare şeklinde olmayan bir çiftlik evi ve iki atlı bir römorkla bir pikabın dönebileceği büyüklükte yuvarlak bir çakıl araba yolu. Ahır daha yeniydi, kırmızı metaldi ve saman için bir çatı katı vardı. Hemen ileride müstakil bir garaj, solda da bir egzersiz alanı vardı.

Arabayı durdurdular ve Mack'ler minibüsten inip yan kapıyı açtılar ve Home Depot malzemelerinin olduğu büyük çantayı çıkardılar. Eve doğru yürümek yerine, yüksek sesle konuşarak ahıra doğru yürüdüler. Lyle Mack donmuş at idrarından oluşan büyük bir su birikintisine basarak kaydı - zaten sarı renkteydi ve buzluydu - ve ahırın kapısına gittiler ve Joe Mack dışarıda beklerken Lyle Mack içeri girdi. Joe Mack, Lyle'ın arkasından, "Hasta olacağım. Sanırım iptal etmeliyiz."

"Çok ileri gitti," dedi Lyle Mack. "Sadece dayan. Kurtarmaya çalıştığımız şey senin kıçın."

Bir dakika sonra Joe Mack, "Ah, kahretsin, geliyorlar," dedi ve Lyle Mack, "Hı-hı," dedi.

Joe Mack dışarıdan seslendi: "Lyle atlardan birine bakıyor.
Bal Arısı onlardan birinin bir şey bulmuş olmasından endişeleniyor."

Lyle Mack bir cevap duydu, tam olarak çıkaramadı ve sonra daha yakından Shooter Chapman'ın şöyle dediğini duydu: "Atın iyi yenmesi gerekir. Televizyonda Fransızların onları yediğini gördüm."

"Evet, lanet olası Fransızlar," dedi Joe Mack dostça. Yüzü stresten bembeyaz olmuştu ve kelimelerin boğazında düğümlendiğini hissedebiliyordu.

Sonra Haines bir şey söyledi ve Lyle Mack ne olduğunu tam olarak anlayamadı, sadece Chapman ve Haines'in yukarı doğru yürüdüğünü fark etti. Dışarı çıktı ve iki adamın kapısı açık minibüse doğru geldiğini gördü, kardeşi bir heykel gibi donup kalmıştı.

Haines yanından geçerken açık minibüse baktı ve "Hey..." dedi.

Cappy elinde tüfekle oradaydı. Haines'i yüzünden vurdu ve bakmadan, beklemeden ya da irkilmeden bir kez pompalayıp Chapman'ı vurdu.

İki adam da yere düştü. Cappy minibüsten çıktı, tekrar pompaladı, dikkatlice yaklaştı, Chapman'ın ayağına tekme attı, tepki bekledi, tepki alamadı, Haines'e tekme attı. Sonra hepsi rüzgârı koklar gibi etraflarına baktılar: tanık aradılar, arabaları dinlediler. Hiçbir şey yoktu.

"Gittiler," dedi Cappy. "Kanepe yok, sorun yok."

"Tamam," dedi Lyle Mack. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki göğsünden fırlayabileceğini düşündü. Chapman ve Haines, garaj yolundaki karların üzerinde iki büklüm olmuş, kanlar içinde kocaman ölü bebekler gibi görünüyorlardı. Shooter şaşkın görünüyor olabilirdi ama yüzünün şaşkınlık ifadesi kaybolmuştu, o yüzden bunu söylemek zordu. Mikey'nin bir eli cebindeydi ve Lyle Mack onun yumruğundaki tabancanın kabzasını görebiliyordu. Joe ahıra yaslanmıştı ve ağzından bir tükürük akıyordu.

"Şuna bak," dedi Lyle Mack Joe Mack'e. "Silahları var. Bahse girerim o orospu çocukları bizi öldürecekti. Buna inanabiliyor musun? Buna inanabiliyor musun?"

"Evet," dedi Joe Mack, yine tükürerek. "Muhtemelen onlar da bizim gibi düşünüyorlardı."

Birkaç saniye daha cesetlere baktılar ve sonra Lyle Mack, "Ben çöp torbalarını getireyim. Ovma Köpüğü'ne ihtiyacımız olmayacak. Bak bakalım ahırda kürek var mı, üzerinde kan olan buzları kazımalıyız."

Joe Mack ahıra gitti ve kar için uygun olan 5 numaralı bir tahıl kepçesi buldu ve zor bir iş olmasına rağmen kazıdı; kan gelmeye devam ediyordu. Lyle iki adamın ceplerinden cüzdanlarını çıkardı, Chapman'a verdiği parayı geri aldı ve

Cappy'ye uzattı. "Senin iki binin. Bu benim param, onların değil. Bu sabah onlara ödünç verdim."

Cappy başını salladı ve Camel'ından bir nefes çekti. Lyle, "Ve sakın o Camel'ı yere atma. Polis dizilerinde hep birinin sigara izmariti bulduğunu görürsünüz."

Cappy tekrar başını salladı ve Joe ile Lyle eldivenleri giyip birlikte ölüleri müteahhitin torbalarına doldururken, Cappy minibüsün kapısında oturup olanları izledi. Cesetleri minibüsün arkasına kaldırdıklarında, diye düşündü Joe Mack, tıpkı çöp torbalarındaki ölü adamlara benziyorlardı.

"Etrafta bu şekilde dolaşmak istemiyorum," dedi Cappy.

"Hayır, yok," dedi Lyle Mack. "Onları atabileceğimiz bir yer biliyorum. Bir gün arabayla dolaşırken kayboldum. Taşrada bir yerde. Onları bahara kadar bulamayacağız, belki de hiç bulamayacağız."

Kardeşine: "Joe Mack, arabalarını al ve evlerinin yanındaki Target'a bırak."

Son kan parçasını da kazıdılar, tahıl kepçesini bir at havlusuyla sildiler ve havluyu lastik eldivenlerle birlikte başka bir torbaya attılar. Lyle Mack, "Bara döndüğümüzde bunu yak," dedi. "İşi şansa bırakmayın."

"Çöp boşaltma yeri ne kadar uzakta?" Cappy sordu.

"Sekiz ya da dokuz mil. Arka yol, kimse oraya gitmez. Onları bu küçük köprünün altına koyabiliriz. Minibüsten inmek zorunda kalmazlar. Polis yok, durmak yok."

"Peki ya beni gören kadın?" Joe Mack sordu.

"Bunun hakkında konuşmalıyız," dedi Lyle Mack. Cappy'ye baktı.

"Hangi kadın?" Cappy sordu.

3

AYNI ZAMAN, AYNI İSTASYON, hepsini tekrar yapıyorum.

Weather önceki günün endişesi yüzünden pek iyi uyuyamamıştı. Yine karanlıkta kalktı, giyindi, Lucas'la sessizce konuştu ve hızlıca kahvaltı edip arabaya bindi. Boş gece sokaklarından geçerek Üniversite'ye, Üniversite boyunca hastane kompleksine doğru ilerledi. Aklında bebeklerden başka bir şey yoktu.

Alain Barakat, bir önceki sabah açtığı güvenlik kapısından bir kat yukarıda, parkasının içinde donmuş bir halde sigara içerek onu bekliyordu. Burası bir kâbustu; karanlık, acımasızca soğuk. Barakat Lübnan'ın kuzeyinde, plajlar ve palmiye ağaçları arasında büyümüştü. Kendini böyle bir yerde bulması ...

Buradaki işi bir yıl daha sürdükten sonra Paris'e taşınacaktı. İnternete girmiş ve Amerikan sağlık sertifikasının Fransa'da geçerli olduğunu öğrenmişti, ancak bazı evrak işleri olacaktı. Paris'e. Ya da belki Los Angeles.

Minneapolis'in tek bir iyi yanı vardı: Kanada'dan kaçak olarak getirilen Gauloises'i hâlâ alabiliyordu. Hayır: iki iyi şey.

Kokain.

Uzun bir nefes aldı ve içeri dönmeyi düşündü. Sikerim böyle işi. Kimsenin ölmesiyle bir ilgisi yoktu.

Ama tabii ki biliyordu. Her şey onun fikriydi. Bir eczanenin anahtarını çalmak için bir fırsat görmüş ve o anda nedenini bile bilmeden bunu değerlendirmişti. Ya da belki nedenini biliyordu ama nasıl olduğunu bilmiyordu.

Barakat kokaine Sorbonne'da, üniversitede okuyan bir öğrenci arkadaşından satın alarak başlamıştı. Başka şeyler de denemişti, upper'lar, downper'lar, biraz marihuana, bir keresinde bir peyote düğmesi, ama hiçbiri ona göre değildi: fikir daha az kontrol değil, *daha fazla* kontroldü.

Kokainden aldığın şey bu.

Tıp fakültesinde ona yardımcı olmuştu ama ondan sonra Miami'de kokain bulmak sorun olmamıştı. İhtisası için Minneapolis'e gittiğinde etrafa sormuş, Kanada'dan ithal edilen iyi marihuana kaynağı olarak tavsiye edilen bir adam bulmuştu. Böyle bir adam kokaini nereden bulacağını biliyordu.

Kokainini Lonnie adında bir torbacıdan, daha sonra da Lonnie Birmingham'a taşındığında Lonnie'nin rotasını devralan Rick adında bir cahilden aldı. Sonra Rick bir motosiklet kazasında yaralandı, çok kötü yaralandı ve Barakat bir buçuk hafta boyunca ayık kaldı ve bu onu neredeyse öldürüyordu.

Bir gün Joe Mack verandasına elinde bedava bir torba sakızla geldi.

Kokain Hoş Geldin Vagonu gibi.

"Arkadaşımız Rick senin en iyi adamlarından biri olduğunu söyledi, ama bir süre bu işlerden uzak kalacak..."

O sırada Barakat kokain için haftada sekiz yüz dolar harcıyordu ve daha fazla para kazanmanın hiçbir yolu yoktu. Sekiz yüz dolarda takılıyordu, ta ki bir gece geç saatte elinde anahtarla eczanenin vitrininde beklerken*, "Korumaları yok ve bunu onlardan alabilecek adamları tanıyorum*" diye düşünene kadar.

Her şey çok basit görünüyordu. Öyle de olmalıydı.

İşte buradaydı, kıçı donuyordu, bir suikast düzenlemeye çalışıyordu. Artık basit değil. Yine de ilginç değildi, keşke işinin ehli bir ekiple çalışıyor olsaydı. Tüm suç kavramı ilginçti: güçlüler zayıflardan, akıllılar aptallardan çalıyordu. İlginç riskleri olan bir oyun... Keşke Mack'lerle çalışmasaydı.

Saat beşi yirmi geçe, üstü açık siyah bir Audi rampayı tırmandı, lastikleri genleşme derzlerine çarptığında farları zıplıyordu. Araba hızla doktorlar için ayrılmış park yerine girdi. Beş saniye sonra kısa boylu sarışın bir kadın arabadan inerek Barakat'ın karşısındaki çıkış kapısına doğru ilerledi.

Bu o olmalıydı - asansörde gördüğü kadın. Kapının kapanmasına izin verdi: onun kendisini tekrar görmesine izin veremezdi. İçinde olmak bile

Binanın aynı bölümünde, onu kazara görebileceği bir yerde, bir anıyı canlandırabilirdi.

Bekledi, gergindi, stresliydi, dondurucu soğukta terliyordu ve kadın kapıdan çıkınca peşinden gitti. Ve giderken aklından şu düşünce geçti: şimdi düzelt. Onu al. Issız bir binada küçük bir kadındı, boynunu kırabilirdi, ne olduğunu kim bilebilirdi ki?

Sadece bir düşünceydi ama aklından çıkmadı. Onu asansörde yakalayabilirdi... ama oraya vardığında kadın gitmişti. Küçük bir hayal kırıklığı tüyü kalbine, midesine doğru süzüldü. Bunu yapabilirdi.

Şimdi geriye bir soru kalmıştı. Kimdi ve nereye gidiyordu?

Çoğu doktor için erkenciydi. Normalde saat altıdan önce gelmezlerdi. Öte yandan, Fransız cerrahi ekibinin ikizleri ayırmaya başlaması gerekiyordu ...

O tarafa gitti.

Özel ameliyathanenin dışındaki koridorda otuz kişi dolaşıyordu. Diğer doktorların çoğu gibi o da burayı incelemek için bir bahane bulmuştu - özel çift ameliyat masası, karmaşık anestezi düzeni, yeni boyanmış, tabelalarla işaretlenmiş zemin, büyük ameliyat ekibinin hareketlerini daha iyi koreografize etme, steril olanlarla olmayanları birbirleri arasında yürürken bile ayrı tutma çabası.

Sarışın kadının hâlâ uzun kışlık paltosunun içinde, Fransız Gabriel Maret ile konuştuğunu gördü. Maret dikkatle dinliyordu. Önemli biri olmalıydı.

Barakat bir acil servis doktoruydu, ekipte ya da ona yakın bir yerde değildi ve tüm ekip üyeleri birbirini tanıyordu, bu yüzden kalabalığa katılma riskini göze alamazdı. Yine de yapabileceği şey, ameliyathanenin üstündeki küçük gözlem salonuna tırmanmaktı. Eğer bir koltuk istiyorsanız, tek yapmanız gereken oraya erken gitmekti. Ekip üyelerinden biri, ameliyathanedekiler için cerrahi prosedürleri anlatıyor olacaktı.

gözlemciler. Kadın, eğer çalışmanın merkezinde yer alsaydı, tanıtılırdı.

LUCY VE LARRY RAYNES hâlâ uyanık olan ama ameliyathaneye götürülmek üzere olan çocukların yanındaydı. Sara Weather'ı gördü ve gözleri buğulandı. Hâlâ bir bebekti ama geçmişte ona acı çektiren kadını tanıdı. Yumuşak bir şekilde ağlamaya başladı ve sonra Ellen başladı, nedenini henüz bilmiyordu.

Lucy Raines üzerlerine eğilmiş, onları teselli ediyordu. Larry çaresizce ellerini çırptı ve Weather'a, "Onlara bir şey vermek üzereler," dedi.

Weather başını salladı: "Stresi hisseden sadece biz değiliz. Daha bebekler ama bir şeyler olduğunu biliyorlar."

Ellen hastane yatağının kenarlarını itti ve bu da ağlamayı bırakıp elleriyle çırpınan Sara'yı sıkıştırdı. Bebekler birbirlerinin konuşmalarını duyabiliyordu ama birbirlerini hiç görmemişlerdi.

Larry, "Az önce Gabriel'le konuştuk, her şeyin yolunda gittiğini söyledi," dedi.

"Dün korkunç bir kaza gibiydi," dedi Weather. "Şu anda her şey dünkü gibi, belki de daha iyi. Belki de gerginliğin bir kısmı geçti."

"O adam için kendimi çok kötü hissettim," dedi Lucy.

"Ben de öyle." Weather öne doğru eğildi ve Sara'yı alnından öptü. "Bu çok zor, bebeğim," dedi.

BİR SAAT SONRA, ikizler ameliyathaneye getirilmiş, sakinleştirilmiş ama henüz tam olarak uyuşturulmamışlardı. İki anestezi uzmanı onları yerleştirmeye, serumları takmaya, kan kimyasına son bir kez bakmaya ve monitörleri kontrol etmeye çalışırken Maret Weather'ın yanına gidip, "Vakit geldi. Bu sabah eczaneyle ilgili bir sorun çıkmadı."

Weather başıyla onayladı ve onu ameliyat odasına kadar takip etti. Birkaç saniye sonra kemik kesici Hanson da asistanıyla birlikte onları takip etti; cerrahi asistanı Weather'ın arkasında bekliyordu. Maret, "Pratiğin ilk gününde Vivaldi ile başladık. Kimse itiraz etmezse ..."

"Mükemmel," dedi Weather. Ameliyathanelerinde her zaman müzik çalardı. "Primavera ile başla. "

Maret ona gülümseyerek, "Seçim senin," dedi. "Sen iyi misin?"

"Başlamak için sabırsızlanıyorum," dedi. Onun rolü, ilk rolü, rutin olacaktı, her gün yaptığından daha fazlası olmayacaktı: kemiğe kadar kesmek, kanayan yerleri dağlamak, kafa derisini geriye sarmak. Sonra, kemik kesici işini bitirene kadar yoldan çekilecekti.

Bir anestezi uzmanı kafasını içeri soktu: "Hazırız. Başlamak ister misin?"

Maret ameliyathanedeki ekip üyelerine baktı, dudaklarını büzdü, gülümsedi, başını salladı ve "Gidin" dedi.

GÖZLEM TİYATROSU tıklım tıklımdı: ekip üyeleri ilk koltuk seçimine sahipti, ancak ondan sonra, doğru kimliğe sahip olduğunuz sürece ilk gelen ilk oturuyordu. Barakat etrafına bakındı: Gözlemciler sadece asistanlardan oluşmuyordu, aynı zamanda kendi zamanlarında çalışan birçok kıdemli doktor da vardı. Kendisi en arkada, en yüksek koltuk sırasındaydı.

Aşağıda, üç hemşire ve iki anestezi uzmanı kafatasında birleşmiş iki küçük bedenin etrafında kümelenmişlerdi; mükemmelliğe çok yakın ama bir o kadar da uzak. Her ikisi de çekici birer çocuktu; aralarındaki mesafe bir santim daha fazla olsaydı, gayet iyi olacaklardı. Şimdi özel masanın üzerinde, ışıl ışıl aydınlatılmış, plastiğe sarılmış, uykuya dalmış, gözleri kapatılmış ve bantlanmış, yüzlerinin alt kısımları solunum maskeleriyle izole edilmiş halde yatıyorlardı.

Ameliyathanenin kapıları açıldı ve küçük bir kadın ilk grubu ameliyathaneye götürdü. Gözlem salonunun ilk sırasında oturan bir adam mikrofona, "Doktorlar Gabriel Maret, Weather Karkinnen, Richard Hanson. Dr. Karkinnen başlayacak..."

Maskeli, şapkalı, cüppeli, eldivenli ve terlikliydi, gözlerinin üzerinde bir ameliyat kalkanı vardı; ama o

Asansör ve Audi, diye düşündü Barakat. Doğru boyut, doğru şekil. Artık adını bildiğine göre, emin olmak için onu Google'da arayabilirdi.

Anlatıcı, "Buraya yeni gelenler için ilk prosedür, birleşim noktasındaki kafa derisini açmak, ilk genişleticiyi çıkarmak ve yatağı ilk kraniyotomi için hazırlamak olacak" dedi.

Ameliyat ışıkları mikrofonlanmıştı. Barakat, Karkinnen'in sol elindeki tepside aletleri hazırlarken cerrahi teknisyeniyle konuştuğunu duyabiliyordu. Karkinnen bir cerrahi kalemle bebeklerin üzerine eğilmiş, başı Barakat'ın ne yaptığını görmesini engelliyordu. Sonra Karkinnen doğruldu ve anestezi uzmanına "Neredeyiz?" diye sordu. Anestezi uzmanı birkaç saniye düşündükten sonra "İyiyiz. Sara'nın kalbi iyi görünüyor."

Karkinnen: "Dr. Maret?"

Maret etrafına bakındı ve "Herkes... Tanrı hepimizi kutsasın, özellikle de küçük çocukları. Hava durumu, devam edin."

Arka planda sessizce Vivaldi çalarken, Weather cerrahi teknisyenden neşteri aldı ve iki bebeğin kafataslarının üzerine eğildi. Kesiğin izleyeceği yolu belirtmek için cerrahi bir kalem kullanmıştı ve şimdi neşteri bu yol boyunca çizdi, siyah çizgi bıçağın arkasında kızıla döndü.

TÜM DERİLERİN kendine has sertliği ve esnekliği vardır ve ergenlik sonrasından yaşlılığa kadar o kadar çok çeşitlilik vardı ki, ilk kesimi yaptığınızda ne elde edeceğinizi asla tam olarak bilemezdiniz. Bazen eyer derisi, bazen kağıt mendil. Yaşlı insanların derileri genellikle kâğıt gibiydi, gençlerin de öyleydi ama farklıydı.

İkizleri kesmek bir parça Brie'yi kesmek gibiydi; Weather daha önceki ameliyatlarda bunu fark etmişti ve artık buna pek dikkat etmiyordu. Kafa derisi ile kemik arasında neredeyse hiç ayrım yoktu. İlk yapboz kalıbını kesti, küçük bir atardamar kanaması aldı, onu yaktı, sonra yavaşça deriyi kesi yerinden sıyırdı. Oda, yanan saç kokusundan farklı olmayan yanık kan kokusuyla doldu.

İlk bölümü yirmi dakika sürmüştü.

Pek bir şey yapmamıştı ama aynı zamanda her şeyi yapmıştı diye düşündü: Yoldaydılar. Hâlâ geri dönebilirlerdi ama kemik kesici özel cerrahi aletleriyle tam oradaydı. İçeri girdiklerinde, geri dönmek daha karmaşık olacaktı.

"Ben yokum," dedi.

"İyi görünüyor," dedi Maret. "Mükemmel."

İkizleri ayırmak sadece kemiği kesip ayırmakla olacak bir iş değildi. Kafatasının içindeki venöz drenajın dikkatli bir şekilde yönetilmesi gerekiyordu, aksi takdirde bebeklerin kafataslarında kan basıncı oluşacak, beyinlerine zarar verecek ve muhtemelen onları öldürecekti.

Beyinler, beyin ile kafatası arasında bir mühür görevi gören ve kanı beyinden uzaklaştıran dura mater adı verilen ince, sert bir doku kılıfıyla kaplıydı. Dura mater, çoğu yerde, kendinden yapışkanlı bir pulu arkasından çekip çıkarmak gibi gerçekten ayrılabilecek kadar kalındı ve her beyni bir dura mater tabakasıyla kaplı bırakıyordu.

Bununla birlikte, görüntüleme, dura mater'e nüfuz eden ve orijinal ikize dönmek yerine diğer ikize drene olan b i r dizi damar olduğunu göstermiştir. Bu damarların bağlanması ve daha büyük olan birkaçının yeniden yönlendirilerek uygun ikize akan başka damarlara eklenmesi gerekiyordu.

İçeri girmek için Hanson, ikizlerin kafatasları arasındaki birleşimin etrafına özel yapım bir jig veya şablon yerleştirecekti. Ameliyat sırasında, küçük bir elektrikli testereye benzeyen bir aletle kemikten bir halka kesecekti. İkizler birbirinden ayrıldığında, kafataslarındaki delikler tam olarak plastik bir kompozit malzemeden yapılmış önceden hazırlanmış kafatası parçalarının şekli ve kalınlığında olacaktı.

Bunun gerçekleşebilmesi için Hanson'ın kemiği çıkarması gerekiyordu ve ardından bir beyin cerrahı olan Maret ve birkaç arkadaşı, beyinlerin birbirine dolanmadığından emin olmak için beynin fizyolojisini inceleyecekti. Görüntüleme sonuçlarına göre

Hayır; eğer olsaydı, daha kısa bir operasyon imkansız olurdu. Görüntülemeyi doğruladıklarında ve dura materyali defekt boyunca uzandığında, dokuyu ayırmaya ve damarları birleştirmeye başlayacaklardı.

Weather'ın cerrahi teknisyeni ameliyat lavabosunda kıkırdamaya başladı ve "Çok korktum. Üç küçük şey yaptım ve tamamen çıldırmıştım."

"Ben de biraz gergindim," dedi Weather. "Sen iyi misin?"

"Oh, tabii. Sadece herkes yukarıda izliyor. Herkes önemli. Ya ayağına bir neşter düşürürsem?"

"Seni öldürtmek zorunda kalırım," dedi Weather.

Hemşire tekrar kıkırdamaya başladı ve bu bulaşıcıydı, Weather da cerrah gibi olmasa da başladı. Tam durmuşlardı ki Weather, "Görmedin mi? Birkaç ayak parmağının arasından mı çıkıyor? Ne diyebilirim ki? Ah mı?"

Tekrar başladılar.

HAVA steril önlüğü, baş örtüsünü, galoşları ve ameliyat eldivenlerini çıkarıp hepsini çöp sepetine attı ve ikizlerin ebeveynlerinin beklediği salona doğru yürüdü.

Weather içeri girdiğinde ikisi de ayağa kalktı ve o da gülümseyerek, "Gidiyor. İlk kesileri ben yaptım ve Hanson da girişe başlıyor."

"Kızlar nasıl?" Larry sordu.

"Güçlüler. Sara'nın kalbi iyi durumda. Bundan sonraki kısım biraz zaman alacak ..." Ebeveynler başlarını salladı. Bir zaman çizelgeleri vardı, her bir prosedürün ne kadar süreceğini biliyorlardı. Kemik kesici birkaç saat çalışacak, ardından beyin cerrahları gelecekti.

Weather ailelerle konuştuktan sonra onları salonda bıraktı ve bir fincan kahve ve ekmek almak için kafeteryaya doğru yürüdü. Ekibin birkaç üyesi oradaydı, içeri girdiğinde ona seslendi ya da el salladı; ekmek almak için sıraya girdi ve sonra onlara katıldı.

Barakat onun arkasından içeri girmiş, bir dilim pizza ve bir fincan kahve almış, onun arkasını dönebileceği zamanlarda arkasını dönmemeye dikkat ederek onu izliyordu.

ona doğru baktı. Kadın oturduğunda, adam tepsisini arkasındaki masaya taşıdı, sırtı ona dönüktü. Birkaç dakika sonra, ikizler hakkında biraz konuştuktan sonra, arkadaşlarına park binasından çıkan adamın polis için bir robot resmini çizdiğini anlatıyordu.

Barakat kahvesini bitirdi ve saate baktı. Medeni bir arama için çok erkendi ama Mack'ler medeni değildi ve Lyle Mack onun kim olduğunu öğrenir öğrenmez aramasını söylemişti.

Ameliyat kötü gitmeye başladığında hava galerideydi. Anestezi uzmanı "Sara'nın kalbinde küçük bir sorun var," dediğinde ilk belirti yeterince basitti.

Maret bir iş arkadaşına başıyla işaret etti ve masadan uzaklaştı. "Ne yapabiliriz?"

O ve anestezi uzmanı bunun hakkında konuşmaya başladılar ve kardiyolog içeri girip tüm makinelerdeki sayılara baktı. Steril değildi, o yüzden geride kalıp izledi.

Anomaliler gelişmeye devam etti. Kardiyolog Sara'nın kalbinin ritmini düzenlemek için ilaç verdi, ancak ilaç Ellen'ınkini yavaşlatmaya başladı ve sonunda kardiyolog Maret'e çocukları anesteziden çıkarıp kalp sorunları için tedavi edilebilecekleri yoğun bakıma almaları gerektiğini söyledi.

"Başka bir alternatif göremiyor musun?" Maret sordu.

"Biraz daha uzun sürebiliriz ama o zaman Sara'nın başı gerçekten belaya girerse ikisini de geri getirmek daha uzun sürebilir... acil bir durumla karşılaşabiliriz." Acil durum büyük olasılıkla Sara'nın ölmesi anlamına geliyordu.

"Lanet olsun." Ama Maret kabul etti, yukarı baktı: "Hava durumu, burayı kapatmamız gerekecek."

Lyle Mack, Cappy'ye "BİR BEŞ BİN DAHA ve tek yapman gereken bir tur atmak," dedi. Cherries'e geri dönmüşlerdi, Cappy yataktan kalkalı bir saat olmuştu. "Senin için bir bisiklet belirledik, bir Yamaha spor bisikleti. Neredeyse yeni, mükemmel durumda. Sahibi yedek anahtarını

Mıknatıs kutusu koltuğun arkasındaki kapağın altına sıkıştırılmış. Joe seni garajına bırakacak. Adam saat sekizden önce eve gelmiyor. Sürüşten sonra motoru bırakırsın, Joe seni alır. Temiz, çabuk."

Cappy'nin gözleri Joe Mack'e kaydı. "Televizyonda resmini gördüm, eskiden nasıl görünüyordun."

"Onu gördüm; bana benzemiyordu. Eskiden göründüğüm gibi," dedi Joe Mack. "Tam olarak değil, ama tüm doğru parçaları doğru yerdeydi," dedi Cappy.
dedi.

"Bu kadın gittikten sonra sorun yok. Tanık öldükten sonra bir çizime dayanarak birinin kimliğini belirleyemezsiniz," dedi Lyle Mack.

Cappy, "Beni biraz rahatsız eden şey gözcü," dedi. "Bilirsiniz işte... o da başka bir adam. Bilen adam sayısını azalttığımızı sanıyordum."

"Şey... belki bunu bir ara konuşabiliriz," dedi Lyle Mack.

Cappy minimalist bir gülümsemeyle dar dudaklarını hafifçe araladı. "İşteyken bunu düşünüyordum. Bu bir iş gibi olabilir. Şu *ortadan kaldırıcılardan* biri olabilirim*."*

"Olabilir," dedi Lyle Mack. Kafasını kaşıdı ve her küçük işletmeci gibi işin bürokrasisini düşünmeye başladı. Kimse bürokrasiyi düşünmezdi ama küçük işletmelerin çoğu bürokrasiden ibaretti. Dedi ki, "Bunu nasıl kuracağını bilmiyorum. Bilirsiniz, işe ihtiyacı olan adamları bulursunuz. İçlerinden biri iflas ederse, sen de onlarla birlikte batarsın. Ama bunu düşünmeliyiz. Eğer bunu yapmanın bir yolu varsa, kesinlikle biraz para kazanabilirsin."

"Keşke..." Joe başladı. Sonra, "Bunu yapmamız gerektiğinden emin değilim. Bu tıpkı Walt Disney'in katran bebekli çizgi filmini hatırlıyor musunuz? Sanki katran bebeğe daha çok saplanıyoruz."

Lyle Mack hızlı bir dairesel adım attı, çenesi titriyordu ve "Joe... Seni gördü, lanet olsun. Fırsatımız varken bu konuda bir şeyler yapmalıyız." Cappy'ye baktı: "Bu arada, bir sorum var. O lanet tüfek, kesilmiş bile olsa... bunu nasıl başaracaksın?"

"Tüfeği kullanmıyorum," dedi Cappy. Cebinden Saran Wrap'e sarılı bir tabanca çıkardı, yan çevirdi, böylece Mack'ler

bakabilirdi. "Berdoo'dan aldım. Mükemmel bir bisiklet silahı. Ona dokunamazsın, çünkü onu sildim."

"Bu da ne *böyle*?" Lyle Mack sordu.

"Bu Yargıç," dedi Cappy. "Four-O saçmalı üç .410 fişek, her fişekte 38'lik beş saçma var. Ve iki tane de
Diğer iki haznede .45 Colt. Yaklaşmak zorundayım ama namlu pencere camına değmedikçe bunu yapmayacağım."

"Dostum," dedi Lyle, "*ekipman* sende*."*

JOE ile birlikte bisikleti almaya gittiklerinde, Cappy para için insan öldürmeyi düşündü. Peki, bir adamı bisikleti için öldürmekle bunun arasındaki fark neydi? Belki de o zaman bir tür çizgiyi aşmıştı - öldürdüğü ilk adamı neredeyse kendini korumak için yapmıştı. Daha sonra, ilginç olduğu için yaptı.

Kendini bildi bileli televizyonda her türlü cinayeti görmüştü.
-Suç filmleri, savaş filmleri, polisiye diziler, aklınıza gelebilecek her şekilde öldürülen insanlar. Makineli tüfekle vurulan, infaz edilen, uzun menzilli tüfeklerle vurulan, bıçaklanan, boğulan, zehirlenen, elektrik verilen, beyzbol sopalarıyla dövülen, *her şey.* Gerçek binalara çarpan gerçek uçaklar, haberlerde kendilerini havaya uçuran adamlar.

Her zaman bir haberci kız size bu konuda ne kadar kötü hissetmeniz gerektiğini söylerdi, ama Cappy ilgilenmek dışında pek bir şey hissetmiyordu ve haberci kızın da hissetmediğini düşünüyordu. Ya da herhangi biri. Bu bir eğlenceydi ve gerçek hayatta *daha* eğlenceliydi.

Bisiklete çok hızlı binmek gibi: tam olarak ne olacağını bilmiyordunuz. Sanki bir filmde insanları öldürüyormuş gibiydi, ama daha fazlası. Bruce Willis'in birini öldürdüğünü gördüğünüzde, işte o kadar hissediyordu, çarpı on. Yüz kere. Birini başardığında tekrar oynatmayı seviyordu ama Bruce Willis filmlerini tekrar oynatmayı da seviyordu.

Mesele şu ki, çok yoğundu.

Ama Lyle Mack haklıydı. İşin yapılmasına ihtiyaç duyan insanlarla nasıl iletişime geçecektiniz? Belki bazı büyük bulabilirsin

Mafya adamı ve bunun için sözleşme. Bunu düşünmek zorundayım.

"İŞTE GİDİYORUZ," dedi Joe Mack, bir ara sokaktan dönerlerken. Garajı işaret etti: "Kırmızı kapılı beyaz olan. Sizi tam önünde bırakacağım. Ara sokağa girmedikçe kimse bizi göremez. Yine de çabuk girip çıkmamız lazım."

Cappy başını salladı. "Bunu yapabilirim." Koltuğun altına uzandı ve içinde tabanca olan bir Penney's çantası çıkardı. "Görüşürüz."

Joe Mack, onu düşürürken gerçekten sakin görünüyordu, diye düşündü. Joe Mack direksiyonu güçlükle tutabiliyordu ve gözlerini her kapadığında Mikey ve Shooter'ın gülümseyen yüzlerini görüyor, ardından ölü yüzler beliriyordu. Bu onu ürkütüyordu. O gece çok içmeyi planlıyordu, böylece biraz uyuyabilecekti.

Aslında...

Koltuğun altından bir bardak burbon çıkardı ve bir yudum aldı. Polisler için iki tarafa da baktı ve bir tane daha aldı.

Öğleden sonra saat üçte güneş ufka doğru alçalmaya başlamıştı bile. Weather otoparktan çıktı, iki tarafa da baktı ve sola dönerek I-94 girişine doğru ilerledi. Cretin Bulvarı çıkışına kadar sadece bir mil kadar gidecek, sonra güneye yönelecekti.

Yorulmuştu. Eve gidip biraz kestirmesi gerekiyordu. Geçirdiği ameliyat zor olmamıştı ama ameliyatın yarattığı stres hiç beklemediği kadar ağır gelmişti. Sorun iş değil, sonrasındaki konuşmalardı. Gerçek şu ki, içeri girip Sara'nın beynindeki dura materyali yarım saat gibi bir sürede kesip çıkarabilirlerdi; kemik kesme işlemini bitirebilir, dura materyali çıkarabilir, Ellen'a bırakabilir, kapatabilir ve Ellen iyi olurdu.

Sara ölecekti. Tıbbi belgelerde, bir hastanın diğerinin yaşayabilmesi için feda edildiği söylenirdi. Kurban edildi. Güzel. Bu kararı verme fikri tüylerini diken diken ediyordu. Her bebeğin kanı venöz sisteme geri akıtabilmesi için dura materyali ayırmak zaman alan bir işlemdi. Beyin cerrahları ilerliyordu.

birbirlerine doğru milim milim ilerliyor, damarları ayırıyor, kurtarabildikleri her şeyi kurtarıyorlardı.

Ama bir şeyler çok yanlış giderse ...

Sadece biraz kestirmem gerek diye düşündü. Sara'nın kalp fonksiyonları düzelirse ameliyata gece yarısı devam edilebilirdi. Ya da Sara'yı bırakıp Ellen'ı kurtarmayı deneyecekleri kadar kötüleşirse.

Kapalı otoparktan çıkarken dikiz aynasına baktı ve bir blok arkasındaki motorcunun kaldırımdan ayrıldığını gördü; dikkat etmedi, önündeki kırmızı ışığın sarıya döndüğünü gördü ve gaza bastı, geçerken kırmızı ışığa çarptı. Bir sonraki ışığa kadar hızını artırmaya devam etti ve dikiz aynasında garip bir hareket yakaladı; motorcu kırmızı ışıkta düz bir şekilde geçmişti ve az kalsın karşıdan gelen bir araba tarafından ezilecekti.

Pislik.

Sağa döndü ve uzun, geniş giriş rampasında hızlanarak ilerlemeye başladı. Hızlı araba kullanmayı seviyordu ve bir cerrah olarak, bir cerrahın refleksleriyle buna hakkı olduğunu düşünüyordu; yıllar içinde bazı darbeler ve tümsekler olmasına rağmen bu yarış eğitimini almıştı... kendi savunmasına göre öngörülemeyen durumlar... garaj kapısından geçtiği zamanki gibi. Evden koşarak çıkan Lucas'ı düşünerek gülümsedi. Onu öldürmek istemiş ama bu konuda tamamen sakin ve anlayışlıymış gibi davranmıştı.

Rampadan inerken motorcuyu tekrar gördü, dönüşe doğru eğilmişti ve hızla geliyordu. Çabucak ineceği için sağ şeritte kaldı.

Trafiğe karıştı, hızını altmış beşe çıkardı ve sol aynasında, sağ ve sağ orta şeritteki arabaların arasından geçen, iki yüz metre geride ama şimdi çok hızlı gelen tek farı gördü. Fazla bir şey göremeyecek kadar karanlıktı.

Motosiklet yanına yaklaştığında arkasına baktı, yüz siperliğini ve siyah deriyi gördü. Adam sol elini debriyajdan çekip ceketinin altından bir şey çıkardığında arka çeyrek panelinin üzerindeydi.

Adamın penceresine odaklandığını hissedebiliyordu, hâlâ geliyordu, elini tuhaf bir şekilde kaldırdığını gördü ve aklına gelebilecek binlerce şeyden sadece biri doğruydu: O bir polis karısıydı ve *Gun* diye düşündü.

Arabayı sola, onun şeridine kırdı ve aynı anda Audi'nin frenlerine sertçe bastı ve motosiklet sola kırıp onu geçti, sürücü kafasını çevirdi, her neyse düşürdü, debriyaj eliyle tutmaya çalıştı, kaybetti ve hala *Gun* diye düşündü ve direksiyonu sola kırıp arkasına düştü ve bir yol öfkesi dalgasıyla gaza tekrar bastı.

Bunu düşünecek zamanı olmamıştı ama içgüdüleri ona bunun soygundaki adamlardan biri olduğunu, Don'u öldürenlerden biri olduğunu ve şimdi de onun peşinde olduklarını söylüyordu.

Audi hızlı olmasına rağmen motosikletle boy ölçüşemezdi. Sürücü arkasına baktı, onun geldiğini gördü ve ön tekerleği yerden kaldırarak havalandı. Küçük bir adam izlenimi edinmişti. Hastanedeki insanların oldukça iri yarı olması gerekiyordu... ama adamın ne yapmaya çalıştığına dair hiçbir şüphesi yoktu, aklının ucundan bile geçmiyordu.

Kadın birkaç yüz metre onunla kaldı ama adam beyaz çizgiyi iki araba arasında kesti ve Cretin Caddesi çıkışına geldiğinde uzaklaşıyordu.

Direksiyonu kırdı, yukarı çıktı, sağa döndü, golf sahasının yanında durdu, emniyet kemerini çözdü ve cep telefonunu çıkarıp 911'i tuşlarken trafiği izlemek için döndü.

"Bu acil bir durum mu?"

"Benim adım Weather Karkinnen ve ben bir cerrahım. Az önce bir adam beni öldürmeye çalıştı. Motosikletiyle I-94'ten doğuya, Snelling'e doğru gidiyor. Çok hızlı gidiyor..."

LUCAS on beş dakika sonra ortaya çıktı.

Weather golf sahasının etrafından dolaşarak kulüp binasına gelmiş. Park etmiş, içeri girmiş ve restoran müdürüne polisi beklediğini söylemişti. İlk polisler iki dakika sonra geldi; o arada Lucas'ı aramıştı.

"Oldukça eminim," dedi ona telefonda. "Silah her neyse, eğer bir silahsa, onu düşürdü ve sonra da kaçtı."

"Nereye düşürdüğünü biliyor musun?" Lucas sordu.

"280'den hemen sonra. Tam orada... belki üç ya da dört yüz metre doğuda," dedi.

"Tamam. Nereye gittiğini görmüş olma ihtimali var mı? Kulüpte olduğunuzu?"

"Hayır. Dokuz-bir-bir'i aradım ve sonra buraya gelip polisi bekledim," dedi.

"Orada kal, içeride kal. Ben geliyorum."

St. Paul polisleri ilk geldiklerinde şüpheyle yaklaştılar. Kadın, hastaneyi soyan soyguncular dan birinin yüzünü görmüş olabileceğini açıkladığında, ilgilenmeye başladılar. Lucas'ın kocası olduğunu, pisliklere aşina olduğunu ve bu pisliğin otoyolda bir silah düşürmüş olabileceğini söylediğinde, işe koyuldular.

Lucas kamyona geldi, polislerin yanından geçti ve "İyi misin?" diye sordu.

"Ben iyiyim." Kendisi iyiydi ama onun iyi olmadığını görebiliyordu. Öfkeden yüzü bembeyaz olmuştu.

Polislerden birine döndü ve "Silah araması için birini buldun mu?" dedi.

Polis başıyla onayladı. "Üzerinde çalışıyoruz. Otoyol devriyesinden bir adam 94'ü kapatacak ve iki aracımız da onunla birlikte orada olacak. Yine de ortalık karışacak. Yoğun bir saat."

Hava durumuna dönelim: "Dün gördüğün adam. Soyguncu o olmalı. Ne tür bir bisikletti? Tanıdığın bir şey var mı?"

"Harley değildi, tek bildiğim bu," dedi. "Adamın bacakları arkasındaydı, bu yüzden gidona doğru eğiliyordu. O zaman

havalandı, ön tekerlek yerden kesildi. Siyah bir kask takıyordu. Ama sanırım ufak tefek bir adamdı. Bende bıraktığı izlenim bu."

"Kasık roketi," dedi polislerden biri. "Otoyol devriyesi şehir merkezinin hemen doğusunda durmuş ve Miz Davenport aradığında ona haber vermişler ve o da motosikleti arıyormuş. Hiçbir şey çıkmadı, bu yüzden adam bir yerlerde indi."

"Yılın bu zamanında pek bisiklet olmaz," dedi diğer polis. "Çok fazla kar ve buz var."

"Şu anda temiz," dedi Lucas.

Polis, "I-94'te öyle, ama arka sokaklarda köşeleri kesmek istemezsiniz," dedi.

Lucas başını salladı: polis haklıydı. "Çalıntı bisiklet ihbarı aldınız mı?"

"Kontrol edeceğiz."

LUCAS Weather'a geri döndü. "Adamı bulana kadar seni kaybetmeliyiz. Sizi Radisson Üniversitesi'ne yerleştirebiliriz. "

Weather başını salladı. "Hayır, hayır. Uykuya ihtiyacım var, evde çocuklarla birlikte olmalıyım ve her gün doğru saatte hastaneye gitmeliyim. Ve belki de gecenin bir yarısı."

"İkizler nasıl?"

"Sara'nın kalbinde bir sorun var," dedi Weather. "Şu anda üzerinde çalışıyorlar ama ona vermeleri gereken şeyler Ellen için sorun yaratıyor. Belki yarın iyi oluruz."

"Yorgun musun?"

Omuz silkti. "Çok kötü değil ama bu birkaç gün daha devam ederse durum kötüleşebilir. Olabileceğini biliyorduk ama olmamasını umuyorduk. Bu yüzden evde olmam gerekiyor."

Lucas, "Bir ev misafiri hakkında ne düşünürsün?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Lucas, Shrake ya da Jenkins'in evin içinde dolaşmasını istemiyorum. Yani, o adamlar piyanonun üzerine düşüp kırabilirler."

"Virgil'i aradım. Bir saat içinde burada olacağını söyledi."

Başını salladı. "Virgil iyi olur. Ayrıca, her şey yoluna girmiş gibi görünüyor."

"Evet, öyle," dedi.

Ses tonunu tanıyordu. İkisinin de öfkesi vardı ve diğerinin ne zaman ayak dirediğini, işlerin ne zaman pazarlığın ötesine geçtiğini anlamayı öğrenmişlerdi. Başını salladı: Virgil'di.

LUCAS polis amirini aradı, Larouse adında eski bir arkadaşıydı ve herhangi bir haber alırsa arayacağını söyledi. "Evinizin önünde bir araba mı istiyorsunuz?"

"Park etmek zorunda değilsiniz ama oldukça düzenli bir şekilde giderseniz iyi olur."

Larouse, "Hareket eden her köpeği kontrol edeceğiz," dedi. Sonra, "Bir dakika bekleyin." Bir an sessizlik oldu, sonra Larouse geri döndü. "Bir silahımız var. Bir Taurus revolver. Şunu dinleyin: Üç adet .410 ve iki adet Colt .45 mermi ile dolu. Yaklaşık iki yüz kez ezilmiş ama mermiler hâlâ içinde. Belki onlardan bir şey çıkarabiliriz."

Birkaç dakika daha konuştuktan sonra Lucas kapattı: "Bana geri dön, dostum."

Weather dinliyordu ve "Haberler iyi mi?" diye sordu. "Halüsinasyon görmüyormuşsun, silahı bulmuşlar."

"Biliyordum."

"Her tarafı yıpranmış. Çok ezilmiş. Laboratuara geri götürüyorlar. Kabuklarda parmak izi olup olmadığını kontrol edecekler, sonra da bize gönderip DNA bulup bulamayacağımıza bakacaklar."

"Kulağa pek umutlu gelmiyor."

"Hey, eğer kabuklarda parmak izi varsa, Lodmell onları ortaya çıkaracaktır. Ve adamın kayıtlara geçeceğine inanıyorum. Bakire olan birini insan öldürücü ve kasık roketiyle göndermezsiniz."

"Bir erkek katili mi?"

Ona baktı: "Şanslısın."

"Sadece şans değil," dedi. İki polis bir yoldan gitmişti ve kadın ona Audi'yi motorcunun şeridine soktuğunu ve motorcunun

ve arabayla peşinden gitmeyi düşündü.

"Çılgın kadın," dedi ve bir kolunu başının etrafına dolayarak başını kilitledi ve ona bir noogie verdi.

Ama korkmuştu.

NOOGIE onu biraz da olsa güldürdü ve sonra Lucas polislerle konuşmak için tekrar gitti, onu bıraktı ve birden, yıllar sonra ilk kez, Minneapolis'teki Hennepin Genel Hastanesi'nde Dick LaChaise adında bir motosiklet delisiyle geçirdiği kış gününe geri döndü.

LaChaise ve iki katil arkadaşı şehre Lucas'ı aramaya gelmişti çünkü Lucas, bir banka soygunu sırasında LaChaise'in karısını ve kız kardeşini öldüren büyük suçlar ekibinin başındaydı. LaChaise, Weather'ı hastanede rehin almıştı. Lucas, LaChaise'i onu öldürmekten vazgeçirmek için bizzat pazarlık yapmaya gelmişti.

En azından Weather ve LaChaise de böyle düşünüyordu.

Ancak LaChaise tabancasının namlusunu Weather'ın kafatasına bir santim yaklaştırır yaklaştırmaz, gizli bir keskin nişancı onu başından vurmuştu. Weather kan, beyin ve kafatası parçalarıyla yere yığıldı.

O olaydan sonra Lucas'la birlikte kalamamıştı; geri dönmeleri yıllar almıştı. Ama geri dönmüşlerdi ve şimdi otoyolda onun için gelen başka bir motosikletli serseri vardı ve aniden yine oradaydı, koridordaydı ve LaChaise'in kafası arkasında patlıyordu ...

"Hayır." Silkindi.

Tekrar geri dönebilir, diye düşündü, ama bu sefer bunu yapmayacaktı. Her şey üzerinde çalışmıştı. LaChaise ölmüştü ve bunun Dick LaChaise ya da Lucas Davenport'la hiçbir ilgisi yoktu.

Lucas onun omzuna dokundu. "İyi misin?" "Evet.

Evet."

"Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

"Birdenbire korkmaya başladım," dedi. "Daha önce korkmak için çok meşguldüm."

CAPPY YEMİN ETTİ ve silahı almaya çalıştı, beceremedi, sonra kızgın bir motorun çığlığını duydu, arkasına baktı ve kaltağın peşinden geldiğini fark etti. Gaza bastı, ön tekerleğin serbest kaldığını, orta çizgiyi kestiğini ve gittiğini hissetti. Arabanın ışıklarına baktı ve sola döndüğünü gördü, sonra da rampayı çıkmıştı. Bir sonrakine girdi, en üstte hızlıca sağa döndü, sonra sola döndü, karanlık sokaklardan aşağı indi, kar kalıntılarına ve kavşaklardaki siyah buza dikkat etti. Central Lisesi'nden üç blok ötede, Weather'daki girişiminden dört dakika sonra, bisikleti park etmiş birkaç arabanın arasına sıkıştırdı, Central'a doğru dolambaçlı bir yoldan yürüdü, Joe Mack'in minibüsünde beklediği yere kadar izini takip etti.

"Iskaladım," dedi Cappy yolcu koltuğuna tırmanarak. "Kaltak beni gördü ve arabasıyla peşimden geldi. Neredeyse beni eziyordu. Lanet olası silahı kaybettim."

Mack boynunu uzatarak minibüsten dışarı, her yöne baktı: "Temiz misin? Arkanda kimse yok mu?"

"Hayır, o kısım iyi geçti. Bisikleti bıraktım, uzaklaştım, kimse yüzümü atkıyla falan görmedi."

"Silah..."

"Silah da temiz. Yine de kaybetmekten nefret ettim. O silaha ihtiyacım vardı. Hiç ateş etmedim. Bilmiyorum."

İki dakika sonra I-94'e geri dönmüşler, doğuya doğru gidiyorlardı. Joe Mack, "Eddie'ye gitmeyi düşünüyorum. Anlarsın ya? Birkaç haftadır buralarda olduğumu, saçımı hep kestirdiğimi söyleyecek adamlar var."

"Öyle mi?" Cappy pek ilgilenmiyordu. Olanları düşünüyordu; saygı eksikliği. Ve Joe Mack'in üzerine üflediği alkolü fark etmişti: bu doğru görünmüyordu. Senin pikap adamın sarhoş olmamalıydı.

Dedi ki, "O sürtük beni ezmeye çalıştı. Yanından geliyordum, iyi gidiyordum ve aniden benim şeridime girdi. Neredeyse egzoz borusuna kadar koşuyordum. Sadece bir elim el demirindeydi, korktum ve silahı düşürdüm ama tekrar arabanın üstüne çıktım.

Bir de baktım ki bir metre kadar arkamda ve üzerime geliyor. Bu nasıl bir kaltak böyle?"

"Eddie's'in olayı şu, bilirsin, hiç Green Bay'e gittin mi?"

"Bundan sonra o kaltağı bedavaya öldürmeliyim," dedi

Cappy. "Ne?"

Cappy ona baktı ve Joe'nun körkütük sarhoş olduğunu anladı. "Kenara çek," dedi. "Bırak ben süreyim."

Paul Park'taki eski bir evde bulunan odasına geri döndü ve Joe iyi olduğunu söyleyerek anahtarları aldı ve Cherries'e geri döndü. Lyle arkada bekliyordu.

"Olmaz," dedi Joe Mack. Cappy'nin hikâyesini anlattı, sonra başını salladı. "Bence Cappy'yi bu işe karıştırmakla hata ettik. Eğer bu kız polislerle konuşursa, motorculara bakacaklar. Daha önce motorculara bakmıyorlardı. Eğer onun resimlerini göstermeye başlarlarsa, ben de ortaya çıkabilirim."

Lyle Mack, "Bunu düşünmemiştim." dedi.

Joe Mack dedi ki, "Belki de bunu başaracak kadar zeki değiliz. Belki de birkaç yıllığına Meksika'ya gitmeliyiz."

Lyle Mack barda etrafına bakındı: "Ama kirazları ne yapacağız?"

Joe Mack dedi ki, "Bilmiyorum. Bir keresinde, belki de Honey Bee'ye satmalıyız demiştin. Kağıt üzerinde. Bilirsin, isimlerimizi bu işin dışında tutmak için. Belki-"

"Ah, dostum. Bundan daha iyisini yapmalıyız." Lyle kulağını müzik kutusundan "Long Haired Country Boy" şarkısının yükseldiği ön odaya doğru eğdi. "Bunu nasıl bırakabiliriz?"

Virgil ortaya çıktığında bir KAR FIRTINASI Mississippi'yi yeni geçmişti. Kamyonetinden indi ve bir ekip arabası caddenin kenarına çekildi, iki polis dışarı çıktı ve Lucas kafasını ön kapıdan uzatarak, "O iyi," diye bağırdı.

Polisler el salladı ve yollarına devam ettiler. Virgil, onların gidişini izlerken, "Ağır" dedi.

Virgil uzun boylu bir adamdı, neredeyse Lucas kadar uzundu ama sörfçülerinki gibi omuz hizasında sarı saçları vardı. Lucas'ın ise omuzları ağırdı ve esmerdi.

Virgil kamyonetten bir spor çantası alıp yanlarına geldi ve Lucas verandaya çıktı. "Peşinden Yamaha spor motosikletli bir adam göndermişler," dedi. "St. Paul onu Snelling Bulvarı'nda terk edilmiş halde buldu. Onu tam hastaneden almış, yani içeride bir gözcüleri olmalı. .410 mermi atan bir tabancası vardı. Fikir, kadının yanına yanaşıp namluyu pencereden bir santim uzağa yerleştirmek ve onu arabanın diğer tarafından havaya uçurmaktı."

"Bisikletin sahibi kim?"

"Bir adam... Dick Morris. St. Paul onu kontrol etti. O işteyken bisikletin garajından çalındığını söylüyor ve St. Paul'dakiler de ona inanıyor. Oldukça düzgün biri, bir iş adamı - neler olduğunu öğrendiğinde oldukça korkmuş görünüyordu. Birkaç kulüple takılıyor, birçok kişi bisikletini biliyordu."

"Weather'ın peşinden gelen tetikçi iyi bir sürücü olmalı," dedi Virgil. "İyi bir motosiklet silahına sahip, ne yaptığını bilen iyi bir sürücü."

Lucas, "Sanırım öyle." dedi.

Virgil, "Tohum'la ilgili bazı sorunlar yaşadınız," dedi. "Hava durumu da işin içindeydi."

"Uzun zaman önce," dedi Lucas. "Ve bu silah Kaliforniya'dan çıktı."

"Hala."

Lucas bunu düşündü ve sonra, "Bu bir soygun. Onun kim olduğunu bildiklerinden bile şüpheliyim. Yine de silahlı bir Tohum adam olabilir. Meleklerle bir tür anlaşmaları var, nehrin karşısına geliyorlar."

Bad Seed, aslen Green Bay ve Milwaukee'den çıkan bir Wisconsin kulübüydü; Melekler İkiz Şehirleri domine ediyordu.

"Bütün bu adamlar yaşlanıyor, birleşiyorlar," dedi Virgil. "Batı Yakası'nda Bandito'ları gördüm, renkleriyle geziyorlardı."

"Hmm. Bu konuda Weather'ı rahatsız etmemize gerek olduğunu sanmıyorum," dedi Lucas. Ve, "Silahını aldın mı?"

Virgil gülümsedi. "Soracağını biliyordum." Yan tarafını okşadı. "Buradayım patron. Kamyonda on iki kalibrelik bir silahım var. Sonra getiririm."

İçeri girdiklerinde Lucas sordu, "Ne yaptı biliyor musun? Silahı gördükten sonra mı?" "Ne?"

"Kıçına tekmeyi basmaya çalıştı," dedi Lucas. "Semper fi," dedi Virgil.

LUCAS içeride Virgil'i Weather'a yapılan saldırı hakkında konuşmak için duran Marcy Sherrill ile tanıştırdı. Lucas, "Minneapolis'te bir şef yardımcısı," dedi.

El sıkıştılar ve Virgil, "Evet, birkaç yıl önce tanışmıştık. -Sarı Tehlike olayı," dedi Virgil. "Hatırlar mısın bilmiyorum. Emekli olmadan önce Jim Locke ile çalışıyordum."

"Hatırlıyorum," dedi Marcy. "Tanrım, bu altı ya da sekiz yıl önce olmuş olmalı."

Lucas, "Hatırlamıyorum-" dedi.

"Sanırım bu sen polislikten atıldıktan sonra ve geri dönmeden önceydi," dedi Marcy. "Pisliğin teki..."

"Louis Barney," dedi Virgil.

"Evet-Louis X. Barney ... Bir yarış arabası adamının garajından beş galonluk metanol kutuları çaldı. Yargıca sadece alkol olduğunu düşündüğünü söyledi. Ve ne olursa olsun, şarapçıların farklı bir şey bilmeyeceğini düşündü. Ananas suyuyla karıştırıp sokaklarda satmaya başladı. Biz onu yakalayana kadar dört kişi kör oldu, iki kişi de öldü."

Virgil: "Acaba daha çıkmadı mı?"

"Yirmi yıl aldı ... ama sanırım bu eski üçte iki kuralına göreydi ... yani henüz değil, ama yaklaşıyor."

Lucas, "Yarı kazaya göre oldukça sert," dedi.

"Yargıç ona inanmadı," dedi Marcy. "Barney'nin kendisi de sarhoştu ama hiçbirini içmedi."

Weather elinde bir kahve fincanı ve elinde kurabiye dolu bir tepsiyle içeri girdi, Weather Virgil'i alnından öptü, saçlarını karıştırdı ve "Burnun iyi görünüyor" dedi. Ve Marcy'ye: "Onu son gördüğümde burnunda büyük bir alüminyum şey vardı. Bir kavgadan kalma."

"Bunu okumuştum," dedi Marcy. "Şu gömülü araba olayı." "Nasılsın?" Virgil Weather'a sordu.

Weather, "Bunu düşündüm, düşündüm ve düşündüm," dedi. "Ne var biliyor musunuz? Bunu düşünemem. Bu operasyonla ilgili zaten düşünecek çok şeyim var. O yüzden buna hiç dikkat etmeyeceğim. Sizin benimle ilgilenmenize izin vereceğim."

"İyi plan," dedi Marcy. "Tekrar gelirlerse bir tane alırız. Bizim için kırılabilir."

"Onu hastanede görmüşler. Hastaneden biri bunu ayarlamış," dedi Lucas.

"Sanırım öyle," dedi Marcy. "Herkese çekiçle kilit vuruyoruz. Zorluyoruz - insanları diğer her şeyden uzaklaştırdık."

"Yani benim atlamam için bir neden yok," dedi Lucas.

Kız ona gülümsedi. "Hayır. Hiçbir sebep yok."

Çocuklar uykudayken ve evdeki hizmetçi Weather çoktan yatak odasına dönmüşken, geceyi kapatmak üzereyken Virgil on iki kalibrelik silahına üç kurşun sıkıyordu ve Lucas'a, "Senin de katılman için iyi bir neden *var.* Minnesota'daki en zeki ikinci polissin. Her zaman daha fazlasını kullanabilirler."

"Marcy'nin yanında hep biraz hassas olurum," dedi Lucas. "Eskiden benim için çalışırdı, biliyorsun."

Virgil homurdandı. Onların geçmişini biliyordu.

"Hey..."

Virgil, "Mesele hâlâ geçerli," dedi. "İş üzerinde biraz daha fazla IQ'ya sahip olmanın asla zararı olmaz. Neyse ki beni yakaladınız."

KIŞIN Weather bileklerine kadar uzanan flanel geceliklerle uyurdu ve çok soğuk gecelerde yatak odası yarı soğuk gecelerden daha soğuk olmasa da çorap giyerdi. Lucas yatak odasına döndüğünde üzerinde vücuduna yapışan ve göğüs uçlarının kenarlarını gösterecek kadar dekolteli bir erkek atleti ve beyaz bikini külotu vardı.

Lucas, "Tanrım. Ben de çok yorgunum."

"Zavallı bebek," dedi. "Gömleğini çıkarmana yardım edeyim."

Lucas'ın en başından beri Weather'da hoşlandığı bir başka şey de konu seks olduğunda ne istediğini ve nasıl elde edeceğini bilmesiydi ve istemediği tek şey bahanelerdi. Böylece yatakta yuvarlandılar, konuştular ve bazen güldüler, onu okşadılar, bunu çektiler ve Weather onun kalçalarına binerek üste çıktı ve aşırı tedirgin bir ata söyleyebileceği gibi, "Sakin ol oğlum," ve "Yavaş ol," ve "Sakin ol," dedi ve yukarı aşağı, yukarı aşağı sürdü, Alt dudağını çiğniyordu, gömleği hala üzerindeydi ama şimdi göğüslerinin üzerindeydi, orgazm kısmına gelene kadar istediği gibi hareket ediyordu ve sonra minyatür kürekli bir tekneden çıkan küçük bir buhar düdüğüne benzer bir ses çıkardı, acilen daha fazla oduna ihtiyaç olduğunu işaret ediyordu, Ooo, Ooo, Ooo, Oooooo ...

Sonra, birkaç dakika başını onun göğsüne yasladıktan sonra, bazı artçı sarsıntılarla birlikte, "Tamam, devam et. Saatime bakarsam aldırış etme."

"Saat takıyor olsan bile okuyacak durumda değilsin," dedi Lucas onu sırt üstü yatırarak. "Kendini hazırla, Bridget
..."

İşlerini bitirdiklerinde, "Sence seks yaparken komik olman kötüye işaret mi?" diye sordu.

"Neye güldüğünüze bağlı," dedi Lucas. "Bu benim için geçerli değil elbette."

"Ben ciddiyim."

"Ciddi olamayacak kadar berbat durumdayım. O yüzden neden çeneni kapatmıyorsun? Ya da bana bir şey söyle."

"Ne?" Karanlıkta, ona doğru dönerek.

"Gerçekten korkmuyor musun?"

"Arka planda korku var. Ama kaçmayacağım. Ne yapıyorsam onu yapacağım."

"Savaşmayacağız, bizimle oynamayacaksınız."

"Hayır. İkizleri düşüneceğim, onlarla ilgileneceğim, diğer her şeyi aklımdan çıkaracağım ve sizin benimle ilgilenmenize izin vereceğim."

Kapının çalındığını duyduğunda CAPPY uyuyordu. Telaşla uyandı, irkilmişti; kimse onun için kapıyı çalmamıştı, hatta nerede yaşadığını bile bilmiyordu. Bir polisin kapıyı çalmasına benzemiyordu - ya da bir polisin kapıyı çalmasının nasıl bir ses olacağını düşünmüştü. Saate baktı: on biri geçiyordu.

Başka bir vuruş.

Yataktan yuvarlandı, kapıya gitti, zinciri açık bıraktı, açtı ve dışarı baktı. Joe Mack elinde bir çuvalla koridorda duruyordu.

"Senin için bir çuval var," dedi. Daha fazla burbon nefesi.

Cappy bir an ona baktı, sonra kapıyı zinciri çıkaracak kadar kapattı, kapıyı açtı ve geri çekildi. Joe Mack içeri girdi, "Güzel yer," diyecek gibi oldu, ama yer o kadar boktan bir yerdi ki, bu yorum saçma olurdu, bu yüzden yutkundu ve onun yerine "İşte," dedi.

Çantayı Cappy'ye doğru itti ve Cappy onu aldı, ağırlığını hissetti, ne olduğunu anladı.

Çıkardı: bir Taurus Judge.

"Nereden aldın bunu?"

"Etrafınıza bakarsanız, burada silah konusunda istediğiniz her şey var. Bu Minneapolis'ten çalındı. Yani sıcak, ama

Polisler sizi kovalarsa, Hennepin Caddesi'ndeki bir adamdan aldığınızı söylersiniz, bilirsiniz, nefsi müdafaa için, çünkü çok tehlikeli bir yerde yaşıyorsunuz."

Cappy başını salladı ve "Sigara ister misin?" diye sordu.

Joe, "Hayır, gitmem gerek. Yapacak işlerim var." Arkasında bir alkol bulutu bırakarak gitti.

Çocuğun durumu kötüydü, diye düşündü Cappy. Mutlu bir şekilde silahla birlikte yatağına döndü, silindiri çevirdi, fişekleri çıkardı, yere bıraktı ve silahı yastığının altına koydu. Birkaç dakika uyanık kaldı, elektrikli saatin zzzzz sesini dinledi, sonra başının altındaki sert yumru, yünlü bir koyun kadar rahat ve rahat bir şekilde sürüklendi.

4

JOE MACK, Lyle Mack'in yanına eğildi ve mırıldandı, "Şu memelere bakar mısın-"

"Tanrı aşkına, kapa çeneni. Ve onlara bakmayı da kes," dedi Lyle Mack. "Onları korkutacaksın."

"*Beni korkutuyorlar*." Ve Joe Mack bakmaktan kendini alamadı.

Joe ve Lyle Mack, Minnesota Üniversitesi'nin öğrenci birliğinde, her yerde bebek sarışınlar, kazaklar ve yün pantolonlar, pembe yanaklar arasında dolaşırken konfor alanlarının dışındaydılar. Onlar

... nemli, memeli. Ama sadece bu değildi.

birçoğu.

Joe Mack hiç nemlenmemişti. Asla. Ya da, hatırlayabildiği kadarıyla, bir üniversite kampüsünde bulunmamıştı.

Mack'ler kız öğrenci yurdundaki üçkağıtçılar gibi birinci kattan geçip bodrumdaki yemek katına indiler ve Barakat'ı bir köşede oturmuş kapuçino içerken buldular. Üzerinde düğmeleri iliklenmiş beyaz bir gömlek vardı ve kaşları çatıktı; alnı terden parlasa da ara sıra titriyordu. Yanındaki bankta kutup seviyesinde bir parka oturuyordu.

Lyle Mack bir sandalye çekti ve öne doğru eğilerek, "Buna gerek yoktu," dedi.

Barakat ona doğru eğildi, sesini alçalttı ve onlara doğru hırladı. "Size bir dakikalık bir hikaye anlatacağım. Babam, ailem, Lübnan'da yaşayan bir Hıristiyan. Bu siz Amerikalılar için bir şey ifade etmiyor ama bizim için bizden nefret eden Filistinliler ve Suriyelilerle dolu bir denizde mücadele etmek zorunda olduğumuz anlamına geliyordu. Kendimizi savunmak zorundaydık."

Lyle Mack, "Evet, evet..." dedi.

Barakat ona bir parmak salladı. "Dinleyin: Senin aptal motosiklet çetelerini biliyorum. Senin Tohum'unu. Bazen bir ya da iki kişiyi öldürürsünüz, bu haydutlar. Ben beş yaşındayken Lübnan'da, Beyrut'ta savaş vardı. Bizimkiler bir bölük asker aldı.

Hizbullah, bir mağazanın bodrumundan. Vazgeçtiler, yoksa onları bir tankerden döktüğümüz benzinle yakarak öldürecektik, bu yüzden vazgeçtiler. Anladın mı? Anladınız mı? Teslim oldular. Ateşkese kadar birkaç gün esir kampında kalmayı düşündüler. Biz de Hıristiyanlar olarak onları üçer üçer dışarı çıkardık, kafalarına sıktık ve bir çukura attık. On altı adam. Çatımda oturup Ermeni kayısıları yiyerek izledim. Babam, amcalarım, kuzenlerim. Trafiği yönetmek gibiydi: burada dur, orada dur, bang- bang-bang. Ben ne yaptım biliyor musunuz? Kayısıları yedim ve güldüm.

"Şu anda Amerika Birleşik Devletleri'ndeyiz ve iş kuruyoruz. Şu ve bu. Bazı zor işler. Kuzenlerimi aradım ve onlara bazı iş sorunlarım olduğunu ve eğer ortadan kaybolursam ya da öldürülürsem, Cherries Bar'dan Joe Mack ve Lyle Mack kardeşleri öldüreceğinizi söyledim. Anladın mı? İş sorunlarından anlıyorlar ve bunu yapacaklar. Onlara dedim ki, güvende olun, elinizden geleni yapın, ama yapabiliyorsanız işlerini zorlaştırın. Amcalarımdan biri, Timor, bir keresinde bir Hizbullah savaşçısının tüm derisini adam ölmeden önce yüzdüğünü iddia ediyor, deri yüzme bıçağı olarak usturadan başka bir şey kullanmamış. Başarılı olduğuna inanıyor muyum bilmiyorum ama bunu yapmaya çalıştığına inanıyorum."

Bir dakika boyunca bakıştılar, sonra Barakat şöyle dedi: "Bana inanmanı umuyorum, çünkü bu doğru. Bu adamı hastanede aptalca öldürdüğün için, sana karşı bir tanık olarak beni ortadan kaldırmaya çalışabileceğini düşünüyorum. Bunu yapmayın. Sana söz veriyorum, hapisten daha kötü şeyler var."

Lyle Mack'in gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Dedi ki, "Bize başka birinin daha bu işi bildiğini mi söylüyorsun? Belki de bir sürü insan?"

"Hayır, hayır. Sizi neden öldüreceklerini bilmiyorlar, sadece öldürmeleri gerektiğini biliyorlar," dedi Barakat, parmağını sallayarak. "Aile için."

"Ah, kahretsin, Al, sana zarar vermeyecektik," dedi Lyle Mack, kabinde arkasına yaslanıp en iyi İncil satıcısı gülümsemesini takınarak. "Demek istediğim, sen de bizim kadar derindesin, bu yüzden konuşman konusunda endişelenmemize gerek yok. Eğer polisler bunu ortaya çıkarırsa, hepimiz hayatımızın geri kalanını içeride geçiririz."

"Evet. Şansımı denemedim." Barakat tekrar öne doğru eğildi. "Şimdi: Malları burada satmazdım. Minneapolis'te. Polis her yerde onu arayacaktır, diye düşünüyorum."

Lyle Mack, "Bırakın bunu biz düşünelim," dedi. "Her şeyden önce, onu bir yere sakladık-"

"Squirreled? Bu da ne?"

"Onu sakladık. Gerçekten çok iyi. İkincisi, ülkenin her yerinde kulüplerimiz var. Birkaç ay içinde, ortalık yatıştığında iyi malları yeniden paketleyeceğiz. Üç ya da dört farklı yere götürüp, sokağa çıkarırken dikkatli olmalarını söyleyeceğiz. Kimse nereden geldiğini bilmeyecek. Sorun olmaz."

Barakat bir süre onlara baktıktan sonra gözleri kararmış bir halde arkasına yaslandı ve "Ödemem nerede?" diye sordu.

Lyle Mack başını Joe Mack'e doğru eğdi, o da etrafına bakındı, sonra kahverengi bir öğle yemeği torbasına benzeyen bir şey çıkardı ve masaya doğru itti. Barakat onu eline aldı ve "Bu bir kilo değil" dedi.

"Yarım," dedi Lyle Mack. "Şu ana kadar elimizde bir şey yok, sadece hareket ettirmeye korktuğumuz bazı şeyler var. Onu da taşıdığımız anda diğer yarısını alacaksınız."

"Anlaşma şöyleydi-"

Lyle Mack, "Anlaşmaya göre mekânı soyacak, temizleyecek, iki gün sonra satmaya başlayacak ve paranı ödeyecektik," dedi. "Ama rafta duran otuz bin dolarım yok ve tüm bu berbat adam, ölen adam, bu her şeyi değiştirdi. Merak etme, seni mutlu etmek istiyoruz. Ama bu biraz zaman alacak. Belki birkaç ay. Daha fazla değil."

"İki ay," dedi Barakat. "Pekala, iki ay." Çantayı parkasının cebine soktu, sonra da "İşte sana düşünmen için bir şey daha. Bazen yaralanıyorsun, motosiklet kullanıyorsun. Ve hastaneye gitmek istemezsiniz, çünkü o zaman polisin haberi olur. Ben çok iyi bir acil servis uzmanıyım. Size ve arkadaşlarınıza, tavsiye ettiğiniz kişilere yardım edebilirim ve bunu kimsenin bilmesi gerekmez. Bunu bir düşünün. Yaşarken daha değerliyim."

Lyle Mack, "Gerçekten endişeleniyorsun," dedi.

"Elbette endişeliyim," dedi Barakat. "Bu adamı aptallığın yüzünden öldürdün. Beni de aptallığınız yüzünden öldürebilirsiniz. Ya da akıllı olduğunu düşündüğün için. Senin hatalarının beni öldürmesini istemiyorum."

Joe Mack, "Sırtında orangutan taşıyan bir adam tarafından ameliyat edilmek ister miydim bilmiyorum," dedi.

Barakat'ın gözleri Lyle Mack'e kaydı, sonra tekrar Joe Mack'e döndü. "Orangutan mı?"

"Gerçekten büyük bir maymun," dedi Joe Mack.

Barakat başını salladı: "Ne? Maymun mu?"

"Unut gitsin," dedi Lyle Mack. "Bu eski bir Amerikan şakası." Ayağa kalktı, masadan uzaklaşıp ayağa kalkan Joe Mack'e başparmağını salladı.

"Görüşürüz, Doktor," dedi Joe Mack. "Rahatlamaya çalış."

"Bekle, bekle," dedi Barakat. "Peki ya kadın?"

"Sakin olun," dedi Joe Mack. "Bunun üzerinde çalışıyoruz."

"Ama ne oldu? Hiçbir şey duymadım," dedi Barakat.

"Gayet iyiydin. Anlaşma tam olarak doğru değildi ve adamımız a n l a ş m a y ı iptal etti," diye yalan söyledi Lyle Mack. "Başka olasılıklar üzerinde düşünüyoruz. Bu yüzden beklemede kalın, size geri döneceğiz."

"Artık bununla hiçbir ilgim olsun istemiyorum. Sizler . . ." *"Sizler sineksiniz*" der gibi bir el hareketi *yaptı.*

Lyle Mack ona bir parmak salladı: "Yapmak zorunda kalabilirsin. Joe'ya iyice baktı. Eğer onun resmini çekerlerse, bizi kıçımızdan ısırabilir. Onun izini sürmemiz gerekiyor; bu konuda size geri döneceğiz."

"O ikizleri ayırma ekibinde..."

"Bunu sen söyledin. Umurumuzda bile değil," dedi Lyle Mack.

"Bu da önümüzdeki birkaç gün boyunca her gün burada olacağı anlamına geliyor. İkizlerden birinin kalp sorunları var. Ameliyat düşündüklerinden daha uzun sürüyor. Yani... nerede olacağını biliyorsunuz. Her sabah aynı saatte geliyor. Size bundan daha fazla yardımcı olamam."

"Size geri döneceğiz," diye tekrarladı Lyle Mack.

Bir dakika boyunca birbirlerine baktılar, sonra Joe Mack, "Biliyor musun Al, eğer onu yakalayamazsak ve beni parmaklarsa ve bu senin hatan olursa... o zaman lanet olası ailen için bu kadar endişelenmeyiz. Otuz yıla bakıyor olurum."

"Hapisten daha kötü şeyler," diye tekrarladı Barakat.

"Senin de hatırlaman gereken bir şey var," dedi Joe Mack. "Garajımda bir testere var. Beni asarsan, seni ikiye bölerim.

uzun yol, önce toplar."

Biraz daha bakındıktan sonra Barakat, "Belirli bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın. Cep telefonumdan, her zaman. Ama beni barınızdan ya da evlerinizden aramayın."

Lyle Mack, "Temiz hücrelerimiz var," dedi.

Barakat kabinden dışarı kaydı. "Ve bana Al deme," dedi. Yürüyerek uzaklaştı.

Öğrenci birliğinden çıkarken Joe Mack, Lyle Mack'e "Adamın derisini canlı canlı yüzmekle ilgili o şeye inanıyor musun?" diye sordu.

Lyle Mack, "Hey, bunlar Arap falan," dedi. "Kim bilir neler yaparlar?"

"Düşündüğümden daha sert bir adammış," dedi Joe Mack. "Bu konuda şaka yaptığını sanmıyorum."

BARAKAT kokain paketini arabasına kadar yürüdü, kendini içeri kilitledi, rampayı kontrol etti, sonra çuvalı açtı ve içindeki Ziploc poşeti çıkardı. Yarım kilo: doğru görünüyordu. Ve saf, kristal gibi beyaz. Muhteşemdi. Mack'ler bunun düz, basamaksız olacağını söylemişlerdi; denediğinde buna inanacaktı.

Ve şimdi deneyecekti. Korkunç bir risk: herhangi biri gelebilirdi. Biri rampadan aşağı sessizce yürüyebilir, onu arabada görebilirdi... ama yine de yapacaktı.

Evrak çantasını yolcu koltuğundan aldı, açtı, kaygan kapaklı ciltsiz bir kitap çıkardı, çantayı kapattı ve kucağına koydu. Tekrar etrafına bakındı. Ciltsiz kitabın üzerine bir yığın kokain silkelerken elleri titriyordu. Yığın, küçük parmağının son eklemi büyüklüğündeydi. Küçük parmağını içine daldırdı ve tadına baktı. Tadı güzeldi.

Hâlâ biraz endişeliydi. Kola bazen aceleyi artırmak için strikninle kesilirdi - en azından o öyle duymuştu. Ya biraz daha eklemişlerse? Ama tadı iyiydi... ve temizdi. Kola laktoz, mannitol, lidokain, dekstroz ve diğer her türlü şeyle kesilmişti. Küçük yığına baktı, alnındaki soğuk teri hissetti.

Zihni, Mack'lere anlattığı Beyrut hikâyesine geri döndü: hepsi saçmalıktı, okuldaki çocuklardan öğrendiği efsanelerin bir birikimiydi. Ama Mack'ler için endişeleniyordu.

Kokain yığınına tekrar baktı. İçinde striknin olsa da fark etmez, diye düşündü. Bekleyemezdi. Cebinden kafeterya pipetini çıkardı, son bir kontrol yaptı ve malı burnuna çekti.

Bir dakika sonra dünya değişmişti.

Önce sinirlerinden geçen elektrik gibi bir telaş; sonra güç, parlaklık, odaklanma.

Seksten daha iyi.

O GECE, Adnan Shaheen Barakat'ın evine girdi ve "Alain?" diye seslendi. Shaheen kısa boylu, gür bıyıklı, koyu renk gözlü, yumuşak kahverengi gözlü bir adamdı. Beyaz, kalça hizasında bir doktor önlüğünün üzerine bir parka giymişti. İç hastalıkları ihtisasının ilk yılındaydı. "Alain, orada mısın?"

Barakat'ın arabası garaj yolundaydı Shaheen cevap yerine arka yatak odasından bir gümbürtü duydu. Sanki bir ceset yere çarpmış gibiydi.

"Alain?" Geri döndü, koridordan aşağı indi. "Alain?" Yatak odasının kapısını iterek açtı. Barakat yerde oturuyordu, sırtı yatağa dönüktü, başı gerideydi, gözleri kapalıydı, dudaklarından ve çenesinden aşağı tükürük akıyordu. Kolsuz bir atlet, boxer şort ve baldır üstü çorap giymişti. Ayakkabıları yerde, bacaklarının arasındaydı.

"Ah hayır," dedi Shaheen. Başının iki yanındaki saçları sanki koparacakmış gibi kavradı.

"Git buradan," dedi Barakat.

Shaheen onu görmezden geldi, diğer adamın yanındaki halının üzerine çömeldi ve Arapça'ya geçti. "Nedir bu? Kokain mi? Ne aldın?"

Barakat gözlerini açtı. "Belki... çok fazla. Şimdi daha iyi." Kıkırdadı. "Bir saat önce oldukça kötüydü. Bu çok, çok çılgıncaydı. Bilirsin işte. Kanım yanıyordu."

Shaheen ayağa kalkıp başucu lambasını yaktı ve Barakat, "Kapat ... kapat şunu!" diye bağırdı.

Shaheen lambayı kapattı ama komodinin üzerindeki kokain torbasını görmeden önce değil. Bir sürü kokain. Çok fazla.

"Bunu nereden buldun?" diye sordu. Parmağıyla çantayı yokladı ama dokunmamaya dikkat etti.

"Biraz param var."

"Bu kadar para değil," dedi Shaheen. "Üç gün önce benden iki yüz dolar borç almıştın."

"Git buradan," dedi Barakat.

Shaheen uzun bir süre ona baktıktan sonra, "Baban bilseydi seni evlatlıktan reddedebilirdi," dedi.

"O yüzden ona söyleme," dedi Barakat. Kollarını iki yana sallayarak ayağa kalkmaya çabaladı. Gözleri kömür gibi simsiyahtı. "Yiyecek bir şeyler almalıyım."

"Yatağa otur. Sana bir şeyler getireyim."

Barakat kafasını temizlemek istercesine salladı. Shaheen yatak odasından çıktı, koridorda yürüdü ve mutfağa girdi. Buzdolabını açtı: bir şişe zeytin dışında boştu. Barakat'ın bazen mısır gevreği koyduğu dolapları kontrol etti. Hiçbir şey yoktu. Evde hiç yiyecek yoktu.

Barakat'ın ayakkabılarına baktığı yatak odasına geri döndü. Spor ceketi bir sandalyenin üzerine atılmıştı ve Shaheen onu aldı, Barakat'ın cüzdanını göğüs cebinden çıkarıp açtı. On ya da on beş dolar, bir beşlik ve bir tomar bir.

"Yemek için bile paran yok," dedi Shaheen. "Bu kokaini nereden buldun? Ne yaptın sen?"

"Siktir git," dedi Barakat İngilizce olarak. Kendini yukarı itti, kokaine gitti, çantayı aldı ve komodinin çekmecesine koydu. Sonra, "Neye ihtiyacım var biliyor musun? Falafele ihtiyacım var. Bir sürü falafel. Üç kilo falafele ihtiyacım var, hemen şimdi. Ve kahveye. Bir sürü kahve."

"İşe gitmelisin..."

Barakat başını salladı. "İki haftadır gündüz vardiyasındayım."

SHAHEEN VE BARAKAT birlikte büyümüşlerdi, Shaheen'in ailesi Barakatların hizmetkârlarıydı; nesillerdir hizmetkârlar. Barakat özel okullarda birbiri ardına başarısız olurken, Shaheen başarılı oluyordu. Beyrut Amerikan Üniversitesi'nden burs kazandı,

Biyoloji okumak için, b ı r a k ı n üniversiteye gitmeyi, ailesinde liseyi bitiren ilk kişi oldu. Barakat Paris'e gitti, Sorbonne'un her şeye açık yabancı bölümüne girdi ve burada kadınlar, şarap, esrar ve kokain üzerine uzmanlaştı.

Shaheen mezun olduktan sonra işsiz bir yıl geçirmiş, biyoloji diploması parçalanmakta olan bir ülkede neredeyse işe yaramaz hale gelmişti. Sonra bir gün yaşlı adam Barakat onu görmeye geldi ve bir anlaşma yaptılar.

Barakat Paris'te bocalıyordu. Beş yıl, görünürde diploma yok. Shaheen Paris'e gidecek, onun yanına taşınacak, okulunu bitirmesini sağlayacak, tıp sınavlarına girmesini sağlayacak ve ABD'de bir tıp fakültesine girmesini sağlayacaktı.

Nasıl olursa olsun, onu bu durumdan

kurtarın. Shaheen de onunla giderdi.

Yedi yıllık bir yolculuktu ama başarmışlardı. Mücadele ettiler, hile yaptılar, birbirleriyle savaştılar ve tembel olsa da yeterince zeki olan Barakat bu işin üstesinden gelmeyi başardı. Shaheen çok iyiydi. Kendi başına yapabileceği kadar değil, çünkü iki kişilik çalışıyordu ve girdikleri neredeyse her sınavda nasıl kopya çektiklerini biri öğrenseydi, ikisinin de kulağı dışarıda olurdu.

Ama artık neredeyse bitmişti. Asistanlıkları bittiğinde kendi yollarına gideceklerdi -Shaheen Miami'ye dönecekti, diye düşündü, Barakat Avrupa'ya ya da belki Los Angeles'a. Sıcak bir yere, çok çalışmak zorunda kalmayacağı bir yere.

Shaheen, Amerikan kokaini önce Barakat'ı öldürmezse, diye düşündü.

Paul'deki en iyi iki falafelci kapalıydı ve soluğu Üniversite Caddesi'ndeki McDonald's'ta aldılar. Barakat ışıklar çok parlak olduğu için içeri giremedi, bu yüzden Shaheen içeri girdi, iki adet peynirli Quarter Pounder, iki büyük patates kızartması ve Barakat için çilekli, kendisi için de çikolatalı bir shake aldı. Park yerinde yediler, Barakat açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi yiyecekleri mideye indirdi. Açlıktan ölüyor olabilir, diye düşündü Shaheen, onu izlerken. Bütün para uyuşturucuya gidiyordu.

Barakat ikinci hamburgeri bitirdiğinde Shaheen, "Mide pompasına ihtiyacın olacak," dedi.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı Barakat son bifteği yerken.

"Demek babandan daha fazla para aldın?"

"Mmm. Henüz değil. Gelecek hafta. Kedi sosu

aldın mı?" "Çantada," dedi Shaheen.

Barakat üç küçük paket buldu ve kızartmaların üzerine sıktı, kızartmaları yüzüne tıkıştırmaya başladı.

Shaheen bunu düşündü. Birkaç gün önce Barakat'a yiyecek için borç para vermişti ama bu paranın uyuşturucuya gideceğinden şüpheleniyordu. Ve evde yiyecekten eser yoktu. Şimdi de babasının çekinin vadesinin bir hafta olduğunu söylüyordu.

Elinde kokain dolu büyük bir çanta vardı ve görünüşe göre gecenin çoğunu kokain çekerek geçirmişti. Sekiz top değil ama büyük bir çanta dolusu. Peki yarım kilo kokaini nereden bulmuş?

Shaheen bunu düşündü ve bu fikir bir bataklıktan yükselen karanlık bir sis gibi üzerine çöktü. Onu uzaklaştırmaya çalıştı ama gitmedi.

Barakat'a o kadar yaklaştı ki Barakat kaşlarını çattı ve Shaheen'in gözlerini görebilmesi için yüzünü çevirerek geri çekildi. Shaheen sessizce, "Bana hastanedeki soygun hakkında hiçbir şey bilmediğini söyle," dedi.

Ve bir anda diğer adamın yüzündeki gerçeği gördü.

Shaheen sarktı ve arkasını dönüp, "Hayır," dedi.

"Ben yapmadım. Ben kullanmadım," diye ısrar etti Barakat. "Kokain kullandım ama hiçbir şeyim yoktu-"

Shaheen elini sallayarak onun sözünü kesti. "Seni hayatımın her günü tanıyorum," dedi. "Yalan söylediğinde bunu yüzünde görüyorum. Ne yaptın sen? Bunu neden yaptın?"

Barakat arabanın kapısına yaslandı ve "Eğer birine söylersen, Addie, seni öldürürüm. Seni bir köpek gibi öldürürüm."

SHAHEEN ONU EVİNE BIRAKTI: "Vardiyan başlamadan önce dokuz saatin var."

"Ben iyiyim."

"Sen iyi değilsin. Sen bir uyuşturucu bağımlısısın. Tedaviye ihtiyacın var" dedi Shaheen.

"Unutun gitsin. Ben kendim hallederim," dedi Barakat. "Allee..."

"Ben iyiyim," dedi Barakat ve eve girdi.

SABAHIN ERKEN SAATLERİNDE, işe gitmek için hazırlanırken sadece küçük bir darbe aldı: onu serinletmeye yetecek kadar. Amerikalıların söylediği gibi, köpeğin saçı. Küçük bir vuruş beynini yeniden harekete geçirmeye yetti ve düşündü: Joe Mack, Lyle Mack, Weather Karkinnen.

İki ayrı sorun, bir tarafta Mack'ler, diğer tarafta Karkinnen.

Joe Mack ölürse, tehdit büyük ölçüde ortadan kalkacaktı - Karkinnen onu teşhis etse bile, polisler daha fazla ilerleyemezdi. Tabii Lyle Mack uyuşturucuyu bodrumunda saklamak gibi aptalca bir şey yapmazsa.

Ek bir düşünce: Mack'lerin bir katili vardı. Yani bilen bir kişi daha vardı. Denklemin Mack tarafında kaç kişi vardı? Söylemesi zor. Katilin ondan haberi var mıydı? Barakat bunun üzerinde çalıştı: Mack'lerin ona söylemesi gerekmiyordu, ama Mack'lerin en güvenilir kişiler olmadığını düşündü. Bunu daha önce görmesi gerekirdi ama bir dağ dolusu kokain fikri gözlerini kör etmişti.

Bir de Karkinnen vardı. Ona uzun uzun bakmıştı, onu yanlış zamanda hastanenin yanlış bölümüne koyabilirdi.

İşe gitmeden önce bir kez daha içti ve öğle yemeği için küçük bir Saran Wrap'in içine bir miktar koydu. Kokainin geri kalanını dolabındaki bir ayakkabının içine koydu.

The Macks. Mack'ler bir sorundu. Karkinnen sadece Mack'ler etrafta olduğu sürece bir sorundu. Joe Mack ölürse... ya da ikisi birden ölürse...

Bu fikir onu memnun etmişti; ama yine de, inkâr etmelerine ve yavaş hareket eden zihinlerine rağmen, Mack'lerin de aynı denklem üzerinde çalışıp çalışmadıklarını merak ediyordu.

5

WEATHER merdivenlerden aşağı sessizce yürüdü, bir varlık hissetti, yana doğru adım attı ve mutfağa baktı. Koridordaki bir aplikten yansıyan ışıkta, Virgil Flowers'ın yemek odası ile mutfak arasındaki kemerde uyku tulumunun üzerinde oturduğunu görebiliyordu. Oradan hem ön kapıyı hem de arka kapıyı görebiliyordu. Arkasında yerde bir av tüfeği duruyordu.

"Hiç uyudun mu?" diye sordu. "Evet,

iyiyim," dedi. Esnedi.

Adamın yalan söylediğinden, geceyi silahıyla birinci katta dolaşarak geçirdiğinden şüpheleniyordu. "Biraz kahve yapacağım, buzlukta da kahveli kek var. Fırına koyabilirim. Yirmi dakika içinde hazır olur mu?"

"Harika, teşekkürler. Dişlerimi fırçalamam lazım. Mutfaktaki perdeleri açma."

"Sanmıyorum-"

"Perdeleri açma," dedi. Bunu Lucas'ın bazen kullandığı o sert ses tonuyla söylemişti; Virgil'de sık sık gördüğü bir şey değildi ama yine de orada olması gerektiğini biliyordu.

Başını salladı. "Tamam."

Virgil, "Bir kişiye daha yetecek kadar kahveli kek var mı?" diye sordu.

"Altı kişiye yetecek kadar var," dedi.

"Jenkins dışarıda dolaşıyor. Onu arayabilirim."

"Ah, siz çocuklar ..."

Silahlı adamlar onunla ilgileniyordu. Keskin nişancının tekrar öldürdüğünü fark etmemişti ama Grendel gibi mağarasından çıkmayı bekliyordu.

LUCAS bir süre sonra merdivenlerden indi, kot pantolon ve sweatshirt giymişti, uykulu görünüyordu. Omuzunda bir tabanca kılıfı taşıyordu.

.45. Cep telefonundan yeni çıkan Virgil, "Jenkins uğrayacağını düşünmüş." dedi.

Lucas Jenkins'in davranışını doğal karşılayarak başını salladı. 45'liği mutfak tezgâhının üzerine bıraktı ve bir dakika sonra Jenkins yan kapıyı çaldı. Virgil onu çamur odaya aldı, iri yarı, soğuk ve buhar üfleyen bir adamdı. "Aşağıda dört kişi var," dedi ve eldivenli ellerini çırparak neşeyle, "Görünüşe göre herkes ayakta ve iş başında, ha?" dedi.

"Ah, Tanrım," dedi Lucas. Karanlık taraftan gelmediği sürece sabahın erken saatleri onunla aynı fikirde değildi.

Weather kahveyi hazırladı, Lucas fırını ısıtmaya başladı ve Jenkins paltosunu ve lastik galoşlarını çıkarıp mutfak masasının ucuna iki adet 9 mm'lik Glock yerleştirirken Virgil Dopp setiyle misafir yatak odasına gitti.

Kahve hazırlanırken Weather telefona gitti ve bir numara tuşladı, kendini tanıttı ve "Programa uygun muyuz?" diye sordu. Teşekkürler." Telefonu kapattı ve Lucas'a şöyle dedi: "Programa uygun gidiyoruz. Sara'nın durumu stabil. Öyle kalacak mı bilmiyorum ama bunu yapacağız."

Kahveli keki yediler ve politika ve tıbbi bakım hakkında tartıştılar. Sabah, bir grup insanın oturup sağlıksız yiyecekler yediği erken bir balık avı gezisi gibiydi.

Sonra Weather saatine baktı ve "Gitsem iyi olacak" dedi.

Lucas ve Weather, eğer birileri hâlâ Weather'ı arıyorsa, nerede yaşadığını ya da başka hangi araçlara erişimi olduğunu bilmiyor olabilecekleri düşüncesiyle Lucas'ın SUV'sini aldılar. Jenkins kendi Crown Vic'iyle önden giderken, Lucas da kendi SUV'siyle onu takip etti ve Virgil de 4Runner'ıyla arkadan geldi. Hastanenin otopark rampasına gitmek yerine ön girişe gittiler. Jenkins park etti, ön cama bir BCA levhası koydu ve içeri girerken Weather için kapıyı tuttu, Lucas da onun bir adım gerisindeydi.

Lobiye geldiklerinde, "Yani ben iyiyim," dedi. "Öğleden sonra görüşür müyüz?"

Jenkins, "Sanırım bir süre takılacağım, bakalım kim gelecek," dedi. Virgil geldi.

Lucas, "Belki kafeteryada bir şeyler atıştırırım,"

dedi. "Ben de seninle geleceğim," dedi Virgil.

Weather onlara baktı: "Bütün gün burada kalacaksınız, değil mi?"
Jenkins omuz silkti: "Belki."
Virgil dedi ki, "Ben değil. Senin evine gidip yatacağım." "Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum-" diye başladı Weather.
Lucas kesilmiş onu kapalı: "Sen yap ve Ameliyat,biz yap ve vücut koruma."

Sonra tavuklarla ilgili bir anlaşma vardı. Ama sıradan tavuklar değil.

Çiftçi Arnold Shoemaker, egzotik kümes hayvanlarıyla ya kutsanmış ya da lanetlenmişti. Hangisi olduğundan pek emin değildi.

Onları satın almadı, biriktirdi. Arnold'un onları alacağını duyan birileri geliyor ve onları bırakıyorlardı - istenmeyen aile hayvanları, başıboş kuşlar, batmakta olan çiftliklerden arta kalanlar. Guguk Kuşu Maran'lar, Altın Kalem Ham-burg'lar, Leghorn'lar, Buttercups'lar, Kırmızı Şapkalar, Mavi-Peckered Logan'lar, çeşitli bantamlar ve gine tavukları, hepsi ondaydı.

Ürettikleri birkaç yumurtayı taze bulduğunda yerdi ama tavukları asla yemezdi. Kışın eski ahıra girip çıkıyorlardı ve onları sofra artıkları ve öğütülmüş mısırla besliyor ve yolun kenarındaki çakılları ve ahırdaki böcekleri gagalamaları için kendi başlarına bırakıyordu.

Gerçek şu ki, onlara bakmak onu mutlu ediyordu. Bu kadar az insanın bir tavuğun ne kadar güzel görünebileceğini fark etmesinin olağanüstü bir şey olduğunu düşündü. Papağanlardan çok daha iyi görünüyorlardı. Tartışmasız.

Arnold şafaktan önce kalkıp şehre iniyor, garson kızın ona "hon" diye hitap ettiği ve çırpılmış yumurtası ve sosis yağında pişirilmiş patates kızartması için Heinz 57 sosu getirmeyi bildiği lokantada kahvaltı ediyordu; bu karışım ona gaz yapıyordu ama tadı eşsizdi ve Arnold, tavuklar ve sarı köpeği dışında yalnız yaşıyordu,

Bu yüzden gaz kritik bir sorun değildi, ancak köpeğin bazen gözleri sulanıyordu.

Arnold eve dönerken tepeyi aşıp Minnie Deresi'ne indiğinde ve çakalların köprünün altından çıkıp ağaçların arasına daldığını gördüğünde güneş ufukta yeni belirmişti. Yoluna devam etti ama onları ormanın kenarında gümüş gözleriyle kamyonu izlerken görebiliyordu.

Çakallar körpe bir gine tavuğunun tadına bayılırdı. Arnold'un genç gine tavukları. Yılda yarım düzine kuşunu çakallara kaptırıyordu.

-Ahırın dışında bir tüy patlaması buluyordu ve eski bir dost daha gitmişti. Ve köpekler gittikçe daha da saldırganlaşıyordu.

Arnold aceleyle arabayı park etti, aceleyle içeri girdi, yalıtımlı av botlarını ve soğuk hava av ceketini giydi, silah kasasını açtı ve dokuz güçlü değişken dürbünlü Savage .223'ü çıkardı. Dışarıda, araba yolundan aşağıya, yolun karşısına, Dornblicker'ın tarlasının karşısına, bir tümseğin üzerinden geçip dereye doğru yöneldi. Dornblicker'ın dediği gibi, arazi dereye doğru alçalmadan önce bir çeşit kabarmış ve kabarma Arnold'un yaklaşmasını engellemişti.

Son birkaç metreyi dirsekleri ve kalçaları üzerinde, karın üzerinde sürünerek geçti. Tepede bir, sonra iki dakika hareketsiz durdu, sonra dikkatlice, yavaşça yukarı itti. Derenin aşağısında dört çakal vardı; yüzünde soğuk bir esinti vardı, bu yüzden kokusunu alamıyorlardı. Belki de yolda ölmüş bir geyik bulmuşlardır, diye düşündü Arnold.

Tüfeği ileri itti. 130 metre uzaktaydı ama çakallar ağaçkakanlara kıyasla büyük hayvanlardı. Emniyeti gevşetti, en büyük iti seçti, nefesini bıraktı, sıktı ... *BAP!* Silah sesi dondurucu kış kırsalında yankılandı ve çakallardan üçü ağaçlara doğru kaçtı. İçlerinden biri atladı ve düştü.

Arnold sürgülü tüfeği çalıştırdı, ağaçları izleyerek ikinci bir atış aradı ama çakallar gitmişti. Ayağa kalktı, silahı omzuna astı ve ölü olana bakmak için çıtır çıtır yağan karın içinden aşağı doğru yürüdü.

Otuz metre ötede çöp torbalarını gördü ve *"Lanet olsun!"* diye düşündü. Arada bir, çöp ödemek istemeyen biri

ücretler yol kenarındaki hendeklere çuvallar dolusu çöp ve süprüntü atardı. Bu çöplerin yarısı tehlikeli atıklarla doluydu; boya kutuları, eski televizyonlar, böcek ilaçları. Kurtulmak için para ödemeniz gereken şeyler.

On adım ötede, silahının namlusu itin kafasında, ölü çakala bakarken ayakkabıyı gördü.

Ve sonra, ikinci çöp torbasındaki bir delikten, tek, donmuş, mavi bir göz, tamamen açık.

LUCAS, saat üçte Marcy Sherrill arayıp "Öğleden sonra atıştırmak için havuçlu çubuk ve az yağlı yoğurt alacağım" dediğinde, hastane kafeteryasında oturmuş, yırtık pırtık bir The Onion nüshası okuyarak can sıkıntısından neredeyse delirmek üzereydi.

"Seninle gurur duyuyorum," dedi Lucas. "Artık kapatabilir miyim?"

"Hayır. Dakota County'den ilginizi çekebilecek bir haberim var. Orada bir çiftçi bir köprünün altında çöp torbaları içinde iki ceset bulmuş. Cüzdanları yoktu, ama birinin cebinde bir zarf vardı, üzerinde adı yazan bir benzin faturası. Charles Chapman, Tohum'daki dostları arasında 'Shooter' olarak bilinir. Dakota polisleri diğerini Chapman'ın ev arkadaşı Michael Haines olarak teşhis etti. İkisi de bilgisayarda, ikisi de Seed'in üyesi. İkisi de kot pantolon, motorcu botu ve ten rengi Carhartt iş ceketi giyiyordu."

Lucas masanın üzerine eğildi ve masanın karşısındaki Jenkins canlandı. "Dostum... bu çok *ilginç."*

"Cesetleri St. Paul'e götürdüler ve biz de bir adli tıp müfettişi çağırıp bacaklarına bakmasını istedik. Kolları ve yüzleri çakallar tarafından parçalanmıştı ama bacaklarında bir şey yoktu. Haines'in sol bacağının arkasında, Aşil tendonunun hemen üzerinde üç çizik var. Tırnak çiziklerine benziyorlar."

"İşte şimdi bir yerlere varıyoruz," dedi Lucas. "Weather'ı eve götüreceğim, sonra da ofise gidip çetedeki adamlarla konuşacağım. Lanet olsun, bu işi bozabilir."

"Ama üç kişiden ikisi öldüyse ..."

"Diğeri, hala hayatta olan, akıllı bir adam. Peterson öldükten sonra güvenlik nedeniyle diğer ikisinden kurtulmak zorunda kaldı. Belki de

Haines çizildiğinde akıllı adam bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Pislikler DNA'ya ulaşmaya çalışıyor."

Marcy, "Adli Tıp DNA örneklerini sizin laboratuarınıza gönderiyor, eğer biraz acele etmelerini sağlayabilirsek," dedi. "Peterson'ın tırnaklarından alınan örnekler zaten orada."

"Biliyorsun, bana kimyanın kimya olduğunu söyleyip duruyorlar ama onları arayacağım," dedi Lucas. "Bak ne diyeceğim, bu işi kapatmak beni çok rahatlatacak."

Marcy, "Sanırım onu kapatabiliriz," dedi. Minneapolis'i kastederek bize doğru eğildi.

"Sana saçmalamayacağım, Marcy. Elimizde çete elemanları ve dosyalar var," dedi Lucas. "Bir göz atacağım, neyin ne olduğunu göreceğim ve gidip kiminle konuşmam gerekiyorsa onunla konuşacağım. Dalga geçtikleri kişi benim karım."

Uzun bir sessizlik. "Sakin ol. Konuş
benimle." "Beni tanıyorsun," dedi Lucas.

HAVA İKİZLERİN BAŞINDAKİ DİKİŞLERİ YENİDEN AÇMIŞTI ve beyin cerrahları yavaş yavaş, milim milim, dura materyali ayrı tabakalara ayırarak işe koyuldular. Öğleden sonra ikide, yarıyı bitirmişlerdi.

Anestezi uzmanı, "Kalbimiz biraz atıyor," dedi. Maret
durdu ve Sara'ya baktı.

"Sara değil. Ellen," dedi anestezi uzmanı.

Kardiyolog Seitz'i içeri aldılar. Monitörlere bakarak, "Kan basıncı çok düşük," dedi. "Çok düşük... Lanet olsun, kalp krizi geçirecek."

Sonra işler hızlandı: Seitz ona bazı kimyasallar verdi, kalbini sabitledi ve arresti önledi, ama sonra Sara titrek görünmeye başladı.

"Hemen çıkmalısın. Kan basıncını yükseltmeliyiz ama Sara'nınkinin çok yükselmesine izin veremeyiz. Onları tekrar yoğun bakıma almalıyız."

Maret, "Bir ya da iki saat daha alabilirsek..." dedi.

Kardiyolog başını salladı. "Ya birini ya da diğerini kaybedeceğiz. Buna daha fazla tahammül edemezler."

"Lanet olsun. Diğer her şey çok iyi gidiyor ..." dedi Maret. Bir saate, sonra da gözlem duvarına baktı.

"Dr. Karkinnen... kapatmanız ne kadar sürer?"

Weather ön sıradaydı, Jenkins de onun iki sıra arkasındaydı. "Yarım saat."

"Temizlenin ve geri çekilelim."

Bebekler onun kanlı eldivenlerinin altında küçük soluk et somunları gibi görünüyordu, yüzsüz, maskeli ve bantlanmış, kafalarındaki derinin kenarları kurumuş ve yırtık pırtıktı, kişilikleri batmıştı. Bazen bir çift kütük üzerinde çalışmak gibiydi; sonra geri geliyorlar ve yine çocuk oluyorlardı. Hızlı hareket etti, Maret dirseğine yaslandı, çocukları tekrar bir araya getirdi. Odadaki insanlar sessiz, izliyor ve pişmanlık duyuyorlardı. Bitiremedikleri her gün, biri ya da diğeri ya da her ikisi için ölüm daha da yaklaşıyordu.

WEATHER işini bitirip sokak kıyafetlerini giydikten sonra Jenkins'le birlikte ön lobiye doğru yürüdü. Marcy Sherrill, Lucas'la birlikte bekliyordu. Marcy çantasından Haines ve Chapman'ın sabıka fotoğraflarını çıkardı ve Weather'a uzattı.

"Gördüğün adam bunlardan biri mi?"

Weather başını salladı. "Hiç sanmıyorum. Adamın gerçekten gür saçları vardı, omuzlarına kadar iniyordu, neredeyse ... Bu adamları nasıl buldun?"

"Biri onları öldürmüş. Birinin bacağında çizikler var; ve onlar Tohum'un üyeleri."

Weather ürperdi. "Soygunu yapanlar onlar olabilir ama benim gördüğümün onlar olduğunu sanmıyorum. Şoför olabilir - tek gördüğüm sakalıydı."

Lucas Marcy'ye şöyle dedi: "Bu kötü bir şey olmayabilir: Demek ki üçüncü adamımızla hâlâ başa çıkabiliyoruz."

Eve vardıklarında VIRGIL soğukta verandada oturmuş, bir Hostess keki yiyordu. Jenkins kaldırımda kahverengi bir Cadillac'ın arkasında durdu ve Lucas arabayı garaja götürdü.

Jenkins çıtırdayarak garaj yoluna çıktı ve Virgil'e "Shrake içeride mi?" diye sordu.

"Kahverengi Cadillac'ı olan başka birini tanıyor musun?" Jenkins, "Onunla bir anlaşma yaptı," dedi.

"Umarım." Virgil kekini bitirdi ve içeri doğru ilerledi. Lucas ve Weather arka kapıdan girdiler ve hep birlikte Shrake ile Lucas ve Weather'ın on beş yaşındaki kızları Letty'nin kahvaltı masasında okey oynadıkları mutfakta b u l u ş t u l a r .

Shrake iri yarı bir adamdı, Jenkins kadar iriydi, gömlek kollu ve Omuz kılıfında 40 kalibrelik bir Smith. Sabit bir şekilde kartlarına bakıyordu ve Weather "Kim kazanıyor?" diye sordu.

"Bizi rahatsız etmeyin," dedi Letty. "Eğer o dışarı çıkarsa, sütyenimi çıkarmam gerekecek."

Shrake irkilerek doğruldu, Letty'den Weather'a baktı, ağzı açık kaldı, toparlandı ve "Tanrım. Onun etrafında olmak bile tehlikeli."

"Hiçbir fikrin yok," dedi Lucas. "Dinleyin çocuklar, bir ara verdik. -"

"Peki ya ben ve sütyenim?" Letty sordu.

"Bu senin sorunun," dedi Lucas. "Şimdi ya çeneni kapa ya da git."

LUCAS AÇIKLADI: Minneapolis polisi hastaneye odaklanmıştı ama çete dosyaları BCA'nın elindeydi. "Bu yüzden peşindeyiz. İşbirliği yapıyoruz ama ben tam zamanlı olarak bu işin peşindeyim. Virgil, Jenkins, siz Weather'la kalın. Shrake, etrafta dolaşmanı istiyorum. Bir şey çıkarsa seni ararım."

Weather, "Bunun diğer zamanlarla bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsun değil mi? Tohum'la?"

Lucas başını salladı: "Bu çok eski bir tarih. O adamlar deliydi, bunu herkes biliyor. Hayır, bunun hastaneyle bir ilgisi var. Şu anda kendilerini bir çatlağın içinde buldular ve oradan çıkmaya çalışıyorlar."

Virgil, "Hastaneden birinin bu işe karıştığını düşünüyorsun, içeriden birinin, değil mi? Belki Weather, ben ya da bir başkası Tohumcuların onun peşinde olabileceği fikrini ortaya atabilir. Belki onu kaçırırız."

Letty, "Bunu saat 10 haberlerine koy." dedi.

Lucas omuz silkti: "Deneyebiliriz ama kimsenin itiraf edeceğini sanmıyorum. Şu anda elimizde üç cinayet var. Birinin işini bırakıp gitmesi daha muhtemel. Bu da arayabileceğimiz bir şey."

Jenkins, "Tohum ve Meleklerin şubelerinin bulunduğu diğer çete ekipleriyle konuşmam gerekiyor," dedi. "Bakalım sokağa bir sürü ticari ilaç bırakan var mı?"

"Bunu yapabiliriz," dedi Lucas. "Başka ne yapabiliriz?"

"Roust the Seed," dedi Shrake. "Biraz kıç tekmele. Gözünüz Weather'ın üzerinde olsun."

6

BCA GENEL MERKEZİ, St. Paul'ün yerleşim bölgelerinden birinde modern bir binadaydı ve soğuk bir kış gecesi saat altıda otopark çoğunlukla boştu. Lucas içeri girdi, ofisine çıkan merdivenleri tırmandı, ceketini bıraktı ve koridorda yürüdü. Frank Harris karanlıkta ofisinde oturuyordu.

"Uyuyor musun?" Lucas sordu.

"Düşünüyorum," dedi Harris. "Ve gözlerim yorgun."

Lucas ziyaretçi koltuğuna yerleşti. "Durumu biliyorsun."

Harris, "Evet, ben de size elimizdeki her şeyi vereceğim," dedi. Masanın diğer tarafında takım elbiseli ve kravatlı ince bir gölgeydi. "Ama bundan hoşlanmıyorum. Karın olmasaydı bunu yapmazdım."

"İçeriden kaynaklara ihtiyacım yok. Adamlarınıza ihtiyacım yok, hiçbir şey vermeyeceğim. İhtiyacım olan tek şey isimler: Kendi bilgilerimi kendim üreteceğim," dedi Lucas.

"Akıllı bir adamla konuşursan, ki birkaçı oldukça akıllıdır, bilgilerimizin ne kadar derin olduğu hakkında bir fikir sahibi olurlar," dedi Harris. Lucas'tan pek hoşlanmıyordu ve Lucas bunu biliyordu, nedenini de biliyordu.

Harris üçüncü kuşak bir polisti, banliyö polis teşkilatından BCA'ya girmek için mücadele etmiş, aceleyle yükselmiş, yılda yetmiş beş bin dolarla geçinmiş, yirmi yaşında evlenmiş ve üç çocuğu olmuştu. Lucas ise siyasi gücün yardımıyla paraşütle en üst noktaya gelmişti ve daha da kötüsü zengindi, Porsche'si vardı, bir zamanlar ciddi bir çapkın olarak ün salmıştı ve hâlâ medyadan payına düşenden fazlasını alıyordu.

Lucas başını iki yana salladı. "Hayır. İki ya da üç isim, hiçbir şey değil. Özellikle de içeri aptalca girip etrafta çırpınırsam. Yemin ederim Frank, seni yakmayacağız. Sadece başlamak için bir yere ihtiyacımız var."

"Sakın yaralanma," dedi Harris. Öne doğru eğildi ve bir kâğıt dosyayı masanın üzerine itti. "Okumayı bitirdiğinde bunu parçala. Eğer ortaya çıkarsa, tam bir felaket olur. Daha sonra başka bir kopyaya ihtiyacınız olursa, bir tane daha basabilirim."

Lucas dosyayı aldı ve ayağa kalktı. "Teşekkürler Frank. Sana borçluyum."

Bazen, diye düşündü, uzaklaşırken, polis olduğunuz için sevmediğiniz insanlara iyilik yaparsınız. Bu işler böyledir.

SHRAKE Lucas'ın ofisinde oturmuş bekliyordu ve Lucas kapıyı arkasından kapattı, oturdu ve dosyayı açtı. Belki iki yüz sayfa, renkli çıktılar: gözetim ve kaynak raporları, fotoğraflar, sabıka fotoğrafları ve sabıka kayıtları. Hells Angels ve Bad Seed'in yanı sıra Outlaws, Banditos ve Mongols'la ilgili çeşitli şeyler de vardı.

Lucas kâğıt destesini kabaca ikiye böldü ve Shrake'e doğru itti. "Oku. Bir şeye benzeyen her şeyden bahset, özellikle de Tohum'dan."

MELEKLER şehirdeki ana motorcu çetesiydi. Raporlara göre Tohum'un bir kulüp binası yoktu ama nehrin güneyindeki Cherries adlı bir barda faaliyet gösteriyordu. The Seed'in Angels ile bir çalışma anlaşması vardı ve Angels üyeleri Cherries'de hoş karşılanıyordu. Öte yandan, raporda Seed'in Illinois'deki Outlaws ile de bazı ittifakları olduğu ve iki büyük rakip çete arasında güvenilir bir iletişim bağlantısı olabileceği belirtildi.

Çeteler için para uyuşturucu ticareti, eskrim ve çeşitli küçük çaplı sokak suçlarından geliyordu, ancak üyelerin çoğunun aynı zamanda işleri vardı ve çekirdek bir grup dışında üye değişimi ağırdı.

Shrake, "Mesele şu ki, bu adamlar hastane işi için mükemmel," dedi. Elinde ölen iki Seed üyesi Haines ve Chapman'ın sabıka kayıtları vardı. "Fiziksel olarak uyuyorlar, kıyafetleri doğru. Seed'in hem batıda Angels hem de doğuda Outlaws ile çete bağlantıları var ve her zaman uyuşturucu taşıdılar: perakende bağlantıları var. Haines ve Chapman'ın hırsızlıktan sabıkaları var; Haines Wisconsin'de, Chapman California'da hapis yatmış. Haines'in seks suçundan sabıkası yok çünkü kız geri çekilmiş ama veri tabanında var, bir, iki, üç.

Alkollü araç kullanma, az miktarda marihuana. Chapman'ın üç saldırı, bir mahkumiyet, saldırıdan ıslahevinde kaydı var, bir silah suçu var ... az miktarda uyuşturucu. Pislikler. Bir eczaneyi soyma ihtimalleri çok yüksek."

"Haines'i bu yüzden öldürdüler. Birileri onun veri tabanında olduğunu ve Peterson'ı inceledikten sonra onu yakalayacağımızı biliyordu," dedi Lucas. "Çıldıracağından korkuyorlardı."

LUCAS, Cherries'in sahipleri Lyle ve Joseph Mack kardeşlerin doksanlı yılların başında Seed'e katıldıklarına dair bir referans buldu; ve altmışlı yıllarda Seed üyesi olan babaları Ike Mack'e dair başka bir referans. Lyle Mack'in 2006 sonbaharındaki nehir taşkınından sonra çekilen bir güvenlik kamerası fotoğrafında, bir barın merdivenlerinde otururken ve etrafı bira şişeleriyle çevriliyken görülüyordu.

"Bu adamla konuşmamız gerek, buraları iyi bilir," dedi Lucas, fotoğrafı masanın diğer tarafına iterek.

Shrake onu aldı. "Kısa ve tombul. Hastanede değildi." "Ama Chapman ve Haines'i tanıyordur ve bahse girerim DNA Haines'e geri dön."

Sabıka kayıtlarını karıştırdı, her iki Mack için de kayıtlar buldu. "Huh. Çalıntı mal bulundurma suçu. Her biri için iki farklı tutuklama, hepsinde iş yapmışlar. Belki spor bahislerine karışmışlardır, küçük çaplı bahisçiler. Joe Mack'in on yılda üç kez alkollü araç kullanmaktan sabıkası var. Birkaç bar işletmişler. Biri Hayward'da, diğeri Wausau'da. Sekiz yıl önce buraya gelmişler, Cherries'i satın almışlar. Her yıl birkaç şikayet alıyorlar, gürültü, park sorunu. Bazı fahişeler geliyor ama düzenli değil. Eskiden porno geceleri olurdu. Sert adamlardan çok pislik torbalarına benziyorlar. Ama onlar tüccar. Alıp satıyorlar. Seed'in merkezine yakın görünüyorlar."

Joe Mack'in sabıka fotoğrafının bir kopyasını masanın üzerine itti: altı yaşında, at kuyruklu, temiz traşlı, iri bir adamı gösteriyordu.

Okumaya devam ettiler ve yarım saat sonra Shrake, "Stillwater'da serbest bırakabileceğimiz yüz katil var ve hayatları boyunca bir daha asla suç işlemezler. Eğer onların yerine bu adamlardan yüz tane koyarsak, yeni işler bulmak zorunda kalırız. Bu adamların on tane suçu var, çoğu da boktan şeyler, anlaşıyorlar ve serbest kalıyorlar. Biliyorsunuz ki bunun on katı kadar suç işlemişlerdir ve bunlar hiç rapor edilmemiş ya da yakalanmamışlardır."

Lucas, "Cumartesi gecesi sadece iyi vakit geçiriyorum," dedi.

"Evet. Cinayet, tecavüz, soygun, saldırı, gasp, kavga, uyuşturucu, fuhuş, cinsel saldırı, aile içi saldırı, alkollü araç kullanma, aklınıza ne gelirse," dedi Shrake. "Dişlerimi ağrıtıyor."

Lucas, "Senin kavgayla ilgili bir sorunun hiç olmadı," dedi.

Shrake, "Bir tutuklama sırasında çıkan kavga ile saldırı arasında oldukça büyük bir fark var," dedi.

"Kendini beğenmiş gibi konuşuyorsun." "Beni anladın," dedi.

Bir yarım saat daha okudular, kâğıtları birbirlerine verip veriştirdiler, isimleri yazdılar ve sonra Lucas saatine baktı.

"Cherries'te prime time olmaya başlıyor," dedi.

CHERRIES, banliyödeki iki katlı bir eve benziyordu ama daha büyüktü; önünde ve batı tarafında asfalt bir otoparkı ve arkasında çöp konteyneri olan bir yükleme iskelesi olan çerçeve bir binaydı. Geldiklerinde otoparkta on ya da on iki araç vardı ve sadece biri sedandı; diğerleri SUV, pikap, Ford ve Chevy ticari minibüslerdi ve hepsinde de römork bağlantısı vardı. Otoparkın çevresine kar yığılmıştı ve görünen pencerelerde Budweiser ve Miller neonları asılıydı.

Lucas Lexus'u geri çekerek ışıkların yükleme alanının önünde park etmiş iki aracın etiketlerini göstermesini sağladı. Shrake etiket numaralarını bir listeden kontrol etti ve, "Evet, bunlar onlar. Elvis evde."

Lucas iki aracın önüne yanaştı ve park etti. Shrake kemer kılıfından bir tabanca çıkarıp ceketinin yan cebine koydu. "Joe ve Lyle," dedi.

"Arkanı kolla," dedi Lucas.

Dışarı çıktılar, barın etrafından ön kapıya doğru ilerlediler. Hava barbekü ve otoyoldan gelen araba egzozu kokuyordu ve bir country şarkısının gümbürtüsünü duyabiliyorlardı. Soğuktu; bir sürü yıldız vardı ama soğuktu. Shrake, "Bubba Müzik Kutusunu Vurdu" dedi.

"Ha?"

"O şarkı. Mark Chesnutt." Kapıyı çekip tuttu ve Lucas içeri doğru ilerledi.

Sadece köhne bir bar; on beş kabin ve bir düzine masa, birkaç tabureli bir bar, bir müzik kutusu, kar erimesi ve ıslak yün kokusu, bira ve barbekü bifteği ve taco, kaçak sigara dumanı kokusu. Her ikisi de tişörtlerinin altında push-up sütyenleri olan iki garson kız -birinde Barack Obama'nın Batman filmindeki Joker gibi yapılmış yüzü, diğerinde "Ride It Like You Stole It" sloganı- kabinlerde çalışıyordu. Fırfırlı beyaz bir bluz giymiş kızıl saçlı bir kadın barmen, barın üzerine eğilmiş iri bir adamla konuşuyordu.

Lucas ve Shrake diğer müşterilere benzemiyorlardı. Sakalları yoktu ve üzerlerinde beyaz yakalı işçilerin kışlık montları vardı, düğmeleri açıktı; sanki silahlarına ulaşabilmek için düğmeleri açıktı. Diğer erkeklerin hepsinin yüzünde bir çeşit kıl vardı ve parkaları da kabinin ucundaki kancadan sarkıyordu. Lucas bara doğru ilerlerken konuşmalar azaldı, Shrake de birkaç adım geriden geliyordu.

Lucas barmene, "Eyalet polisinden geliyoruz," dedi. "Mack kardeşlerle konuşmamız gerek."

Barmen saate baktı, sonra başını salladı. "Onları kaçırdınız. Yarım saat önce buradan ayrıldılar."

"Acaba arabalarını neden otoparkta bıraktılar?" Lucas sordu. Bara doğru eğildi. "Git getir onları. Ve arabalarını içeri sokmadığımızı söyle. Ve eğer onlarla şimdi konuşmazsak, şehir merkezinde konuşuruz. Bu sadece dostça bir ziyaret ama isterlerse hiç de dostça olmayabilir."

Bir an Lucas'a, sonra Shrake'e baktı, "Pislik," dedi ve elindeki ıslak havluyu Lucas'ın eline bırakıp arkasını döndü ve arka kapıdan içeri girdi.

Lucas elini pantolonunun paçasına sildi ve garsona, "Güzel yer," dedi.

Onu görmezden geldi.

Barmenin konuştuğu iri adam "Ne oldu?" diye sordu.

"Mikey Haines ya da Shooter Chapman'ı tanıyor musun?" Lucas sordu. "Belki. İsimleri hatırlıyorum. Sayılır. Ne iş yapıyorlardı?"

Lucas, "Kendilerini av tüfeğiyle kafalarından vurmuşlar," dedi. "Cesetleri bu sabah bulduk."

İri adamın yüzü gerildi. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Seninle dalga geçiyor gibi mi görünüyorum?"

"Televizyonda hiçbir şey görmedim," dedi.

"Akşam haberlerine çıkmadı ama saat onda yayınlanacak," dedi Lucas. Köşede duran ve bir hokey maçı gösteren televizyona baktı. "Onları teşhis etmek biraz zaman aldı."

İri adam birasını bir dikişte bitirdi, ağzını eşofmanının koluna sildi ve "Buradan gitmeliyim" dedi.

"Neden?"

"Bakın, ben hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi. "Gerçekten bilmiyorum. Ama eğer birileri savaş başlatırsa, burada oturup Budweiser içmek istemem."

Bir kabinden iki adam daha çıktı ve paltolarını giyerek kapıya yöneldiler. Shrake elini uzattı. "Haines ve Chapman'ın arkadaşları mı?"

"Adlarını hiç duymadım," dedi biri ve gittiler.

Lucas'ın Lyle Mack olarak tanıdığı KISA BOYLU ADAM barmenin peşinden arka taraftan çıktı, yüzünde kederli bir ifade vardı. "Şimdi ne olacak?"

Lucas, "Shooter Chapman ve Mikey Haines cinayetlerini araştırıyoruz," dedi.

Mack dünyadaki her şeyin şok gibi göründüğünü fark etti. Barmen gözlerini kocaman açmış, iki elini yüzünün iki yanına koymuş, ağzı açık kalmıştı. Dudakları çalışıyor ama ağzından tek kelime çıkmıyordu. Eğer numara yapıyorlarsa, diye düşündü Lucas, Oscar'ı hak ediyorlardı.

"Ne?" Mack ilk tepkiyi verdi. "Kardeşin buralarda mı?" Lucas sordu.

"Kutunun içinde... Lanet olsun, geri gel. Ofiste konuşabiliriz."

Döndü ve kapıdan geçerek arka tarafa yöneldi. Lucas ve Shrake barın sonuna doğru yürüyüp barmenin yanından geçtiler ve barmen, "Nasıl öldürüldüler? Öldürüldüklerinden emin misin?"

Shrake, "Pompalı tüfekle vurulmuşlar ve çöp torbalarına konularak bir köprünün altına atılmışlar," dedi. "Eğer cinayet değilse, gerçekten garip bir kazaydı."

Barın arkasındaki kapıdan geçtiler, Lyle Mack'in kardeşine bağırdığını duydular, merdivenlerden yukarı çıktılar. "Polisler burada, Shooter ve Mikey'nin öldürüldüğünü söylüyorlar. Hadi çıkın oradan."

Sonra geri döndü ve "Ofise gel." dedi.

Ofis, yükleme iskelesine bağlı küçük bir kontrplak odaydı; bir masanın arkasında bir sandalye ve önünde iki sandalye, iki dosya dolabı, eski bir bilgisayar ve yeni bir çok görevli baskı-faks-kopya-tarama makinesi.

Mack masadaki koltuğa oturdu ve Lucas otururken Shrake kapı aralığına yaslandı. "Onları tanıyor musun?" Lucas sordu.

"Elbette. Onlar kulübün üyeleri," dedi Mack. "Bahse girerim Moğolların bu işle bir ilgisi vardır. Diğer herkesle sorunumuz yok."

"Hiç Moğol tanıyor musun? Buralarda oldukça azlar," dedi Shrake.

"Peki, başka kim...?"

"Lyle, bize saçma sapan şeyler anlatma. Geçmişte Tohum'la bazı anlaşmalarım oldu ve insanlar öldürüldü ve size karşı çok az sabrım var," dedi Lucas. "Uyuşturucu satıyorsunuz, eskiden silahlı soygunlar yapıyordunuz ve birkaç masaj salonu işlettiniz ve ben bunların hepsini biliyorum. Bilmek istediğim şey şu: Haines ve Chapman meth mi yoksa kokain mi satıyorlardı? Kime satıyorlardı? Birine borçları var mıydı? Korkmuşlar mıydı?"

Shrake geri çekildi ve kapıdan başka bir adamın, zayıf, soluk beyaz bir yüzü ve fener çenesi olan Joe Mack'in girmesine izin verdi. Altın bir halka küpesi olsaydı, diye düşündü Lucas, Uzun John Silver'ı oynayabilirdi.

"Öldüler mi?" Joe Mack sordu. Göz kapakları yarı kapalıydı ve alkol kokuyordu.

Lyle, Lucas'a başını sallayarak, "Bu adam bana bir sürü bok veriyor. Uyuşturucu sattıklarını düşünüyor."

Joe Mack öyle derin bir şaşkınlık yaşadı ki Lucas neredeyse gülecekti ve Shrake de güldü. Sanki akıl almaz bir şeymiş gibi, "Uyuşturucu mu?" dedi.

Shrake, "Size bir şeyi açıklamama izin verin çocuklar," dedi. "Bu en azından ikili bir cinayet, belki de üçlü. Bunların üç gün önce Üniversite Hastaneleri'ndeki eczaneyi soyan ve eczacıyı tekmeleyerek öldüren adamlar olduğunu düşünüyoruz."

Lyle Mack: "Hayır . . ."

Shrake, "Ve şu anda yaptığınız şey bizi kandırmak," diye devam etti. "Bu üç cinayette suç ortağı olmak demek, ki bu da en az kendiniz yapmış kadar iyi bir şey. Her şeyi açıklığa kavuşturacağız ve sen de hapse gireceksin... eğer bizimle kafa bulmaya devam edersen."

Lyle Mack başını salladı: "Pekâlâ. Shooter ve Mikey pislik olabilirler. Bunu biliyoruz. Ama bunun için onları öldürecek kimseyi tanımıyoruz."

"Moğollar yapardı," dedi Joe Mack kardeşine.

"Ah, Tanrı aşkına, Moğolları unut," dedi Lucas. "Yarına kadar eczaneyi Haines'in yaptığını kanıtlayacağız. Eğer işbirliği yapmazlarsa buraya bir alev makinesiyle geri döneceğiz. Burası onların kulübü. Burası takıldıkları, arkadaşlarının olduğu yer. Eee: Kiminle kaçıyorlardı? Hastaneden birileriyle takılıyorlar mıydı? Ne?"

Lyle Mack dedi ki, "Dinle... Biz bar sahibiyiz. Bu işten para kazanıyoruz. Bu adamlar müşteri ama iyi arkadaş f a l a n değiller. Hep birlikte gelirler, birlikte takılırlar. Ve bilirsiniz, adamlarla saçmalıyorlar ama ortaktılar. Birbirleriyle takılırlar."

"Eşcinseller mi?" Shrake sordu.

Joe Mack homurdandı. "Hiç sanmıyorum. Onlar Seed'dendi. Seed geyleri kabul etmez."

Lyle Mack, "Eşcinseller ya da herhangi bir türden seks sapığı yok," dedi. "En son ne zaman geldiler?"

İki kardeş birbirlerine baktı ve sonra Lyle Mack, "Cumartesi olabilir. Cumartesi gecesi burada olduklarından oldukça eminim."

"Gergin, endişeli ya da korkmuş görünüyorlar mıydı?" Lucas sordu. "Yeni biriyle takılıyorlar mıydı?"

Lyle Mack nefesini verdi, kardeşine ve Lucas'a baktı ve, "Dinle, eğer biz, bilirsin işte... eğer seninle konuşursak, bu ortaya çıkarsa işimiz biter. Burası harap olur, dayak yeriz ya da öldürülürüz."

"Biz konuşmayız," dedi Lucas.

"Eğer bilgi iyiyse," diye ekledi Shrake. "Eğer iyi değilse, konuşabiliriz."

Lyle Mack, "Cumartesi gecesi Anthony Melicek ve Ron Howard ile takılıyorlardı. Birkaç bira içtiler. Birkaç saat Deer Hunter'daydılar."

"Geyik Avcısı mı?" Shrake sordu

"Oyun makinesi," dedi Joe Mack.

"Bu adamları nerede bulacağız?" Lucas sordu. Not defterine onların isimlerini yazıyordu.

"Bilmiyorum," dedi Lyle Mack. "Muhtemelen adresleri sende vardır. Ya da en azından Ron'un. Şartlı tahliyede, yaşlı karısıyla ilgili bir şeyler var."

"Yani onu dövdü mü demek istiyorsun?" dedi Lucas.

"Hayır, hayır. Yani o ve yaşlı karısı şartlı tahliyedeler," dedi Lyle Mack. "Tam olarak ne yaptıklarından emin değilim ama bir şeyler satıyor olabilirler."

"Çalıntı eşyalar."

"Olabilir. Eğer bunu sana söylediğimizi birine anlatırsan..." "Başka kimlerle takıldılar?"

"Dostum, birbirleriyle takıldılar ..."

İki isimleri vardı, daha fazlası değil; ve kardeşlere otoparkta takılacaklarını, gelen giden müşterilerle konuşacaklarını, böylece Melicek ve Howard'ın isimlerinin nereden geldiğini bilmeyeceklerini garanti ettiler.

Lucas ayağa kalkıp cüzdanından bir kart çıkardı ve masanın üzerine bıraktı. "Eğer bir şey duyarsan beni araman iyi olur. Büyük motosiklet saçmalıkları, kartı yakmak falan yok; sadece sessiz bir arama. Kimse bilmeyecek ve arayabileceğin bir adam olması bazen senin için faydalı olabilir. Ne demek istediğimi anlıyorsan."

SHRAKE çıkış yolunu gösterdi, Lucas bir adım gerisindeydi; kapıdan ön tarafa geçtiklerinde Lyle Mack Joe'ya, "Başımız büyük belada, Joe," dedi.

Joe Mack, "Buradan gitmeliyiz." dedi.

"Yapamam," dedi Lyle Mack. "Eğer bu sadece bir soygun olsaydı, kasabadan çıkabilirdik. Cinayet olsaydı, peşimize düşerlerdi. Senin peşine düşerler. O hatunu bulup susturmalıyız."

Barda hâlâ on beş yirmi kişi vardı, ama artık kümeler halinde, dörder beşer bir aradaydılar. Lucas barın arkasından seslendi, "Dikkatinizi bana verebilir misiniz? Burada Mikey Haines ya da Shooter Chapman'ı tanıyan var mı?"

Ölüm sessizliği.

"Bazılarınızın onların arkadaşı olduğunu biliyorum, tabii eğer arkadaşları varsa," dedi Lucas. "Biri onları dışarı çıkardı ve av tüfeğiyle yüzlerinin büyük bir kısmını havaya uçurdu ve bu konuda herhangi birinin fikrini almak istiyorum."

Daha fazla sessizlik, sonra bir ses, "Fikrimiz yok."

Shrake, "Eve döndüğünüzde Seeds'i kimin infaz ettiğine dair bir fikriniz olduğunu fark ederseniz, Suçluları Yakalama Bürosu'nu arayın ve Ajan Shrake'i isteyin. S-h-r-a-k-e. Shrake."

Lucas, "Bunu yapmanızın nedeni, sert bir adam olmak iyidir, ama biri sizi Shooter ve Mikey'e yaptıkları gibi bir pusudan pompalı tüfekle kafanızın arkasından vuruyorsa, sert olmak yeterince iyi değildir," dedi. "Yani bir fikrin varsa, kurtaracağın şey kendi hayatın olabilir."

Otoparkta on beş dakika geçirdiler, gelip giden insanları yakaladılar - çoğu gitti- ama daha fazla isim alamadılar.

Shrake, "Bizimle herkesin içinde konuşamazsınız," dedi. "Çete yasası."

"Soğuk omuzdan bahsetmişken," dedi Lucas. "Omzum kıçıma kadar dondu."

"Hadi gidelim. Diğer iki adamı arayın," dedi Shrake. "Gerekirse geri gelebiliriz."

Lucas tekrar kulübe baktı. Lyle Mack pencereden onlara bakıyordu, kafası Beethoven'ın ya da başka birinin büstü gibi boynundan yukarısı görünüyordu.

Tony Soprano, belki.

Arabaya döndüğünde Shrake telefonuna sarıldı ve Mack'in Chapman ve Haines'in arkadaşları olarak adını verdiği Anthony Melicek ve Ron Howard'ın adreslerini aldı. Howard güneydoğuda bir banliyö olan Cottage Grove'da yaşıyordu ve hırsızlıktan şartlı tahliye edilmişti. Melicek ise tam tersi yönde, Minneapolis şehir merkezinin kenarında, Metrodome'dan çok da uzak olmayan bir yerde yaşıyordu.

"Howard," dedi Lucas. Howard'ın adresini cipin navigasyon sistemine girdi ve doğuya doğru yola koyuldular. Arabayı sürerlerken Shrake, Howard'ın şartlı tahliye memurunu, Melanie adında bir kadını bulana kadar etrafı aradı. Birkaç dakika konuştular ve Shrake telefonu kapattı.

"Howard ve karısının Shakopee'deki bir ahşap uzmanlık yerinden sekiz yüz altmış tahta fit ceviz ve kiraz çalarken yakalandıklarını söylüyor. Kamyonetlerine yüklerken yakalanmışlar. Diyor ki

Odun için verdiği parayla ilgili bir tartışma olmuş ve adam polislere sadece alacağını aldığını söylemiş. Kadın, adamın alacağı konusunda muhtemelen haklı olduğunu ama arka kapıdan girdiğini söyledi. İkisi de şartlı tahliye almış. Altı ya da sekiz yıl önce Seed'le kaçarken birkaç kez tutuklanmış, uyuşturucu, ateşli silahlar, Wisconsin'de bir süre hapis yatmış. Onun bir sorun olmadığını söylüyor."

"Güzel. Büyük bir olay için havamda değilim."

"Ben de değilim." Bir dakika sonra: "Keşke Weather bu işe karışmasaydı. Yani... bilirsin işte."

"Evet ve o da yerinden kıpırdamayacak," dedi Lucas. "Her gün hastanede olacak. Marcy hastanenin içinde hiçbir yere gidemiyor. Fındıkkıranımla oraya gitmek zorunda kalabilirim."

Shrake, "Daha önce de hastanelerde çalıştım," dedi. "Sorun ne biliyor musunuz? Doktorlar. Alınmayın, Weather'ın doktor olmasıyla ilgili..."

"Tamam."

"Her şeyi bildiklerinden o kadar eminler ki. Lisedeki en zeki çocuklardı, bu sayede tıp fakültesine girdiler ve tıp fakültesindeki en zeki çocuklardı, bu sayede tıp fakültesine girdiler ve sonra 'Evet, sen en zekisin' yazan büyük bir kağıt parçası aldılar ve bu saçmalığa gerçekten inanıyorlar. İşinizle ilgili bilmeniz gereken her şeyi size anlatırlar. Sorulara asla cevap vermezler - size o cevabı bilmenize gerek olmadığını söylerler. Başka bir şeyin cevabını bilmeniz gerekir."

"Hey, ben biriyle yaşıyorum," dedi Lucas. "Ve o bir cerrah. Psikiyatristler hariç herkesten daha kötüler."

"Ve sen de en iyi arkadaşın için küçülmek zorundasın ..."

"Neredeyse dayanılmaz," dedi Lucas. "Lanet olası Weather, eğer onu sevmeseydim günde iki kez boğazını sıkardım."

Shrake, "Senin şapşal kızından bahsetmiyorum bile," dedi. "Tekrar alınma ama beni gerçekten korkutuyor. Bazen kırk beş yaşında bir narkotikçi gibi davranıyor."

Lucas gülerek, "Üzücü olan şu ki, hiç bu kadar mutlu olmamıştım," dedi.

"Bu çok hoş," dedi Shrake. "Yani, gerçekten öyle. Bu bir tane yapar."
"Bir ne?"
"Mutlu polis."

HOWARD, bir yamacın yarısında, kahverengi fiberglas kaplamalı, bir ucunda iki arabalık garajı olan, tek katlı, rambler tarzı bir evde yaşıyordu; garaj kapısındaki üç pencereden parlak ışık sızıyordu. Garaj yolunda bir pikap ve eski bir Camry park edilmişti.

Lucas gösterge panelindeki saate baktı: on kırk beş. Çok geç değildi. Shrake tabancayı cebinden çıkarıp kılıfına geri koymuştu ve şimdi tekrar çıkarıp cebine soktu. "Daha güvenli," dedi.

Lucas kapının zilini çaldı ve bir dakika sonra bir kadın kapıya gelip zincirin arkasından dışarı baktı. "Kim o?"

Lucas, "Suçluları Yakalama Bürosu... eyalet polisiyle birlikteyiz," dedi. "Mike Haines ve Shooter Chapman'ı tanıyan insanlarla konuşuyoruz."

"Oh . . . Tanrım. Bir dakika." Kapıyı iterek kapattı ve zincir takırdadı, "Ron dükkanda. Birinin gelebileceğini düşündük."

"Siz Bayan Howard mısınız?"

"Evet. Donna." Polislerden korkan, itaatkâr, kibar kadın sesini kullanıyordu. Yeterince hoş görünüyordu, kahverengi saçlı, koyu renk gözlü ve ağzının kenarında belirgin bir beni olan yuvarlak bir kadındı. Lucas ona gülümseyerek içeri girdi, ayaklarını kapının içindeki paspasın üzerinde dikkatle sürüyünce kadın, "Ah, merak etme. O bu tarafta..."

Onu küçük mutfaktan, yemek masasının yanından ve garaj kapısından geçerek takip etti. Garaj bir ahşap atölyesine dönüştürülmüştü; masa testeresi, şerit testere, matkap presi ve torna zemine sabitlenmişti ve uzak duvar boyunca ahşap kesme aletleriyle dolu uzun bir çalışma tezgahı vardı. Howard torna tezgahının üzerinde çalışıyordu, gözlük ve kulaklık takmıştı; sırtı onlara dönüktü. Hava taze kesilmiş odun kokuyordu ve dükkanın bir duvarı boyunca bir yığın tahta kase duruyordu.

Donna Howard duvardaki bir düğmeyi çevirdi, hızlıca açıp kapattı ve bir ışık yanıp söndü ve Howard makineden uzaklaşıp arkasını döndü, onları gördü ve kapatma düğmesine bastı. Makine kapanırken gözlüğünü ve kulaklığını çıkardı; elinde kötü görünümlü bir keski vardı. Onu kontrol ettiklerini gördü ve aceleyle kenara koydu. "Polis mi?"

Howard'ların küçük oturma odasında oturuyorlardı. Howard hemen hüküm giydikleri hırsızlık olayını anlatmaya başladı. "Çocukluğumdan beri başım belaya girmemişti. Ama o pisliklere ihtiyacım olan odun için 1200 dolar verdim ve beni oyalayıp durdular. Üretmezsem, yemem. Parayı da geri vermediler, malı çoktan sipariş ettiklerini ve tedarikçinin sorun yaşadığını falan söylediler. Saçmalık. Ben de bir hata yaptım. İki hata. Donna'yı da yanımda götürdüm."

Donna Howard, "Yargıç tüm bunları biliyordu, o yüzden yumuşak davrandı," dedi. "Paranızı hiç geri alabildiniz mi?" Shrake sordu.

"Evet... ama avukat bize iki bine mal oldu ve bu kadar kolay kurtulduğumuz için şanslıydık. Bak ne diyeceğim, dava sonuçlanır sonuçlanmaz internete haber saldım. Oraya odun almaya giden çok adam olmayacak, bunu söyleyebilirim."

Lucas, "Anladığım kadarıyla geçen hafta Shooter ve Mike'la konuşuyormuşsunuz," dedi.

"Evet. Bir arkadaşım aradı ve bize onların öldüğünü söyledi. Siz oradayken o da bardaymış," dedi Donna Howard. "Öldürülen hiç kimseyi tanımıyorum."

"Onları ne kadar iyi tanıyordunuz?"

Howard başını salladı. "Onları Wisconsin'de ormanda koşturduğumuz çocukluğumuzdan beri tanıyorum. Hiç büyümediler. Bir süre Tohum'la birlikte at sürdüm, ama bilirsiniz, çok fazla saçmalık olur. İnsanlar sana sataşıyor, polisler geliyor. Bazıları çok pislikti. Sürmek eğlenceliydi, bilirsiniz, meydanları etkilemek ve sonra ... neden sürekli sarhoş olduğunuzu ve boktan bir dairede yaşadığınızı merak ediyorsunuz. Böylece düz bir işe girdim ve Donna ile tanıştım ve sonunda işe başladık. Ama hâlâ

Yılda üç ya da dört kez Cherries'e gider, yaşlılarla konuşurum. Hepsi bu kadar."

"Yani neyin peşinde olduklarını bilmiyorsun." Lucas sesinde küçük bir şüpheciliğin belirmesine izin verdi.

"Hayır, gerçekten bilmiyoruz." Bir süre sessizce oturdular, sonra Howard şöyle dedi: "Her zaman bir şeyler ayarlamaya çalışırlardı. Genellikle Minneapolis'teki uyuşturucu satıcılarından bir şeyler satın alırlardı. Çalıntı eşyalar, bilgisayarlar, kameralar ve diğer şeyler. Yaklaşık bir milyon iPod. Tanesini on dolara liseli çocuklara satarlardı."

"Hırsızlıktan bir süre yatmışlardı ..."

"Evet, ama bu işte hiç iyi değillerdi," dedi Howard. "Gerçek şu ki, Shooter bir tür tavuktu ve Mikey de aptaldı."

Shrake, "Şehirlerde oldukça kurnazca bir soygun gerçekleştirmişler," dedi. "Hastane eczanesini soyanların onlar olduğunu düşünüyoruz."

"Gerçekten mi?" Donna Howard şaşırmış görünüyordu. "Bu onlar gibi değil. Onlar daha çok Cumartesi gecesi içki satan adamlardı."

"Bir adam öldürülmedi mi?" Ron Howard sordu.

Shrake, "Evet, bir adamı tekmelediler ve kalbi nedeniyle kan sulandırıcı kullandığı ortaya çıktı," dedi. "İç kanamadan ölmüş. Onu acil servise götürdüler ama doktorlar kanı durduramadılar."

"Tanrım, bu korkunç." Donna Howard parmak eklemlerini dişlerine götürdü. "Bunu yaptıklarına inanamıyorum."

"Kazara olmuş olabilir," dedi Lucas. "Adam gizlice cep telefonunu çıkarmaya çalışmış, onlar da birkaç kez tekmelemişler. Ama bilirsiniz, bir yeri soyuyorsanız ve bu yüzden biri ölüyorsa, bu cinayettir."

Ron Howard homurdandı: "Bunu yaptıklarına inanabilirim. Adamı tekmelediler. Bu da başka bir rezalet. Sadece bunu düşündüklerine inanamıyorum - bir hastaneyi soymak. Ne kadar para aldılar?"

Lucas, "Kimse gerçekten bilmiyor. Sokak değeri belki yarım milyondan fazla olabilir."

Howard güldü: "Dostum, bu adamlar ilkokulda ufak tefek çocuklardı. Yarım milyon dolarlık bir soygun yapmalarına imkan yok."

Daha fazla soru, genel bir bilgi eksikliğiyle karşılaştı: Lucas, Howard'ların Chapman hakkında pek bir şey bilmediğine karar verdi.

ve Haines. Soruları bittiğinde Howard bir soru sordu. "Bizden size kim bahsetti? Cherries'den biri olmalı, değil mi?" "Birkaç kişiyle konuştuk, bazı kayıtlara baktık ve
Şeyler, senin adın da oradaydı," dedi Lucas.

Howard bir an ona baktı, sonra parmak eklemlerine baktı, parmak eklemlerinde küçük, nemli bir kesik vardı, ağaç işçilerinde olduğu gibi. "Bakın ne diyeceğim memur bey, benimle kafa buluyorsunuz, değil mi? Yani, yıllardır bu adamlarla ata binmedim ama işte buradasınız, hem de çok hızlı. Cherries olmalı."

Lucas omuz silkti. "Ne fark eder ki?"

"Bu beni kızdırıyor," dedi Howard. "O adamlar başımızın belaya gireceğini biliyorlardı, bu yüzden sizi üzerimize saldılar. Ve sizi enayi yerine koyuyorlar. Bizi ve o adamları tanıyan herkes onlarla pek bir ilgimiz olmadığını bilir. Biz sadece eski tanıdıklarız. Onlarla konuşurduk ama hepsi eski zamanlardan kalma şeylerdi. Herkes benim heteroseksüel olduğumu bilir."

"Eczane soyguncusunun nasıl göründüğüne dair ressamın çizimini gördünüz mü? Saat 10 haberlerinde olmalıydı."

İkisi de başlarını salladı. "Artık haberleri izlemeyin. Çok iç karartıcı."

"Soygundaki üçüncü adam, Haines ve Chapman'ın arkadaşı olmalı. İri yarı, çok saçlı, sakallı."

Howard, "Bu, Tohum'un yaklaşık yüzde doksanı demek," dedi.

Donna Howard sordu, "Burası benim yerim değil... Mack'ler değildi, değil mi? Size ismimizi verenler?"

"Bunu gerçekten söyleyemem Bayan Howard," dedi Lucas.

"O zaman sana söyleyeceğim şeyi söyleyemem," dedi.

Hepsi birbirine baktı ve Shrake, "Dinleyin, bir sürü cinayet işlendi ve başınızı ciddi bir belaya sokabilirsiniz-" diye söze başladı.

Lucas bir elini kaldırarak onu susturdu. Donna Howard'a, "Bize senin adını verenler, isimlerini açıklarsak diğer Tohum üyelerine de söyleyeceğini ve bunun onların sonu olacağını söylediler," dedi.

"Oh, saçmalık," dedi Ron Howard. "Bu yüzden birinin ölmesine neden olmayacağız. O *zaman* başımız belaya girer. Tek yapmak istediğim

işi devam ettirmek ve bu da yeterince zor."

"Size söyleyeceklerimi başkalarına aktarmayın," dedi Lucas. "Yoksa tekrar yüzünüze bakarız."

"Kimdi o?" Donna sordu.

"Geçen hafta sonu kimin kiminle konuştuğunu... anlatan Mack'lerle röportaj yaparak biraz zaman geçirdik."

"Biliyordum," dedi Donna kocasına. Lucas'a: "O ikisine en yakın olanlar *Mack*'lerdi. Mack'ler. Şehirde iyi bir şey çalarsan, Mack'ler senin için onu ortadan kaldırır. Onlar orada olup biten her şeyin ... kalbidir. Cherries'te Shooter ve Mikey ile birlikte olan biri varsa, o da Mack'lerdir."

Ron Howard başını salladı. "Aynen öyle," dedi. "Shooter ve Mikey neredeyse Cherries'de yaşıyorlardı. Ve eğer biri bir adamı kazara tekmeleyerek öldürecek kadar aptalsa, bu muhtemelen Mikey'dir."

Donna Howard, "Eğer bir hastaneyi soymak gibi bir anlaşmayı hayal edebilecek birini arıyorsanız, bu Lyle Mack olurdu," dedi. "Her zaman büyük bir operatör olduğunu düşünmüştür."

"Joe Mack'e ne dersin?" Shrake sordu.

"Joe ... biraz basittir. Kendisine ne söylenirse onu yapar. Ama kötü bir adam değildir. Kimseyi öldüresiye tekmelemez," dedi.

GEÇ OLMUŞTU, hava çok soğuktu ve giderek daha da soğuyordu ama Anthony Melicek, Lucas'ın evinden sadece on dakika uzaklıkta, Minneapolis'te, nehrin karşısında yaşadığı için uğrayıp neyin ne olduğunu görmeye karar verdiler. Bakalım başka bir parmak Mack'leri işaret ediyor muydu?

Melicek Metrodome'dan çok da uzak olmayan eski bir evde yaşıyordu; Lexus'un navigasyon sistemi oldukça iyiydi ama adresler o kadar karışıktı ki Lucas onları saatte on mil hızla sokak numaralarını arayarak caddeden aşağıya götürdü. Yaklaşıyorlardı ki Shrake aniden, "Hey. Dur. Geri çekil."

"Ne?" Lucas ona doğru baktı. Shrake kamyonun arkasında, yolcu tarafındaki camdan dışarı bakıyordu.

"Az önce geçtiğimiz adam. Ona bakmak istiyorum. Tam şurada. Geri çekil."

Lucas yüz metre geri çekildi ve Shrake kapıyı açıp aceleyle sokağın karşısına geçti. Çok az ışık vardı ama Lucas onun kot pantolon ve dar siyah bir ceket giymiş gibi görünen siyah bir adamla konuştuğunu gördü. Bir an için sendeleyen bir boğuşma oldu ve Lucas kapıyı açıp kaçmaya hazırlandı ama sonra Shrake bağırdı, "Arka kapıyı aç. Arka kapıyı aç."

Adamı kolundan tutmuş, sokağın karşısına doğru itiyordu. Yaklaştıklarında Lucas adamın dar siyah bir ceket giymediğini fark etti. Belinin üstünde hiçbir şey yoktu.

"Tanrım."

"Onu acile götürsek iyi olur," dedi Shrake. "Boku yemiş durumda."

Shrake arka koltukta, şiddetle titremeye başlayan adamın yanındaydı ve Lucas bir U dönüşü yaptı ve Shrake ceketini çıkarıp adama giydirdi ve "Hemen ilerlememiz gerekiyor," dedi. "Otur, derin bir nefes al, derin bir nefes al, hadi dostum, derin bir nefes al, şimdi bunu yapma ..." dedi.

"Ah, Tanrım, kusmasına izin verme," dedi

Lucas. "Acele etsen iyi olur."

Hennepin General on ya da on iki blok ötedeydi ve Lucas tüm ışıklardan geçerek acil servise girdi ve koşarak içeri girdi. Bir hemşire başını kaldırıp, "Ne?" diye sorunca Lucas, "BCA'dan geliyorum. Acilen bir sedyeye ihtiyacımız var, kamyonetimde kötü durumda bir adam var."

Acil servistekiler adamı sedyeye yatırdı ve birkaç doktor gelip onu götürdü. Lucas adını ve ofis numarasını bıraktı ve hemşireye adamı nereden aldığını söyledi. Shrake ekledi, "İçinde çok kötü şeyler var. Palto giymediğini bile bilmiyordu."

DIŞARI ÇIKTIKLARINDA Lucas, "Bu senin bu yılki iyiliğin," dedi.

Shrake, "Eğer o ışığın altında yürümeseydi... o ışığın altında yürüdü ve ben de 'Adamım, bu *deri'* diye düşündüm,*"* dedi. "Bir türlü inanamadım

ama bakmak zorundaydım."

"Seni bir şey için içeri atacağım. Bir madalya ya da başka bir şey. Ya da çocuklardan para toplayıp sana şu aile paketi Cheetos'lardan almalarını sağlayabiliriz."

"Sana güveniyorum," dedi Shrake.

MELICEK sararmış bir Jockey şort, kahverengi bir tişört ve kırmızı kadife yatak odası terlikleriyle kapıya geldi. Kısa boylu, şişman bir adamdı, saçları dökülmüştü ve bıyıkları fırçalıydı. Alt dudağından bir sigara s a r k ı y o r d u ve karnını kaşıyordu. Lucas ve Shrake'e baktı ve, "Tam da ihtiyacım olan şey. Günümü tamamlıyor."

Sessiz bir davetle geri adım attı ve Lucas onu takip etti, Shrake de bir adım gerisindeydi. Melicek'in bir odası ve açık bir kapıdan görülebilen eski bir dökme demir küveti olan bir banyosu vardı. Bir duvar boyunca bir yatak, yanında da düz panel televizyona bakan bir koltuk vardı. Buzdolabının yanındaki masada iki mutfak sandalyesi vardı; ocak yoktu ama lavabo tezgâhında bir mikrodalga fırın duruyordu. Ev pizza, tütün, marihuana, muz ve duvar kâğıdı küfü gibi kokuyordu. Tek bir pencere sundurmanın çatısından sokağa bakıyordu.

"Mike Haines ve Shooter Chapman," dedi Lucas.

"Anlaşıldı. Aptal herifler sonunda birileri tarafından vuruldular, ha?" Koltuğu aldı ve polisleri mutfak sandalyelerine doğrulttu.

"Biraz ot çeker misiniz, Bay Melicek?" Shrake sordu.

"Evet, ama sizin gibi adamları endişelendirecek kadar değil," dedi. "Mike ve Shooter'ın ne yaptığı hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Onlarla geçen hafta konuştum, birkaç bira içtik."

"Hâlâ Tohum'la birlikte mi koşuyorsun?"

"Şu anda doğru değil. Ben ve eski karım ev kredimizi yeni bisikletler almak için kullandık. Sonra her şey tuvalete gitti ve
U.S. Bank evi ve bisikletleri aldı, eski en iyi arkadaşım da

Karım. Belki U.S. Bank bir çete kuruyordur. Yeterince motosikletleri var."

"Yaşamak için ne yapıyorsun?" Shrake sordu.

Melicek homurdandı. "Neye benziyor? Hiçbir şeye. İşyerim kapanana kadar montaj işi yapıyordum, sonra işsizlik maaşım bitti, şimdi de sosyal yardım alıyorum."

Bir an için kapitalist bir ekonomide pazarlık yapmanın tehlikelerini düşündüler, sonra Lucas, "Üç adam Üniversite Hastanelerine girip eczaneyi soydular, belki yarım milyonluk ilaçla kaçtılar. Mike ve Shooter bunlardan ikisi. Sormak istediğimiz şey şu: Kim bunu nasıl yapacağını bulacak kadar zeki ve aynı zamanda kendi arkadaşlarını vuracak kadar acımasız?"

Melicek başını eğdi ve "Sizinle konuştuğumu anlayacak kadar zeki ve buraya gelip beni öldürecek kadar acımasız olan adamla aynı adam" dedi.

"Pek çok kişiyle konuşuyoruz - aslında isminizi Haines ve Chapman'la dost olduğunuzu söyleyen diğer Seed üyelerinden aldık."

"Bunu *ben* yapmadım," dedi Melicek. "Uyuşturucudan yarım milyonum olsaydı, sence böyle bir bok çukurunda bir dakika daha yaşar mıydım?"

Shrake, "Belki... eğer bu konuda akıllı davranırsanız," dedi.

"O kadar zeki olsaydım *zaten* böyle bir bok çukurunda yaşıyor olmazdım," dedi Melicek. Gözlerini kısarak Lucas'a baktı: "Benim hakkımda kiminle konuştun?"

Lucas başını salladı.

"O Lincoln denen şerefsizdi, değil mi?"

Lucas not defterini çıkardı, "Lincoln" yazdı ve "Teşekkür ederim" dedi.

"Hey, sana hiçbir şey söylemedim ..."

Onu zorladılar ama "Lincoln "den fazlasını alamadılar ve sonunda Lucas, "Mack'lerle tam olarak ilişkiniz nedir?" diye sordu.

"Ben onların bira içenlerinden biriyim," dedi.

"Sizce Mack'lerin soygunla bir ilgisi olabilir mi?"

Melicek cevap vermek için ağzını açtı, daha iyi düşündü ve ağzını tekrar kapattı.

Lucas, "Bunu büyük bir 'evet' olarak kabul ediyorum," dedi.

"Mikey ve Shooter konusunda biraz kızgınım. Onlar kötü adamlar değillerdi, bilirsiniz, her şeyin altında," dedi Melicek. Bir şeye doğru gidiyordu.

"Hadi, çıkar ağzındaki baklayı," dedi Lucas. "Bunu istediğini biliyorsun."

"Polislerin soygunla ilgili yayınladıkları resmi biliyor musun? Televizyon kanallarına?" Melicek sordu. "Tanığın onu gördüğünü mü söylüyorlar?"

"Öyle mi?"

"Biraz benziyor... tam olarak değil, ama onlarla konuştuysanız, benim kadar iyi biliyor olmalısınız... biraz Joe Mack'e benziyor. En azından bana öyle geliyor."

Shrake ve Lucas birbirlerine baktılar, sonra Lucas, "Tanıştığımız ve Joe Mack olduğunu söyleyen adam dazlak kesimliydi ve sinekkaydı tıraş olmuştu," dedi.

"Ne?"

"Kel sayılır," dedi Lucas.

"Sonra hafta sonundan beri bu hale geldi," dedi Melicek. "Onu son gördüğümde, şey, o çizimdeki gibi görünüyordu."

Shrake, "Kısa boylu, şişman ve erkek olmasaydın seni dudaklarından öperdim," dedi.

"Hey, sorun değil," dedi Melicek. "Onsuz da yaşayabilirim."

7

LUCAS'IN OFİSİNE GERİ DÖNDÜKLERİNDE, artık geç olmuştu, bilgisayarlara gidip Joe Mack'in sabıka fotoğraflarını aradılar, ehliyetinin kimlik fotoğrafını buldular - ve Melicek doğruyu söylüyordu. Kimlik fotoğrafı çekildiğinde Joe Mack'in gür saçları ve kıvırcık kızıl-sarı sakalı vardı. Lucas fotoğrafı bir .jpg dosyası olarak çıkardı, gece kuşu olan kızı Letty'yi cep telefonundan aradı ve "Sana bir e-posta göndereceğim," dedi.

.jpg. Annen baksın. Onu telefona bağla." "Sanırım yatakta."

"Ah, kaka."

"Ama yarın erken çalışmayacağını söyledi. Onu kaldırabilirim."

"Bak bakalım mışıl mışıl uyuyor mu? Eğer uyumuyorsa, onu kaldırın."

Fotoğrafı gönderdi ve sonra Letty geri geldi ve "Uyumuyordu. Geliyor."

"Fotoğrafı almışsın..."

"Henüz değil" dedi ve sonra bağırdı, "Anne? Anne! Buraya gel."

Bir dakika sonra Weather geldi, sesi uykulu geliyordu ve "Ne fotoğrafı?" diye sordu.

"Senin soyguncun olabilecek bir adam," dedi ve arka planda Letty'nin "Anladım," dediğini duydu.

Weather, "Bekle," dedi ve bir süre sonra, "Tanrım, Lucas, bu o olabilir. Yüzde yüz emin değilim ama ona benziyor. Yani, yüzde altmış eminim."

"Pekâlâ. Virgil hala orada mı?"

"Evet. Ön odada. Jenkins gelip gidiyor, arabasıyla mahalleyi dolaşıyor."

"Yarın saat kaçta giriyorsun?"

"Çocukları yoğun bakımda tutuyorlar. Saat dokuzda yeniden değerlendirme yapacaklar. Bunun için orada olmam gerekiyor."

"Güzel. Biraz uyuyacağız. Yirmi dakika içinde evde olurum."

Saate baktı, Marcy'yi aramamaya karar verdi. Gecenin bir yarısı yapacak pek bir şey olmazdı. Sabah ilk iş onu arayacaktı.

Sabah. Shrake'e, "Seni bırakacağım, biraz uyuyabilirsin ve benimle sekiz buçukta evimde buluş. Jenkins'i ara, on beş dakika içinde evde olacağımı söyle, o da çıkabilir. Eğer gelmek i s t e r s e , onu sekiz buçukta görmekten memnun oluruz."

Shrake başını salladı, cep telefonunu çıkardı ve Jenkins'i hızlıca aradı. "Joe'nun peşinden mi gidiyoruz?"

"Yarın Marcy ile konuşup ne yapmak istediğimize karar vereceğim. Weather fotoğrafa bakarak bize yüzde yüz bir şey söyleyemez ama ona benzediğini düşünüyor. Ona vurmadan önce konuşmamız gerekecek."

Shrake başını salladı, Jenkins'i kaldırdı. "Bir fırsat yakaladın, koca adam. Biliyorsun, soruşturmayı ben yapıyordum. Davenport bana destek oluyordu..."

Lucas'ın evine vardıklarında sokakta kar yağıyordu, küçük, sert kristaller ön camdan sekip tepeden aşağıya düşüyordu. Jenkins'in Crown Vic'i komşunun evinin önüne park edilmişti, arkadan egzoz kıvrımı çıkıyordu ve Lucas garaj yoluna döndüğünde farları birkaç kez yanıp söndü. Lucas kendi farlarını kırpıştırdı, Shrake'i indirmek için durakladı, "Yarın görüşürüz," dedi ve Virgil'in 4Runner'ının yanından geçip garaja girdi.

Lucas arka kapıdan girdiğinde Virgil evin içinde mutfak kemerinin yanında duruyordu; Letty'yle birlikte televizyon izliyorlardı ki araba yolundaki ışıkları gördüler. "Ortalık sessiz," dedi Virgil. "Weather yatakta. Fotoğrafın hikâyesi nedir?"

Lucas ceketini çıkardı ve Virgil ile Letty'ye günü anlattı. Bitirdiğinde Virgil, "Adamın o olduğu yüzde doksan, onu mahkûm edebileceğimiz yüzde kırk gibi görünüyor," dedi.

"Evet ama bu adamlar da tam olarak dahi sayılmazlar," dedi Lucas. "Çete elemanları ve Minneapolis polisleriyle birlikte gözetleme ayarlayacağız, sonra yarın gidip Joe'nun yakasına yapışacağız. Ne yapacağını görürüz. Belki onu panikletiriz."

Virgil, "Ben Weather'ın yanında kalacağım," dedi. "Bütün gün şehir merkezinde olacağını düşünüyor."

Lucas, "Unutma, içeride bir adam olmalı. Yakın dur."

Virgil, "Bana izin verdikleri kadar yakın," dedi. "Silahlar konusunda tedirgin oluyorlar."

Letty, "Annem ikizler için oldukça endişeli. Bu gece Gabriel'le hangisinin daha kötü olduğunu konuşuyordu, yavaş gitmek mi hızlı gitmek mi? Eğer yanlış tahmin ederlerse Sara'nın öleceğini söylüyor."

Lucas, "Bu sefer biraz daha işin içinde," dedi.

"Çok daha ilgili," dedi Letty başını sallayarak. "Birinin onu öldürmeye çalıştığını düşünmüyor bile. Her şeyin bittiğini ya da sizin halledeceğinizi düşünüyor. Tamamen ikizlere odaklanmış durumda."

SABAH Lucas, BCA çetesinin adamı Frank Harris'i aradı ve ona öğrendiklerini anlattı.

"Oldukça ilginç," dedi Harris. "Ne yapmak istiyorsun?"

Lucas, "Diğer adamlarım ya geceleri çalışıyor ya da Hava Durumu'na bakıyor," dedi. "Del Capslock'u çağırıp yardım etmesini sağlayabilirim ama onu ancak daha sonra çağırabilirim. Bir BCA elemanına daha ihtiyacımız var. Minneapolis'ten bir adam ayarlamasını isteyeceğim."

"Dan Martin'i göndereceğim. Seed'deki adamların çoğunu tanıyor."

Harris'le işi bitince Lucas evdeki Marcy Sherrill'i arayıp bilgi verdi. "Arama emri için elimizde yeterli bilgi var mı?" diye sordu.

"Henüz değil. Weather ile üzerinden geçtik. O olabileceğini söylüyor ama mahkemede yemin etmez."

"Peki ne yapmak istiyorsun?"

"Onu kaldıracağım," dedi

Lucas.

"Ben de seninle geleceğim."

"Olabileceğini düşünmüştüm. Dinle, bir şeyleri karıştırma ihtimaline karşı arkamızda bir ekip bırakmamız gerektiğini düşünüyoruz. Eğer bir adamınız varsa..."

LETTY'yi okula bıraktılar, Sam hizmetçiyle birlikte Piskoposluk Kilisesi'ndeki çocuk oyun saatine gitti ve Virgil, Lucas, Shrake ve Jenkins hastaneye doğru yola çıktılar. Jenkins'in Virgil ve Weather'la kalmasına, Shrake ve Lucas'ın da Minneapolis'e gidip Marcy ve dedektiflerinden biri ve BCA çete dedektifi Martin'le buluşmasına karar verdiler.

Marcy, kıç avcısı kıyafeti, tayt panelli bayan polis pantolonu ve kadın ayakkabısı gibi görünen ayakkabılarıyla ortaya çıktı, ta ki yakından bakıldığında arkasındaki Nike swoosh ve kama şeklindeki alüminyum burun-pantolon ve içinde koşup dövüşebileceğiniz ayakkabılar görünene kadar. Koyu renk saçlarını ve gözlerini tamamlayan naylon dirsek yamalı yeşil askeri tarzda bir süveterin altında silahını kalçasına takmıştı.

Herkes bir miktar köpek koklamasıyla tanıştırıldıktan sonra -Lucas yanında getirdiği dedektif Phil Dickens'ı tanımıyordu, Minneapolis polisleri de Martin'i tanımıyordu- Lucas, Marcy ve Shrake'in Joe Mack'le yüzleşmesi, Dickens ve Martin'in de ön ve arka kapıları tutmaları konusunda anlaştılar; yardım çağırabilecekleri kadar yakın, Lucas, Marcy ve Shrake gittikten sonra Mack'lerin kaçmaya çalışmak gibi ilginç bir şey yapmaları ihtimaline karşı barı izleyebilecekleri kadar uzakta olacaklardı.

Marcy, "Ağzından bir şey kaçırmadığı sürece bir tutuklama beklemiyoruz," dedi. "Bir şekilde tepki vermesini umuyoruz. Bize bir şeyler verecek bir şey yapar."

"Şu anda nerede olduğunu biliyor muyuz?" Shrake sordu.

"Hayır. Yapmamız gereken ilk şey onun yerini tespit etmek," dedi. "Bar saat üçe kadar açılmıyor ama Lucas onun çoğu zaman orada olduğu fikrine kapılıyor. Önce barı kontrol ediyoruz, sonra Woodbury'deki dairesine gidiyoruz. Oradaki polisler gelebileceğimizi biliyor."

GÜNEŞ kışın derin kuyusundan çıkıyordu ama hava hala acımasızca soğuktu. Eski bir deyiş: Günler uzadıkça soğuk daha da şiddetleniyordu. Yine de Lucas yeterince zorluyormuş gibi yaparsa

ilkbaharın erken kenarları. Bir yerlerde bir şeyler erimeye başlamıştı.
-Muhtemelen, diye düşündü, Missouri'de. Ama burada değil.

Lucas ve Shrake birlikte, Marcy, Dickens ve Martin ayrı arabalarda olmak üzere beşi dört arabayla Minneapolis'ten çıkıp St. Paul üzerinden güneye, I-35E'ye gittiler. Lucas'ın cep telefonu çaldığında güneye dönmüşlerdi: Marcy, arabasından arıyordu.

"Ne oldu?"

"DNA çalışanlarınızdan laboratuar raporunu aldık," dedi. "Haines'in DNA'sı eşleşti. Peterson tarafından çizilen adam oydu."

"Mükemmel. Onu bağlıyoruz," dedi Lucas.

"Onu Mack'in üzerinde kullanacağım,"
dedi kadın.

BAR gün ışığında çoğu berbat barın gün ışığında göründüğü gibi görünüyordu: berbat. Mor boya ve beton bloklar, kirli kar yığınları ve neon tabelalar; sadece geceleri görseniz honky-tonkin' olduğunuza inanmanız mümkün olsa da; gün ışığında, aslında arm-pittin' olduğunuz açıktı.

Önce Martin ve Dickens hazırlandı, biri barın arka tarafını, diğeri ön tarafını gözlüyordu. Martin Lucas'ı aradı ve Joe Mack'in minibüsünün arkaya park ettiğini, Harriet B. Brown'a ait bir SUV ve Rochester'dan Lenert adında birine ait on beş yaşında bir Chevrolet olduğunu söyledi.

"Brown'ı araştırıyorum ve pek bir şey bulamadık. Otuz dokuz yaşında, mavi gözlü, yüz yirmi, beş altı yaşında, Dakota County'de yaşıyor. Üç yıl içinde birkaç kez hız cezası almış. Lenert, elimde hiçbir şey yok."

Lucas sözü Marcy'ye verdi. "Güzel. Doğruca içeri girelim."

Doğruca içeri girdiler, ön kapının iki yanındaki boş alanlara park ettiler ve kapıyı açık buldular. Barın arkasındaki kadın, "Henüz açmadık," diye seslenince Marcy, "Biz polisiz. Joe Mack'le konuşmaya geldik."

"Uh ..." Kadının gözleri arka taraftaki kapıya doğru kaydı. Oyun makinelerinden biriyle uğraşan başka bir adam çalışmayı bırakıp onu izlemeye koyuldu. Lucas, "Siz kimsiniz?" diye sordu.

"Dan Lenert... Mid-State Vending and Games."

"Tamam." Lucas tekrar barmene döndü. "Dün gece buradaydık, yolu biliyoruz."

Shrake, "Harriet Brown siz misiniz?" diye sordu.

"Bal Arısı Kahverengi," dedi. "Adımı değiştirttim. Bunu nereden biliyorsun?"

Shrake, "Arabanın plakasını araştırdım," dedi. "Sen barmensin."

"Uh-huh. Neler oluyor?"

Lucas çoktan barın arkasına geçmiş, kapıya yönelmişti, Marcy de onun bir adım gerisindeydi. "Haines-Chapman cinayetlerini araştırıyoruz."

"Ne?"

Şok olduğuna şüphe yoktu. Lucas durdu ve "Onları iyi tanır mıydın?" diye sordu.

"Elbette, ama onlarla en son konuştuğumda... Tanrım, sadece birkaç gece önceydi. Green Bay'e gideceklerini söylediler. Orada onlara iş verecek bir arkadaşları varmış."

"Kimdi o?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Ama *öldüler mi?"*

"Evet. Özür dilerim."

"Tanrım, kardeşler *çıldıracak*," dedi kadın.

"Biliyorlar," dedi Lucas. "Onlara dün gece söyledik."

"*Biliyorlar mı?* Bana bile söylemediler mi?"

Lucas yine, "Özür dilerim," dedi.

Brown topuklarının üzerinde dönerek sallanan kapıdan arka tarafa doğru ilerlerken Lucas, Shrake ve Marcy'ye bakıp omuz silkti ve onu takip etti.

Barın arka tarafı soğuktu ve yükleme alanının kapısı açıktı. Bir bira dağıtıcısının kamyonu garaj kapısının önüne park etmişti ve Budweiser tişörtü giymiş iri yarı bir adam fıçıları ve kasaları bir çekicinin üzerinde depolama alanına sokup çıkarıyordu. Köşeyi dönüp küçük ofise gittiler.

Kapı kapalıydı ama pencereden Joe Mack'in içeride oturduğunu ve masanın diğer tarafında bir dazlakla karşı karşıya olduğunu gördüler. İkisi de Joe Mack'e bağıran Honey Bee Brown'a bakıyordu. Çığlıkları duyabiliyorlardı ama kelimeleri çıkaramıyorlardı. Lucas Marcy'ye, "Masanın arkasındaki o," dedi ve

Mack'in başını kaldırıp onları gördüğünü ve kelimeyi duyamasa da dazlak adama "Polisler" dediğini gördü.

Dazlak dönüp ona baktı -yirmi beş yaşlarında, erken kelleşmiş biri, diye düşündü Lucas, varoş gözlü ve spor kaslarından ziyade iş kasları olan beyaz bir çocuk. Düz mavi gözleri Lucas'a korku ya da sempati duymadan baktı ve başını sallayıp masadaki bazı kâğıtlara vurdu. Honey Bee tekrar bağırmaya başladı ama dazlak onu susturacak bir şey söyledi. Dönüp hışımla yanlarından geçti, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu ve geçerken, "Ne sikik herifler ama," dedi.

Marcy onun gidişini izledi: "Şu her gün sikik kelimeler takvimlerinden biri olmalı," dedi.

Lucas ofisin kapısını çaldı ve Joe Mack ayağa kalkıp kapıyı açtı.

"Seninle konuşmamız gerek," dedi Lucas. "Şimdi."

"Sadece bitiriyordum," dedi Joe Mack. "Minibüsümü sattım."

Lucas başlık kâğıtlarını tanıdı ve başıyla onayladı. Dazlak Joe Mack'e, "İşimiz bitti mi?" diye sordu.

"Hepsini DMV'ye götür ve senindir. Yine de hemen sigorta yaptırmalısın. Bugün sigorta şirketimi arayıp benimkini iptal ettireceğim."

Dazlak, "Öyle yap ama sanırım diğer sigortam beni otuz gün boyunca kapsıyor," dedi.

"İşi berbat etme. Gerekirse fazladan kutu atın," dedi Joe Mack.

Dazlak ayağa kalktı ve Lucas'ın yanından geçip gitti. "Affedersiniz," dedi. Sesi tınısızdı, hiçbir şey ima etmiyordu. Budweiser'cının yanından geçip rampadan atladı ve Joe Mack'in ona verdiği anahtarları şıngırdattı.

"EE, NE VAR NE YOK?" Joe Mack sordu.

Rampa soğuktu, bu yüzden Lucas, Marcy ve Shrake küçük ofise sıkışarak girdiler ve kapıyı kapattılar. Marcy ziyaretçi koltuğuna otururken Lucas duvara, Shrake de kapıya yaslandı.

Marcy kendini tanıttı ve sonra, "Bu adamları tanıyorsun," dedi. Lucas ve Shrake'e el salladı. "Evet, Joe. Dün gece bir sürü insanla, bu sabah bazı laborantlarla ve Üniversite Hastaneleri'ndeki soyguna tanık olan biriyle konuştuk ve sürekli senin adın geçti. Öncelikle Michael Haines'in hastaneyi soyan adamlardan biri olduğunu DNA testiyle tespit ettik. Bir sürü insan bize senin ve kardeşinin Chapman ve Haines'e en yakın kişiler olduğunuzu ve büyük miktarda uyuşturucuyu Şehirlerden Tohum boru hatlarıyla Batı Yakası'ndaki Melekler'e ya da Doğu Yakası'ndaki Haydutlar'a taşıyacak en olası kişilerin siz ve kardeşiniz olduğunu söyledi. Ve son olarak, sizi hastanenin otoparkından çıkarken gören ve ehliyetinizdeki fotoğraftan sizi teşhis eden bir tanığımız var. Saç kesimi, tıraş ve bunları ne zaman yaptırdığınızı biliyoruz. Bu konuda söyleyecek bir şeyiniz olabileceğini düşündük."

Joe Mack giderek artan bir hayranlıkla ona bakıyordu ve sözlerini bitirdiğinde birkaç saniye ağzı açık oturduktan sonra, "Bu saçmalık," dedi. Ama bunu, kendisinin yaptığını ve herkesin bunu bildiğini söyleyen tuhaf bir umutsuzlukla söylemişti.

Lucas rahatladı: Neredeyse bitti. "Joe, bu bir cinayet suçlaması. Ama başka şeyler de oluyor. Birisi tanığı öldürmeye çalışıyor ama bu artık olmayacak. Onu tamamen sakladık ve koruduk - ve eğer bu kısımda değilsen, muhtemelen seninle bir anlaşma yapabiliriz. Eğer bu işin içindeysen... o zaman, bilirsin, suçu işlersin, cezanı çekersin."

Kapı çalındı ve Shrake öne doğru eğilerek kapıdan uzaklaştı, kapıyı bir aralık açtı ve "Burada özel bir toplantı yapıyoruz" dedi. Honey Bee Brown yüzünü kapının aralığına sıkıştırdı ve Joe Mack'e şöyle dedi: "Seni pislik, Shooter ve Mikey öldü. Bu ne saçma bir anlaşma böyle? Onlar bizim *arkadaşımızdı* ama senin umurunda bile değil." Ağlamaya başladı.

Joe Mack ona, "Tatlım, neler döndüğünü bilmiyorum. Bu adamlar Mike'ın hastaneyi soyduğunu söylüyor."

Shrake, "Bayan Brown, Bal Arısı, burada biraz mahremiyete ihtiyacımız var, görüşme yapıyoruz-" dedi.

Budweiser'daki adam arkalarından seslendi: "Hey Joe, faturayı imzalamalısın. Geç kalıyorum."

Joe Mack, "Tanrı aşkına," dedi ve Shrake ile Lucas'a, "Bu bir dakika sürer," dedi. Honey Bee geri çekildi ve Joe Mack masanın etrafından dolaşarak Budweiser'daki adamın elinde kayrak bir bilgisayarla beklediği yere gitti ve Joe Mack'e, "Tamam, on altı ..." dedi.

Ve Joe Mack gitmişti. Lucas'ın yanından geçti, Shrake'i sıyırdı ve aniden Budweiser'cının yanından geçerek kamyonun arkası ile garaj kapısının kenarı arasındaki gün ışığı aralığından koşarak rıhtımdan çıktı.

Bu hareket o kadar beklenmedikti ki, polisler ofisten çıkmadan önce o gitmişti ve ardından Lucas onun peşinden giderken önce Honey Bee'ye, sonra da Budweiser'cı adama çarpmış, Lucas ve Honey Bee yere yığılmıştı. Zaten Lucas'tan daha hızlı olan Shrake kapıdan çıkmıştı, Marcy de iki adım arkasındaydı. Lucas ayağa fırladı ve Joe Mack'in barın arka tarafını komşu evden ayıran çitin üzerinden atlayıp gözden kaybolduğunu görecek kadar hızlı bir şekilde kapıdan çıktı.

Shrake onun otuz kırk metre gerisindeydi ama botları ve ağır paltosuyla koşuyor ve hızla yer kaybediyordu. Marcy daha gerideydi. Shrake çitin üzerinden tırmanıp koşmaya devam ederken, Lucas direksiyonu caddeye doğru kırdı ve Martin'in az önce yere düştüğü gözetleme aracının yanından geçerek, "O muydu?" diye bağırdı.

"Kaçıyor," diye bağırdı Lucas. "Arabaya bin, arabaya bin . . ."

Kadın polis konuşmaya başlar başlamaz Joe Mack paniklemeye başladı, kalbi ağzına geldi. *Biliyorlardı.* Bir tanıkları vardı, saç kesimini, uyuşturucunun taşınmasını, her şeyi biliyorlardı. Gün ışığını gördüğü anda, Budweiser'cı adam elinde faturayla orada duruyordu, kaçtı. Hiç düşünmedi, kaçtı.

Joe Mack hızlıydı. Lisedeyken koşucuydu ve kışlık ağır bir şey giymiyordu; barın arka tarafında, kamyonların girip çıktığı sıcak bir yerde giydiği hafif ceketi ve spor ayakkabılarını giyiyordu.

Şimdi, kaçarken, içeri girmesi gerekiyordu. Girmezse donacaktı. Bir blok arka bahçeden koştu, sonra bir tane daha, evlerin, garajların, çitlerin, park etmiş teknelerin ve çitlerin etrafında zig zag çizerek koştu, yoruldu, yokuş aşağı sola döndü, bir sokağı geçti ve bir tane daha... bir evin yanından geçti, bir çitten atladı, bir kuş yemliğiyle çarpıştı, dik açılı bir dönüşle başka bir çitten atladı, bir çit ve bir garaj boyunca koştu.

Ve işte Jill MacBride, minibüsüne biniyordu.

Mack ona arkadan vurdu ve kadın çığlık attı ama Mack onu kaba kuvvetle sürücü koltuğuna kaldırdı, minibüsün kapısını açmak için kullandığı anahtarları aldı ve anahtarları kontağa sokup kapıyı çarptı ve ona bağırdı, "Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni.
. ." dedi ve garaj yolundan geri geri çıktı. On saniye sonra sokağın aşağısına inmiş ve köşeyi dönmüştü. Dikiz aynasından, sokağın sonunda ters yöne doğru koşan bir adam gördü.

Kadın hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, "Bana zarar verme, bana zarar verme" diye bağırıyordu ve Joe Mack uzun bir nefes aldı ve şöyle dedi: "Polislerden kaçıyorum. Silahım var. Bana bulaşırsan seni bir saniyede öldürürüm." Silahı yoktu ama sesi silahı varmış gibi çıkacak kadar korkmuştu. MacBride ayak boşluğunda kaldı.

Kadın yarı baş aşağı duruyordu, cüzdanı Joe Mack'in ayaklarının altında yerdeydi. Çantayı aldı, karıştırdı, cüzdanını cebine soktu. Paraya ihtiyacı olacaktı. Minibüs kırmızı ışıkta durdu. Onu görmezden geldi -trafik yoktu- ve sola dönüp batıya yöneldi, sonra bir sağa, bir sola daha ve 13. Otoyol'da tekrar batıya, havaalanına doğru ilerliyordu.

Düşünmek zorundaydı ama düşünemiyor gibiydi. Dışarı çıkamıyordu, yoksa donacaktı. Havaalanı tabelasını gördü.

Ceza aldılar ve park binasının en üst katına park ettiler. Joe Mack, "Çık oradan ve arkaya geç." dedi.

MacBride ayak boşluğundan tırmanıp iki koltuğun arasından arka tarafa geçti ve Joe Mack, "Uzan," dedi, "Dışarı çıkıp bir telefon görüşmesi yapacağım, böylece sen duyamazsın. Eğer sen

Kafanı kaldırmazsan ya da dışarı çıkmaya çalışırsan seni kovalar ve öldürürüm. Burada kalırsan, iyi olacaksın. Sana ne söylediğimi anlıyor musun?"

"Evet..."

Joe Mack minibüsten indi ve cebinden cep telefonunu çıkarıp Lyle Mack'i aradı. Lyle cevap verdiğinde Joe, "Tanrım, başım büyük belada dostum," dedi.

Lyle'a neler olduğunu anlattı: "Her şeyi biliyorlar. Saç kesimini biliyorlar. Beni yakaladılar."

"Yani lanet olası bir kadını mı kaçırdın, seni lanet olası aptal?" Lyle ona bağırıyordu. "Seninle dalga geçiyor olabilirler ama şimdi seni adam kaçırmaktan yakaladılar."

"Onu ben kaçırmadım. Şu anda minibüste, burada, durumu iyi, gitmesine izin vereceğim," dedi Joe Mack.

"Sakın bir şey yapma," dedi Lyle Mack. "Orada kal ve onu yanında tut. Cappy'yi arayıp seni almasını söyleyeceğim. Sonra da polisleri arayacağım."

"Ne için?"

"Seni ele vermek için, seni aptal bok. Seni ihbar etmezsem beni de yakalarlar. Onları arayıp beni aradığını söyleyeceğim ama nerede olduğunu söylemeyeceğim."

"Peki ya ben?"

"Geçen gün söylediğin gibi, Meksika'ya gidiyorsun. Ya da Panama'ya. Sen gittin dostum."

LYLE MACK düşünmeden aceleyle arka dolaptaki eski askeri üniformasının cebinden temiz telefonunu çıkardı ve Caprice Garner'ı aradı. Lyle Mack durumu açıkladığında Cappy, "Bunu yapabilirim ama sana beş bin dolara daha mal olur," dedi. Cappy yeni minibüsünü test sürüşüne çıkarmıştı.

"Beş bin. Bu iyi. Ama bunu sana borçlu olacağım. Eczaneden aldığımız tüm o mallar beş binden çok daha değerli. Ama sabırlı olmanız gerekecek."

"Hey, ben beklerim," dedi Cappy. "En azından bir süreliğine."

"Anlaştık," dedi Lyle Mack. Temiz telefonu cebine koydu ve ev telefonundan avukatını aradı. İki dakika konuştular ve sonra avukat dedi ki, "Şu anda daha fazla bir şey duymak istemiyorum. Olaylar yatışana kadar bekle, sonra beni görmeye gel."

Bunun bir faydası olmadı. Adım atmaya başladı: kendini kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissediyordu.

Joe Mack onların işini bitirebilirdi.

JOE MACK minibüste oturdu ve MacBride ile konuştu: "Bak, sana zarar vermek istemiyorum ve vermeyeceğim de. Ama polisler bana komplo kuruyor. Ben kaçtım. Çıldırdım ve seni yakaladım, ki bunu yapmamam gerektiğini biliyorum, ama şimdi bunun için başım belada."

MacBride, "Eğer gitmeme izin verirseniz aleyhinizde tanıklık etmem," dedi.

Joe Mack bulaşık makinesindeki en keskin bıçak değildi, ama kelimeler ağzından çıktığı anda yalan söylediğini anladı ve neredeyse gülecekti. "Serbest kaldığın anda beni ele verirsin," dedi. "Bunu biliyorum, sen de biliyorsun... Arkadaşım buraya geldiğinde Kanada'ya gideceğiz. Orada iyi işler var ve kim olduğun umurlarında değil. Sadece biraz sabırlı ol, sonra polislere ne istersen söyleyebilirsin."

Ona barda çalıştığını ve polislerin hastaneyi soyduğu için kendisini nasıl suçlamaya çalıştıklarını anlattı. "Bunu biz yapmadık," dedi ona. "Yapmadık. İyi bir işimiz var, neden bir hastaneye zorla girmek isteyelim ki? Ama biz sevilmeyen bir grubun içindeyiz, biliyor musun? Tohum mu? Bizi hiç duydun mu?"

Başını iki yana salladı.

"Aslında bizim adımız Amerika'nın Kötü Tohumları A.Ş.. Milwaukee ve Green Bay'de uzun zaman önce kurulmuş bir motosiklet kulübüyüz. Babam da üyesiydi."

Adam ona Seed'le yaptığı yolculuktan, kadın da ona West Metro Credit Union tarafından işten çıkarıldığından bahsetti. "Yarın Macy's'de kredi departmanında bir iş görüşmem var. . ." İki kızı olduğunu ve kocasından ayrıldığını, ancak bazı sorunları çözdükten sonra tekrar bir araya gelmeyi umduğunu söyledi. Kulağa samimi gelen, siyah saçlı bir kadındı ve Joe Mack ondan hoşlanmıştı

Yeterince iyiydi, yine de pek onun tarzı değildi, çok ince ve küçük göğüslüydü, kalçaları da çantadan çıkma gibiydi.

"Tam Stacy'yi almaya gidiyordum ki... bilirsin. Bana ne olduğunu merak edecekler..."

CAPPY GARNER yeşil rampaya park etti ve asansöre bindi, yeraltı meydanından yürüdü, mavi rampayı buldu ve en üst kata çıktı, saat şapkasını taktı, yakasını kaldırdı, ellerini yeni lacivert bezelye ceketinin ceplerine sokarak açık üst katta yürüdü. Joe Mack onun geldiğini gördü ve MacBride'a şöyle dedi: "İşte dostum. Şimdi aşağıda kal ve her şey yoluna girsin. Belalı biri olabilir, o yüzden yüzünü görmek istemezsin."

"Yerde kalacağım," diye söz verdi.

Joe Mack minibüsten indi ve Cappy gelip "İçeride mi?" diye sordu.

"Evet, ama yüzünü görmemesi için onu aşağıda tuttum." Cappy güvertenin etrafına baktı. "Hiç kamera görmüyorum."

"Hayır, ama yine de kimin yaptığını bulacaklar. Onlara söyleyecektir." "Hayır, söylemeyecek," dedi Cappy. "Lyle ondan kurtulmamızı söylüyor."

Joe Mack şaşırmıştı. *"Ne?"*

"Ondan kurtulun. Ondan başka kimse onu kaçırdığını bilmiyor, bu yüzden ondan kurtulursak sen de temize çıkarsın."

"Şey, Tanrım, biz sadece... Yani, o iyi bir hanımefendi."

"Herkesin hayatında ufak tefek şeyler düşer," dedi Cappy. Geri çekmek için minibüsün yan kapısını tuttu.

"Haydi, Cappy," dedi Joe Mack. "Yapma..."

"Zaten bir kontratım var," dedi. Kapıyı geri çekti. MacBride yüzüstü yatıyordu ve ona baktı, irkildi ve sonra "Kimsin sen?" diye sordu.

"Ben Cappy," dedi Cappy. Sürünerek minibüse girdi ve kapıyı sonuna kadar kapattı. Joe Mack, dışarıda bağırdı, "Lanet olsun, Cappy... "

Cappy ona doğru sürünerek yaklaştı ve kadın çaresizlik içinde sürünerek uzaklaşmaya çalıştı; Cappy onun sol kolunu tutup çekti

Yarısına kadar sırt üstü yattı ama tekrar yüzüstü yatmak için mücadele etti. Bir kez kafasının arkasına sertçe vurdu ve yüzü yerden sekti ve bir sonraki sefer, onu yana çektiğinde, kadın döndü ve adam her iki yanında birer diz olmak üzere kalçalarının üzerinde sıçradı. Adam kadının boğazına uzanmaya çalıştı ama kadın tırnaklarıyla onu kesti ve adam tekrar kafasının yan tarafına vurarak onu sersemletti ve sonra başparmaklarını çenesinin altına soktu.

Daha önce hiç kimseyi boğmamıştı ve çok fazla bir şey yapamayacağını düşündü, ama kadın direndi ve onunla mücadele etti ve başparmakları nefes borusundan kaymaya devam etti; onu tekrar pençelemeye çalıştı ve sabrını kaybetti, alnına vurdu, sonra kollarını yakaladı ve bacaklarıyla sabitledi ve başparmaklarıyla boğazına geri döndü ve sıktı ...

Zayıf bir kadındı, boynunu koruyacak yağı yoktu ve bir şeyin patladığını hissetti ve gözleri açıldı ve çırpınmayı bırakıp titremeye başladı ve sonra gözleri yuvarlandı.

JOE MACK, Cappy'nin onu vuracağını falan düşündü ama bir saniye sonra MacBride'ın çığlık atmaya başladığını duydu, çığlık aniden kesildi. Mack minibüsten birkaç düzine metre uzağa koştu, durdu, minibüse baktı, bir o yana bir bu yana yürüdü, sonra geri koşup kapıyı açtı. Cappy, MacBride'ın üzerine oturmuş, onu boğuyordu. Elleri kanıyordu, kızın onu tırmaladığı yerlerden, ama kızın bununla işi bitmişti. Gözleri yuvalarından fırlamış, vücudu ölü gibi titremeye başlamıştı. Cappy onu bir at gibi sürüyordu, yüzünde garip, gergin bir sırıtış vardı, dişleri görünüyordu. Kız gidene kadar onu tuttu, sonra solgun gözleriyle Mack'e baktı, gülümsedi ve "Gördün mü, bir şey yok." dedi.

"Beni öldürmeyeceksin, değil mi?" Joe Mack sordu. "Bunu neden yapayım ki?"

"Belki Lyle bir şey söylemiştir diye düşündüm."

Cappy başını salladı. "Hayır. Bana hiçbir şey söylemedi."

Joe Mack, MacBride'ın cesedine baktı ve "*Dostum, gerçekten ölmüş görünüyor."* diye düşündü. Gerçekten ölmüştü. Birkaç dakika önce kızları hakkında konuşuyordu.

"Gitmeliyiz," dedi Cappy. "Yeşil Rampa'ya park ettim." "Nereye gidiyoruz?" Joe Mack, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Asansörler.

"Başlangıç olarak şu atların olduğu yere gidiyorsun. Birkaç gün orada saklan."

Joe Mack, "Bilmiyorum, Bal Arısı Mikey ve Shooter konusunda oldukça sinirliydi," dedi.

"Evet, ama bu konuda konuşamaz, çünkü hastane soygununda o da vardı. Bu da onun için cinayet. Sen orada saklan, saçlarını biraz uzat, belki bıyık takarsın, biz de bu tanık kadını temizleriz, sonra da bilirsin işte... sınıra doğru yola koyuluruz."

"Evet. Evet." Joe bir dakika yürüdükten sonra, "İzninizle. Kusmam lazım."

8

LUCAS, MARCY ve diğerleri, Joe Mack'i aramak için yaya olarak ve arabayla mahallede dolaştılar ve birkaç dakika boyunca tam olarak hangi kasabada olduklarını karıştırdılar. Sonunda Mendota Heights'ta karar kıldılar ve birkaç Mendota Heights arabasını dışarı çıkardılar, ancak görevde sadece yarım düzine polis vardı. Adı Mark Grace olan şef, Lucas bunun rutin bir görüşme olacağını düşündüklerini açıklayana kadar çıkan kargaşaya biraz sinirlenmişti.

"Adamın üzerinde biraz baskı kuruyorduk. O kadar aptalca bir şey yapacağını düşünmemiştik," dedi Lucas. Kendi kulağına bile saçma geliyordu. "Biraz çuvalladık ama tam olarak değil."

"Evet, evet," dedi Grace. "Sanırım böyle şeyler oluyor. Asıl soru şu: Birinin evinde mi saklanıyor?"

"Bilmiyoruz," dedi Marcy. "Arkadaki evlerin arasında kayboldu ve herhangi bir yere gitmiş olabilir."

"Ama çok uzağa değil, paltosu yoktu," dedi Lucas. "İz mi arıyorsun?"

"Evet ama çok fazla iz var. Onu gözden kaybettiğimizde-" "Sanırım kapıları çalmaya başlayacağız," dedi Grace.

Diğer Mendota polislerinden biri, "Sorun şu ki, kasabadaki insanların yarısı işte," dedi. "Birine silah doğrultmuşsa ve kimse kapıyı açmıyorsa, içeride olduğunu nereden bileceğiz?"

Herkes Lucas'a baktı ve o da, "Biliyor musunuz? Yapmayacağız. O yüzden bunu yapmayalım. Birkaç arabanızı sokaklarda dolaştırabilir miyiz? Ona biraz baskı yapın ve bırakın kaçsın. Er ya da geç kaçacaktır. Kaçmayacak kadar zeki değil."

Bir süre bu konuda tartıştılar -şef birinin rehin alınmış olabileceğini ve kapıları çalarlarsa en azından onun olmadığını bildikleri yerleri eleyeceklerini söyledi- ama sonunda daha iyi bir şey çıkana kadar gezinmenin en iyi seçenek olduğu konusunda anlaştılar. Lucas BCA nöbetçi memurundan bir telefon aldığında hâlâ bu konuyu konuşuyorlardı.

"Lyle Mack adında bir adam, peşinde olduğunuzu söylediği kardeşi hakkında sizi arıyor."

Lucas telefona baktı ve Lyle Mack, "Joe'dan bir telefon aldım. Sizin onu çok korkuttuğunuzu ve kaçtığını söyledi."

"Nerede o?" Lucas sordu.

"Bilmiyorum. Buralarda bir yerde," dedi Lyle Mack. "Daha fazla koşamayana kadar koştuğunu ve sonra bir alışveriş merkezine indiğini, orada bir taksinin bir adamı indirdiğini gördüğünü ve şehir merkezine gittiğini söyledi. Macy's'den bir palto aldığını ve şehirden ayrılacağını söyledi."

"Bana yalan söyleme dostum. Bunu aştık," dedi Lucas.

Lyle Mack, "Hey-ben değilim," dedi. "Sana ne dediğini söylüyorum. Onu hastaneyi soymakla suçladığınız için kaçtığını söyledi, ki öyle bir şey yapmadı ve suçu ona atmaya çalışıyorsunuz, o da kaçıyor. *Hasta la vista* dedi ve gitti."

"Nasıl gitti? Bu sabah onu minibüsünü satarken gördük."

Lyle Mack, "Evet, bu işten bir cep dolusu parası var ve Joe Mack'in de arkadaşları var," dedi. "Ona seni arayacağımı söyledim, çünkü ikimizin de bu pisliğe bulaşmasının bir anlamı yoktu. O da 'devam et' dedi."

"Neredesin sen?" Lucas söyledi. "Seni görmeye geliyoruz." "Bara doğru gidiyorum. Beş dakika içinde orada olurum."

Lucas telefonu kapattı ve şefe bir ya da iki arabanın etrafta dolaşmasının iyi olacağını ama Joe Mack'in gittiğine inandığını söyledi.

SHRAKE VE YEDEK POLİSLER Joe Mack'in adresine giderken, Marcy ve Lucas barda Lyle Mack'i beklediler. Beklerken, Honey Bee'yi ittiler.

"Oraya geri döndüğünde Joe Mack'e, 'Onlar bizim arkadaşımızdı,' gibi bir şey söylemişsin," dedi Lucas ona. "Joe'nun onların ölümüyle bir ilgisi olduğunu düşünmüş gibisin."

Bal Arısı bunu düşünmek için biraz zaman buldu ve şöyle dedi: "Hayır, Joe'nun ... Dinle, onlar benim arkadaşlarımdı. Joe ve Lyle'ın arkadaşlarıydılar. Her gece buraya gelirlerdi ve

Paraları vardı, iyi bahşiş veriyorlardı. İyi adamlardı. O pisliklerin bana öldüklerini söylemediklerine inanamıyordum. Sanki önemsizlermiş gibi. Sanki umurlarında değilmiş gibi, Budweiser'cıya ödeme yapmak daha önemli bir şeymiş gibi."

"Peki neden kaçtı?" Marcy sordu.

"Bilmiyorum, ona ne söylediğinizi bilmiyorum. Onu korkutmuş olmalısınız," dedi. "Joe iyi bir adamdır ama zeki değildir. Lyle ona her zaman göz kulak olmuştur. Bence onu panikletecek bir şey söylemiş olmalısınız."

Lucas, "Ona hastanenin soyulmasına yardım ettiğini düşündüğümüzü söyledik," dedi.

Bal Arısı ellerini havaya kaldırdı. "Evet, bu işe yarayabilirdi. Dinle, Joe'nun kesin olarak bildiği tek şey polislerin insanlara komplo kurduğudur. Şimdiye kadar iki kez iftiraya uğradığını söylüyor."

Bunu düşünmüştü ama cevaplarını fazla dramatize etmiş, onlara yalan kokusu vermişti. Lucas kokuyu almıştı, Marcy de öyle.

Lucas, "Bildiğimiz kadarıyla hastanedeki soyguna karışan hiçbir kadın yoktu. Eğer bu konuda bir şey biliyorsan ve bize yalan söylüyorsan, üçlü bir cinayete suç ortağı olarak hapse girebilirsin. Bu otuz yıl demek Bal Arısı ve ben dalga geçmiyorum. Bu kötü bir şey."

"Yalan söylemiyorum," dedi en ciddi ve dürüst yüz ifadesiyle. Ama öyleydi.

Hızlı test: Lucas "Joe saçını ne zaman kestirdi ve tıraş oldu?" diye sordu.

Bunun olacağını tahmin etmemişti ve "Uh ..." dedi ve birinden diğerine baktı ve sonunda gerçeği söyledi. "Birkaç gün önce sanırım. Dinle, nedenini bilmiyorum. Bunu arada bir yapar."

LYLE MACK kapıdan içeri girdi, üçüne baktı ve şöyle dedi: "Ne oldu? Ne mi oldu? Joe'ya ne dedin? O kadar korkmuş ki altına işiyor. Tanrı aşkına, Joe biraz geri zekalı. Ona ne söylediniz?"

Mack korkmuştu. Hepsi barın önünde, sosis makinesinin pis kokusu içinde oturmuş, Joe Mack'in neyin peşinde olduğunu tartışıyorlardı.

Lyle Mack kardeşinin soygunla hiçbir ilgisi olmadığı konusunda ısrar etti. Parmak eklemlerini masaya vurdu. "O böyle şeyler yapmaz. Burada iyi bir işimiz var. Ve Joe Mack şiddet yanlısı biri değildir. Şiddeti sevmez."

"Hey, kayıtları elimizde," dedi Marcy.

"Hikayenin tamamını anlatmıyorlar."

"Oh, saçmalık," dedi Marcy. "Ve eBay'in bir şubesi olduğunuzu anlıyoruz."

"Hey. Bu bir yalan. Sana bunu söyleyen olursa bana gönder. Onları düzelteceğim."

"Peki nereye gidiyor?" Lucas sordu. "Joe mu?"

Lyle Mack başını salladı: "Bilmiyorum. Los Angeles, belki. Meksika mı? O iyi bir tamirci, sanırım Alaska ya da Kanada'ya gidebilir."

"Pasaportu var mı?"

"Evet. Var. Ama yanında taşımıyor. Ve eğer evinde polisler varsa, o zaman onu alamaz. Ama Los Angeles'ı bilirsiniz, Meksika'ya gitmek isterse gidebilir. Sokağın köşesinden bin dolara gerçek pasaport alabilirsin."

"Joe'nun saç kesimi ve tıraşı ne olacak?" Lucas sordu. "Bütün bunların ne için olduğunu ona sormuş olmalısın."

Lyle Mack, "Tüm bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi. "Sanırım değişiklik zamanı geldi."

"Doğru."

LUCAS, Mendota Heights polis şefi Grace'den BCA ofisine gelen bir çağrıyı aldı.

Dedi ki, "Bir anaokulu öğretmeninden telefon aldık. Çocuklardan birinin annesinin onu iki saat önce alması gerekiyormuş ve onu bulamamışlar. Cep telefonuna cevap vermiyor, evde kimse yok. Süper sorumlu olduğu söyleniyor... ve evi Cherries'den üç blok ötede. Joe Mack kaçtıktan yaklaşık on dakika sonra çocuğunu alması gerekiyordu ve okul Cherries'e beş dakika uzaklıkta.

uzakta. Geç kalacağını ya da bir sorunu olduğunu söylemek için hiç aramadı. Adamın kaçtığı saatlerde evden ayrılıyor olmalıydı."

"Sonofagun," dedi Lucas. "Eve doğru gelen biri mi var?"

"Evet. Anaokulundaki kadın çocukla birlikte orada. Kapıyı açan olmamış ama arka kapı açıkmış, onlar da içeri girmişler. Evde kimse yok. Minivan gitmiş. Crock-Pot açık. Yani, belki de bir şey yoktur."

"Belki de Papa bir Presbiteryendir," dedi Lucas. "Ben oraya gidiyorum. Arabanın plakasını aldın mı?"

"Onu alıyoruz," dedi Grace.

"Onları aldığınızda BCA'daki görevli adamı arayın. Bunları her yere dağıtması için onu ayarlayacağım."

"Sence onu yakaladı mı?"

"Biliyorum." Lucas kadının adresini not aldı ve Lyle Mack'e, "Kardeşin gerçekten boka batmış olabilir. Sana söylüyorum dostum, eğer *bir şey* biliyorsan, ortaya çıkarsan iyi edersin. Yoksa seni asarız, yemin ederim."

"Adamım . . ."

Kapıdan çıkmışlardı ve Lucas Marcy'ye olası kaçırılma olayını anlattı. Marcy, "Telefon dinlemek için izin alacağım." dedi.

"Tamam."

"Geçerli bir neden yoktu. Şimdi elimizde bir sürü ikinci derece kanıt var, ayrıca o bir kaçakçı ve olası bir kaçırılma olayı var. Ve kardeşini aradığını biliyoruz."

"Anladım," dedi Lucas. "Sorun şu ki, gezegendeki her serserinin tek kullanımlık bir telefonu var."

YOLDA Lucas BCA nöbetçi memurunu aradı ve Grace'den telefon beklediğini söyledi; Marcy de telefon dinlemesini başlattı. İki

Polis arabaları evin önüne park edilmişti ve Grace, Lucas ile Marcy garaj yolunda yürürken geldi.

Ev, müstakil bir garajı olan mütevazı, kirli beyaz bir çiftlik eviydi; garaj kapısı açıktı. Cherries'den üç değil beş blok ötedeydi ama yine de bir koşucu için mantıklıydı, diye düşündü Lucas. Joe Mack mümkün olduğunca gözden uzak kalmak için evlerin etrafından dolanmış, sonra da sola doğru yokuş aşağı uzun ve sert bir zig çizmişti.

ÖĞRETMENİN adı Marti Stasic'ti. MacBride'ın kızı, dört yaşındaki Stacy, gözlerinin altında yaş lekeleri olan siyah saçlı küçük bir kız, Stasic'in işaret parmaklarından birini tutuyordu.

Stasic, "*Asla* geç kalmazdı. Asla. Brenda ile iki yıl geçirdik, şimdi de Stacy ile neredeyse iki yıl geçirdik ve tüm bu süre boyunca... asla."

Stacy'yi eve kendisinin götürdüğünü çünkü Jill MacBride'a "bir şey olmasından" korktuğunu söyledi. "Neredeyse eve girmeye korkuyordum."

Marcy, "Buraya geldiğinizde garaj kapısı açık mıydı?" diye sordu.

"Evet, öyleydi. Bu... şey, bana aceleyle çıkmış gibi geldi, sanki okula geç kalacakmış gibi. Bu yüzden sizi aramadan önce orayı aradım ama hala gelmemişti." Stacy'ye baktı: "Umarım... bilirsin."

Diğer kızı hâlâ okuldaydı, birinci sınıfa gidiyordu. Grace, "Eğer onu bulamadıysak, okul bittiğinde oraya birini göndeririz," dedi.

Stacy Lucas'a "Annem nerede?" diye sordu.

"Onu arıyoruz, tatlım," dedi Lucas ve parmak uçlarıyla kızın başının tepesine dokundu ve öfkesinin artmaya başladığını hissetti. Stasic'e: "Peki ya Bay MacBride?"

"Jill ve Frank boşandılar. Sanırım Minneapolis'te bir dairesi var. Çocukları görmeye sık sık geldiğini biliyorum," dedi Stasic.

Stacy, "Annem nerede?" dedi ve tekrar ağlamaya başladı.

Lucas Marcy'ye, "Sen . . ."

Marcy başını salladı: "Hemen şimdi," ve telefonunu alıp uzaklaştı. Stasic'e: "Frank MacBride? Nerede çalıştığını biliyor musun?"

"Federal hükümet için çalışıyor ama ne iş yaptığını bilmiyorum. Onu gerçekten çok iyi tanımıyorum," dedi Stasic.

Marcy, Minneapolis'ten biriyle konuştu ve sözlerini şöyle bitirdi: "On dakika içinde geri dönüş istiyorum. Yani, *hemen."*

Grace sordu, "Burada kontrol etmeniz gereken bir şey var mı? İçeriye mi?"

Lucas başını iki yana salladı: "Hayır, siz evi gezdiniz, değil mi?"

"Yukarıdan aşağıya." Başını eğdi ve "Gel buraya." dedi.

Lucas, Grace'i kapıdan çıkıp evin etrafında takip etti. Kar ince ve sertti, çıtır çıtırdı, arasından donmuş ot şeritleri görünüyordu. "Bak." Grace kabuk bağlamış karda, arka bahçeden evin arkasına doğru uzanan tek sıra halindeki ayak izlerini işaret etti.

"Tamam," dedi Lucas. "Kimsenin yanlarına yaklaşmasına izin verme: Birkaç fotoğraf ve olay yeri inceleme ekibi isteyeceğiz. Aramayı ben yaparım."

"Çirkinleşiyor," dedi Grace.

LUCAS VE MARCY gittiler ve giderlerken ikisi de dönüp çocuğa baktılar ve sonra uzaklaştılar. "Joe Mack o küçük kızın annesine bir şey yaptıysa onu öldürürüm," dedi Lucas. Şaka yapmıyordu. "Bunu şapkanın altında sakla," dedi.

Marcy dedi ki, "Dinle*, biz değildik.* Onunla konuşuyorduk, tam yanımızdaydı ve o *kaçtı*. Bu çılgınlık. Bizi atlattı. Olur böyle şeyler. Sanki... Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum."

"Ah, dostum," dedi Lucas. "Ben de tam bunu düşünüyordum. Kaç kişi var? Kaç kişi bindirebiliriz?"

Kaynakları gözden geçirdiler ve Marcy sordu, "Peki ya Lyle Mack? Kardeşinin bu kadar derinde olması ve Lyle'ın bunu bilmemesi mümkün değil. Operasyonun arkasındaki beynin o olduğu hissine kapıldım, ne kadar beyin varsa artık."

"Bu noktada Lyle'a bulaşmak istemiyorum," dedi Lucas. "Etrafta sinsice dolaşmasını istiyorum. Neden senin adamını ve Martin'i alıp Lyle'ın peşine takmıyoruz? Nereye gittiğini ve kiminle konuştuğunu görelim. En azından günün geri kalanında."

Başını salladı: "Bunu yapalım. Başka?"

"Şehir merkezinde Macy's'e uğrayıp Joe Mack'e benzeyen birinin palto alıp almadığına bakacağım. Taksi şirketlerini arayıp onu alan var mı diye soracak bir adam bulacağım. Otoyol devriyesi ve tüm yerel ajanslar MacBride'ın minibüsünü arasın. DNA'ya ihtiyacımız olma ihtimali var, bu yüzden Joe Mack'in dairesi ya da her neresiyse orası için arama emri çıkartıp alabildiğimizi alalım ve incelemeye başlayalım. Bakalım hastane soygunuyla ilgili bir şey bulabilecek miyiz?"

"Bu işe yarar," dedi.

Bir süre sessizce yol aldılar ve sonra Lucas, "MacBride'dan haber almadan ne kadar uzun süre gidersek, onu öldürmüş olma ihtimali o kadar artar," dedi. Allah kahretsin. Lanet olsun."

BARAKAT, en azından bir süreliğine yerde kalması gerektiğini biliyordu. Bir gece önce kokain aleminde neredeyse kendini öldürüyordu, sonrasında McDonald's'ta yediği yemek de cabası. Diğer doktorlardan biri geldiğinde ona hasta olup olmadığını sormuş, o da hamburgerlerden bahsetmişti. "Tek istediğim bir falafeldi," dedi hastalıklı bir sırıtışla.

Vücudu sanki biri onu süpürge sopasıyla dövmüş gibi hissediyordu. Kendini yaşlı, eklemleri gıcırtılı ve kalp ritminde bir sorun varmış gibi hissediyordu. Sabah kalktığında, hızlıca birkaç fırt çekmiş, sonra da kokainin geri kalanını kararlılıkla ayakkabısına geri koymuştu.

Vardiyası başlamadan bir saat önce hastaneye gitti, referans kütüphanesine gitti, açık bir bilgisayar aldı, internete girdi ve Weather Karkinnen'in ev adresini aramaya başladı.

Google'da yüz on iki sonuç elde etti ve bunların birkaçı dışında hepsi Weather'a atıfta bulunuyordu; Karkinnen yaygın bir isim değildi. Listeleri karıştırdı: gazeteler, raporlar, sivil onurlar. Ve çok derinlerde, yıllar öncesinden, Hennepin Genel Hastanesi'ndeki bir çatışmanın raporu, Karkinnen'in Tohum üyeleri tarafından rehin alındığı ve bir keskin nişancı tarafından tek bir atışla serbest bırakıldığı.

Barakat geri çekildi. Bu nasıl olabilirdi? Tohum mu? Aynı çete mi? Çatışmayla ilgili başka hikâyeler aradı. Bir adres bulamadı ama hastanedeki keskin nişancıya yem olarak kendini hazırlayan kocasına dair bir referans buldu. Bir polis memuru mu?

Aramasını "Lucas Davenport" olarak değiştirdi ve dört binden fazla hit aldı. Davenport'un kariyerini baştan sona okudu: Adam bir katildi ve tartışmalıydı ama bir şekilde eyalet polisinde etkili bir göreve yükselmişti.

Bir eyalet polis müfettişinin karısını ve bir katili *avlıyorlardı.*

Lyle Mack aradığında hâlâ dosyalar üzerinde çalışıyordu. Kütüphane kapısına giderken cevap verdi ve koridorda tısladı, "Sen deli misin? Beni arayamazsın-"

"Güvenli bir telefondayım, garajımdayım. Büyük sorunlarımız var. Polisler peşimizde ve o aptal kardeşim kaçtı. Hiçbir şey bilmiyorlar, sanmıyorum ama kaçarken bir kadını kaçırdı."

"Kaçırıldı ... *Kaçırıldı mı?"*

"Korkmuştu ve kaçıyordu ve polisler onu kaçırdığını bilmiyor. En azından bunu kanıtlayamıyorlar."

"Kanıtlayamam da ne demek? Onlara söyleyecektir." Lyle Mack'ten sessizlik geldi ve Barakat durumu anladı: "Oh, hayır, hayır. Oh..."

"Dinleyin. Tek bir şansımız var," dedi Lyle Mack. "O kadın doktoru yakalamalıyız. Bilgi arıyoruz."

"Size biraz bilgi vereyim," dedi Barakat. "O bir eyalet polis memurunun karısı. Ona dokunursak asla pes etmezler. Asla pes etmezler."

Uzun bir sessizlik anı daha yaşandı ve ardından Lyle Mack, "Bu noktada başka seçeneğimiz yok. Adresi sizde var mı?"

Barakat, "Hayır, ama Davenport'u aramadım - bu onun evlilik adı olabilir," dedi.

Biraz daha sessizlik, sonra "Benimle dalga geçmiyorsun."

Barakat: "Tabii ki şaka yapmıyorum, seni aptal. Neden şaka yapayım ki?

Tüm bu çılgın program-"

Lyle Mack, "Davenport davadaki müfettişlerden biri," dedi. "Buradaydı. Az önce onunla konuştum."

Barakat'ın çenesi oynadı ama hiç ses çıkmadı, ta ki "Biliyor muydun? Tohum ve Davenport?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Tohum, Davenport'a suikast düzenlemek için Weather Karkinnen'i rehin aldı. Adamını bir keskin nişancıya vurdurdu. Onlar öldürdü... polis öldürdü... beş ya da altı Tohum üyesi."

"Bu *o muydu?"*

"Evet. O yaptı. İnternete girin, hepsi orada."

"Ah, dostum. Dinle: Temiz bir cep telefonu almalısın. Wal-Mart'tan nakit parayla bir tane al. Beni bu numaradan ara. O adrese ihtiyacımız var."

"O adrese ihtiyacınız yok. Buraya *konvoy* halinde geliyorlar. Korumaları var. Onu evinden getiriyor olmalılar. Şimdi de yarım düzine polise suikast mi düzenleyeceksiniz? Evini basıp makineli tüfekli adamlarla çatışmaya mı gireceksiniz?"

Bir boşluk daha, sonra, "Hayır. Sanırım değil."

"Sana bir tavsiyem var, şişman dostum. Eğer kardeşine bir şey olursa, o zaman her şey bitmiş olur. Değil mi?"

"O benim kardeşim," dedi Lyle Mack.

Barakat ikircikli davrandığını hissetti. "Eğer kardeşin birini kaçırdıysa, o zaman uzun süre hapiste kalacak. En azından yaşayan bir ölüm. Hayatının geri kalanını bir fare kafesinde geçirmesen daha iyi olur."

Lyle Mack, "Onu Meksika'ya götüreceğim," dedi. Barakat yine bir çekingenlik sezdiğini düşündü.

"Eğer sadece-"

"Bu konuda konuşmayacağım. Bu numarayı not al..." Barakat Mack'in temiz telefonunun numarasını aldı. Mack ekledi, "Kendine temiz bir telefon al. Sahte bir isim ve adres kullan. Kimlik sormayacaklardır. Ve eğer Weather bilmem ne'ye evde ulaşamazsak, bunu hastanede yapmak zorunda kalacağız. Onu izle."

Ve o gitmişti.

İki kat aşağıda, Weather bir kanser hastası üzerinde çalışıyordu; bir kan damarındaki lezyonun çıkarılmasıyla oluşan yarayı kapatmak için kalçadan kola deri aktarmak gibi hızlı bir işti bu. Shostakovich'in 2 numaralı *Caz Süiti*'ni mırıldanıyor ve

Maret yüzüne bir maske tutarak ameliyathane kapısından geriye doğru ittiğinde, güzel bir dikiş hattı almaktan başka bir şey değildi.

"Ne var ne yok?" Weather sordu.

"Spacy'den haber aldık ve muhtemelen yarın ameliyatı gerçekleştirmemiz gerektiğini söyledi. Sara'yı izole etmesi gerekiyor ki kalbi üzerinde çalışabilsin. İşimiz bittikten sonra birkaç gün içinde olası bir a m e l i y a t için onu değerlendiriyorlar. Belki bir hafta."

"Tamam." Böyle bir şey bekliyordu. İki çocuğun ihtiyaçlarını karşılamak giderek zorlaşıyordu. "Her zaman burada olabilirim."

"Bu akşam başlamanın bir anlamı yok - etrafa dağılmış çok fazla insan var. Ama geçici olarak yarın saat yedide başlayacağız."

"Burada olacağım."

Adam gitti ve h e m ş i r e l e r d e n biri eczacıyı tekmeleyerek öldüren katil hakkında başka bir şey duyup duymadığını sordu.

"Başka bir şey yok. Kocam bugün dışarıda onu kovalıyor. Eve döndüğümde kulağıma bir şeyler fısıldayacak."

"Bir hastanede böyle bir şey nasıl olabilir?" diye sordu hemşire. Sarışın genç bir kadındı, okulu bitireli üç yıl olmuştu.

Weather, "Hastanelerde her türlü tuhaf ve korkunç şey olur," dedi. "Şimdi güzel müziği dinleyin ve şu kolu bitirmeme izin verin."

BARAKAT ameliyat katında dolaştı, izleme istasyonundaki hemşireye başıyla selam verdi. "Elimden geldiğince ayırma işlemini izlemeye çalışıyorum. Yarın devam edecek mi?"

Hemşire onu hem koridorda yanından geçerken hem de ceketindeki kimlikten doktor olarak tanımıştı. Başka sorular da sormuştu ama bu soruyu hiç düşünmemişti bile: "Evet. Saat yedi. İyi bir yer kapmak için erken gidin."

"Her şey çok havalı, değil mi?"

Birkaç dakika sohbet ettiler; Barakat uzun boylu, esmer, yakışıklı ve cana yakındı. Hemşire tüm bunlardan dolayı onu sevmişti. Ayrılırken hemşirenin elini okşadı: "Bilgi için teşekkürler. Belki orada görüşürüz."

İyi adam, diye düşündü. *Kesinlikle koca olabilecek biri.*

LUCAS MACY'S'ten bir çanta dolusu kısa kollu golf tişörtüyle - Minnesota'da Ocak ayı, yaz ne kadar uzakta olabilirdi ki? - ve erkek giyim bölümünün o sabah hiç palto satmadığı bilgisiyle ayrıldı. Ocak ayına kadar Minnesota'daki herkesin zaten bir tane vardı.

9

LUCAS elinde diyet kolasıyla Joe Mack'in buzdolabına yaslanmış, BCA olay yeri ekibinden iki adamı ilgiyle izliyordu. Joe Mack, Cherries'e altı mil uzaklıktaki bir banliyö kasabası olan Woodbury'deki bir bekârlar sitesinde, tamamen yumurta kabuğu duvarlı, yeterince güzel ama yavan bir dairede yaşıyordu.

Joe evi çerçeveli Harley-Davidson ve *Playboy* Playmates posterleriyle süslemişti. Ön odada bütün bir duvarı kaplayan bir stereo/TV sistemi ve insanoğlunun bildiği her türlü Kuzey Amerika alkolünün bulunduğu sallanan bir ıslak bar vardı. Viski yok. Olay yeri inceleme teknisyenlerinden birinin müzik setinde Janis Joplin'in bir albümü çalıyordu. Buzdolabında bir poşet içinde iki ons marihuana bulmuşlar. Onu etiketleyeceklerdi ve gerekirse Joe Mack'i tutmak için kullanılabilecekti, ama adam kaçırma suçlaması devam ederken, uyuşturucu kimsenin ateşini yakmıyordu.

Bir DNA uzmanı çoktan gelip gitmişti. Yatağında sadece bir yastık olduğu için Joe'nun yalnız uyumuş olması muhtemel görünüyordu. Yastıkta kıvırcık, kumral saçlar, çarşafta da birkaç sperm lekesi vardı ve bunların hepsi birlikte mükemmel bir DNA sağlayabilirdi.

Ayrıca iki tabanca, bir 9mm Beretta ve bir Colt .45 tam şarjörlü ve birkaç kutu mermi, bir on iki kalibrelik av tüfeği ve üç kutu fişek, bir dürbünlü .22 tüfek, bir dürbünlü .30-06 tüfek, kırık bir şok tabancası ve bir torba top ile bir paintball tabancası buldular. Onları götürdüler ama şok tabancası dışında, Wisconsin'li bir çocuğun dolabında olabileceklerden başka bir şey değillerdi. Buna uyuşturucu da dahil.

Teknisyenlerden biri, "İşte şimdi gerçekten ilginç bir şey var," dedi. Mutfağın karşısındaki koridorda, yatak odasındaydı ve Mack'in yatağının yanında diz çökmüştü. Diğer teknisyen ön odadan koridora indi ve Lucas, "Ne oldu?" diye sordu.

Teknisyen döndü ve elinde bir dergiyle oturdu. "Pamela Anderson'lı Şubat 1990 *Playboy*. Kapağı yıpranmış,

ama sağlam."

"Vay be." İkinci teknisyen, birinci teknisyenin omzunun üzerinden bakmak için yatak odasına doğru sürüklendi.

"Sence bu bir ipucu olabilir mi?" Lucas sordu.

"Bu bir ipucu ama o kadar yaşlıyım ki ne olduğunu hatırlayamıyorum," dedi ilk adam. "Şuna bakın: otuz altı, yirmi iki, otuz dört. Bu kadın son derece iyi durumdaydı."

"Sarışınları pek sevmem," dedi ikinci teknisyen.

İlk teknisyen ona acıyarak baktı ve "Ezik" dedi.

Bir süre sonra Lucas, "Burada bir şey bulamayacağız, değil mi?" dedi.

Cep telefonu çaldığında gitmeye hazırlanıyordu ve ekrana baktı: Marcy.

"Öyle mi?"

"Havaalanı polisi etiket dosyalarına baktı ve Jill MacBride'ın minibüsünün Mack kaçtıktan yaklaşık kırk dakika sonra Mavi Rampa'ya girdiğini öğrendiler. Onu aramaya gitmişler ve yukarıda bulmuşlar. Kapı kilitli değilmiş. MacBride içerideymiş. Boğulmuş gibi görünüyor."

Janis "özgürlük kaybedecek hiçbir şeyin kalmamasıdır" diye şarkı söylüyordu ve Lucas "Ben, uh... Ah, kahretsin."

"Ben oraya gidiyorum. Yolda suç mahallini buluruz. Hâlâ Mack'in yerinde misin?"

"Evet. Burada pek bir şey yok. DNA'ya bakıyorum. Orada görüşürüz."

Üzüntü bir dalga gibi geldi. Kadınla hiç tanışmamıştı ama çocuğu görmüştü ve hâlâ okulda olan bir çocuk daha vardı. Weather bir çocuk daha yapmaktan bahsediyordu, bir kız çocuğu arıyordu ve Lucas buna aldırmazdı, diye düşündü. Çok fazla kıza sahip olmak zordu.

Peki ya kızlar, Joe? Ve bir bakıma, Mack'in kadını öldürdüğüne inanamıyordu - bir beceriksiz gibi görünüyordu, ama bir kadını soğukkanlılıkla boğazlayabilecek birinin sertliğine sahip değildi. Öte yandan, bu sorgulama, Mack'in

psikotik bir durum. Eğer durum böyleyse, ne yaptığını gerçekten anlamadan MacBride'ı boğmuş olabilir; sadece onu ortadan kaldırmak için korkunç bir ihtiyaçtan dolayı. Bu aynı zamanda olayın mantıksızlığını da açıklar. Bunu bir araya getireceklerini, peşine düşeceklerini biliyor olmalıydı.

Ya da belki de sadece çok aptaldı.

Arabasına tırmanırken kafasının içinde Janis yankılandı ve "Hayır, doğru değil" diye düşündü. *Ölüm*, kaybedecek bir şeyin kalmamasının diğer adı.

Lucas Mavi Rampa'nın üst katına çıktığında DEL CAPSLOCK bariyer duvarına yaslanmış, beyaz minibüste çalışan olay yeri inceleme ekiplerini izliyordu. Birkaç havaalanı polisi gözlem yapıyordu ve Marcy de minibüsün yanında duruyordu. Del'in üzerinde Rus ordusuna ait bir palto, siyah bir saat şapkası ve galoş vardı; kar küremek için tutulmuş bir adama benziyordu.

Lucas arabayı park etti ve Del yanlarına gelerek, "Shrake bana bu sabah olanları anlattı, sonra da Everson bu anlaşmadan bahsetti," dedi.

"Ona bakıyor musun?"

"Evet. Görecek pek bir şey yok," dedi Del. "Sanırım kimin yaptığını biliyorsun." "Joe Mack adında biri," dedi Lucas. "Joe Mack adında biri," dedi Lucas.

hastaneyi soydu ve muhtemelen yanındaki diğer iki adamı da öldürdü. Aptal orospu çocuğu."

"Oldukça acımasız görünüyorsun."

"Kendimi oldukça acımasız hissediyorum," dedi Lucas. "Kadının birkaç çocuğu vardı ve onlardan biriyle tanıştık. Okul öncesi bir çocuk. Sevimli. Annesi için korkuyordu. Ve kendisi için."

"Ah, Tanrım."

MARCY dönüp Lucas'a bakmamıştı, bu yüzden Del'le birlikte onun arkasından yürüdüler ve Lucas omzuna dokunarak, "Nasılsın?" diye sordu.

"Ben iyiyim," dedi. Ona baktı, sonra tekrar minibüse baktı. "Ama onu yakaladık. Daha fazla kan var ve bu onun kanı değil. Hastanedekiyle aynı şey; her kimse onunla dövüşmeye çalışmış, onu çizmiş."

Marcy bir adım kadar geri çekildi ve Lucas onun yanından geçti. Ölü kadın sırt üstü yatmış, bacaklarını açmış, gözleri hâlâ açıktı. Ölüm katılığından ya da soğuktan kaskatı kesilmişti.

Öfke onu tekrar ısırdı. Hiç gerek yoktu: Bir kadın hiçbir şey yüzünden ölmüştü. Lucas geri çekildi, sonra teknisyenin arkasından sordu, "Başka bir hasar görüyor musun? Kafasında yara var mı? Herhangi bir şeyle vurulmuş muydu?"

Teknisyen, "Birkaç kez darbe almış olabilir," dedi. "Yanağında ve alnında bazı sıyrıklar var ama boğularak ölmüş."

"İp kullanıldı mı, yoksa ..."

"Parmaklara benziyor," dedi teknisyen. "Sanki başparmaklarıyla nefes borusunu ezmiş gibi. Gerçekten içine girmiş."

"Tecavüz mü?"

"Ondan bir iz yok. Kıyafetleri iyi
durumda." "Yani onu öldürdü," dedi
Lucas. "Öyle görünüyor."

"Tamam. Minibüsün her santimini gözden geçirmeliyiz. Sürücü ve yolcu koltuğundan alabileceğiniz her şeye ihtiyacımız var. Buraya onun mu yoksa Mack'in mi geldiğini bilmemiz gerekiyor."

"Tamam." Teknisyenin sesi sinirlenmiş gibiydi: elbette bunu yapacaktı.

Lucas geri çekildi.

"Ne düşünüyorsun?" Marcy sordu.

"Lyle Mack'in söylediğine göre Joe taksiyle şehre inip Macy's'e gitmiş. Macy's'e gittim, erkek reyonuna. Orada iki satış elemanı vardı ve ikisi de onun gibi birini hatırlamıyordu."

"Yapacaklarını mı düşünüyordun?" Marcy sordu.

"Kontrol etmek istedim. Bir yerden palto alması lazım. Her neyse, onu görmemişler. Paltoyu başka bir kasaya götürmüş olabilir. Buna inanmadan önce fişi görmek isterdim ama bu mümkün."

"Ve mesele şu ki ..."

"Mesele şu ki, Joe bu kadar büyük bir pislik gibi görünmüyordu." Lucas minibüse el salladı. "Takılan bir adam gibi görünüyordu. "Nasılsın?" diyen bir adam gibi görünüyordu. Hırsızlık yapabilirdi, birine silah çekebilirdi, yakalanmayacağını düşünürse bir şeyler çalabilirdi ama... bu değil. Bu beni korkutuyor."

"Paniklemişti. Bir şey kırıldı. Hastanedeki adama bakın. Biri onu tekmelemiş, öldürmek istememiş... aptal adamlar, etrafı dağıtıyorlar," dedi Marcy. "Bunu kaç kez gördün? Yüz kere mi?"

"Evet, evet. Sadece herkes onun ne kadar iyi bir adam olduğunu söyleyip duruyor." Tekrar minibüse baktı. "Sana şunu söyleyeyim, bunu iyi bir adam yapmadı. Kızın gözlerinin içine baktı ve hayatını söndürdü."

Virgil aradığında hâlâ konuşuyorlardı: "Hastaneden ayrılıyoruz."

"Çocuklara bir şey olmadı mı?"

"Hayır. Sara'nın hâlâ sorunları var. Şimdi yarın gidebileceklerini söylüyorlar."

"Hava nasıl?"

Virgil, "O iyi ama bu durum onu yıpratıyor," dedi. "Burada Minneapolis polisleri var, eczane vurulduğunda etrafta olabilecek insanlarla konuşuyorlar. Bu durum insanları kızdırıyor."

"Bu bir cinayet soruşturması."

"Biliyorum ama buradaki pek çok insan, özellikle de doktorlar oldukça meşgul ve yaptıkları şeyin oldukça önemli olduğunu düşünüyorlar. Yani, gerçekten çok önemli. Yani... Birkaç kişi Weather'a açıklamalarda bulundu, çünkü onun da işin içinde olduğunu biliyorlar."

"Siktir et onları," dedi Lucas. "Ne zaman döneceksin?" "On beş dakika sonra."

"Orada görüşürüz."

LUCAS, Marcy'ye polis-doktor geriliminden bahsetti, o da omuz silkti. "Yapacak pek bir şey yok. Adamlara olabildiğince sakin olmalarını söyleyeceğim,

ama daha kolay değil."

Del, "Birinin neden eczaneyi soyduğunu sormaları gerekir." dedi.

"Para için," dedi Marcy.

"Ama ne kadar? Gazetede kaybın bir milyon civarında olduğunu tahmin ettiklerini gördüm..."

"Bundan daha az," dedi Lucas. "Sokak seviyesindeki her hapın üzerindeki son kuruşa kadar sayarsanız..."

"Ama bir milyon diyelim. Sadece tartışmak için. Yani, toptan, sokakta, yarım milyon ya da daha az. Eğer hastanede bu işe karışan birileri varsa, bu en az dört kişi, muhtemelen daha fazla eder."

"Lyle Mack beş ediyor," dedi Lucas. "Soygunculardan biri olamayacak kadar kısa boylu."

"Kim olursa," dedi Del. "Diyelim ki beş kişi, çünkü matematik daha kolay. Diyelim ki doğrudan perakendecileri var - yarım milyonun yarısını alacaklar. Yani bu beş kişi, eşit olarak bölüşürlerse, her biri elli bin eder. Kaç tane büyük doktorun bir eczaneyi soymak için bir grup aptal motorcuyla işbirliği yapacak kadar elli bine ihtiyacı vardır?"

Marcy, "Ne demek istediğinizi anlıyorum. Bir tanık doktor olabileceğini düşündüğü için doktor açısı üzerinde çalışıyorduk. Besin zincirinin daha aşağılarına bakmaya başlayacağız..." Önce minibüse, sonra da Lucas'a baktı. "Joe Mack'i yakaladığımız anda alev makinesiyle Lyle Mack'in peşine düşeceğiz. Joe Mack bir avukat tuttuğunda hiçbir şey söylemeyecektir. O bitmiş durumda, buna gerek yok. Bu konuda savunma yapamaz. Ama Lyle. Lyle konuşabilir, doğru teşvikle. Ya da Joe'yu konuşturabilir. "Hastanedeki adama parmağını koy."

"Bu bir plan," dedi Lucas.

DEL, Lucas'ı eve kadar takip etti. Yolda Lucas, Marcy'yi düşündü: İyi bir polisti ama sokaklarda biraz fazla kalmış olabilirdi, ya da kişiliğine göre biraz fazla. Jill MacBride'ın öldürülmesi onu pek etkilememişti, en azından Lucas'ı etkilediği kadar. Hayatında bir başka kötü gündü ama

ayarlandı. Lucas bazı cinayetleri kolayca unutabilirdi ama bazıları kalbini delip geçiyordu.

MacBride'ın öldürülmesi onu öfkelendirmişti. Neden olmuştu? Nasıl olabilirdi? Şanslar nasıl böyle üst üste gelebilir, bir kadının kızını okuldan almak için minibüsüne bindiği anda çılgın bir adamı nasıl kaçmaya itebilirdi? Bazen ona her şeyin arkasında görünmez bir el varmış gibi geliyordu ve bu el hayırsever bir el değildi. Dünyadaki kötülük...

LUCAS, Del'le birlikte Lucas'ın evine vardıklarında, Jenkins'i Crown Vic'inin arkasına yaslanmış, ön ızgarada ve arka tamponun üzerinde kırmızı ışıklar yanıp sönerken buldular. Kalçasında bir pompalı tüfek vardı, namlusu gökyüzüne dönüktü, Rambo filminin afişi gibiydi, tabii Rambo parka ve kışlık bot giymiş olsaydı. Lucas garaj yolunun girişinde durdu: "Bu silah da neyin nesi?"

"Virgil'in fikri. Eğer birileri burayı gözetliyorsa, tepeden tırnağa silahlı olduğumuzu bilmelerini istiyoruz," dedi Jenkins. "Eğer ona saldırırlarsa, evdeki çocuklar ve hizmetçiyle birlikte bunu burada istemeyiz."

"Muhtemelen komşuların ödünü koparıyordur," dedi Lucas.

"Ne olmuş yani?"

"Pekâlâ. Kıçınız donmasın," dedi Lucas.

Jenkins, "Birkaç dakika içinde içeride olacağım," dedi. "Burayı gözlüyorlarsa muhtemelen bizi takip etmişlerdir diye düşünüyoruz."

Lucas garaja girdi, Del'in araba yolunun ağzında durduğunu ve Jenkins'le sohbet etmek için dışarı çıktığını gördü. Bir gösteri yapıyordu.

Jill MacBride'ın öldürülmesi havayı dehşete düşürdü. "Biz bir şey mi yaptık?"

Lucas başını salladı: "Hayır, Marcy ve benim Joe Mack'i ezmemiş olmamız dışında. Tamamen şans. Ve tüm bu olanlar

o zavallı piç hastanede ölene kadar."

Del çamurluk kapısından içeri girerken bir süre oturdular. Sonra Virgil dedi ki, "Belki de bir fırsat yakaladık. Joe kaçtığına göre Weather'ın tanık olarak artık pek bir anlamı yok. Tek yapabileceği zaten cinayetten suçlu olduğunu bildiğimiz bir adamı teşhis etmek."

Lucas, "Bu doğru. Ama oraya ulaşmak zor bir yol." "Bu herkesin eve döneceği anlamına mı geliyor?" Weather sordu.

Lucas başını salladı. "Joe'yu yakalayana kadar olmaz. O kadar dengesiz ki hâlâ seni arıyor olabilir. Fotoğraflarını Photoshop'la çekecek birini buluruz ve onunla birlikte hastaneye gideriz. Ama kardeşi Meksika yolunda olduğunu söylüyor. Belki de öyledir."

Letty, Lucas'ın eski bir arkadaşı tarafından ayarlanan, Kanal Üç'te stajyer olarak ücretsiz, yarı zamanlı bir işe girmişti. "Kimse için sakıncası yoksa cinayeti haber vereceğim. Hâlâ altıda yayınlayabiliriz."

Lucas, "Sadece cinayet. Bunların hiçbiri, burada konuştuğumuz şey."

Telefon etmek için ayrıldı ve bir süre kahvelerine bakarak oturdular, sonra Lucas içini çekerek, "Gençken çocuklar beni hiç bu kadar rahatsız etmezdi. O zamanlar bu sadece sıradan bir trajediydi. Seksenli yıllarda birkaç küçük kızın kaybolması olayında çalıştığımı hatırlıyorum. Hala üniformalıydım, sorular sormam için beni geçici olarak sivil giydirdiler. Yaptığım en heyecan verici şeydi. Ama son birkaç yıldır bu beni gerçekten rahatsız etmeye başladı."

"Letty'yi bu şekilde elde ettiniz," dedi Del.

Hepsi kıza baktı; aile odasındaki telefonda konuştuklarını duyabiliyorlardı. Lucas, "Yara izleri var. Hepimizin bildiğinden daha kötü yaralanmış."

Virgil, "Weather'ın cesedini korumaktan oldukça yoruldum. Sakıncası yoksa hastanede biraz dolaşacağım. İnsanlarla sohbet edeceğim."

"Marcy'yi kızdırabilirsin," dedi Del. "Biraz bölgecidir."

"Bununla yaşayabilir," dedi Virgil. "Adamlarıyla konuştum ve hiçbir şey almamışlar. Belki, bilirsiniz, bir şeyler ortaya çıkar."

"Bebekler nasıl?" Lucas Weather'a sordu.

"Daha iyiler. Yarın tekrar girebiliriz."

Virgil, "Ameliyattayken ya da o kalabalıkla birlikteyken ona ulaşamayacaklar," dedi. "İşi bittiğinde beni çağırabilir. Aksi takdirde kafeteryada oturup jöle yerim."

"Pekâlâ," dedi Lucas. "İnsanlarla sohbet et. Marcy'nin adamlarını kızdırmamaya çalış."

"Ne yapacağız?" Del sordu.

Lucas onlara Marcy'nin Joe Mack yakalandığında Lyle Mack'in peşine düşme planından bahsetti. "Onu alacağız, şehir merkezine götüreceğiz, terleteceğiz... avukat falan tutmasına izin vereceğiz. Hastanede bize içeriden bilgi verebilir ya da Joe'ya söyleyebilir. Joe'yla ilgili her şey elimizde, Lyle'la ilgili hiçbir şey yok, belki Lyle kendini kurtarır."

Del, "Yapabileceğimiz bir diğer şey de Joe Mack'in arkadaşlarının kim olduğunu bulmak ve onları sıkıştırmak. Birileri onu saklıyor."

"Meksika'da değilse tabii," dedi Weather.

"Marcy federallere onu aratıyor," dedi Lucas. "Hem Kanada hem de Meksika geçişlerinde. Bunu yapamayız, tek yapabileceğimiz buralara bakmak."

LYLE MACK saat dokuzda barı Honey Bee'ye devretti ve eve doğru yola koyuldu. Bu kadar erken ayrılmak garip hissettiriyordu. Polislerin kendisini takip edip etmediğini ya da bir şekilde dinleyip dinlemediğini merak ederek dikiz aynasına baktı. Bir sürü araba gördü ama onu takip eden biri olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bardan bir mil uzakta, eski püskü ama sakin bir mahallede, kuru bir bodrumu ve arka sokaktaki iki arabalık garajı olan üç yatak odalı bir evde yaşıyordu. Arabayı garaja koydu, evin içine girdi, ışıkları açarak dolaştı.

Televizyonu açtım.

"Lanet olsun." Korkmuştu. Mutfağa gidip ışıkları kapattı, sonra geri döndü ve gece geç saatlerde yayınlanan bir spor kanalını izlemeye çalıştı. Yarım saat izledikten sonra yatağa gitti. Orada yattı, uyuyamadı. Sekiz saat boyunca, her on beş saatte bir saate bakarak yattı.

dakikalar. Zamanın bir kısmında uyumuş olması gerektiğini biliyordu... Saat beşte alarm çaldığında u y u y o r d u .

Yorgunluktan sarhoş bir halde yataktan kalktı. Temiz telefonunu kullanarak Cappy'yi aradı. "Neredesin?"

"Wal-Mart otoparkı."

"Hadi yapalım."

"Hazır olduğunuzda beni arayın," dedi Cappy.

Karanlıkta giyindi, paltosunu ve eldivenlerini giydikten sonra ön odanın perdeleri arasındaki aralıktan sokağa baktı. Kendisine aitmiş gibi görünmeyen hiçbir araç görmedi. Onu izlediklerinden şüpheleniyordu ama...

"Oh, Tanrım," dedi. Korkmuştu. Yine de gitti. Arka kapıdan çıkıp kaldırımdan garaja gitti, garaja girdi, el yordamıyla kamyonun yanından geçip arka kapıya ulaştı, sonra da bağırsaklarını toplayıp arka kapıdan çıkıp ara sokağa girdi.

Görünürde kimse yoktu: Ocak ayının soğuk ve karanlık bir gecesinde, dar bir sokaktan yarım blok ötedeki caddeye doğru bakıyordu. Bir süre dinledi, 1-494'teki uzak arabalardan başka bir şey duymadı ve caddeye doğru yöneldi.

Oraya vardığında bir çitin yanında durdu ve hızlı aramasından Cappy'nin numarasını tuşladı. Telefon çaldı ve Cappy "On saniye" dedi.

On saniye sonra Cappy'nin minibüsü köşeyi döndü. Joe Mack'in eski minibüsü değil, Cappy'nin eski minibüsü ve sokağın ağzında durdu. Lyle Mack sürünerek içeri girdi ve "Çok soğuk. İşten mi çıktın?"

"Evet, kaçırdım. Kaçırdığım ilk gün," dedi Cappy. "Onlara grip olduğumu söyledim."

"Her neyse," dedi Lyle Mack. İşaret etti. "Şu taraftan git." Cappy, Mack'in mahallesinde bir sürü dönüş yaptı, arkalarında hiçbir şey görmedi. Cherries'e gittiler, bir blok ötede durdular ve Lyle Mack, Joe Mack'in eski minibüsüne bindi. St. Paul'e doğru gittiler, Cappy Lyle Mack'in yarım blok arkasındaydı.

BARAKAT bekliyordu.

Lyle Mack arabayı Barakat'ın garaj yoluna çekti, Cappy de sokağa park etti ve Lyle Mack'le birlikte yan kapıya gittiler. Barakat kapıyı açınca içeri girdiler ve Lyle Mack, Barakat'ın öfkeli olduğunu görebiliyordu.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı. "Kardeşin bir kadını kaçırıp boğdu mu? Siz delisiniz."

"Joe fena sıçtı," dedi Lyle Mack. "Onu sakladık." "Onu yakalayacaklar," dedi Barakat. "Televizyonun her yerinde."

"Onu alamayacaklar," diye ısrar etti Lyle Mack. "Green Bay'den gelen Eddie adında bir adamımız var. Onu Brownsville'e götürecek. O... gidiyor."

Barakat ona baktı, gözleri siyah buzullar kadar soğuktu; burnunun altında sadece ince bir beyazlık vardı. Uçuyordu, Lyle Mack fark etti. Bir uçurtma kadar yüksekteydi. Lyle Mack, "Bu Cappy. Seninle gelecek."

Barakat'ın dikkati Cappy'ye kaydı. "Sen de Mack'ler kadar aptal mısın?" "Umarım değildir," dedi Cappy. Sesi yumuşaktı ve gülümsedi.

Ağzının köşeleri yukarı kalkmıştı. Gözleri kalas gibi ölü gibiydi.

"İnşallah," dedi Barakat. Cappy'yi bir süre inceledikten sonra başını salladı. "Emir eri olabilirsin. Tipin benziyor. İçeri girmeden önce konuşmalıyız."

"Lyle bana nasıl bir hastaneci gibi davranacağımı öğretebileceğini söyledi." "Bu roket bilimi değil," dedi Barakat. "Senin için bir haritam var ve

diğer şeyler. Bir anahtar. İhtiyacınız olursa saklanabileceğiniz bir yer."

"Harika," dedi Cappy. Lyle Mack'e. "Geri dönsen iyi olur. Minibüsü bırak. . ."

"... SuperAmerica'nın hemen yukarısında. Pembe evin yanında." "Pulluk tarafına koyma. Kar yağabilir."

"Merak etmeyin. . ." Lyle Mack saatine baktı. "Ben gidiyorum."

O gittikten sonra Barakat, "Yarım saat içinde yola çıkmamız gerekiyor. O yüzden oturalım, sana nereye gidebileceğini söyleyeyim ve haritayı göstereyim."

"Burnunun altında küçük bir darbe var. Bıyıklarına," dedi Cappy.

Barakat eliyle yüzünü sildi ve "Teşekkürler. Tadına bakmak ister misin?"

"Şey, evet. Eğer fazladan varsa."

"Sadece bir tadımlık," dedi Barakat.

İki ya da üç tadım yaptılar ve Cappy mutfakta dolaştı, akışına bıraktı, genellikle konuşmadığı gibi konuştu; Barakat'a Bakersfield'da yaşadığını, Vegas ve Los Angeles'a bisikletle gittiğini anlattı. Barakat ona Lübnan'da büyüdüğünü ve Tanrı'nın Partisi ile olan savaşını anlattı. Cappy bir süre sonra, "Lanet olsun, bu iyi bir şey," dedi. "Kafan iyiyken insanları ameliyat etmiyorsun, değil mi?"

"Ben insanları ameliyat etmem. Birinin ameliyat edilmesi gerektiğinde bir cerrah çağırırız."

"Peki sen ne iş yapıyorsun?"

"Her neyse," dedi Barakat. "O salağın o kadını kaçırdığına inanamıyorum. Sonra da onu öldürdü. Yani, bir köpek gibi avlanmak istiyorsan ..."

"Onu o öldürmedi," dedi Cappy. "O mu öldürmedi? Kim öldürdü?"

Cappy elini kaldırdı. "Ben yaptım."

Barakat ona baktı, sonra yan adımlarla mutfak masasına gitti ve oturdu. "Bunu nasıl yaptın?"

CAPPY ŞAŞIRMIŞTI. Kimse bu konuda konuşmak istemiyordu. Ama Barakat yeterince dürüst görünüyordu. Niyet.

"Şey, Lyle beni aradı ve Joe'nun büyük bir sorunu olduğunu söyledi ..." Barakat'a havaalanının otoparkına gittiğini, kaybolduğunu, minibüsü bulduğunu, sürünerek içeri girdiğini ve MacBride'ı boğduğunu anlattı. Barakat kokainden bir fırt daha çekti ve bir tane de Cappy'ye uzattı, o da paketini açtı ve hikayesinin sonunda noktalama işareti olarak burnuna çekti.

"Tamam, yani siz oraya girdiğinizde zaten sırt üstü yattığını mı söylüyorsunuz?"

"Yan yatmış, bana bakıyordu ve oraya girdiğimde yuvarlanmaya başladı ve çığlık atacağını falan düşündüm, bu yüzden elimi ağzına kapattım ve onu kendime çektim ve üstüne atlayıp boğazından tuttum... başparmaklarım boğazındaydı."

"Dövüştü mü?"

"Birazcık, ama daha çok minibüsün zeminine tutunmaya çalışıyormuş gibi bir hali vardı."

"Gözleri açık mıydı?"

"Evet, ölene kadar," dedi Cappy. "Dev gibiydiler.
Baloncuklar gibi."

Barakat boğazını kaşıdı ve sonra, "Beni sertleştiriyor," dedi.

"Evet, bazen ben de," dedi Cappy.

"Gerçekten demek istemedim..." Barakat aceleyle söyledi.

"Ben de öyle, ama ne demek istediğini anlıyorum," dedi Cappy.

İkisi de yalan söylüyordu ve bunu ikisi de biliyordu. İkisinin de pek sık hissetmediği bir yoldaşlık kıvılcımı.

BARAKAT ONA hastanenin bir çizimini gösterdi ve ona bir anahtar verdi. "Bu sadece bir kapı için çalışıyor, o da bu dolap." Barakat haritaya dokundu. "Seni içeri almalıyım. Dış kapının anahtarını almaya çalıştım ama onları izliyorlar. Dışarı çıkmak sadece bir itme çubuğu."

Cappy anahtara baktı. "Yani anahtar neredeyse işe yaramaz."

"Hayır, hiç de değil. Saklanman gerekiyorsa, içeri girip kapıyı çekip kapatabilirsin. Yaklaşık bir milyon kapı var ve hepsi kilitli, çoğu zaman. Seni rahatlatabilir. Mesele şu ki, kimse dolabı kullanmıyor. Boştur. Kıyafetlerini orada bırakıp önlüklerini giyebilirsin. Önlükler hastane kıyafetleridir."

"Tamam," dedi Cappy. Barakat ona gerçekten zeki görünmüştü.

"Senin için bir kimliğim var. Nereye takacağınızı göstereyim," dedi Barakat. "Resim sana pek benzemiyor ama şöyle diyebilirsin

saçını kestirirsin. Yürümeye devam edersen zaten kimse resimlere bakmaz."

On beş dakika daha bu konu hakkında konuştular, sonra Barakat saatine baktı. "Biliyor musun, oldukça iyi öğreniyorsun. Oldukça zekisin. Ama gitmemiz gerek. Şuraya git, dördüncü katta -hasta park yeri, sonra doktor park yeri yazan tabelaları geçeceksin, sonra genel park yerindesin, muhtemelen dördüncü katta ama belki beşinci de olabilir. Bekleyin. Gevşeyebildiğim zaman, muhtemelen içeri girdikten yarım saat sonra, gelip size kapıyı açacağım."

"Tamam."

"Eğer gerçekten gitmek istiyorsan," dedi Barakat.

Sesinin tonunda Cappy'nin başını kaldırmasına neden olan bir şey vardı. "Anlaşmanın bu olduğunu sanıyordum. Hatunu getir."

Barakat, "Bir şey dışında anlaşma bu," dedi. "O da çok tehlikeli olması. Yanında dolaşan silahlı kovboy görünümlü bir adam var. Koruması. Her zaman koridordadır. Adını öğrendim ve araştırdım, katil olduğu biliniyor. Kocası da öyle."

"Benim için pek bir şey ifade etmiyor," dedi Cappy.

"Öyle olmalı. Bu, onların da sizinle aynı işi yaptıkları ve daha fazla pratik yaptıkları anlamına geliyor," diyor Barakat.

Cappy bir dakika düşündükten sonra kaşlarını kaldırdı. "Tamam. Düşünecek bir şey var. Ne olmuş yani? Bir şeye işaret ediyordun."

"Bak. Beni öldürmenin sana bir faydası olmaz. Sen ve Mack kardeşler dışında kimse benim bu işe karıştığımı bilmiyor, hatta şüphelendiğim bile yok. Kimseye söyleyemem, yoksa sonsuza dek hapse girerim." Bu düşünce karşısında ürperdi ve Cappy'nin bunu görmesine izin verdi. Shaheen'den bahsetmedi. "Ama Joe Mack'in başına bir şey gelirse ulaşılması zor olacak bu kadının peşine düşmek yerine? Joe Mack ölürse, hiçbir bağlantı olmaz."

Ve *eğer Joe Mack ölmüş olsaydı, kadın onu asansörde gördüğünü hatırlasa bile, hiçbir şey kanıtlayamayacaklarını* düşündü.

"Lyle bunu anlayacaktır," dedi Cappy. "Çok kızardı. O kardeşler çok sıkıdır."

Barakat konuyu ele aldı: Joe Mack, Cappy veya Barakat tarafından öldürülürse, belki de cezayı kendisi ödemeden onları teslim etmenin bir yolunu bulabilirdi. "Ya Joe Mack *ve* Lyle Mack*'in* başına bir şey gelirse?" dedi.

Cappy ona sırıttı. "Sen gerçekten bir pisliksin."

Barakat ona parmağını sallayarak, "Beni dinle, Kaptan," dedi. "Mack'ler torbacıdır. Bu tür insanları bilirim. Joe Mack yakalanırsa satmaya çalışacaktır. Elinde ne var? Elinde sen ve ben varız; ben hastane için, sen de minibüsteki kadın için. Eğer anlaşırsa... belki on beş yılla kurtulur. Belki daha az."

"Sanırım benden çok korkuyorlar."

Barakat başını salladı. "Şimdi korktun mu? Hapishanede kilitli kalırlarsa, içeride daha fazla bisikletli olursa korkar mısın?"

"Motorcular..."

"Motorcular. Onların hapishanede arkadaşları olacak," dedi Barakat. "Bizim olmayacak. Bizi satacaklar. Şu anda tek endişem bu. Joe Mack'in polis tarafından öldürülmesi için dua ediyorum ama düşünüyorum da, ikimiz için de... belki bunu başarabiliriz."

"Bunda benim çıkarım ne?"

"Hiç param yok," dedi Barakat. "Bitirene kadar hastanede köle gibi çalışıyorum. O zaman olasılıklar var. Ama bildiğimiz bir şey var. Mack'lerin elinde bir milyon dolarlık tıbbi kalitede ilaç olduğunu biliyoruz. Eğer yardım edersen, Joe Mack'i bulabilirsek. Bize nerede olduklarını söylemesini sağlayabilirim. Henüz taşınmadıklarını biliyorum."

Cappy tekrar düşündü. Sonra, "Bunu nasıl yaptın? Onu konuşturmayı?" Barakat ellerini iki yana açtı: "Ben bir doktorum. Neşterlerim var."

"Bunu biraz daha düşünmem gerek," dedi Cappy.

"Ama 'hayır' demiyorsun."

"İyi bir noktaya değindin," dedi Cappy. "Hiç düşünmemiştim... bilirsin, kadını öldürdüğüm için beni satabilirler. Yani, hastanede tekmeledikleri adam dışında, birini öldüren tek kişi benim."

İkisi de bir dakika düşündükten sonra Barakat, "Çok ilginç bir ismin var. 'Kapris'. İngilizcede öngörülemeyen eylem anlamına geliyor, değil mi?"

"Bilmiyorum," dedi Cappy. "İngilizce'de gerçek bir kelime olup olmadığını bilmiyorum."

"Evet, öyle. Hatırlıyorum, çünkü Fransızca'da da bir kelime - bir tür müzikal kompozisyon."

"Fransızca konuşabiliyor musun?" "Evet. Ve Arapça."

"Huh." Cappy etkilenmişti. "Tek bildiğim, babamın bana bir seksen iki Chevy'nin adını verdiğini söylediği."

Barakat bu fikre gülümsedi - oğluna bir araba ismi vermek - sonra saatine baktı. "Eğer gideceksek, şimdi gitmeliyiz."

"Gitsem iyi olacak," dedi Cappy. "Doğruyu söylemek gerekirse, o kaltağı bir yerlerde yakalamak isterdim. Neredeyse beni eziyordu. İnanamadım; önümü kesti, sonra da neredeyse eziyordu beni."

Barakat güldü: "LA araba muhabbeti," dedi.

Caprice'ten oldukça etkilenmişti ve dışarı çıktıklarında çocuğun sırtına bir tokat attı.

HASTANENİN İÇİNDE, Barakat onu dolaba götürdü, hademe üniformasını nasıl giyeceğini gösterdi, kimliğini göğsüne taktı. "Eğer soran olursa, temizlik işinde çalışıyorsun ve Rob Jansen adındaki patronun sana bir harita verdi ve sabahı hastaneyi öğrenerek geçirmeni söyledi. Bodrumdan uzak dur. Jansen'in ofisi orada."

Yapması kolay.

Cappy koridorlarda hayalet gibi dolaşıyordu, hastalar, doktorlar, hemşireler, ziyaretçiler, sürekli gelip gidiyorlardı: sedyelerde yatan insanlar

tekerlekli sandalyeler, koridorlarda ayaklarını sürüyerek ilerleyen, bazen tekerlekli raflara monte edilmiş serum fizyolojik torbalarını çeken insanlar; hastane odalarından dışarı bakıp televizyon izleyen insanlar; ekipmanlardan gelen bip ve boop sesleri, asansörlerden gelen zil sesleri, düşündüğünüzden daha fazla kahkaha.

Kafeteryada hızlıca bir sandviç yedi, bir hastanın bir kattan diğerine el arabasıyla taşınmasına yardım etti. Tekerlekli sandalyedeki bir adamı asansöre kadar itti, kafeteryaya götürdü, adam sandalyenin arkasındaki şişeden oksijen soluyordu, vardıklarında "Teşekkürler evlat" dedi.

İlk başta diğer hastabakıcıların kendisine bakacağını düşündü, ancak kimse onunla ilgilenmedi; bir süre sonra fiilen görünmez olduğu hissine kapılmaya başladı. İkizler için özel ameliyat odasını sordu ve buldu. Barakat ona baş üstü gözlem odasından bahsetmişti ve orayı bulup inceledi. Düşündü: Onu buraya götüremem.

Etrafta çok fazla insan olurdu... Bir fikir

üzerinde çalışmaya başladım.

Kadının geçeceği bir koridorda, bir kapı aralığında bekleyebilirse, onu vurabilir, kapıyı çarpabilir, kapıyı bir şekilde bloke edebilir ve kaçabilirdi. Burası öyle karışık bir koridordu ki, önceden bir kaçış rotası belirlerse muhtemelen kurtulabilirdi ...

Ama bu onu bir süre izlemek anlamına geliyordu, böylece nereye gittiğini bilecekti. Ve onu izlemek, etrafta birçok insanın onun yüzünü göreceği anlamına geliyordu.

Belki de ikizlerin ameliyatını bekleyebilir ve onu izleyebilirdi. Hastane odasından çıkmaya hazırlandığında, merdivenlerden aşağı koşabilir, dışarı çıktığında onu vurabilirdi -otuz adım kadar- merdiven boşluğuna geri adım atabilirdi.

Merdiven boşluğuna önceden bir parça iki-dörtlük saklamış olsaydı, kapı ile alt basamak arasına sıkıştırabilirdi ve bu da kapıyı bir asma kilit kadar etkili bir şekilde bloke ederdi.

Daha sonra merdivenlerden aşağı ya da yukarı koşabilir, diğer üniformalıların arasına karışabilir ve koridorların çılgın labirentinde kaybolabilirdi.

Dört ya da beş dakika içinde oradan

çıkarım. Belki.

10

VIRGIL, LUCAS ve Shrake, Weather'ı güvenli bir şekilde hastaneye, kadınların soyunma odasına kadar uğurladılar. "Tek başına gitme," dedi Lucas ona. "Virgil bir dakika içinde orada olabilir. Kola ya da çikolata alma. Sadece onu ara."

"Yapacağım," dedi ama bunu Lucas'ın ona dönmesini sağlayacak bir şekilde söylemişti.

"Weather, eğer yapmazsan, içtenlikle kızarım. Ciddiyim," dedi. "Bu hastanede seni öldürmeye çalışan bir adam var."

"Arayacağım," diye söz verdi.

Bir sürü yeni önlük taşıyan sarışın ve güzel bir hemşire arkalarına yığılmıştı ve Lucas'a, "Onunla biz ilgileniriz," dedi.

"Çok memnun olurum," dedi Lucas. "Ve eğer aldatırsa onu ispiyonlamanı istiyorum. Bu ciddi bir mesele."

Hemşire başını salladı, Virgil'in yanından geçerken durakladı ve "Nasılsınız?" diye sordu.

Virgil, "Sen nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim..."

Weather onu kolundan tuttu ve "İşe alınan yardımcıyla flört etme" dedi ve içeri girdiler, hemşire Virgil'e parmaklarını oynatmak için döndü, Virgil de ona parmaklarını oynattı.

Lucas Shrake'e, "Bize 'Nasılsınız' demedi," dedi.

Shrake, "Bana söylüyordu ama o lanet Çiçek önüme atladı" dedi.

"Çok ateşliyim," dedi Virgil. Parmak ucuyla bir kalçasına dokundu ve buhar sesi çıkardı: "Chhhh."

Lucas sahte bir utançla gözlerini kapattı ve Shrake gülerek Virgil'a, "Çok geysin amına koyayım," dedi.

LUCAS VE SHRAKE, Tohum konusunda uzmanlaşmış bir çete elemanı olan Lannie Tote adında bir ajan ve Del'le buluşmak için şehrin öbür ucundaki BCA'ya gittiler. Del'i aldılar.

ve Tote'u Frank Harris'in ofisinde buldu. Tote zayıf bir adamdı, beyaz iş gömlekleri ve yakalarında Amerikan bayrağı iğneleri olan lacivert kravatları olan muhafazakar gri takımlar giyen bir koşucuydu. Muhafazakâr, Hıristiyan ve işinin ehli olmasıyla ün salmıştı.

Lucas onlara o ana kadar neler olduğunu anlattı. Ana hatları biliyorlardı ama detayları değil. İşleri bittiğinde Harris sordu, "Joe Mack konusunda ne durumdasınız? Yüzde seksen mi?"

"Yüzde doksan dokuz," dedi Lucas. "İhtiyacımız olan şey, ideal olarak, gerçekten sıkıştırabileceğimiz bir adam. Mack'lerin biyografisini çıkarmalıyız. Kiminle takıldıklarını, ne yaptığını bilse bile kimin Joe'yu tavan arasına tıkma ihtimali olduğunu bilmemiz gerek."

"Babalarıyla konuştun mu? Ike'la mı? O yapardı," dedi Tote.

"Nerede o?" Lucas sordu.

"Spooner'ın yukarısında. Ormanda bir yerim var. Kasabada bir oto yedek parça dükkanında çalışıyor, eski Harley'ler üzerinde özel işler yapıyor. Biraz kaynak yapıyor."

"Kötü bir adam mı?" Del sordu.

"Bilirsin işte, ufak tefek," dedi Tote. "Bütün Mack'ler ufak tefektir. Lyle Mack başarısının zirvesidir. Ike'ın eskiden meth pişirip adamları aracılığıyla sattığına dair bir söylenti vardı ama işler kızışınca bırakmış. Çalıntı motosikletler satın aldığından, onları parçalara ayırdığından ve parçaları özel işlerinde kullandığından eminim."

"Kaldıraç olarak kullanabileceğimiz bir şeyiniz var mı?"

Tote başını salladı. "Ona çok fazla dikkat etmiyoruz - artık çete üyeleriyle birlikte çalışmıyor. Çok yaşlı ve ne ... mmm
... sekiz, dokuz yıl önce, 53. otoyolda bisikletini yere bırakmak zorunda kaldı. Bacaklarını yaklaşık yirmi yerden kırdı ve leğen kemiğini de. Etrafta dolaşıyor ama oldukça topallıyor."

Harris ince bir gülümseme gösterdi: "Yani eğer size doğru koşarsa, muhtemelen onu yakalayabilirsiniz."

"Hiç komik değil," dedi Shrake.

Lucas sordu, "Başka kim var çocuklar? Kaldıracın olduğu yerde bir isim almak istiyorum. Bağırsaklarını dökecek birini."

"Ansel Clark," dedi Tote bir anlık tereddütten sonra. "Onu gerçekten bilgilendirmek için zamanım olana kadar onu geride tutacaktım."

"Hikayesi nedir?" Del sordu.

Tote, Clark'ın Stillwater'daki eyalet hapishanesinde olduğunu söyledi. Forest Lake'teki silahlı soygundan beş yıl hapis cezası almıştı ve bu soygunda bir soyguncu onu tanımıştı. Baypasçı Clark'ın suç ortağını tanımamıştı ama Clark ceza indirimi için onu ele vermişti. "Popüler bir adam değil. Clark ne zaman yeni bir televizyon alsa, biri ona WD40 sıkar ve televizyon mahvolurdu. Hapishane görevlileri hücrenin etrafını çevirdi, böylece set arka duvarda, ama zaten üç tanesini kaybetti ve dışarıda ona bir tane alacak ne parası, ne ailesi ne de arkadaşı var."

Shrake, "Bir televizyona ihtiyacı var," dedi.

"Oldukça çaresiz durumda," dedi Tote. "En son tecrit uyguladıklarında hücresinde sadece eski bir AARP dergisi ve resimli bir sözlük vardı. Kendini eğlendirecek bir şeyi bile yoktu."

Shrake, "İnme kitabı yok," dedi.

LUCAS, Stillwater'daki bir müdür yardımcısıyla bağlantı kurmasını sağlayan ıslah departmanı başkanıyla arkadaştı.

Müdür, "Biri onu seninle konuşurken görürse, zaten sahip olduğundan daha büyük sorunları olacak," dedi. "Ama hadi; bir şeyler bulacağım."

Lucas ve Del birlikte gittiler, yarım saatlik bir yolculuktan sonra giriş yaptılar ve adı Jon Orff olan müdür yardımcısıyla görüştüler. Orff onları almak için giriş holüne geldi ve onları ofislerden oluşan bir labirentin içinden geçirdi.

Orff, "Disiplin cezalarından sorumlu kişiye onu görevden aldırdım," dedi. "Şu anda bir tecrit ünitesinde. İyileşecektir."

Hapishanenin içinden geçip güvenlik kapılarından geçerek, insan büyüklüğünde metal yemek kutularından oluşan tecrit bölümüne vardılar. Orff gardiyana elektronik kilidi açtırdı ve içeri girdiler. Küçük kahverengi bir bıyığı olan, ağır, yumuşak görünümlü bir adam olan Clark, ranzada yatıyor, ayaklarını çaprazlamış, tavana bakıyordu. Onlar içeri girince doğruldu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu. Kontrolsüz bir gözü vardı ve göz çukurunun dış kenarına doğru geziniyor, sonra geri dönüyordu.

Merkeze.

"Biz polisiz," dedi Lucas. "Sizinle bazı arkadaşlarınız hakkında konuşmamız gerekiyor."

"Ah, dostum, orada kollarımı kıracaklar," dedi.

"Bu yüzden sizi buraya koyarken dikkatli davrandık. Ve birkaç gün kalacaksınız," dedi Orff.

"Ne alacağım?" Clark sordu. Gözleri başka yerlere kaydı.

Lucas, "Jon'a televizyon alması için iki yüz elli dolar bırakacağım," dedi.

Clark neşelendi ama sonra kaşlarını çatmaya çalıştı. "Bu kadar mı?"

"Hepsi bu kadar," dedi Lucas. "Senden buradaki hiç kimse hakkında konuşmanı istemiyoruz. Mack kardeşler hakkında bilgi istiyoruz."

Clark, "Daha fazla bir şey almam gerekecek," dedi.

"Daha fazlası yok," dedi Del. "Bu televizyonu kendi cebimizden alıyoruz. Mahkemeler, savcılar, hiç kimse karışmıyor. Sizin için hiçbir şey yapamayız, televizyon dışında."

"Biraz yemek parasına ne dersiniz, biraz-"

"Hiçbir şey," dedi Lucas. Saatine baktı. "Ucuz bir televizyon seçersen iki elli doların geri kalanını alabilirsin. Konuşmaya başla yoksa yürümeye başlarız. Oyalanacak vaktimiz yok."

Clark bıyığını kaşıdı, kaşlarını kaldırdı ve "Biraz sert ol. Tamam. Sana ne söyleyebilirim bilmiyorum ..."

"Mack'leri ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Oldukça iyi. Yıllar önce birlikte takılırdık. Cherries'e yeni başladıkları zaman. Şehirde olduğum zamanlarda haftada birkaç gece uğrardım."

"Joe Mack bir adam kaçırma cinayetinden kaçıyor," dedi Del. "Onu kim tutukladı? Onu kim saklar?"

"Wisconsin'deki babasını biliyorsun..." "Evet,

Ike. Biz de o tarafa gidiyoruz."

"Biliyor musun... cinayet-çocuk kaçırma Joe'nun yapacağı bir şey değil. Kafası iyi miydi?"

"Bildiğimiz kadarıyla hayır. Bir kadını boğarak öldürdü.
İki küçük kızın annesi."

"Tanrım. Bu *gerçekten* Joe'ya benzemiyor. Doğru adamı yakaladığına emin misin?"

"Evet. Çılgına döndü," dedi Lucas. "Bak, henüz bir televizyon seti kazanmadın."

"Phil Lighter adında bir adam, buranın batısında bir yerde yaşıyor," dedi Clark. "Stillwater'ın batısında. Minneapolis'te bir limuzin servisinde şoförlük yapıyor."

"Nasıl bağlantılılar?" Del sordu.

"Eski dostlar. Okula geri dön. Bir keresinde, bazı okul çocukları kuyruğu kesilmiş ölü bir kurt bulmuşlar ve av bekçilerini aramışlar ve birisi Phil'in arabasında gür bir kuyrukla dolaştığını söylemiş ve onu aramaya gitmişler," dedi Clark. Gözü daldı, kırpıştırdı ve geri geldi. "Hikâyeye göre Phil aşağı inmiş ve kışın ve baharın geri kalanında Joe ile birlikte saklanmış. Yazın eve döndüğünde, gardiyanlar, bilirsin, bu işten vazgeçmişlerdi. Ellerinde gerçek bir kanıt yoktu ve dava da çoktan kapanmıştı, sanırım yollarına devam etmişlerdi."

"Yani Joe'ya borcu var," dedi Orff.

"Bu çok uzun zaman önceydi. Ama ne demek istediğimi biliyorsun. Onlar bu tür dostlar. Demek istediğim, eğer bir kurdu öldürmeye kalkarsan oldukça sertleşirler."

"Başka kim var?" Del sordu.

"Saklanabileceği bir yer daha biliyorum, James adında bir adam..."

İçinde 250 dolar olan bir zarfı geride bırakarak hapishaneden çıktıklarında Del, "Bu James denen adam birinin hayal ürünü gibi görünüyor. Ama Lighter'la konuşmak istiyorum."

"Evet." Lucas cep telefonuna baktı: Virgil aramıştı, yarım saat geçmişti. Lucas tekrar aramaya bastı ve Virgil çıktı.

"Buraya gelmelisin," dedi Virgil. "Dinlemeni istediğim biri var."

"Hava iyi mi?"

"Evet, şu anda bir şey yapıyor. Çocuğun biri çivi tabancasıyla uğraşıyordu ve yüzüne çivi çaktı."

Lucas, "Yarım saat içinde orada ol," dedi.

Lucas ve Del içeri girdiğinde VIRGIL salonda oturmuş bir *erkek dergisi* okuyordu. Dergiyi kanepeye bıraktı ve ayağa kalkıp gerinerek, "Weather az önce beni aradı. İşi bitmiş ama bir süre daha kalması gerekiyormuş; bazı ailelerle bakım ve diğer konular hakkında konuşması gerekiyormuş."

"Ee, ne var ne yok?" Lucas sordu.

"Geri gel," dedi Lucas. "Yaşlı adam tekmelenerek öldürüldüğünde eczanede olan bu kadınla, bu hemşireyle sohbet ettim."

"Baker," diye hatırladı Lucas.

"Evet. Dorothy." Virgil onları birkaç koridordan geçirerek, panolara ve dosyalara bakan hemşirelerle dolu küçük bir ofise götürdü. Bir bilgisayar ekranına bakmakta olan Baker'ı gördü ve seslendi, "Dorothy ..."

Baker onu gördü, gülümsedi, odanın karşısına geçti ve Virgil koridora çıkabilmesi için kapıyı tuttu. Virgil, "Görüntüleme salonuna gidelim," dedi.

CAT taramaları için sıraya girmiş insanların beklediği bir alan buldular; kimse yoktu, sandalyelere oturdular ve Virgil onları tanıştırdı. Sonra Virgil şöyle dedi: "Dorothy ile bu adamlardan birinin doktor olduğu fikri hakkında konuşuyorduk. Ona neden doktor olabileceğini düşündüğünü sordum."

Lucas ve Del'e dönerek, "Virgil'la konuşana kadar neden böyle düşündüğümü gerçekten hatırlamıyordum..." diyen Baker'a başıyla onay verdi. Virgil'in kolunu okşadı. "... ve sonra her şeyi kelimesi kelimesine gözden geçirirken adamlardan birinin 'Peki ya bu?' diye sorduğunu hatırlıyorum. Diğer adam da 'Lortab' dedi. Asetaminofen ile hidrokodon.' dedi. Bunu bilme şekli ve 'a-seat-a-min-o-phen' demesi, ki her zaman söylemezseniz komik görünen bir kelimedir, bana onun bir doktor olduğunu düşündürdü." Tereddüt etti, sonra "Belki" dedi.

"Bir sonraki şey, Dorothy Minneapolis polislerine onun bir tür aksanı olduğunu söyledi. Daha sonra gelen ve görmedikleri adam. Yani, aksan konusunda oldukça iyiyim..."

Güldü ve tekrar kolunu okşadı. "Aksanlarının her biri kulağa tamamen aynı geliyor. Wile E. Coyote gibi."

"O zaman böyle söylememiştin," dedi Virgil. "Ama o haklı," dedi Del.

Baker, "Virgil beni güldürdü ve sonra tüm o aksanları deniyorduk, bilirsiniz, Meksikalı, Alman, Fransız. Ve düşündüm ki, bilirsiniz, sesi bir Fransız gibi çıkıyordu. Ama yemin edemedim."

"Hepsi bu kadar," dedi Virgil Lucas'a. Dorothy'ye döndü. "Harikaydın. Teşekkür ederim."

"Başka bir şey olursa aramanız yeterli," dedi.

Kadın gittiğinde Virgil, "Doktor konusunda ona inanıyorum. Del diyor ki, bir doktor neden bu kadar az para için batar ki? Ama ben ona inanıyorum. Bütün gün doktorlarla, hemşirelerle, idarecilerle ve hastabakıcılarla konuşuyor ve adamın doktor olduğunu söylediğinde ona inanıyorum. Sonra, aksanın Fransız olabileceğine karar verdiğinde..."

Lucas'ın anlaması bir dakika sürdü: Gabriel Maret.

Dedi ki, "Ah, evlat. Weather geldiğinde Gabe'in nerede olduğunu biliyor muyuz?"

"Oraya ondan birkaç dakika önce varmış," dedi Virgil. "Hâlâ sokak kıyafetleri içindeydi. Ameliyathanenin dışında konuşuyorlardı."

"Şimdi ne yapacağımı bilemiyorum," dedi Lucas. "Ve ben buna inanmıyorum Virgil, o iyi bir adam. Sadece bu da değil, bir sürü parası var."

"Emin misin?"

Lucas yüzünü buruşturdu ve sonra, "Anladığım kadarıyla öyle," dedi. "Tamam ama bunu sana sormam gerektiğini düşündüm. Sen büyük adamsın."

Lucas, "Bakalım hastanede kaç tane daha Fransız var. a-ceet-ohmy-a-fin demeyi bilen tıp insanları."

Virgil onu düzeltti, "A-seat-a-min-o-phen."

"Bakalım kaç tane varmış," dedi Lucas. "Tanrım, bundan Weather'a bahsetmek bile istemiyorum. Çılgına dönecek."

Del, "Marcy'nin müfettişlerini korkutabilirsin, işi onlara bırakabilirsin," dedi.

Lucas: "Sanırım."

"Ama tam olarak değil," dedi Del. "Bu bizim bulgumuz. Onunla koşmalıyız."

"Del'in dediği gibi," dedi Virgil.

Lucas başıyla onayladıktan sonra onlara sırıttı: "Minneapolis'teki palyaço ayakkabılarının bunu elimizden almasına izin vermeyeceğiz, değil mi?" Bir an düşündü ve sonra, "Tamam ama Weather'a Gabe'den bahsetmeyeceğim. O bizim arkadaşımız."

Virgil, "Birinin bundan bahsetmesi gerekiyor," dedi.

Lucas ona baktı ve "Evet. Biri yapmalı."

VIRGIL hastanede çalışan Fransız aksanlı insanları aramaya başlayacaktı, diye karar verdi Lucas, nasıl olsa günün büyük bir bölümünde oradaydı. "Shrake ve Jenkins'e Weather'ı eve götürmelerini söyleyeceğim, böylece geç saate kadar kalabilirsin," dedi Lucas Virgil'a. "Del'le ben de Çakmak adında bir adamı soyacağız."

LUCAS VE DEL, Lighter'ın adını Lucas'ın sekreteri Carol'a bildirmiş ve NCIC'de aratmasını istemişlerdi. Şehre dönerken Carol kötü haberi vermek için aradı ve Lucas hoparlöre verdi.

"... altı kez saldırı, iki kez kontrollü madde bulundurmakla suçlanmış, ki bunlardan biri hız... Dosyadaki nota göre steroid kullanıyormuş, ağırlık kaldırıyormuş. Yirmili yaşlarının çoğunu Hennepin Caddesi'nde fedai olarak çalışarak geçirmiş, bunun için çok yaşlanmış, şimdi Blackjack Limousine Service için şoförlük yapıyor."

"Kaç yaşında?" Del sordu.

"Otuz yedi. Doksan dokuzda bir Rolling Stones konserinden sonra Lancaster adında bir Minneapolis polisini dövdüğü için Stillwater'da iki yıl hapis yatmış. Lancaster'ın polis olduğunu bilmediğini, Stones'un etrafındaki güvenlik hatlarını kırmaya çalıştığını düşündüğünü söyledi."

"Bunu hatırlıyorum," dedi Lucas. "Don Lancaster. Kafatası falan çatlamıştı."

"İşte bu kadar. Lighter'ın mazereti tutmadı çünkü Lancaster o sırada üniforma giyiyordu."

"Bu kötü bir mazeret," dedi Del.

"Evet. Birkaç kez uyuşturucu tedavisi için ıslahevine gönderilmiş ama görünüşe göre işe yaramamış," dedi Carol. "Siz dikkatli olun."

LIGHTER'IN YERİ bir hurdalıktı: seksenli ve doksanlı yıllardan kalma arabaların, çürümüş kar motosikletlerinin, hurdaya çıkmış patika bisikletlerinin paslanan gövdeleriyle noktalanan üç ya da dört dönümlük çalı dikeni, çalılık kırmızı sedir ve yabani otlar, otuzlu yıllardan kalma gri katran kiremitlerle kaplı iki katlı bir evi çevreliyordu.

Birkaç yıllık bir güverte, anakronik bir sürgülü cam kapının yanında, evin bir tarafına uyumsuz bir şekilde yapışmıştı. İkiye bölünmüş metal bir varilden yapılmış büyük boy bir kömür ızgarası güvertede duruyordu ve pişirme aletleri hâlâ yan tarafta asılıydı. Bir cip ve iki Oldsmobile, eski ve paslanmış olmalarına rağmen, garaj yolunda duruyordu ve çalışır durumda görünüyorlardı.

"Eğer bu adamın altı pitbull'u yoksa, kıçını öperim," dedi Del.

"Bahçede hiç kazık göremiyorum," dedi Lucas.

"Sen izle," dedi Del. "Altı."

Dışarı çıktılar ve ikisi de silahlarına dokunduktan sonra Lucas çıtır çıtır yağan karın içinden ön kapıya doğru ilerledi. Alüminyum fırtına kapısına vurdu ve içeriden sanki biri koltuktan düşmüş gibi bir gümbürtü geldi ve bir dakika sonra iç kapı bir aralık açıldı ve bir kadın burnunu aralığa soktu. "Ne?"

Lucas kimliğini kaldırdı: "Suçluları Yakalama Bürosu. Phil Lighter ile konuşmamız gerekiyor."

"Phil çalışıyor," dedi kadın.

"Kapıyı açabilir misiniz?" Lucas sordu. "Seni duyamıyorum."

Kapıyı bir adım kadar açtı. Saçları kötü yapılmış, doğal kahverenginin üzerine sarı çizgiler atılmış, kilolu bir kadındı. Üzerinde "Konuşmak *isteseydim* iç çamaşırı giyerdim" yazan bir sweatshirt giyiyordu. "Phil çalışıyor," dedi yine.

"Ne zaman dönmesini bekliyorsunuz?"

"Çok yakında," dedi. Durakladı. Sonra, "O döndüğünde burada olmasan iyi edersin."

"Nedenmiş o?" Del sordu.

"Çünkü polisleri gerçekten sevmiyor ve şu anda gerçekten çok kızgın," dedi. "Bir rock grubu için araba kullanması gerekiyordu ama onu ekmişler. Yarım saat önce aradı. Geri dönüyor." Kapıyı bir santim daha açtı ve yola baktı. Hiçbir şey yoktu.

"Sanırım sinirlendiğinde bir sorun yaşıyor?" Del önerdi.

"Evet, öyle. Tüm bunların altında çok tatlı biri olduğunu söyleyebilirim, tabii tüm bunların altında bir pislik olduğunu saymazsak."

"Görünüşe bakılırsa ilişkiniz yürümüyor," dedi Lucas.

"Şey, bilirsin işte." Omuz silkti. "Geceleri sıcak bir vücut." "Kaç tane pitbulunuz var?" Del sordu.

"Şey... yok. Bir kedimiz var."

Lucas, "Buraya onu rahatsız etmeye gelmedik. Aslında eski bir arkadaşını arıyoruz, Joe Mack. Joe buralarda değil, değil mi?"

"Sanırım hayır. Birini boğduktan sonra olmaz," dedi kadın.

"Aramadı bile mi?"

"Hayır... uh-oh. Artık çok geç."

Lucas ve Del yola baktıklarında birkaç yıllık bir Cadillac'ın aceleyle kendilerine doğru geldiğini gördüler. Limuzin değildi.

"Limuzin kullandığını sanıyordum," dedi Del.

"İş arabalarını eve getiremiyor," dedi. Kapı bir inçlik aralığa geri döndü. "Bu onun arabası." Ve kapıyı kapattı.

Bir dakika sonra LIGHTER garaj yolundaydı. Cadillac'tan indi; lacivert bezelye ceket, beyaz elbise gömleği, siyah pantolon, beyaz çorap giymiş ve kaşlarını çatmış kocaman bir adamdı.

"Sen kimsin?" diye sordu Lucas'ın kamyonetinin burnuna doğru yürürken.

"Suçluları Yakalama Bürosu," dedi Lucas. "Joe'yu arıyoruz."

"Onu görmedim," dedi Lighter ve verandaya doğru giderken Lucas'ın yanından geçti. Lucas'tan on beş santim daha uzundu, altı-yedi ya da

-Sekiz yaşında, daha ağır yapılı. Lucas, Çakmak'ın kolunu tuttuğunda ağırlığı hissedebiliyordu.

"Çek şu lanet elini dostum," dedi Çakmak ve Lucas onu bıraktı.

"Sosyal bir çağrı değil Phil," dedi Del. "Adam kaçırma ve cinayetten bahsediyoruz. Eğer Joe evdeyse, Joe'nun nerede olduğunu biliyorsan, merhamet görmeyeceksin."

"Joe ile birkaç haftadır konuşmadım," dedi Çakmak. Yüzü kıpkırmızıydı ve giderek daha da kızarıyordu. Patlamak üzere, diye düşündü Lucas.

"Sakin ol Phil," dedi. Kendisine birkaç santim daha alan açtı. "Senin bu işle bir ilgin olduğunu söylemiyoruz. Sadece kibarca onu görüp görmediğini soruyoruz ve bize yalan söylersen sonuçlarına katlanacağını söylüyoruz. Onun senin eski bir dostun olduğunu biliyoruz."

Çakmak Lucas'a yaklaştı ve elini Minneapolis'in genel yönüne doğru uzattı. "O şerefsizlerin bana ne yaptığını biliyor musun? Bugün iki yüz dolar artı bahşiş almam gerekiyordu. Başka işleri reddettim ve oraya gittiğimde bana siktir olup gitmemi söylediler. İşi amirin kayınbiraderi almış ve ben bir şey diyemiyorum yoksa beni kovacaklar. On yıldır orada çalışıyorum..."

"Hey, dostum, bu konuda hiçbir şey bilmiyoruz," dedi Del, ellerini kaldırıp indirerek barışmaya çalıştı. "Sadece soruyoruz..."

"... on lanet yıl. Ve bunca zaman sonra neyi anladım biliyor musun, büyük bir şeyi? Kocaman bir şey mi?" Kalın işaret parmağını Del'in burnunun önünde "bir" şeklinde tuttu.

"O da ne?" Del sordu ve Lucas yüzünü buruşturdu. Bazı soruları cevapsız bırakmak en iyisiydi.

"Lanet olası polislerden gerçekten ama gerçekten NEFRET ediyorum," dedi Çakmak ve bir adım öne çıkmış olan Del'e doğru atıldı.

Lucas yanından geçerken ona sert bir dirsek attı ve ikisi de ayaklarını kaybedip düştüler, yuvarlandılar ve Del, "Hey şimdi, hey şimdi," diye bağırdı ve sonra hem Lucas hem de Çakmak ayağa kalktı. Çakmak Lucas'ın kafasını uçuracak bir yumruk savurdu, Lucas yumruktan sıyrılıp onun kolunu yakaladı ama kolu çit direği gibiydi ve Çakmak onu çekip kurtardı ve Lucas'a vurdu.

Lucas bir ters vuruşla alnına vurdu ve tekrar yere düştü, kötü yaralanmamıştı ama şehir ayakkabıları karda ona çekiş gücü sağlamıyordu.

Lucas yuvarlanıp ayağa kalkmaya çalışırken Çakmak Del'in peşinden gitti ve Del ona sertçe, göğsünden vurdu, ama hiç etkisi olmadı -ağır yün palto Çakmak kadar iri bir adamın üzerinde zırh gibi duruyordu- ve Çakmak Del'i omuzlarından yakalayıp kafa attı, sonra Lucas Çakmak'ın sırtına çıktı ve kolunu boynuna dolamaya çalıştı.

Çakmak dönüp dururken Lucas elinden geldiğince dayanmaya çalıştı ve Lucas dönerken burnundan kanlar akan Del'in dövüşe geri döndüğünü gördü. Çakmak aniden bir çığlık atıp yana doğru düştü ve Lucas, Del'in alçak bir tekme savurarak Çakmak'ın dizlerinden birini kopardığını gördü.

Lucas onu sıkıştırmaya çalıştı ama Çakmak onu savurdu ve Del'in bacaklarından birini tutup yığının içine çekti ve Lucas yarı ayakta durup Çakmak'ın suratının yan tarafına olabildiğince sert bir darbe indirdi. Çakmak Del'i bıraktı ve Del sarsılarak uzaklaşırken Çakmak'ın yüzüne kan sıçradı ve Çakmak bir köpek gibi hırlayarak Lucas'a doğru geri geldi.

Del "siktir et" diye bağırdı ve kaçtı. Lucas ne olduğunu bilmiyordu ama tek başınaydı, eğilip yuvarlanıyordu, diğer adamdan daha hızlıydı; şimdi yine Çakmak'ın sırtındaydı, yerde, lanet olası karın içinde can havliyle tutunuyordu.

O ve Çakmak bir kez yuvarlandılar ve sonra bir kez daha, Çakmak Lucas'ın kollarını boynundan kurtarmaya çalışırken Del geri döndü ve "Onu bir kez daha yuvarla," diye bağırdı ve Lucas bir bacağıyla itti ve Çakmak'ı yüzüstü, Lucas'ın üstüne yuvarladı ve sonra Lucas metalik *bir WHANK* sesi duydu ve Çakmak inledi, sarsıldı ve Lucas'a doğru itti ve bir *WHANK* sesi daha geldi ve Çakmak gevşedi.

Lucas son gücüyle onu son bir kez daha çevirdi ve Del deli gibi bakıyordu, yüzü kan içindeydi, elinde kömür ızgarasından aldığı dökme demir briket küreğiyle orada duruyordu. "Kollarını geriye doğru bük, kelepçe takalım."

Öyle yaptılar ve sonra bir dakika karda oturdular, Çakmak kara kan kabarcıkları üflüyordu ve Lucas Del'e, "Ne kadar kötü?" diye sordu.

Del, "Bütün yüzüm ağrıyor." dedi.

Lucas, "Sağ ol dostum. Kıçımı tekmeliyordu."

Del güldü ve dudaklarındaki kanı yaladı. "Birini aramalıyız. Bu pisliği kasabaya geri götürmeyeceğim."

"Seni bir hastaneye götürmem gerek," dedi Lucas. El yordamıyla cep telefonunu çıkardı ve 911'i tuşladı. Bir kadın, "Bu acil bir durum mu?" diye sordu.

Karda oturup Washington County polislerini beklerken, kadın verandaya çıktı ve "Onu almışsınız. Yapabileceğinizi düşünmemiştim."

"Çocuk oyuncağı," dedi Del.

WASHINGTON COUNTY yardımcıları bir ambulansla geldi ve bir polis arabası ile ambulans St. Paul'deki hastaneye doğru yola çıktı, Del polisle birlikte gitti.

Lucas ve diğer şerif yardımcısı, saldırı evde gerçekleştiğine göre, suçla ilgili olabilecek kanıt olup olmadığını görmek için etrafa bakabileceklerine karar verdiler. İçeri girdiler, buzdolabında bir torba marihuana buldular ve bunu da listeye eklediler, Cadillac'ta da içinde yüz kadar küçük beyaz hap olan bir şişe buldular ve bunun uyuşturucu olduğuna karar verip laboratuar için poşetlediler.

Ayrıca hem Lighter'ın hem de kadının cep telefonunu aldılar. Adının Butch olduğunu söyledi. Aslında Alice'miş ama kimse ona öyle demezmiş. "Joe hiç aramadı," dedi. "Sana söyleyeyim, Phil arasaydı muhtemelen ona yardım ederdi, ama hiç aramadı."

Joe yok.

Polis Lucas'a, "Yaran ne kadar kötü?" diye sordu. "İyiyim. Bana elinin tersiyle vurdu."

"Topallıyorsun."

"Ne olduğunu bilmiyorum ama ayakkabımın tabanı çıktı," dedi Lucas bir ayağını yerden kaldırarak. Dört yüz elli dolarlık İtalyan dana derisiydi ve ayakkabılar araba yıkamadan çıkmış süet paçavralara benziyordu.

"Dostum, onu aldığına sevindim. Er ya da geç birinin bunu yapması gerekecekti. Bunun ben olacağımdan korkuyordum," dedi polis. "Peki, ne yapmak istiyorsun?"

"Ben kendi payıma düşeni yazacağım, sen de kendi payına düşeni yaz. Del tutuklamayı halledebilir... sen aramayı yapabilirsin... her neyse." Ayağa kalktı, eğildi ve ayak parmaklarına dokundu, sonra geriye doğru eğildi. Ağrılar ve sancılar. "Yoruldum. Ben eve gidiyorum."

Eve döndüğünde Shrake arka kapıdan çıktı, Lucas'a baktı ve "Lanet olsun. Ne oldu sana böyle?"

Lucas, "Bir steroid manyağıyla step dansı yapıyor," dedi. "Del'in yüzü mahvolmuş. Şu anda Regions'da."

"Ne kadar kötü?"

"Onu bekleme odasında oturtup bekletiyorlar, yani görünüşe göre o kadar da kötü değil. Adama kürekle vurmuş."

"Kürekle mi?" Shrake'in yüzü aydınlandı. "Dostum, tüm o güzel şeyleri özledim."

"Evet, bir duşa ihtiyacım var."

"Dinleyin. Hava savaş yolunda," dedi Shrake, sesi düşerek. "Bu yüzden gizlice çıktım. Virgil ona Fransız'la neler olduğunu anlattı ve o da çılgına döndü."

"Ah, dostum. Tam da ihtiyacım olan şey."

Shrake, "Bir dakika beklerseniz garajdan bir kürek getireyim," dedi.

Lucas'ı dövüşten beri ilk kez gülümsetti.

HAVA MUTFAKTA BEKLİYORDU, kollarını göğüslerinin altında kavuşturmuş, Letty'nin "Batıyorsun" dediği pozu veriyordu. Lucas içeri girdiğinde bu poz bozuldu ve "Aman Tanrım, ne oldu?" dedi.

"Dövüş," dedi. Biraz sempati duyma ihtimalini sezdi ve ekledi: "Del Regions'da yatıyor. Adam ona kafa attı, kaşları yırtıldı, az kalsın dudağını ısırıyordu. Kıçımı kurtardı. Adam delinin tekiydi, Frankenstein'ın canavarı gibiydi. Del yüzüne kürekle vurdu."

"Kürek mi?"

"İki kez."

Lucas'ın arkasından gelen Shrake kıkırdadı ve, "İki kez mi? İşte benim oğlum."

Weather, Lucas'ın yanından geçip, "Shrake, git piyano çal. Lucas'la konuşmam gerek. Özel olarak."

Shrake aceleyle mutfağı geçip dışarı çıktı ve Weather Lucas'a dönerek, "Gerçekten iyi misin?" diye sordu.

"Ben iyiyim. Duş almam lazım. Paltomda kan var ve temizleyiciye gitmesi gerekiyor, gömleğim ve pantolonum muhtemelen mahvoldu ve ayakkabılarım da gitti."

"Ne olmuş yani? Brooks Brothers'tan daha fazla kıyafetin var," dedi. "Yaralandın mı? Alnın sıyrılmış."

"Ben iyiyim. Del o kadar iyi değil. Yani ciddi bir şey yok ama biraz acı çekecek," dedi Lucas. "Asıl mesele şu ki, bunların hepsi anlamsızdı. Adam limuzin şoförlüğü işini kaybettiği için sinirlenip üzerimize atladı. Ah, Tanrım, berbat kokuyorum. Herif her tarafımı sardı. Bir limuzin şoförünün kıçı gibi kokuyorum."

Weather tekrar kollarını kavuşturdu. "Virgil bana Fransız aksanı olayını anlattı. Eğer bir an için bile Gabe'in bununla bir ilgisi olduğunu düşünüyorsanız..."

"Bunu bir an bile düşünmüyorum," dedi Lucas. "Virgil'e Fransız aksanı olan başka insanları aratıyorum bile."

"Pekala, bu gayet iyi," dedi Weather. "Bunu bana Virgil söyledi. Ayrıca beni Gabe'le yalnız istemediğini de söyledi, yani Gabe'i düşünüyor. Ona bağırıyordum: Virgil'e. Ama o yerinden kıpırdamadı. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun."

Lucas sessizce, "İyi," diye düşündü. "Onunla konuşacağım."

"Bunu yap," dedi. Bir an için ona baktı ve "Arkamdan ona doğru şeyi yaptığını söyleme," dedi. "Yapmayacağım," diye yalan söyledi Lucas.

Shrake'in "White" şarkısını çaldığını duyabiliyorlardı. Noel" şarkısı piyanoda çalıyordu ve evin içinde garip bir şekilde yankılanıyordu. "Dinle, yukarı gelip sırtımı yıkamak ister misin? Biraz ağrım var."

"Hayır, çünkü o zaman hala hayatta olduğundan emin olmak için üzerime atlamaya çalışacaksın. Sana hala kızgın olmadığımdan emin değilim."

"Biraz teselli arıyorum," dedi Lucas, sözlerine biraz acıklı bir hava katmaya çalışarak.

"Ben Regions'a gidip Del'i rahatlatacağım," dedi. "Bahse girerim Cheryl çıldırmıştır. Sen Virgil'i ara."

"Shrake'i yanına al." Shrake caz ritmiyle "Sessiz Gece "yi çalıyordu. Sadece tek bir şekilde piyano çalmayı biliyordu ve sadece Noel ezgilerini biliyordu, bu yüzden elinizdeki şey buydu - tonk-tonk Bebek İsa.

"Ve Jenkins," dedi Weather. "Jenkins yine sokakta dolaşıyor. Bütün bu olanlar beni delirtiyor."

"Deli olmak ölmekten iyidir," dedi Lucas. "Bu benim temel kuralım." Kendini tekrar kokladı. "Tanrım, adam çok kötü kokuyordu. Bilirsin işte. Bazı insanlar leş gibi kokar."

11

Barakat'ın vardiyasının bitmesine yirmi dakika kala, arka sokakta meydana gelen bir trafik kazasından bir çocuk getirildi. Alnında muhtemelen hava yastığı şarapnelinden kaynaklanan birkaç kesik vardı ve midesi "gerçekten kötü hissediyordu".

Barakat onu hastanenin künt travma protokolünden geçirdi ve yolcu koltuğunda bir dizüstü bilgisayar kullandığını ve araba kamyona çarptığında dizüstü bilgisayarın çocuğun karnına saplandığını öğrendi. Barakat düşündü, Karaciğer ve şoka girmiş anneyle bir dakika konuştu, sonra taramaları başlattı, radyoloğu uyandırdı ve her ihtimale karşı bir cerrah çağırdı.

Her şey yerli yerine oturduğunda, neredeyse iki saat fazla mesai yapıyordu ve bunun için kendisine ödeme yapılmayacaktı. Soyunma odasına geri döndü, kıyafetlerini değiştirdi ve kendini toparlamak için bir miktar kokain aldı. Fazla mesaiden nefret ederdi.

Bir kez daha döndü, yüzünü yıkadı, ayakkabılarını giydi ve dışarı çıktı. Yolda kıdemli bir sağlık görevlisi sırtını sıvazladı ve "İyi karar. Çocuk şimdi ameliyathaneye giriyor."

"Bu harika," dedi Barakat. "İçeride bir şeyler döndüğünü hissediyordum." Biraz kendini yüceltme, ihtiyatlı ve yoldaşça bir yağcılıkla birleşince onu Paris'e götürebilir.

Ya da Los Angeles, her neyse.

Park rampasına vardığında hava tamamen kararmıştı ve sabah olduğundan daha soğuktu. Rüzgâr kuzeydoğudan geliyordu ve yerel hava durumu programlarını izleyerek öğrendiğine göre bu, kar yağabileceği anlamına geliyordu. Rüzgâra karşı titredi, paltosunun yakasını kendine doğru çekti ve aceleyle arabasına doğru yürüdü.

"Hey, kardeşim."

Cappy oradaydı, Barakat'ın arabasından birkaç adım ötede beyaz bir minibüsten iniyordu. Barakat kaskatı kesildi: Cappy, Lyle Mack'e o sabahki tartışmalarından bahsetmiş ve Lyle da Cappy'yi

Sorun ne? Rampada başka kimse yoktu; karanlıkta yalnızdılar.

Barakat, "Biliyorsunuz, bir doktorun alanına park etmişsiniz. Bu fark edilmek için iyi bir yol."

Cappy kamburunu çıkararak geldi. "Merak etme, sana vurmaya gelmedim." Ve sırıttı: "Sen de bunu düşünüyordun, değil mi?"

Barakat doğrudan bir cevabı ısırarak geri çevirdi. "İçtiğin o zayıf sigara da ne? Lağım ateşi gibi kokuyor."

Cappy sigarasına baktı: "Sadece bir Camel."

"Ver şunu bana," dedi Barakat. Sigarayı aldı, rampaya bıraktı ve ayağıyla söndürdü. "Şunlardan birini dene." Bir Gauloise sallադı. "Kanada'dan kaçak getirildi," dedi. İçindeki rahatlama bir sel dalgası gibi kabarıyordu.

Çakmağını tuttu ve Cappy bir nefes çekti: "Vay anasını." "Peki onu gördün mü?" Barakat sordu.

"Evet, öyle yaptım. Hatta onu evine kadar takip ettim," dedi Cappy. Sert dumanın burun deliklerinden dışarı süzülmesine izin verdi: NyQuil'in bir vuruşundan daha iyi. "En az üç koruması var ve hepsinin pompalı tüfekleri ve sanırım tabancaları var. Eğer onu öldüreceksem, bir yolunu bulmam gerekecek."

"Beni dinle Caprice. Çok dikkatli olmalısın," dedi Barakat. "Kabul ediyorum, kendi memnuniyetiniz için gerekli olabilir. Erkeklerin bazen yapması gereken budur."

Cappy, "Beni biraz kandırdı," dedi.

"Ben de bunu söylüyorum." Barakat durakladı, sonra "Bir şeyler yemem lazım. St. Paul'de bir lokanta var, konuşabiliriz."

Cappy, "Elbette." dedi. Gauloise'den bir nefes çekti. "Şunlardan bir tane daha verir misin?"

Barakat bir tane kendisi için aldı ve paketi Cappy'ye verdi.

Snelling Lokantası'nda bir yer kaptılar ve garson siparişlerini aldıktan sonra Barakat elini kaldırarak, "Erkekler tuvaletini kullanmam gerekiyor. Hemen döneceğim." Erkekler tuvaletine girdi, tuvalet kabinine girdi, burguyu emdi, burnunu sildi, kendini kontrol etti

dışarı çıkmadan önce aynaya baktı. Kabine döndüğünde Cappy, "Onlardan bir tane daha var mı?" diye sordu.

Barakat, "Bir tane daha," dedi ve bükümü masaya doğru itti. Cappy onu alıp erkekler tuvaletine gitti ve iki dakika sonra geri döndü. "Bu Wheaties'den daha iyi," dedi.

"Bilmiyorum..."

"Boş ver. Her neyse, Joe ve Lyle'ı düşünüyordum. O alçaklar beni şu doktor piliçten, şu adam kaçıran piliçten ve onların arkadaşları olması gereken Shooter ve Mikey'den kurtulmam için tuttular ve biliyor musun? Söylediklerini düşünüyordum ve haklısın. Doktor piliçle işim bitince beni öldürmeye çalışacaklar. Eğer onu öldürürsem, o zaman son halka ben olurum, değil mi? Ya da sen olursun."

Barakat ona parmağıyla işaret etti: "Şimdi doğru düşünüyorsun. Ama..."

"Ama?"

"Sen, dostum, yine de kadını öldürmek zorunda kalabilirsin. Bilmiyorum; belki de öyle düşünmüyorsun. Kadınlar bir hiçtir. Bir hiçtir. Cerrah olması umurumda değil. Bu sadece saçmalık. Ama yine de: bu kadının geçmesine izin vermeniz saygınlığınıza hiç de iyi gelmez."

"Bunu biraz daha düşünmem gerek," dedi Cappy. "Bir planım var gibi."

Açıkladı ve Barakat, Cappy'nin aynaya baktığında düşündüğü şeyin aynısını düşündü: bu çocuk dünya için uzun değil. Bunu söylemedi. Yine de gittiğinde Karkinnen'i de yanında götürmesi faydalı olabilirdi. "Mack'ler hakkında başka bir şey duydun mu?" diye sordu.

Cappy çenesini kaşıdı, gözleri bir an için başka yerlere kaydı. "Lyle'la konuştum," dedi. "Joe'nun nerede olduğunu biliyor olabilirim. Lyle, Shooter ve Mikey'i barmeninin evine göndermiş. Barmen onun sevgilisi gibi, ama sanırım Joe onunla da yatıyor olabilir. Her neyse, muhtemelen orada olduğunu düşünüyorum. Taşrada bir yerde. Söylenmedikçe kimse onu orada bulamaz. Mikey ve Shooter'ı oraya götürdük."

Garson kız shake, hamburger ve patates kızartmasıyla geldi ve tekrar gittiğinde Cappy, "Ee, ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Barakat, "Bence Joe'nun peşinden gideceğiz," dedi.

"Joe'yu alırsak, Lyle'ı da almak zorunda kalabiliriz. Araları oldukça sıkı." Barakat, "Yani?" dedi.

Kokain şimdi ikisinin de üzerindeydi ve gözleri parlak, yüzleri hareketli bir şekilde patates kızartmalarını ağızlarına tıkıştırıyorlardı. Cappy patateslerin arasından, "Yap şunu, o uyuşturucuyu nereye koyduklarını bulmalıyız," diye mırıldandı.

Yemeğin geri kalanında hırlaştılar ve kağıt peçetelerle ellerini ve yüzlerini silerken Barakat sordu: "Neden Joe'yu alabilecekken almadınız? Havaalanında mı?"

Cappy kaşlarını kaldırdı, başını salladı. "Kahretsin, biliyorsun, bunu düşünmüyordum. Piliçle yatmak için oradaydım. Kardeşlerle bir kontratım vardı, biliyorsun: ben de gittim ve yaptım. Bunu daha sonra, sen konuyu açtığında düşünmeye başladım. Eğer doktor kız ve ardından kaçırılma olayı olmasaydı, bu işin peşini bırakırdım. Çenelerini kapalı tutacaklarına ve bunu atlatabileceğimize güvenirdim. Artık böyle bir şey olmayacak. Joe'yu öldürmeden yakalarlarsa ..."

"Onu yakalasak iyi olur," dedi Barakat.

Cappy ertesi güne kadar beklemeleri gerektiğini söyledi: "Bal Arısı genellikle saat yedi gibi eve gider. Eğer oradaysa, sorunu daha da büyütür."

"Tamam, ama yarın..." Durdu ve etrafına bakındı. "Bunu başka bir yerde konuşmalıyız. Evim buradan iki dakika uzaklıkta."

Barakat'ın evine gittiler ve Barakat kokaini tekrar çıkardı, hala kıtlıktan uzaktı ve bu konuda endişelenmiyordu. Kokain bu tavrına yardımcı olmuş, soğukkanlılığı, kimyasal güveni ve güçlülük hissiyle onu sakinleştirmişti.

Tartışmaya başladılar.

Cappy ona, "Oraya silahla girersen korkup çıkamazsın," dedi. "Joe ne yaptığını anladığı anda tepene biner. O sert bir adam, biliyorsun. Biraz aptaldır ama dövüşebilir. Bir öküz kadar güçlü. Silahı ona doğrultmalı ve orada tutmalısın."

"Merak etme," dedi Barakat. "Ben korkak değilim."

"Ne yapıyor biliyor musun? Bu aksan, biliyor musun?" Cappy gözleri parlayarak söyledi. "Bir çeşit amcık aksanı. Nasıl bir aksan bu böyle?"

Barakat, "Aksanımda korkakça bir şey yok," dedi. "Ben Lübnanlıyım, Fransızca konuşuyorum, bilirsiniz, İngilizce'de Fransız aksanım var."

"Arap mısın?"

"Hayır. Ben Fenikelilerin soyundanım. Araplar Arabistan'dan gelir. Benim ailem Adem'den beri Lübnan'daydı."

"Bütün bunlar ne anlama geliyorsa artık," dedi Cappy. Gauloise'lerden birini yaktı ve ekledi: "Umarım korkup kaçmazsın."

Barakat bir an ona baktı, sonra sandalyesinden fırladı ve yatak odasına girdi. Eline kola döktü, buz gibi soğuk bir şekilde burnundan çekti. Dolabın kapağını kapıp açtı ve silahı buldu. Bir dakika sonra 45'likle geri döndü. "Sence ben korkak mıyım?" diye sordu.

"Dur, dur, dur," dedi Cappy. Ayaklarını kanepeye uzattı. Her zaman bu hayat için fazla uzun olmadığını düşünmüştü ama bunu gereğinden fazla kısaltmak istemiyordu.

"Ben korkak değilim," dedi Barakat. Boştaki eliyle yüzünü ve burnunu sildi. "Siz lanet olası Amerikalı gangsterler, bunu yapabilecek tek insanların kendiniz olduğunu sanıyorsunuz. Hiçbir şey bilmiyorsunuz." .45'liğin şarjörünü çıkardı, başparmağıyla yayı test etti, sonra tekrar yerine takıp fişek yatağına bir mermi sürdü ve namluyu tavana doğrulttu.

"Sence-"

"Dude-"

Barakat tetiği çekti ve silah kulakları sağır eden bir patlamayla patladı ve tavandan bir sıva damlası düştü. İkisi de sersemlemiş bir halde başlarının üzerindeki küçük deliğe baktılar.

"Dostum," dedi Cappy ve sonra gülmeye başladı. Barakat katılmadı; daha da sinirlendi.

"Gidelim," dedi. Silahı pantolonunun ön kısmına soktu. "Taşaklarını

vuracağım," dedi Cappy. Ama ayağa kalktı.

Barakat kaşlarını çattı - "Ah, evet" der gibi. Silahı geri aldı, emniyetini kontrol etti. "Bunun kurulu ve kilitli olduğunu söylüyorlar. Hadi gidelim."

"Nereye gidiyoruz?" Cappy sordu.

"Korkak mısın?"

"Bu lanet sigarayı içiyorum, değil mi?"

Barakat'ın direksiyonda olduğu Cappy'nin minibüsünü aldılar. Küçük bir paket kokain almıştı ve elinin tersiyle bir yığın daha çekti ve paketi Cappy'ye uzattı. "Kancık," dedi ve güldü, kuzeye döndü ve uzanıp radyoyu açtı, ilk ayar düğmesine bastı ve bir rock istasyonu açtı. Cappy koklama dışında neredeyse sessizce oturdu ve sokak lambalarının geçişini izledi. 1-94 giriş rampasına varmalarına iki blok kala Barakat doğuya, karanlık sokaklardan aşağıya, St. Paul şehir merkezine doğru döndü.

Kar ağaçların arasından süzülüyordu ve sokaklar boştu. Dört blok, beş blok, birkaç blok dolaştılar, kapalı bir marketin ve birkaç açık barın yanından geçtiler, kasaba evleri, apartmanlar, yerleşim bölgesine geri döndüler. Lexington'ı geçtiler, hâlâ batıya gidiyorlardı ki kaldırımda tek başına yürüyen adamı gördüler. Parka giyiyordu ve bir çeşit çanta taşıyordu.

"Amcık," dedi Barakat. Minibüsü durdurdu, pantolonundan tabancasını çıkardı, emniyetini açtı, minibüsten indi ve bağırdı, "Hey, bayım. Hey, bayım."

Adam durdu, ona baktı, cadde boyunca kayarak ilerliyordu; uzun, ince, beyaz adam buzun üzerindeydi.

"N'aber?" Elinde evrak çantası olan siyah bir adam. Nedense evrak çantası Barakat'ı rahatsız etmişti. Haksız bir statü varsayımı.

Silahı adamın göğsüne doğrulttu ve "Bu" dedi ve tetiği çekti. Bir patlama oldu, bir şimşek çaktı, silah elinden fırladı ve adam yere düştü. Barakat minibüse geri koştu ve gittiler.

Cappy histerik bir şekilde gülüyordu. "Seni çılgın pislik, seni çılgın pislik, o orospu çocuğunu vurdun ..."

"Ben korkak mıyım? Korkak mıyım? Söyle bana ..."

Snelling Bulvarı'na koşarak çıktılar ve Barakat'ın evine doğru rölantide geri döndüler. Bir blok kadar ötede Cappy, "Çok iyiydi ama

Ne var biliyor musun? Bir lokma daha yiyebilirim. Bilemiyorum. Başka bir yere gidelim, başka bir sandviç alalım."

Barakat, "Bir çörek istiyorum," dedi.

"Haklısın. Hadi bir çörek alalım. Cub'a gidebiliriz. Güzel çörekleri var."

"Belki iki çörek," dedi Barakat.

VIRGIL FLOWERS işlerin kontrolden çıktığını, neler olup bittiğini bilmediklerini hissediyordu. Aynı endişenin Lucas'a da yansıdığını görebiliyordu. Virgil oturma odasındaki kanepeden üç yastık almış, böylece oturma odasıyla mutfak arasındaki kapı aralığında, eve herhangi bir yönden gelen trafiği engelleyebileceği bir yerde uyuyabilmişti. Weather bunun çok saçma olduğunu düşündü ve Lucas'tan Virgil'in daha rahat bir gece geçirebilmesi için kanepeyi aynı yere taşımasına yardım etmesini istedi.

Daha kolay, ama yine de kolay değil. Evdeki yabancı seslerle uyandı ve sabahın dördünde bir arabanın garaj yoluna girdiğini duyunca uyandı. Koyu renkli kâğıttan yapılmış saatine baktı. Kanepeden yuvarlandı ve pencereden dışarı baktı, arabayı tanıdı ve sonra gazete sağlam bir gümbürtüyle verandaya çarptı ve araba geri çekiliyordu. İki dakika daha oturup izledi. Hiçbir şey hareket etmedi ve uyumaya devam etti.

Saat altıda bir hareket duyunca tekrar uyandı: Hava ayaktaydı. Virgil sessizce misafir banyosuna gitti, yüzünü yıkadı ve dişlerini fırçaladı, ardından gazeteleri almak için ön verandaya çıktı.

Lucas ve Weather çocukları uyandırmamak için sessizce birlikte aşağı indiler ve onu mutfak masasında kitap okurken buldular. Aynı anda başka bir araba garaj yoluna girdi ve Virgil kontrol etti: "Shrake," dedi. Shrake'in farlarından hafif kar yağdığını görebiliyordu. Hâlâ zift gibi karanlıktı. "Kar yağıyor."

"Bu harika," dedi Lucas. "Kar yağarken gecenin bir yarısı kalkmayı seviyorum."

Shrake içeri girdi: "Herkese günaydın." "Kapa

çeneni," dedi Davenport.

Virgil: "Tıraş olup duş alacağım."

"Gazetelerde bir şey var mı?" Lucas sordu.

"Zavallı piçin biri Snelling'de vuruldu. İşinden evine yürüyordu. Biri onu göğsünden vurmuş. Gazete soygun olmadığını söylüyor... İç mimar olduğunu ve geç saatlere kadar bazı tadilat planları üzerinde çalıştığını söylüyor. St. Paul rastgele ateş açılmış gibi göründüğünü söylüyor."

"Zavallı adam," dedi Weather. "Bir insan bunu neden yapar ki?"

"Çeteler," dedi Lucas. Esnedi, gerindi ve "Bizimle bir ilgisi yok zaten," dedi.

"Ve bu iyi bir şey," dedi Shrake. "Kahveden mi bahsediyoruz?"

12

Cep telefonu çaldığında hava arabaya doğru gidiyordu. Gabriel Maret: "Yatağına dön. Sara'nın yine sorunları var. Saat dokuz gibi kafeteryada olacağım, belki uğrayabilirsin."

"Şu anda hastanede misin?"

"Bütün gece. Döngü halindeler. Bazen iyiler ama sonra kötüleşmeye başlıyorlar. Kan basıncı bir sorun. Ben biraz kestireceğim, ne yapacağımızı personel toplantısında konuşuruz."

"Saat dokuzda görüşürüz."

LUCAS VE SHRAKE ona bakıyorlardı: "Ertelediler mi?" Lucas sordu.

"Çocukların başı dertte. Saat dokuzda buluşacağız. Bak ne diyeceğim, ne olursa olsun gitmek zorunda kalacağımız bir noktaya geliyoruz. Bu şekilde oyalanamazlar."

Weather yazışmalar üzerinde çalışmak için ev ofislerine gitti, Lucas yatağına döndü, Shrake arabayla dolaşmak için dışarı çıktı ve Virgil televizyonu açtı Beklemekten başka yapacak bir şey yoktu...

GABRIEL MARET bitkin görünüyordu. Bir fincan kahveyle kafeterya masasına oturdu, beyin cerrahlarından Mark Lang ve kardiyolog Geoff Perkins'le konuştu ve Weather ile Virgil içeri girdiğinde el sallayıp bir sandalyeyi işaret etti. Virgil soyunarak odayı görebileceği bir sandalyeye oturdu. Weather, Maret'in yanına oturdu ve "Silahşor hâlâ sende, değil mi?" dedi.

İçini çekti ve başını salladı. "Evet."

"O görünüyor gibi a kovboy," Maret dedi, izliyor Virgil. "Sanırım bizi izliyor."

"Muhtemelen. Biraz takıntılıdır," dedi Weather.

Maret, "Bu botlar ve kot pantolonla Fransız kadınlarla çok iyi anlaşır," dedi. "Tabii eşcinsel değilse?"

"Hayır, kesinlikle eşcinsel değil," dedi Weather. "Amerikalı kadınlarla iğrenç derecede iyi anlaşıyor. Bazen Lucas'ı kıskançlıktan çatlatıyor."

"Ah, pekala. Er ya da geç düşecek," dedi Maret.

"Zaten birkaç kez düştü," dedi Weather. "Peki: Gidiyor muyuz?"

Maret başını salladı: "Belki bu öğleden sonra geç saatlerde, herkesten hazır olmalarını istedim. Yarın sabah daha olası. Ama Geoff çocukların çok kötü durumda olduğunu söylüyor. Doğru kelime bu mu? Kuyrukspin?"

Weather, "Doğru ama bu iyi değil," dedi. Perkins'e baktı. "Neler oluyor?"

Omuz silkti. "Ameliyat Sara'nın kalbine çok fazla baskı yapıyor. Baskıyı azaltmak için onu yavaşlatıyoruz ve kan basıncını düşürüyoruz. Ama bu Ellen'ın kalbini de zorluyor ve o bunu iyi idare edemiyor."

"Peki ne yapıyoruz?" Weather sordu.

"Birkaç şey daha deneyeceğiz, kimyayı dengelemeye çalışacağız, stabil hale döneceğiz" dedi. "Bu öğleden sonra bir olasılık ama yarın daha olası. Yine de kesin bir şey değil."

Maret, "Beklemek zorundayız," dedi.

Perkins, "Ancak sorun ortadan kalkmıyor," dedi. "Bir karar vermeniz gerekebilir."

Maret onun ne demek istediğini biliyordu: "Hayır. Sara'yı kaybetmeyeceğim. Bunu başarabiliriz."

Gözlerinden biri yaşardı ve Weather, *"Bu adam eczaneyi soymuş olamaz*..." diye düşündü.

Yarım saat boyunca konuştular, olasılıkları ve ihtimalleri tekrar tekrar gözden geçirdiler, ta ki anlamsızca takıntılı görünmeye başlayana kadar: seçeneklerin ne olduğunu biliyorlardı. Maret sonunda elindeki plastik kahve fincanını çöp sepetine fırlattı, sektirdi ve "Ben çocuklara tekrar bakacağım" dedi.

Weather Virgil'in yanına gitti ve "Tekrar etmek gerekirse, Gabe'in çocuklara yardım etmek dışında hiçbir şeyle ilgisi yok. Orada oturup kaşlarının altından ona bakarak hiçbir şey yapmıyorsun."

"Sırada ne var?" Virgil sordu. "Eve mi döneceğiz?"

"Bu öğleden sonra gitme şansımız çok az, o yüzden biraz takılmam gerekiyor. Fransızların listesini ne zaman alacaksın?"

Virgil saatine baktı. "Şimdi, sanırım. Açık olmalılar." "Ben de geleceğim," dedi Weather. "Listeye bakmak istiyorum."

MARCY, Franklin ve Stone adında iki polisle birlikte BCA'ya geldi. Lucas ve Franklin eski dostlardı. Stone dedektiflikte yeniydi ama Minneapolis SWAT'ında beş yıl geçirmişti; Franklin'le birlikte SWAT teçhizatlarını getirmişlerdi. Shrake ve Jenkins bir BCA kamyonuyla birlikte gitmeyi planlıyorlardı. Marcy Lucas'la gidecekti.

"Washburn yardımcılarını Shell Lake'ten alacağız. Şerif de geliyor- Bill Stephaniak," dedi Marcy. "Arama emirlerini çıkarmaya hazırlar, ancak son dakikaya kadar bunu yapmayacaklar, böylece haber yayılmayacak."

"Hepsi bir yargıca mı bağlı?"

"Stephaniak, yargıcın önüne jambonlu sandviç koysanız imzalayacağını söylüyor."

"Bunlardan birine sahip olmak her zaman güzeldir," dedi Lucas.

Wisconsin'e yolculuk iki buçuk saat sürdü; I-35'ten kuzeye, Rock Creek üzerinden 70. Otoyola, St. Croix Nehri'ni geçerek Grantsburg, Wisconsin'e, Siren'den Spooner'a ve oradan da Shell Lake'e; bir konvoy. Kar derin değildi ama soğuk, gri bir kış ortası havasına bürünmüştü, siyaha yakın yaprak dökmeyen ağaçlar ve çorak geniş yapraklı ağaçlar karşısında keskin bir görünüm sergiliyordu. Zamanlarını birbirlerinin hayatlarını konuşarak geçiriyorlardı ve Lucas onun kendi hayatından memnun görünmesinden memnundu.

"Çocuk beklediğimden çok daha fazlası," dedi. "İşe gitmekten nefret eder hale geliyorum."

"Kaç yıldır buradasın?"

"On sekiz, emekliliğime daha çok var. James ayrılmak istersem ayrılabileceğimi söyledi. Maaşa ihtiyacımız yok ki."

"Ama sen ne yapardın? Anne olmak yeterli mi?"

"Ben de kendime bunu sorup duruyorum. Şu anda evet, yeterli. Asıl soru, iki yıl sonra okula gittiğinde yeterli olacak mı?"

"Ve o büyümeden önce kıçından vurulmak istemezsin," dedi Lucas. "Bunu görmek için burada olmak istiyorsun."

"Evet." Bir süre ön camdan dışarı baktılar, sonra kadın, "Ama tam olarak geri çekilmiyorsun ve Sam yanında," dedi.

"Bir erkek için farklı olabilir," dedi Lucas. "İş... bizim yaptığımız şey. Annelik kadınların yaptığı bir şeydir. Bu konuda domuzluk yapmayın."

"Bunu söylediğimi birine söylersen inkâr ederim," dedi Marcy, "ama ne demek istediğini anlıyorum."

Siren'de Lucas, "Hortumun geçtiği yeri hala görebiliyorsunuz." dedi.

2001 yılında F3 kasırgası kasabayı yer yer yarım mil genişliğinde, saatte iki yüz mile varan rüzgârlarla yerle bir etmişti.

"Georgia'dan bir arkadaşım var," dedi Marcy. "Olay olduğunda buradaydı, televizyonda Siren uyarı sireninin nasıl çalmadığına dair bazı şeyler gördü. 'Sy-reen'de sy-reen yoktu' diyor. "

SPOONER'a girerken Lucas, "Buradan geçerken dikkatli olmalıyım, burası tam bir hız tuzağı. Beni zaten bir kez yakaladılar."

Marcy telefona sarıldı ve Washburn şerifini aradı. İndiğinde, "Arama emirlerini hakime götürüyorlar" dedi. Kabuk Göl oldu beş miller Güney. Spooner, ve ve Hukuk Otoyolun hemen dışındaki Uygulama Merkezi. Shrake, Jenkins, Franklin ve Stone'u otoparkta toplayıp içeri girdiler ve kırpılmış gri bıyığı, soluk yeşil gözleri ve üniformasız rodeo kemer tokasıyla eski bir otoyol devriyesi olan şerifle buluştular. "Dick bir dakika içinde arama emriyle dönecek. Yargıca ona bir şeyler getireceğimizi söyledim. Kahve ister misiniz? Koridorun sonunda bir kola makinemiz var."

Stephaniak, Ike Mack'in çalıştığını, şerifin ofis çalışanlarından birini bir göz atması için dükkâna gönderdiğini söyledi. "Adamlarımdan birinin gidip ona arama emrinin kopyalarını vermesini ve onu eve davet etmesini öneriyorum. Kendimize on beş dakikalık bir zaman kazandırırız, böylece orada ne olduğunu görebiliriz."

Marcy, "Bana uyar," dedi ve Lucas başıyla onayladı.

Shrake, "Ike bir sorun çıkaracak mı?" diye sordu.

"Hiç sanmıyorum. O... yorgun. Yaşlı bir adama dönüştü. Bence çoğunlukla yalnız kalmak istiyor. Tabii çalıntı bisiklet parçalarıyla birlikte."

"Ama Joe dışarıdaysa..."

"Bu bambaşka bir sorun olurdu. Yine de Joe'nun o kadar vahşi olduğunu hatırladığımı söyleyemem. Bu tür şeylerden şüphe ettiğimden değil. Ama onda bunu hiç görmedim."

Marcy, "Kadınımızın boğulmuş olabileceği başka bir yol düşünemiyorum," dedi. "Yarın kesin olarak öğreneceğiz. Acele bir DNA çalışmamız var."

"Şey. İnsanlar değişir. Belki çaresiz kalırlar," dedi Stephaniak. "Şimdi. Şuna bakın. Bunun çıktısını bu sabah aldım ve bildiğim kadarıyla güncel."

Masasına on bire on dört ebatlarında bir fotoğraf koydu ve Minnesota polisleri etrafına toplandı: siyah asfaltlı bir yolun kenarında bulunan ıssız bir evin uydu görüntüsü. Fotoğraf Eylül sonunda, ağaçlar sonbahar renklerine bürünmüşken çekilmişti.

Fotoğrafın ortasında, çimden çok toprak olan bir çiftlikle çevrili bir evin çatısını görebiliyorlardı. Evin arsasının batı kenarını bir ağaçlık sınırlıyor, güney ve doğuda çiftlik tarlaları, kuzeyde ise yol bulunuyordu. Muhtemelen bir garaj olan başka bir bina evin batı tarafında duruyordu, arkasından uzanan dar, gümüşi metalik bir çatısı vardı - muhtemelen üstü kapalı bir odunluk ya da sundurma. Evin güney tarafında daha da küçük bir bina daha vardı. Eski bir tavuk kümesi ya da ona benzer bir şey, diye düşündü Lucas.

"Küçük bir yer, dokuz dönüm. İki katlı bir ev, bakacak fazla bir şey yok. Garajı iyi büyüklükte, orayı atölye olarak kullanıyor.

Motosikletleri. Ama bunu gözden geçirmek uzun sürmeyecek. Ne görüyorsanız o var."

Shrake, "Endişelenmemiz gereken şey Joe'nun orada yatıyor olması ve bir geyik tüfeği alıp bize delikler açmaya başlaması," dedi. "Peki ona gizlice mi yaklaşacağız yoksa hızlıca mı gireceğiz?"

"İki SWAT adamınızı, iki SWAT adamımızla birlikte ormana gönderiyoruz." Stephaniak ormanlık alana dokundu. "Garajı kontrol edecekler. Isıtmalı, yani Joe orada olabilir. Eğer orada değilse, yan kapıdan giriyorlar - adamlarımızın levyesi var - ve ön kapıda sıraya giriyorlar. Oradan evin yan kapısına kadar sadece otuz kırk metre var. Ben evi arayacağım ve aynı anda onlar da acele edecekler. Joe silahını alamadan içeri girmiş olacaklar... biraz şansla."

Birkaç dakika plan üzerinde çalıştılar, sonra daha yaşlı bir şerif yardımcısı geldi. Şerif dedi ki, "Hey, Dick. Onları yakaladın mı?"

Şerif yardımcısı başını salladı.

"Hazırız." Stephaniak, "Hadi gidelim." dedi.

DÖRT SWAT elemanı zırhlarını kuşanıp, plakasız ve Minnesota plakalı BCA kamyonunu aldılar. Ekibin geri kalanı Mack'in evinden dört mil ötedeki bir barbekü mekanının boş otoparkında konuşlandı.

Stephaniak olaya karışan beş araca da telsiz vermişti. Franklin birkaç dakika sonra arayıp yolların tamamen açık olduğunu söyledi ve birkaç dakika sonra da kamyonu bıraktıklarını ve garajın arkasına yaklaşmak üzere olduklarını söylemek için aradı. "Geçmemiz gereken birkaç çit var, o yüzden on dakika sürer," dedi.

Birkaç dakika sonra otoparktan çıktılar. Yolun iki mil aşağısında Franklin tekrar aradı: "Garajın arkasındayız. İçeride araba yok. İçeride kimseyi göremiyorum. Ron kapıda,

Kapıyı çıkarıyoruz. Tamam, içerideyiz. Burada kimse yok. Çatı katı yok, her yeri görebiliyoruz ... Aramayı yap."

Öndeki SUV'de bulunan Stephaniak, Mack'in garaj yoluna döndüklerinde çağrıyı yaptı ve Lucas SWAT adamlarının eve hücum edip kapıya vurduklarını gördü. Bir dakika sonra hepsi dışarıda, karların üzerinde, kamyonların arkasındaydı ve Franklin verandaya çıkıp el salladı.

"Evde kimse yok," dedi Marcy hayal kırıklığıyla.

"Lanet olsun, umarım Meksika'ya doğru yola çıkmamıştır," dedi Lucas. "Telefonlara bakalım, bakalım onu kim arıyor," dedi Marcy.

Stephaniak, "Ike çıkış yolunda," dedi. "Adamım şaşırmış görünmediğini söyledi."

Ev konserve gibi kokuyordu; turşu, kremalı mısır ve sigara dumanı gibi. Ormanda yaşayan yaşlı ve bekar bir adam gibi. Shrake ve Jenkins, Minneapolis polisleriyle birlikte, tavan arasından bodruma kadar evin içinde hızlı ve etkili bir şekilde ilerleyerek aramayı yürüttüler. Marcy telefonlara baktı: Mack, arama numaralarını listeleyen ahizeler kullanıyordu ve o da bunları defterine not etti. Yazarken diğer polislere şöyle seslendi: "Kimse ona telefonlardan bahsetmesin. Kimse onlara baktığımızdan bahsetmesin. Onları görmezden gelin. Onları kullanmasını istiyoruz."

Lucas sordu, o da, "Hastaneden beri Şehir'den yarım düzine telefon geldi. Numaraların hiçbiri Lyle ya da Joe'ya gitmiyor."

Lucas elleri cebinde evin içinde dolaştı, sonra verandaya, garaja çıktı. Garajın üç üst kapısı vardı ve iki park yeri ile bir motosiklet dükkânını idare edecek şekilde düzenlenmişti. Etrafta üç ya da dört eski Harley'in parçaları ve gidonu ya da tekerleği olmayan tam bir şasi vardı. İlginç bir şey yoktu.

Odunluğu kontrol etti, üç ya da dört yüzlü sert ağaç kordonunun altına bir şey gizlenmiş olabileceğini düşündü, ama eğer öyleyse, hastane soygunundan beri gizlenmemişti. Kar yanlardan içeri girmiş ve ahşabın alt katmanları üzerinde kabuk bağlamıştı. Bunu taklit etmenin pek bir yolu yoktu.

Daha geride, bir polis eskiden tavuk kümesi olan yere bakıyordu. Lucas'a başını sallayarak uzaklaştı ve, "Ben çevreyi dolaşıp ormana doğru giden herhangi bir iz olup olmadığına bakacağım," dedi.

Tavuk kümesinin yanında bir kül fırını vardı ve Lucas o tarafa gitti. Taze küller, yanmış çöp izleri -portakal kabukları, yanmış kahve telvesi kokusu- vardı. Lucas etrafına bakındı, devrilmiş kısa bir ağaç dalı aldı ve enkazı karıştırdı.

Kısmen yanmış siyah bir naylon kumaş parçası buldum. Ağır, üzerinde kömürleşmiş bir kayış parçası var. Naylon bir çanta gibi.

Dorothy Baker, soyguncuların siyah torbalarla içeri girdiklerini, Baker ve Peterson'ı bantlamadan önce torbaları yere attıklarını söylemişti.

Lucas biraz daha kıpırdandı, daha fazla parça bulmaya başladı. Ayağa kalkıp eve doğru yürüdü: "Marcy, Bill..."

Marcy ve şerif yanlarına geldi ve Lucas onlara kayışı gösterdi. "Bir naylon torbadan çıkmış gibi görünüyor. Küller taze."

"Dorothy Baker ..." Marcy başladı.

Lucas başını salladı ve Stephaniak'a, "Eczanedeki hemşire soyguncuların ilaçları taşımak için büyük siyah naylon torbalar ya da paketler getirdiklerini söyledi. Külün içinde daha fazla parça var. Olay yeri inceleme ekibine ihtiyacımız var."

Stephaniak, "Bu düşündürücü," dedi. *Bu pek bir şey kanıtlamaz* demek istedi.

"Bu onları endişelendirecek," dedi Lucas. "Eğer sorun torbalarsa, baskıyı artırmaya yardımcı olur. Ve birden fazla torba olduğunu görürsek, o zaman anlarız. Mal buraya geldi. Ike da işin içinde. Bu her zaman yardımcı olur."

Şerif başıyla onayladı. "Adamımı çağırayım." Bir şerif yardımcısı, "Ike burada." dedi.

IKE şişman bir adamdı, ama sert şişman, bira göbeği kadar şişman, parlak kırmızı kel bir kafası ve dolgun bir burnun üzerinde siyah plastik çerçeveli gözlükleri vardı; burnunun altında küçük sarı köpekbalığı dişleri ve su yeşili köpekbalığı gözleri vardı. O

Tişörtünün üzerine altmışlardan kalma bir askeri parka giyiyordu. Öfkeliydi ama bunu bastırıyordu: daha önce de polislerle uğraşmıştı.

Marcy rozetini kaldırdı ve "Adamlarınızın uyuşturucuyla birlikte burada olduğuna dair kanıt topluyoruz. Cinayetten bahsediyoruz, Ike. Kaç yaşındasın, altmış beş mi? Eğer işin içindeysen seni Stillwater'da otuz yıl hapse atarız. Joe nerede?"

"Onu görmedim." Sahte bir vahşi bakış takınarak polislere hitap etti. "Onu görmedim. Buraya hiç gelmedi. Babasına bok atmamayı iyi bilir."

Lucas, "Onu yakalayacağız, Ike. Şu ana kadar üç ya da dört kişiyi öldürdü. Ülkenin altını üstüne getiriyoruz ve o düşecek. Ve bu kayışların laboratuar sonuçlarını aldığımızda, kıçın ot olacak." "Hiç uyuşturucu buldun mu? Burada uyuşturucu bulamazsın, nosir. Bulacaksın.

ama uyuşturucu yok. Buna izin vermiyorum."

Yardımcılardan biri, "Vay be Ike, on yıldır metamfetamin üretiyorsun," dedi. "İlçedeki herkes bunu biliyor. Kokusunu Barronett'e kadar alabilirsiniz."

"Herhangi bir met-" hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

"Ah, saçmalık, vaktimizi boşa harcıyorsun, Ike," dedi Stephaniak. "On beş saniye işbirliği yaparsan cinayetten yırtmana izin veririz."

"... Belki ..." Marcy söyledi.

"Belki," diye kabul etti Stephaniak. "Ama bizimle konuşmazsan ve o çocuğu sakladığını ya da nerede olduğunu bildiğini öğrenirsek..."

Lucas, "Gidip torbaları yakma fırınında yakmışsın ama yeterince iyi yakmamışsın," dedi. "Onları bir tanığa teşhis ettireceğiz ve işin bitecek."

Ike "Hangi çantalar?" diye sormadı ama "Yangına giden her şeyi bilmiyorum. Joe buradaysa bile bana söylemedi. Bütün gün çalışıyorum. Burada olan her şeyi bilmiyorum." Elinin tersiyle burnunu sildi, burnunu çekti ve "Ben yaşlıyım. Gidip uzanacağım. Sakıncası yoksa."

Marcy, "Başına soğuk bir bez koy ve bunu düşün," dedi. "Ben gitmeden önce bizimle konuşursan, anlaşabiliriz. Biz gittikten sonra bittin sen. İkinci bir şansın yok."

Ike tüm polislere baktı, başını salladı, "lanet olsun..." diye mırıldandı ve evin içinden arka yatak odasına doğru yürüdü.

Kulak misafiri olmadığında Stephaniak Lucas'a, "Çantalar konusunda haklıymışsın. Bunlar onlar ve o da bunu biliyor."

IKE on beş dakika yatak odasındaydı, sonra dışarı çıktı, bir bira aldı ve televizyonun karşısındaki platformlu sallanan koltuğa oturup polislerin evi dağıtmasını izledi. Uyuşturucu yoktu. Hiçbir şey yok, sadece yakma fırınından çıkan torba kayışları.

Marcy ceketini giydi, Ike'a dedi ki, "Gidiyoruz. Son şansın kapıdan çıkmak."

"Kıçına vurmasına izin verme," dedi Ike.

HAVA VE VIRGIL Fransız pasaportu çalışanlarının isimlerini aldı. Virgil kafeteryada bulunan Jenkins'i aradı ve bazı çalışanlarla konuşmaya gitti. Jenkins geldi, duvara yaslandı. Weather listenin bir kopyasını çantasına koydu ve sonra Jenkins'in peşine takılarak aşağı inip Raynes'leri buldu. Raynes'lerin daha önce şoka girmiş gibi göründüklerini düşünmüştü ve durumları iyiye gitmiyordu.

"Zavallı küçük bebekler," dedi Lucy Raynes. "Çok acı çekiyorlar, bunu gözlerinden anlayabiliyorum. Sara neler olduğunu biliyor, bunu görebiliyorum, kalbinin doğru çalışmadığını biliyor. Gerçekten çok korkuyor."

Weather, Maret'in çoktan aşmış olduğu ağrı kontrolü hakkında açıklama yaptı, ancak ikna edici değildi çünkü ikizlerin ne yaşadığından gerçekten emin değildi. Kardiyolog rahat olduklarını söylese de, bir tür tarifsiz acı içinde olabileceklerini düşündü. Ama o da bilmiyordu, diye düşündü Weather. "Tanrım, bu korkunç," dedi yüksek sesle. "Bunu bir an önce atlatmayı umuyorduk ama Sara'nın kalbi... Yarın bitirmeliyiz. Gerçekten bitireceğimize inanıyorum. Bu öğleden sonra gitmeye hazırdık ama daha iyi olmaya başladılar. Yarın bu saatlerde işimiz bitmiş olacak ve sonra sağlık görevlileri bireysel tedavilere başlayabilecekler..."

"Sadece bitirmek istiyorum," dedi Larry Raynes. "Sadece... bitti."

WEATHER boş bekleme salonunda bir yer buldu ve evrak çantasından kâğıdı çıkarıp inceledi: on yedi isim, hastanede çalışan Fransız vatandaşları. Sadece dört doktor değil, tüm Fransız vatandaşları.

İçlerinden birini belli belirsiz tanıyordu, kendini plastik cerrah sanan bir KBB uzmanıydı. Weather'ın tahminine göre, bir ya da iki ya da üç burun ameliyatını yüzüne gözüne bulaştırmıştı. Bunlardan biri, kendini fıstık büyüklüğünde bir burunla bulan siyah bir kadın, yardım için Weather'a yönlendirilmişti. Weather burnu yeniden elden geçirmiş ama sonuç daha iyi olsa da yine de kötü olmuştu.

Weather, genel olarak, bir Fransız doktorun soygun suçlamasıyla düşmesi gerekiyorsa, seçeceği kişinin o olduğuna karar verdi. Bunu gerçekten onun yaptığını düşündüğü için değil, birilerinin burnunu kurtarabileceği için.

Jenkins, The *Complete Idiot's* Guide to the Middle East *Conflict* kitabını okurken ayağa kalktı ve "Bana yarım saat verin. Bir danışmana daha ihtiyacım var."

"Burası mı?"

"Üst katta."

"Ben de geleceğim."

"Jenkins..."

"Bak, eğer öldürülürsen, Lucas yıllık değerlendirmemde beni dövecek. Tamam mı?"

Asansörle iki kat yukarı çıktılar ve Weather onu kırık dökük bir koridor sandalyesinde otururken bırakıp cerrahi bölümünün başındaki Marlene Bach adlı kadının ofisine girdi. Bach'ın sekreterinin masası boştu ama Weather diğer kadının ofisinde oturduğunu görebiliyordu, sırtı kapıya dönüktü. Kapıyı çaldı: "Marlene?"

Bach sandalyesinde döndü ve "İçeri gel Weather" diye seslendi.

Bach uzun boylu, zayıf bir kadındı, küçük bir kafası ve siyah saçları vardı, bu da ona leylek görünümü veriyordu. Genellikle bir kulağının arkasına sarı bir 2 numara kalem sıkıştırırdı ve ameliyathanede verimliliği ve hızıyla ün yapmıştı. Ameliyathane hemşirelerinin söylediğine göre, çalışırken klasik Whitesnake dinlermiş.

Ofisinin duvarındaki mantar panoya yanmış bir kurbanın yarım düzine büyük boy fotoğrafını iliştirmişti. Gövdesi çıplaktı ve üst yarısı siyah yanıklarla kaplıydı. Weather onlara baktı ve "Elektrik mi?" dedi.

Bach, "Evet. Onu elektrik direğinden aşağı uçurmuşlar," dedi. "Biri peşinden gitmeden önce on beş dakika boyunca baş aşağı asılı kaldı."

"Başaracak mı?"

"Bilmiyorum. Kırk dört yaşında, yüzde elli üçüncü derece yanığı var. Yakın olacak." Temel kural: Eğer yanıklar yaşınızdan yüz çıkarıldığında vücudunuzun daha büyük bir bölümünü kaplıyorsa, muhtemelen ölürsünüz. Kırk dörtten yüz çıkarıldığında elli altı eder. Yakın.

"Çok iş var gibi görünüyor," dedi Weather. Oturdu ve "Dinle, kişisel bir endişem var" dedi.

Bach başını salladı. "Duydum. Biri seni öldürmeye çalışıyormuş. Ya da en azından denemiş."

"Evet. Eczanede soyguncular a eczaneyi açan kişinin bir doktor olduğuna dair bazı söylentiler var ve tanık onun Fransız aksanına sahip olabileceğini düşünüyor. Ve aklıma kim geldi biliyor musunuz..."

"Halary," dedi Bach. "Gerçekten düşünüyorsun...?"

"Pek sayılmaz. Ama senin ne düşündüğünü merak ediyordum. Onu benden daha iyi tanıyorsun."

Bach, "O bir çakal, ama böyle bir şey yapacağına inanmıyorum," dedi. "Bir kere, karısı Edina'da büyük bir muayenehanesi olan bir dermatolog. Paraya gerçekten ihtiyacı olmaz."

"Bunu bilmiyordum," dedi Weather.

Bach, "Estetik ameliyatları bırakırsa fena bir KBB uzmanı da değil," dedi. "Burunlarla ilgili o şeyin sizi rahatsız ettiğini biliyorum."

Weather, "Burun sahiplerini rahatsız ettiği kadar değil," dedi. Ve dedi ki, "Albert Loewe adında bir adama ne dersiniz? Bir ..."

Bach başını sallıyordu: "Bir ay önce bir araba çarptı. Bir süpermarketin otoparkında. İki bacağı da kırıldı. Berbat haldeydi ve hala alçıda."

"Pekala. Bak, şu listeyi kontrol et. Başka birini tanıyor musun?"

Bach listedeki iki kişiyi daha tanıyordu, bir erkek hemşire ve Martin adında üçüncü bir doktor, ama ikisini de bir yargıya varacak kadar iyi tanımıyordu. "Etrafa bir sorayım."

"Tedbirli bir şekilde," dedi Weather. "Bu adam beni öldürmeye çalıştı."

"Çok ihtiyatlı olacağım," dedi Bach. "Ölmek için fazla yakışıklıyım." Tekrar yanık fotoğraflarına baktı. "Bob'un aksine. Bob ölmeyecek kadar yakışıklı değil."

Salonda Jenkins, "Bitti mi?" diye sordu.

Weather, "Evet. Bir yanık kurbanı. Önümüzdeki birkaç haftayı atlatabilirse, üzerinde biraz deri değiştireceğiz."

Onu endişelendirmek istemedi, araştırdığını düşünmesini istemedi.

O gece yemek masasında Lucas onlara Mack'in evine yapılması planlanan baskından bahsetti. "Weather her gün hastaneye gitmiyor olsaydı, geri çekilirdim," dedi. "Bunu kimin yaptığını biliyoruz -bütün Mack ailesi, artı Haines ve Chapman. O çantalarla ilgili hiçbir şeyi kanıtlayamayacağız ama ne olduklarını ve onları neden yaktıklarını biliyoruz. Uyuşturucular Ike'ın evinden geçti ve oradan da muhtemelen Milwaukee'deki Seed merkezine ve Outlaws'a gitti ve muhtemelen şu anda Illinois ve Doğu Kıyısı'nın her yerindeler."

Virgil, "Hâlâ hastanedeki adamı bulmamız gerekiyor," dedi.

"Tek yapmamız gereken Mack'lerden birini -herhangi birini- enselemek ve onu yakalayacağız."

Weather, "Yarın hastanede işim bitebilir," dedi. "Her ihtimale karşı iki hafta ayırdım. Eğer halledebilirsek, bir hafta izin yapabiliriz."

Lucas'ın kaşları kalktı ve Letty'ye şöyle dedi: "Disney Dünyası."

Ağzının yarısına kadar spagetti ile dolu bir çatalla durdu ve "Ocak ayında St. Ben olsam onu alırdım."

"Davayı bırakmaya razı mısın?" Weather Lucas'a sordu.

"Bu konudaki asıl endişem sensin. Eğer havalanırsak ve kimse nerede olduğumuzu bilmezse, Mack'ler ne yapacak? Seni bulmalarının hiçbir yolu olmayacak," dedi Lucas. "Bebeklerle işin bittiyse yola çıkabiliriz."

Weather, "Sanırım öyle olacak," dedi. "Öyle ya da böyle, daha fazla bekleyemeyiz."

13

BARAKAT çoraplı ayaklarıyla koridorda yürüdü ve acil serviste, bilinci yerinde olmayan, ateşi 104 derece olan bir kadının yanına oturdu; başının üzerinde bir serum fizyolojik torbası asılıydı ve koluna damlıyordu. Başka bir doktor kadının dosyasına bakıyordu. Barakat ayakkabılarından birini kokladı ve ayağına geçirirken, "Ayakkabı spreyine ihtiyacım var..." dedi. Ve, "Ee, ne düşünüyorsun?"

"Antibiyotiklere başladın mı?"

"Evet. İki gün önce idrar yolu enfeksiyonu nedeniyle buradaydı ve ona bir reçete verdik ama sanırım doldurmadı. Sigortası yok ve muhtemelen parası da yok, bu yüzden sanırım ilaçları almadan idare etmeye çalıştı ve ilaçları elinden kaçtı."

Diğer doktor başını salladı ve "Ağrın yok mu?" dedi.

"Hayır. Onunla birlikte gelen kadın, bu kızın sürekli daha sıcak ve daha uykulu olduğunu ve sonunda televizyon izlerken uyuyakaldığını ve yatma vakti geldiğinde onu uyandıramadığını söyledi."

Diğer doktor başıyla onayladı ve dosyayı kapatarak, "Haklı olduğuna bahse girerim. Keşke onunla konuşabilseydim."

Barakat, "Eğer haklıysam, bir saat içinde konuşuyor olacak," dedi. "Akciğer tıkanıklığı belirtisi yok, bu yüzden grip olduğunu sanmıyorum ..."

Diğer olasılıklar hakkında konuştular ve sonra diğer doktor, "Biraz kurbağamsı bir aksanın var. Onlar da seninle mi konuşuyor?"

"Ne? Froggy?"

"Fransız aksanı," dedi doktor. "Etrafta Fransız aksanı arayan bir polis var, şimdi de doktorlardan biri soruyor. Eczanede öldürülen adam yüzünden, biliyorsunuz."

Barakat omuz silkti ve "Duymadım. Zaten benim aksanım Lübnan aksanı, Fransız aksanı değil. Lanet olası Fransızlar, ülkemin yok olmasından en çok onlar sorumlu."

"Bunu bilmiyordum," dedi doktor. Tekrar hastaya baktı. "Lanet olası kadınlar orada en garip hastalıklara yakalanıyor. Anlarsın ya? Tam zamanlı çalışan bir kıç elemanı bulundurmalıyız."

"Diğerini gördün mü? Rosemary bir şey mi?"

"Hayır. Bu da ne demek oluyor?"

"Ya kötü bir burkulma ya da kırık bir naviküler. Yoga dersindeymiş, bir poz veriyormuş ve düşüp elini yere koymuş. Şu anda görüntülemede, her an dönebilir. Dosyası Barry'de..."

CAPPY kapalı otoparkta bekliyordu. "Bir sorunumuz var," dedi Barakat. Arabasının kapısını açtı ve çantayı arkaya fırlattı.

Cappy uykulu görünüyordu. "Ne tür?"

"Bir polis Fransız aksanı olan birini arıyor. Ayrıca, bu kadın doktor şimdi hastanede dolaşıyor, herkese söylüyor. Bana gelecekler."

"Ne olmuş yani?"

Barakat ona baktı. "Yani... bu bir sorun."

"Onlara gerçeği söyleme, dostum. Sorun değil. Onlara ne sikimden bahsettiklerini bilmediğini söyle."

Barakat *beni tanıyacağını* düşündü. "Haklısın. Kadın gibi davranıyorum."

"Avukat istemeyin. Sinirlen. Sen önemli bir doktorsun, değil mi? Hiçbir polis seninle böyle konuşamaz."

Barakat, "Dostum, sen göründüğünden daha zekisin," dedi.

"Paris'e ya da Los Angeles'a taşındığımda sen de gelmelisin. Suç ortağı oluruz."

Dört tekerlekten çekiş için Barakat'ın üç yıllık Subaru arabasını aldılar ve Cappy, "Peki, alet edevat getirdin mi?" diye sordu.

"Bir neşter, koli bandı ve bakım atölyesinden bir çekiç aldım. Dikkatli davrandım. Eski bir tane aldım; birkaç tane var."

"Bunu nasıl yapacağımızı düşündün mü?"

"Evet, içeri giriyoruz. Sen onu dizinden vur, biz de üzerine düşelim."

"Üzerine mi düşeceğiz?"

"Üstüne atla. Ona saldırın. Koli bandıyla onu hareketsiz hale getirin. Sonra işe koyuldum. Pantolonunu buradan kestim..." Kasıklarına dokundu. "Ona ilk yapacağım şeyin bir topu çıkarmak olduğunu söyledim. Sonra penisini, sonra da diğerini. Ona bir şey sormadan önce bir topu alıyorum, ona yapacağımı göstermek için ..."

"Çok soğuk," dedi Cappy neşeyle.

"Şansımız varsa, ikinci topa ihtiyacımız olmaz." "Ya

Bal Arısı oradaysa?" Cappy sordu.

Barakat yine omuz silkti: "Ona ihtiyacımız yok, değil mi? Ona ihtiyacımız yok."

I-35'te GÜNEYE DÖNDÜLER ve otuz dakika sonra doğuya ve güneye, seyrekleşen banliyölerden geçerek ışıklardan uzaklaştılar. Cappy virajları geldikçe okuyordu ve sonunda karla kaplı asfalt yol için otoyoldan ayrıldılar, vadiden aşağı indiler ve virajı döndüler ve Honey Bee'nin evini gördüler, beyaz üzerine beyaz, tarlalardaki karla birlikte, bahçe ışığının mavi parıltısı altında.

Evde neredeyse hiç ışık yoktu: mutfaktan gelen, alarm lambasına ya da muma benzeyen sarı bir parıltı.

"Evde kimse yok," dedi Cappy. "Bu çok can sıkıcı değil mi?" Sinirlenmişti: giyinip kuşanmıştı ve gidecek hiçbir yeri yoktu.

"Belki de kaçmıştır," dedi Barakat.

"Green Bay'e gitmekten bahsediyordu. Green Bay'de bir yere," dedi Cappy, doktor pilice yapılan saldırıdan sonraki belirsiz konuşmayı hatırlayarak. "Neresi olduğunu bile söyledi ama o kısmı hatırlamıyorum."

Barakat, "Bu bir talihsizlik," dedi. Sonra, "Birden fazla yolu var ... Kelimeyi bilmiyorum... derisini yüzmek mi? Bir kedinin derisini yüzmek mi?"

"Bir kedinin derisini yüzmek," dedi Cappy. "Aklında

ne var?" Barakat dedi ki, "*İki* kardeş var. "

Gidip Honey Bee'nin kapısını çaldılar ama cevap veren olmadı ve günün son ışıklarıyla birlikte arabayı geri döndürüp kasabaya doğru yola koyuldular.

BARAKAT'IN EVİNDE kokainin içine girdiler, televizyonun etrafında döndüler, pizza yediler ve çocuklukları hakkında uzun, karmaşık, uyuşturucu dolu bir tartışma yaptılar. "Gerçekten öldürmen gerektiğini düşünmüyorum

Çünkü bu doğru bir şey değil," diye açıkladı Cappy bir noktada. "İşte bu yüzden Rochester'dan uzak duruyorum. Çünkü o ibneyi görürsem, onu sarı bir köpek gibi vururum."

"Babamın parası var ama bana veriyor mu? Hayır. O benim hakkım," dedi Barakat. "Babasından almış, o da babasından almış. Ama babamla bu iş biter. Bana her şeyi o söyler. Bana şunu yapmamı, bunu yapmamı söylüyor. Bunu yapmamı, doktor olmamı söylüyor ve işte buradayım, bir doktor. Doktor olmak istiyor muyum? Hayır, istemiyorum. Pek istemiyorum. Ne? Her gün parmağımı birinin rektumuna sokuyorum. Hayat böyle mi yaşanır? Paris'te yaşıyorum ve babaları bu kadar açgözlü olmayan diğer oğulları görüyorum ve onlar çok çok iyi yaşıyorlar. Ve kadınlar. Dünyanın en güzel kadınları ve ben onları elde edebiliyor muyum? Hayır, alamıyorum, çünkü babam çok açgözlü, çok küçük."

"Nerede yaşıyor?"

"West Palm Beach, Florida'da."

"Bak ne diyeceğim, bu işi bitirdiğimizde Rochester'a gideriz, sen benim babamı öldürürsün, sonra Florida'ya gideriz, ben de senin babanı öldürürüm," dedi Cappy. "Benim babamın bir eğlence ekipmanları işi var ve bana miras kalacak. Ve sen de miras alacaksın. İkimiz de zengin olacağız."

"Dostum," dedi Barakat, bir an duraksayarak, "bir anlaşmamız var. Hah. Ben senin saksocu babanı öldüreceğim, sen de benim saksocu babamı öldüreceksin ve Paris'e gideceğiz."

Cappy bir darbe aldı ve aklına bir düşünce geldi: "Doktor olmayı sevmiyorsun. Bu korkutucu, bilirsin, senin üzerinde çalışan ve bundan hoşlanmayan bir doktorun olması."

"Pek hoşuma gitmiyor ama ..." Snort. "Ben gerçekten çok iyi bir doktorum, ha? Ne yaptığımı biliyorum. Ama bundan hoşlanmıyorum. Çok fazla pislik gördüm."

Sabahın ikisinde, son sarhoşun Cherries'ten çıkışını, park yerinde durup bir sigara yakmasını ve soğuğa karşı parkasının fermuarını çekmesini ve sonra uzaklaşmasını izlediler; iki dakika sonra bir barmen dışarı çıktı, yan tarafa doğru yürüdü, arabasına bindi ve gözden kayboldu.

"Gidelim," dedi Cappy. Minibüsten indiler ve bardaki son araba olan Lyle Mack'in arabasının çöp konteynerinin yanına park edildiği arka park alanına doğru yürüdüler. Arka taraftaki kapıya doğru tırmandılar, sonra da yanlamasına adım atarak yükleme rampasının kapısının gölgesine girdiler. On dakika sonra bir ışık söndü; sonra bir tane daha. "Geliyor," Cappy mırıldandı.

"Nihayet. Ellerim donuyor."

İkisi de bilinçsizce ayaklarını sürüyerek yürüdüler. Bir dakika sonra Lyle Mack arka kapıdan çıktı ve kapıyı kapatmak için döndü. Cappy yükleme alanı ile kapı arasındaki boşluktan atladı, Mack'in sırtına vurdu ve onu kapıdan bara çarptı.

Barakat 45'liğiyle bir adım gerideydi. Cappy Mack'in sırtındaydı, Mack yüzüstü yere yatmış, şınav çekmeye çalışıyordu. Barakat kapıyı çarparak kapattı ve karanlıkta silahın namlusunu 45'liği Mack'in kafasına dayadı ve "Dur yoksa seni öldürürüm." dedi. Mack gevşedi. Cappy, "Lyle, konuşmamız gerek." dedi.

LYLE yalvardı, inledi ve karşı çıktı ama onu koli bandıyla bantladılar, ağır kış eldivenlerini garip bir şekilde giydirdiler ve sonra Lyle şu soruyu sordu: "Neden?"

Cappy, "Mesele şu ki, dostum, tüm bu anlaşma çok karmaşık hale geldi ve er ya da geç birileri konuşacak ve sonra bizi satacaksınız," dedi. "Biz de taşınmamız gerektiğine karar verdik."

"Dostum, seni satamam," dedi Lyle Mack. "Eğer seni satarsam otuz yıl hapse girerim."

"Evet, evet. Şimdi. İki sorunun cevabına ihtiyacımız var," dedi Barakat. "Uyuşturucu nerede? Ve kardeşin nerede?"

"Siktir git," dedi Lyle Mack, neredeyse kelimeler boğazında düğümleniyordu. "Nasıl olsa beni öldüreceksin."

"Ama belki de değil," dedi Barakat. "Joe'ya zarar vermek istemezsin, çünkü o senin kardeşin. Ama Joe ortadan kaybolursa, o zaman bize kim dokunabilir? O zaman sana inanırız. Bizi satmayacaksın, çünkü ortada bir neden yok. Bizden intikam alırsan, kendini hapse gönderirsin. Kardeşini öldüreceğiz ve sonra kadın doktor

Bize ulaşırsınız, belki intikam planları yaparsınız ya da onun ölümüyle boğulursunuz ama bizi satmazsınız."

"Uyuşturucu hakkında," dedi Cappy. "Bunların hiçbirini görmeyeceğiz. O gitti, değil mi?"

"Hayır. İyi sakladık. Beklemeliyiz, çocuklar-"

"Saçmalık, bekle," dedi Barakat. "Şimdi, Lyle, sanırım bize uyuşturucunun nerede olduğunu ve kardeşinin nerede olduğunu söyleyeceksin. Bunun ne kadar zor olacağına sen karar ver." Ceplerini boşalttı; neşter, çekiç, iki vinil eldiven. Kışlık eldivenlerini çıkardı, tıbbi eldivenleri giydi. "Şimdi size anlatacağım. Sana ne yapacağımıza inanmıyorsun, bu yüzden soruya cevap vermeden önce bir top keseceğim. Ne? Bir top. Tek topla daha sonra da sevişebileceksin. Ama top çıktıktan sonra cevap vermezseniz, o zaman penisinizi ve ardından diğer topu keserim. Sonra çekiçle çalışırım. Ha?"

"Oh, dostum, bunu yapma. Ben sana söyleyeyim," dedi Lyle Mack. "Joe Meksika'ya doğru yola çıktı. Arkadaşımız Eddie bu öğleden sonra onu aldı. Bu gece Wichita'da olurlar. Kuzeyde sakladığımız uyuşturucular. "

Barakat bir elini kaldırdı. "Belki sana inanıyorum. Ama yine de bir top kestim, ha? Sadece sana göstermek için." Parmaklarını oynattı ve neşteri eline aldı.

Cappy, "Onu daha sıcak bir yere götürelim," dedi ve onu bir patates çuvalı gibi sürükleyerek yükleme iskelesinden geçirip kapıdan barın içine soktular, kafası kapı pervazına çarpıyordu. Cappy bir sandalye aldı ve "Yuvarla onu" dedi ve Barakat onu yuvarladığında, Cappy sandalyeyi Lyle Mack'in göğsüne koydu, çapraz çubuklardan biri boynunun üzerindeydi, diğeri şişman adamın karnını kesiyordu. Cappy sandalyeye oturdu ve Barakat'a "Yürü be" dedi.

Lyle Mack ağlamaya başladı: "Dostum, lütfen, lütfen, bunu yapma, dostum, lütfen ..."

BARIN YANINDA YÜRÜYEN, BAŞI AÇIK VE DİNLEYEN HERKES ÇIĞLIKLARI DUYMUŞ OLABİLİR, AMA DUYMAMIŞ DA OLABİLİR; SESİ UZAKLARA TAŞIYACAK KADAR RÜZGÂR VARDI.

14

LUCAS, Weather'la birlikte erkenden kalktı, sonra bir süre daha yattı ve nihayet saat yedide, her zamanki saatinden iki saat önce çıktı. Temizlendi, kahvaltı etti, Sam'le tenis topu kovalamaca oynadı ve sonra Sam'le hizmetçiyi bakkala gönderdi. Giderken hizmetçi, "Bugün kamyonu almalısın. Fırtına uyarısı var."

"Öyle mi? Ne zaman gelmesi gerekiyor?"

"Bu gece diyorlardı. Henüz radarda göremiyorum ama geliyor."

Lucas televizyona bakmaya gitti. Fırtına hâlâ Güney Dakota'nın batısında devam ediyordu. Çalışma odasındaki bilgisayarı açıp tekrar kontrol etti: Yarın yoğun kar yağışı olacak, şafakla birlikte sağanak yağışla başlayacak ve sıcaklık hızla düşecek. Önümüzdeki kırk sekiz saat içinde on ila on beş santim kar yağması mümkün. Black Hills dövülüyordu.

Dışarı çıktı ve hizmetçiye, "Yarına kadar olmaz d i y o r l a r ," dedi.

"Burada biri var." dedi.

Garaj yoluna bir araba girdi ve Jenkins'in arabadan indiğini gördü. Onu arka kapıdan içeri aldı, sonra Shrake'in geldiğini duydu ve onu da içeri aldı. "Yarın fırtına çıkacak," dedi Shrake. Elinde bir kutu yapışkan çörek vardı. "Ne yapıyoruz biz?"

"Marcy, Lyle Mack için tutuklama emri çıkartıyor. Sebep konusunda biraz zayıfız ama Joe ile konuştuğunu düşünüyoruz."

"Ön ödemeli cep telefonu," dedi Shrake.

"Biz de öyle düşünüyoruz. Tutuklamanın bir parçası olarak cep telefonunu alabiliriz ve sonra ..."

Jenkins sözlerini "Elimizde gerçekten geçerli bir neden var," diye bitirdi.

KAHVE ve ikişer yapışkan çörek içtiler ve artık hiçbirinin sigara içmediğinden ve bunun ne kadar keyifli olduğundan bahsettiler.

ve sonra Marcy aradı: "İki haber aldım, bunlardan birini çok çok uzun zaman önce almam gerekirdi, ama siz ahmaklar beni oyaladınız."

"Ve bu?"

"Yeni ekipmanınızla, yüksek öncelikli bir vakada, DNA'yı on iki saat içinde yapabilirsiniz."

"Bunu bilmiyordum," dedi Lucas. "Geri aldın mı?"

"Evet, öyle yaptık. Tahmin edin ne oldu? Jill MacBride'ı boğan kişi Joe Mack değildi."

"Ne?"

"Garip şeyler oluyor, koca oğlan. Ekibini topla ve Lyle Mack'i görmeye gidelim. Eğer Joe onu boğmadıysa, belki de kaçırmamıştır ve kaçmak için bir nedeni yoktur."

"Saçmalık," dedi Lucas. "Ne olduğunu bilmiyorum ama Joe onu yakaladı. Demek istediğim, eğer yapmadıysa, bu milyonda bir gibi bir şey olurdu."

"Biliyor musunuz? Mükemmel bir güneş tutulması zilyonda birdir. Ama ben bir tane gördüm."

"Buna inanmıyorum."

"Hey, ben de oradaydım."

"Tutulma değil. Joe'nun onu kaçırmadığına inanmıyorum. Buraya ne zaman geleceksin?"

"On beş dakika, iki dakika içinde buradan ayrılıyoruz."

MARCY'NİN HABERİ onlara konuşacak daha çok şey verdi ama sonunda bunun ne anlama geldiğini anlayamadılar. Kocasının kamyonetiyle geldi, içeri girdi, masanın üzerindeki kutuya baktı ve "Bahse girerim tek bir tane bile kurtarmamışsınızdır" dedi.

"Ah, ama kurtardık," dedi Shrake. "Aslında iki tane kurtardık." "Kiloma dikkat ediyorum," dedi.

"Ben de izliyordum," dedi Jenkins. "Size söylemeliyim ki, oldukça iyi görünüyor."

Shrake, "Gerçek bir uzman gibi konuştun," dedi ve eklemlerini tokuşturdular.

Marcy, "Zihinsel not: Davenport sonunda onları kovduğunda Jenkins ve Shrake'i işe almayın" dedi.

Lucas, "Evet, evet. Hadi şu saçmalığı bırakıp Mack'in yerine gidelim. Çörekleri de yanına al."

Shrake, "Evet, çöreklerinizi de yanınıza alın," dedi.

Marcy ona narin bir parmak uzattı ve Lucas'a, "DNA hakkında ne düşündüğünü söyle," diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti. "Belki de düşündüğümüzden daha fazla insan bu işin içinde. Belki de, hastanede bir adam olduğunu biliyoruz... belki de onu yakaladığımızda... Bilmiyorum, Marcy. DNA Lyle Mack'i de eledi mi?"

"Tabii farklı ebeveynlere sahip evlatlık kardeşler değillerse. Birbirlerine pek benzemiyorlar, sanırım sorabiliriz."

Lucas, "Birbirlerine pek benzemiyorlar ama ikisi de Ike'a benziyor," dedi. "Evlat edinilmemişler."

Mack'in evine yolculuk yirmi dakika sürdü: Marcy kamyonetini Lucas'ın garaj yolunda bıraktı ve yapışkan çörekleri daha iyi yemek için onunla birlikte gitti.

-Ve kahvesini içiyor. "Weather ikizler üzerinde çalışıyor mu?"

"Emin değilim. Daha iyiler ama birkaç saat ya da bir gün daha geçerse biraz daha iyi olabilirler. Berbat bir durum. Yakında hareket etmezlerse içlerinden biri ölecek."

"Dostum, bazen polis olmak daha iyidir."

"Evet. MacBride'ın çocuğuyla konuştuğumuz zamanki gibi," dedi

Lucas. "Tanrım, Lucas: Hâlâ depresif bir halin var, ha?"

"Bilmiyor musun?"

"Senin gibi değil. Benim için MacBride'ın öldürülmesi cidden can sıkıcıydı. Bu farklı bir şey," dedi. "Öfkeni kontrol altına almalısın, koca adam."

Mack'i evine götürmeyi planlamışlardı ama ev kilitliydi ve garaj penceresinden baktıklarında garaj boştu. Onlar bakarken yandaki garaj yoluna bir araba girdi ve Marcy aceleyle gidip yaşlı bir adam olan şoförle konuştu, sonra da aceleyle geri döndü. "Komşu altıdan beri ayaktaydı ve

Burada kimseyi görmedim ya da duymadım. Mack'in genellikle saat 10 civarında işe gittiğini söylüyor."

Shrake, "Tanrım, umarım atlamamıştır," dedi.

Lucas başını salladı: "Ah, muhtemelen erken çıkmıştır. Bizim gibi. Barı kontrol edelim."

Ve MACK'in arabası Cherries'in arkasındaki çöp konteynerinin yanına park edilmişti. Arabadan indiler ve Shrake ile Jenkins ön tarafa doğru yürürken, Lucas ve Marcy arka kapıya gittiler. Kapı kilitliydi ve kapıya vurdular ama cevap alamadılar. Lucas etrafa baktı ama kamera göremedi. Kapıya tekrar vurdu.

Shrake köşeden döndü ve "Ön taraf kilitli ama neonlar açık. 'Açık' tabelası."

"Kapıya mı vuruyorsun?"

"Evet, ama kilitli."

Bir polis arabası otoparka girdi ve üniformalı bir memur arabadan inerek onlara baktı, telsizle konuşuyordu. Marcy "Kaka" dedi ve rozetini çıkararak ona doğru yürüdü. Bir dakika konuştular, sonra Marcy onlara el salladı.

"İtme çubuğunu ön pencerenin hemen yanına koyacağız," dedi. "Shrake, en uzun boylu sensin, bak bakalım içeri bakabilecek misin?"

Polis bara yanaştı ve Shrake bir elini yansımaları engellemek için kullanarak itme çubuğunun üzerinde durdu. Bir süre sonra, "Şey, görebiliyorum... evet." dedi.

Aşağı atladı.

"Ne?" Marcy sordu.

"Bilardo masasının diğer tarafında yerde bir bacak görüyorum."

"Bir bacak. Saklanıyor gibi mi?"

"Sanki ölmüş gibi," dedi Shrake.

Şehir polisi teknik giriş prosedüründen emin değildi, bu yüzden Jenkins pantolonunun cebinden uzun bir sustalı çıkardı, ön kapının camında bir delik açtı ve iç kilidi çevirdi. Lucas içeri girdi, Marcy bir adım gerisindeydi.

Lucas, "Mack?" diye seslendi ama sonra ana bardan dışarı çıktılar ve bilardo masasının yanında yerde yatan cesedi gördüler. Mack'in boynuna ve göğsüne tahta bir sandalye oturtulmuş, boynunda da tahta bir çapraz çubuk vardı, böylece sandalyede oturan biri Mack'in oturmasını ya da dönmesini engelleyebiliyordu. Elleri ve ayakları bantlanmıştı. Alnında bir delik ve etrafında yanık izleri vardı; başının ve bacaklarının altında da bir kan birikintisi vardı. Pantolonun ön paneli kesilmişti ve Mack'in kasığı jöleli bir kan yığınıydı.

"Ah, dostum," dedi Shrake.

Marcy, Mack'in karnını işaret ederek, "O ne?" diye sordu.

Jenkins eğildi, sonra doğruldu ve geri adım attı. "Bunun beyefendinin testisi olduğuna inanıyorum," dedi.

Şehir polisi öğürerek, ihbar etmekle ilgili bir şeyler mırıldandı ve kapıya doğru koştu. Havaya yayılan metalik kan kokusuyla orada durdular ve adamın otoparkta öğürmesini dinlediler.

Sonra Shrake dedi ki, "Biliyor musun? Bunu yaptıklarında biri o sandalyede oturuyordu ve yüzüne bakıyordu."

Marcy şefini ararken LUCAS herkesi, BCA olay yerini ve adli tıp müfettişlerini harekete geçirdi. Lucas arka tarafa gitti ve Jenkins'i ofiste, ellerinde plastik eldivenlerle Mack'in parkasını karıştırırken buldu. "Bir şey var mı?"

"Cep telefonu, sanırım. Hissedebiliyorum ama cebini bulamıyorum." Cep gizli bir fermuarlı kapağın altındaydı ve Jenkins onu çıkardı, açtı ve "Muhtemelen bu: yetmiş beş dakika konuşma süresi kaldığını söylüyor" dedi.

"Numaralara ihtiyacım var, hemen," dedi Lucas. "Gelen ve giden aramalar."

"Anladım."

Marcy içeri girdi: "Lucas: Ne düşünüyorsun?"

"En başa döndük. Neler olduğunu bilmiyoruz. MacBride tanımadığımız biri tarafından öldürüldü, Mack'e işkence edildi.

Ölüm. Bunu Joe yapmadı, o halde... başka biri olmalı. Muhtemelen birkaç ya da üç kişi."

"Başka bir çete mi?"

"Bilmiyorum. Hastanede gizemli bir adamımız var. Onu tanımıyoruz."

"Acaba Mack'lerin bu soygunla bir ilgisi var mı?" dedi.

"Eminim öyledir," dedi Lucas. "Eğer yapmadılarsa neden o zaman?" Başıyla ön odayı işaret etti. "İstediklerini elde edene kadar onu kestiler ve sonra durup onu öldürdüler. Eğer bunu sadece zevk için yapıyor olsalardı, bir süre daha devam edebilirlerdi. Bir de Haines ve Chapman var ve onların Mack'lerle iyi arkadaş olduklarını biliyoruz... ve ben hala Joe'nun MacBride'la bir ilgisi olduğuna inanıyorum. Belki de bu uyuşturucuyla ilgilidir. Belki birileri Mack'lerde uyuşturucu olduğunu anladı ve peşlerine düştü. Ne var biliyor musun? Bahse girerim uyuşturucu hâlâ ortalıktadır."

LUCAS rapor yazmaktan hiç hoşlanmazdı ama yine de yazardı; bu durumda raporun çoğunu Mendota Heights polisinin üzerine yıkabilirdi ve bunu da yaptı. Weather saat on birde aradı ve "Hâlâ beklemedeyiz ama çocuklar güçleniyor. Başka bir gün devam edebiliriz."

"Yarın kar yağacak," dedi Lucas.

"Park rampasında değil, hastanenin *içinde* faaliyet göstermeyi planlıyoruz."

"Ah. Bu çok zekice." Ona Lyle Mack'ten bahsetti ve o da "Daha da kötüsü. Hepsi adamın biri sinirlenip zavallı Don Peterson'ı tekmelediği için oldu."

LUCAS MARCY'YE, "Ike'ı arayacağım, haber vereceğim ve bakalım ondan bir şeyler koparabilecek miyiz? Belki bu onu gevşetir."

Grace, Mendota Heights şefi, iki yerel polis daha, olay yeri ve adli tıp müfettişleriyle birlikte salon kalabalıklaşmaya başlamıştı. Lucas, Washburn County şerifi Stephaniak'ı aradı ve olanları anlattı.

ve sordu, "Nerede çalıştığını söylemiştiniz? Ona haber vermem gerekiyor."

Stephaniak, "Benden daha iyisin," dedi. "Bunu birkaç kez çok fazla yaptım."

Numarayı yerel telefon rehberinden bulup okudu ve Lucas aradı.

Biraz yorgun bir adam cevap verdi: "Larry's."

Lucas, "Ben Minnesota'dan bir polis memuruyum. Ailevi bir mesele için Ike Mack'e ulaşmaya çalışıyorum. Onunla konuşabilir miyim?"

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra diğer uçtaki adam, "Ike bugün gelmedi. Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Bu çok sık olur mu?"

"Hayır, öyle değil. İçmediği zaman oldukça güvenilirdir ve içmiyor. Tabii dün gece başlamadıysa," dedi adam. "Onu cep telefonundan arıyorum ama cevap vermiyor. Ne yaptı ki?"

"Hiçbir şey, bu ailevi bir acil durum. Onun ev telefon numarası var mı?" Lucas sordu.

"Ev telefonu yok, sadece cep telefonu var. Genelde yanında taşır."

Lucas numarayı aldı, çevirdi ama cevap alamadı. Stephaniak'ı tekrar aradı ve "Ike bu sabah gelmedi. Burada olanlar oldukça kötüydü. Evine birini gönderip baktırmanız mümkün mü?"

"Sence buraya biri gelmiş olabilir mi?"

"Oğlu işkence görmüş," dedi Lucas. "Sanki onu sorguya çekiyorlarmış gibi. Hastanedeki ilaçları arıyor olabilirler. Belki de onları Ike'ın evinde, ormanda falan saklamışlardır. Her neyse, bir göz atabilirseniz."

"On dakika," dedi Stephaniak. "O tarafta devriye gezen bir adamım var."

LUCAS teknisyenlere cesetten bir şey çıkıp çıkmadığını sordu ve içlerinden biri şöyle dedi: "Kulağa garip gelecek ama acaba içlerinden biri onu keserken kokain mi kokluyordu? Burada

Bacaklarında küçük bir toz serpintisi var. Toprak ya da alçı gibi görünmüyor... öğütülmemiş, öylece duruyor."

Lucas'ın onu görebilmesi için yakından bakması gerekiyordu, ince taneli, bej renkli bir serpinti. "Kokain gibi görünmüyor."

"Katılıyorum. Örnekler aldım."

Lucas, "Karımın cerrah olduğunu biliyor musun?" dedi.

"Evet, plastik cerrah, değil mi?" Teknisyen BCA'dan geliyordu ve birçok vakada birlikte çalışmışlardı.

"Evet. Zaman zaman eve cerrah eldivenleri getirir, mesela bir şeyler boyayacağı zaman. Ayakkabı boyama kutum için bana da biraz verdi. Mesele şu ki, daha kolay takıp çıkarmak için içlerinde çok ince bir toz var. Bu şeye benziyor. Laboratuara gittiğinde kontrol et."

"Adamın testisi çok keskin bir şeyle alınmış gibi görünüyor. Neşter gibi. Bar bıçağı gibi değil."

Lucas adamın omzunu birkaç kez sıvazladı: "Ve bir doktor arıyoruz, hastane soygununu ayarlamış olabilecek birini."

JENKINS GERİ GELDİ: "Şehir merkezinde gelen ve giden aramaların tam bir listesi var. Çoğu tek bir numaraya ve bunların beşi Joe koştuktan sonraki birkaç saat içindeydi."

"Bu o," dedi Lucas.

Jenkins, "Bu numaradan yapılan son arama dün gece saat on birdeydi," dedi. "Kansas, Emporia'daki bir baz istasyonundan yapılmış. Tam 1-35 üzerinde."

"Kaçıyor."

Marcy, "Belki de onu aramalıyım. Siz onu korkutabilirsiniz. Eğer kaçıyorsa, telefonu pencereden atmadan önce ona ulaşmak isteriz."

"Öyleyse ne söyleyeceğinize karar verin," dedi Lucas. "Hadi ona bir yüzük verelim."

Stephaniak Lucas'ın telefonundan geri aradığında aramayı yapmaya hazırlanıyorlardı: "Tüm detayları bilmiyorum ama Ike

görünüşe göre dün gece evinde öldürüldü. Yüzünde birden fazla kurşun yarası var. Arka tarafta, bahçede... şu eski kulübeye doğru mu?"

"Evet. Şu yakma fırınının yanında."

"Evet. Yardımcım septik sistemden kalan bir sürü ABS bacası olduğunu söylüyor ama bunlardan biri sahte. Bir baca ve toprağa yerleştirilmiş bir kapak var ve kaldırdığınızda altında beton bir kanalizasyon tankı var, ama kuru. Dün gece biri yığını kaldırmış. Tankın yanında yerde duran dört büyük su geçirmez plastik bidon var, askeri malzeme. Boş. Muhtemelen uyuşturucuyu oraya sakladılar. Tankın içinde yağlanmış ve Ziploc poşetlerine konmuş otuz kırk tabanca ve bir sürü cephane olan bir kutu var. Görünüşe göre Ike bir yandan da silah satıyormuş."

"Evet, uyuşturucu buydu," dedi Lucas. "Lyle'a bu yüzden işkence ettiler. DNA testi yapabilecek bir olay yeri ekibiniz var mı?"

"Var. Madison'daki adamlarla konuşuyoruz. Buraya bir ekip gönderecekler. İki dakika içinde oraya gidiyorum."

"DNA arayın," dedi Lucas. "İncelemeye değer görünen her şeyi. Ike işkence görmüş mü? Sorgulanmış mı?"

"Hayır. Şerif yardımcısı ön kapıdan girip onu yüzünden vurmuşlar gibi göründüğünü söylüyor."

MARCY, Lyle Mack'in ofisinden JOE MACK'i aradı ve ikinci çalışta ona ulaştı. Dedi ki, "Joe? Ben Marcy Sherrill, kaçtığında seninle konuşan polis memuru. Beni dinle: Lyle öldürüldü. Geçen gece öldürüldü. Beni dinle Joe. Dün gece öldürüldü. Biri *beni* dinlesin. Lyle'ın cep telefonundan arıyorum. Numaranı bu şekilde aldık.

"Dinle, bunu her kim yaptıysa... Bunu sana söylediğim için çok üzgünüm... Görünüşe göre bunu yapan kişi kuzeye gidip babanı da öldürmüş. Şerif Stephaniak, cinayeti işleyen kişinin arka tarafta kuru bir foseptik tankının üstünü açtığını ve orada birilerinin uyuşturucuları sakladığını düşündüğümüz bir sürü kutu olduğunu söyledi. Peşinde oldukları şey buydu."

Hızlı konuşuyor, onu ikna etmeye çalışıyordu.

"Dinle Joe, ne bildiğini bilmemiz gerekiyor. Bunu senin yapmadığını biliyoruz, Jill MacBride'ı da senin öldürmediğini biliyoruz, çünkü cesedinden aldığımız DNA'ya göre bunu sen değil başkası yapmış. Kimin yaptığını düşündüğünü bilmemiz gerek. Joe, tamam, Lyle'ın cep telefonundayım, beni ara. Ara beni..."

Lucas'a baktı: "O gitti."

"Yine de bir süre dinledi," dedi Lucas. "Belki seni geri arar."

JOE MACK sersemlemiş bir halde otururken, kırk yaşlarında, kırmızı atkuyruklu ve sivilceli bir yüzü olan Eddie, "Belki de seninle kafa buluyorlardır, dostum. Belki de seni telefonda tutmaya çalışıyorlardı, böylece nerede olduğumuzu görebileceklerdi."

Sanki siyah helikopterleri tarıyormuş gibi gökyüzüne baktı.

Joe Mack, "Benimle dalga geçtiğini sanmıyorum, dostum. Hiç sanmıyorum." Yolcu koltuğunda oturmuş, iki eliyle telefona sarılmış halde ağlamaya başladı. Eddie ne diyeceğini bilemiyordu, çünkü Joe Mack'in ağladığını hiç görmemişti. Joe bir dakika sonra durdu, gözlerini sildi ve, "Oraya geri dönmeliyiz," dedi.

Eddie, "Tanrım, dostum, yolu yarıladık. Yarın Brownsville'de olmalıyız."

"Geri dönmem gerek," dedi Joe Mack. "Yapmam gereken bir

iş var." "Dostum, polisler her yerde seni arıyor."

"Eddie, lanet olsun, kimin yaptığını biliyorum. Eğer ölmüşlerse, kimin yaptığını biliyorum."

Eddie nefesini verdi, sonra, "Bak, bana bir iyilik yap. Şu lanet telefonu pencereden at. Benimkini kullanabiliriz. Wal-Mart'tan başka bir tane alabiliriz... ama biri bizi kenara çekip kıçımızdan vurmadan önce onu camdan dışarı at."

JENKINS ön odadan içeri girdi: "Telefon şirketi, El Dorado'nun kuzeyindeki Kansas Paralı Yolu'ndaki bir hücreden geldiğini söylüyor... yani hala güneye doğru gidiyor ve oldukça hızlı."

"Arabayı nereden aldığını bulmamız gerek," dedi Lucas. "Minibüsünü o dazlak kafaya sattığını gördük. Başka bir araba almanın bir yolunu bulmuş olmalı. Onu araştırmamız gerek."

"Şu barmen... Honey Bee mi? Kardeşlerle arası oldukça iyi görünüyordu," dedi Jenkins. "Neden onu alıp ne söyleyeceğini öğrenmiyorum?"

"İyi fikir," dedi Lucas. "Ben de seninle geleceğim."

"Nereye gittiğini biliyor musun?" Marcy sordu. "Peki arabama nasıl döneceğim?"

"Shrake seni götürebilir. Ve Bal Arısı -buralarda bir yerde onun adresini içeren çalışan kayıtları olmalı," dedi Lucas ofiste etrafına bakınarak. "Mesele şu ki, onu bir yere saklamalıyız. Eğer bir şey biliyorsa, bu adam ya da bu adamlar bunu düşünecek ve onun peşine düşeceklerdir."

Güneye, Honey Bee'nin evine giderken Lucas hastaneden Virgil'i aradı ve ona olanları ve Lyle Mack'in vücudundaki tozu anlattı.

"Sence hastanedeki adamımız tanıkları dışarı mı çıkarıyor?" Virgil sordu.

"Bilmiyorum. Ama onu bulmamız gerek."

Virgil, "Şu aksan meselesi dışında elimizde işe yarar bir şey yok," dedi. "Düşünüyorum ama şu anda elimde hiçbir şey yok."

"Peki ya çocuklar? Çalışıyorlar mı?"

"Şu anda toplantıdalar. Birkaç dakika içinde öğreneceğiz."

Polisler geldiğinde HONEY BEE saçmalıyordu. Arabanın sesini duydu, kapı ile pervaz arasındaki aralıktan dışarı baktı ve Joe kaçtığında onu sorgulayan siyah saçlı dedektifin ön kapıya doğru yürüdüğünü gördü. Durdu, eğildi, bir şey aldı, baktı ve cebine koydu. Ne?

Bir an için saklanmayı ya da kaçmayı düşündü: Kendini arka otlaktan ağaçların arasına doğru at sürerken hayal etti. A

Rüya. Aptalca.

Geleceklerdi, dudaklarını yaladı ve kendi kendine, "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum." Onlara gülümsemeli miydi? Yoksa korkmuş mu görünmeliydi?

Bir nefes aldı, kapıyı çalan siyah saçlı adamı gördü, bir nefes daha aldı ve ahırın kapısını iterek açtı ve "Alo?" diye seslendi.

HONEY BEE suçlu bir ifadeyle garaj yolunda yürüyordu: yani yüzü uygun bir ifade arıyor ve bulamıyor gibiydi. Üzerinde yırtık naylon bir parka, dizlerine kadar uzanan yeşil-kauçuk ahır çizmeleri ve lastik eldivenler vardı ve "Gübre küreyordum..." dedi.

Jenkins, "Bunu çok yapıyorum," dedi.

Lucas kendini ve Jenkins'i tekrar tanıttıktan sonra, "Korkarım ki oldukça kötü haberlerimiz var," dedi.

Ağzı açık kaldı ve belli belirsiz, "Joe?" dedi.

Lucas başını sallayarak, "Üzgünüm ama Lyle Mack dün gece öldürüldü," dedi.

Dondu kaldı, sonra ellerini yavaşça başının iki yanına kaldırdı, sonra kırıldı ve çığlık attı, "Lyle? Lyle öldü mü? Ah, Tanrım..." Buzla kaplı yere çöküp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı ve Lucas yanına çömelip, "Yakın arkadaş olduğunuzu biliyoruz. Ama seni hemen içeri götürmemiz ve bu konuyu konuşmamız gerekiyor. Endişelenmen için bazı nedenler olduğunu düşünüyoruz."

Onun kendisini duyduğundan ya da anladığından emin değildi. Hıçkırmaya devam etti, sonra başını kaldırıp ağladı, "Emin misin? Lyle?"

Lucas, "Evet," dedi. Gözleri ondan uzaklaştı ve buzdan birkaç parça saman alıp parmaklarının arasında döndürdükten sonra cebine koydu. "Evet, bu o."

Onu içeri aldılar ve bu arada bir yerde kekeledi, "Bir gün evlenebileceğimizi düşündük" ve "Kalp krizi miydi? Hep o lanet olası sıcak şekerlemeleri yerdi."

Onu mutfağa oturttular ve Jenkins ona kahve ya da çay yapıp yapamayacağını sordu, o da evet dedi ve Jenkins fincanları ve hazır Folgers'ı alıp mikrodalgaya koydu. Lucas dedi ki, "Bayan Brown? Üzgün olduğunuzu biliyorum ama dinleyin, Lyle kalp krizinden ölmedi. Görünüşe göre bar kapandıktan sonra öldürülmüş. Son birkaç aydır Joe ve Lyle'la kimin ilişkisi olduğunu düşündüğünüzü bilmemiz gerekiyor."

O korkunç soruyu sordu: "Bir avukat tutmalı mıyım?"

Jenkins araya girerek soruyu geçiştirmeye çalıştı: "Joe'nun yapmadığını biliyoruz, çünkü Joe ile konuştuk ve Kansas'ta bir yerlerde. Meksika'ya kaçtığını düşünüyoruz. Ayrıca babaları Ike öldürüldü."

"Ike mı? Ike'ı mı öldürdüler? Aman Tanrım, kim bunlar?"

"Bize biraz yardım edebileceğinizi umuyorduk," dedi Lucas. "Bir kere, hastane soygununu bilen insanları ortadan kaldırıyorlar gibi görünüyor. Joe'yu yakalamaya çalışacaklarını düşünüyoruz, hastanedeki tanığı yakalamaya çalışacaklarını düşünüyoruz. Bunu hemen şimdi durdurmalıyız."

Ona bakarken gözlerinde küçük bir çakmaktaşı belirdi: "Bilmiyorum," dedi. "İşin içinde olup olmadıklarını bilmiyorum. Senden korktuklarını biliyorum. Dinle, Lyle olduğundan emin misin?"

"Yarım saat önce ona bakıyordum," dedi Lucas. "Lyle'dı."

Alt dudağını çiğneyerek bir süre orta mesafeye baktı, sonra, "Bu hastane olayına karışıp karışmadıklarını bilmiyorum - bana çılgınca geliyor - ama birkaç kez doktor dedikleri bir adam hakkında konuştuklarını duydum. Doktor gibi. Ama doktor hastanede miydi yoksa sadece doktor adında bir adam mıydı bilmiyorum."

"Doc adında birini tanıyor musun?" Jenkins sordu.

"Bilirsiniz, her barda bir tane vardır. Ama bildiğim kadarıyla Cherries'de yoktu," dedi. "Bunu nasıl yaptılar?"

"Ne
yapmak?"

"Lyle'ı
öldürmek
mi?"

Lucas, "Vurularak öldürüldü," dedi.

Yine yüzü bulutlandı ama bir süre sonra, "En azından muhtemelen bir şey hissetmedi. Çabuk oldu, değil mi?"

Gözlerinin içine bakıyordu ve Lucas irkildi, Jenkins'e baktı ve Lucas'a dönerek, "Olamaz," dedi. Sonra, "Ne yaptılar?"

LUCAS KÜFÜR ETTİ ama işin özünü anladı ve tekrar hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Yağmurun dinmesini beklediler ve Jenkins hala sıcak olan kahveyi getirdi ve kadın ellerini fincanın etrafında ısıttı.

Lucas, "Joe bir arabanın içinde koşuyor. Ya da bir kamyonet ya da öyle bir şey. I-35'in aşağısında. Nereden araba almış olabileceğini biliyor musun? Minibüsünü sattığını gördük ama adına kayıtlı başka bir araba bulamadık. Birkaç bisiklet bulduk ama ikisi de dairesinde..."

"Bilmiyorum," dedi. "Ama o Seed'in bir üyesi. Sanırım... eğer parasını ödemek isterse, bir araç bulmakta zorlanmayacaktır."

Lucas başını salladı: Bu mantıklıydı. "Tamam. O zaman seni buradan çıkarmalıyız. Atları beslemesi için birini ayarlayabilir misin?"

"Sanırım... birkaç günlüğüne. Kasabada bu işi yapan bir tamirci var ama onu bulmam lazım."

"Ona bir yüzük ver."

"Bunun gerçekten gerekli olduğunu mu düşünüyorsun? İnsanları işe almak için fazla param yok."

"Bak, bu adamlar, katiller - eğer onları ele verebileceğinden, Lyle'ın sana bir şey söylemiş olabileceğinden şüphelenirlerse... seni öldürürler. Onlar için zaten bir sürü insan öldürdüler, bir tane daha öldürmeleri bir şey değiştirmez."

"Gidecek hiçbir yerim yok," dedi.

"Holiday Inn," dedi Lucas. "Devlet bunu kırmak ne kadar sürerse o kadar süre alacak. Bir hafta içinde elimizde olur... Devam edemeyecek kadar çılgınca."

HANDYMAN'I BULDU ve adam günde otuz dolar karşılığında atlara bakmayı kabul etti. Kadın kıyafetlerini toplarken

Lucas, "Joe'nun telefon numarası var mı?" diye sordu.

"Hayır, ben... Kim yaptı biliyor musun? Lyle. Onun özel bir telefonu vardı. İkisinin de vardı."

"Bizde var. Cep telefonunuz var mı?"

"Tabii ki."

"Tamam, bu konuda Joe'yu aramanı isteyebiliriz," dedi Lucas. "Hikâyemize -Lyle'ın öldürüldüğüne- kefil olmana ihtiyacımız olabilir. Joe'nun bize inandığından emin değilim."

Durdu: "Sana neden inanayım ki? Bu da Ay'a iniş olayı gibi bir şey olabilir. Bir sürü yalan." Jenkins'e baktı. "Siz bana yalan söylemiyorsunuz, değil mi?"

"Bal Arısı, Lyle hâlâ barda. İstersen durup bakabiliriz."

Dur. Sonra, "Bunu düşüneceğim."

"Mesele şu ki," diye devam etti Lucas, "minibüsteki kadını Joe'nun öldürmediğini biliyoruz. Jill MacBride denen kadını. Başka biri öldürdü. Joe'dan ve katilden DNA aldık ve Joe katil değildi."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

Başını salladı: "Bu mantıklı. Joe'nun içinde kimseyi öldürmek olduğunu sanmıyorum."

"Bunu ona söylemen gerekebilir. Belki de Jill MacBride'ı hâlâ kaçırıyordur, bilemiyorum. Ama belki de kaçırmamıştır. Eğer değilse, kaçması için bir sebep yok. Kaçtığı için başı biraz belaya girebilir ama cinayetle kıyaslandığında bu önemsiz bir şey."

"Geri gelip barı alabilir," dedi kadın. "Biraz hapis

yatabilir," dedi Lucas.

"Ama o hapisteyken barı ben işletebilirdim, zaten çoğunlukla ben işletiyorum."

"Bizim için çalışıyor," dedi Jenkins. "Ama önce onu geri getirmeliyiz."

Cep telefonu numaralarını değiş tokuş ettiler ve kadın onları kamyonetiyle kasabaya kadar takip etti ve yarı yolda arayıp "Barda durmak istiyorum" dedi.

"Emin misin?"

"Onun yüzüne bakmak istiyorum," dedi.

Etraf polisler ve olay yeri inceleme ekipleriyle doluydu; Marcy ve Shrake gitmişti. Lucas onu polislerin arasından geçirip hâlâ yerde yatan cesede götürdü. Onu bir polisin yanına bıraktı, olay yerindeki adamın yanına gitti ve sordu, "Vücudunun alt kısmına naylon torba gibi bir şey geçirebilir miyiz? Kimlik tespiti için kız arkadaşı burada."

Siyah plastik torba yerine yerleştirildiğinde Lucas onu kolundan tutarak yanına götürdü. Kadın yere baktı, başını salladı, tükürecekmiş gibi dudaklarını büzdü ve dönüp onu cesetten uzaklaştırdı. Bir bar taburesini çevirip oturdu ve gözlerini bara dikti.

"İyi misin?" Lucas sordu.

"Hayır," dedi kız.

"Seni buradan çıkarmak istiyorum. Seni adamlarımdan biriyle şehre göndereceğim, ifadeni alacağım ve bir motele yerleşmeni sağlayacağım."

Dedi ki, "Tamam. Tamam. Tamam. Lanet olsun, acıyor. Eğer sorun değilse, tuvalete gitmeliyim."

"Elbette."

Kadınlar tuvaletine giden koridora doğru yürüdü ve Lucas kapıdan çıkana kadar onu izledikten sonra Jenkins'in yanına gitti. "Bana güvenmesini istiyorum, bu yüzden onu izliyormuşum gibi görünmek istemiyorum. Ben diğer uca gidiyorum. Ama o çıkana kadar gözün bayanların tuvaletlerinde olsun. Üzerimize koşmasını istemeyiz."

BANYONUN İÇİNDE, Honey Bee bir an durakladı, sonra çantasını karıştırdı ve içinde iki anahtar bulunan bir anahtarlık çıkardı - biri Schlage diğeri Yale. Bir an lavabonun başında durdu, sanki kendine bakıyor ya da ellerini yıkıyormuş gibiydi ama öyle değildi: dinliyordu. Birkaç saniye sonra hızla iki tuvaletin karşısındaki duvara yerleştirilmiş yangın kapısına doğru ilerledi, Schlage ile kapıyı açtı, tekrar dinledi, sonra "Yüksek Gerilim" etiketli ve asma kilitle kilitlenmiş bir elektrik kutusuna doğru ilerledi. Onu da açtı.

Yale ile birlikte. İçinde iki küçük kahverengi kâğıt torba vardı, çöreklerin içine konulduğu türden. Onları aldı, kilidi yerine oturttu, bir parça kâğıt mendille sildi, kapıyı dirseğiyle iterek kapattı, kilitledi ve koşarak bir kabine girdi.

İçeride kot pantolonunu ve iç çamaşırlarını bıraktı, oturdu ve çantasından poşetlerini çıkardı. İki deste para -çoğunlukla yirmilikler- görünce hayal kırıklığına uğradı. Yine de hızlı bir sayımla on sekiz bin dolar. Kanka PayPal, gece yarısından sonra gelen, karşı konulması zor ürünler için.

Çantasının dibine koydu, ayağa kalktı, kızardı, ellerini yıkadı, aynada kendine baktı, yüzüne biraz su sıçrattı, kağıt havluyla sildi ve ana odaya geri döndü. En uçta Davenport'u gördü. Elini kaldırdı ve onu almaya geldi; Jenkins'e götürdü, o da onu ifade için BCA merkezine götürecekti.

Lucas onlar ayrılırken, "Ben dönene kadar onu orada tutun. Uzun sürmez."

Wisconsin şerifi Stephaniak'tan bir telefon aldı. "Dinle, sana kötü bir haberim olabilir ama emin değilim."

Lucas, "Diğer tüm haberler çok iyi olduğu için biraz kötü habere ihtiyacım var," dedi.

Stephaniak, "Evet, kendine paslanmaz çelikten bir iç çamaşırı almak isteyebilirsin," dedi. "Biliyorsun, sana bir sürü silahtan ve diğer şeylerden bahsetmiştim."

"Öyle mi?"

"Olay yeri inceleme ekibi oraya, tankın içine indi ve bu boş kutuyu buldular. Askeriye. Yanında boş bir el bombası kutusu vardı ama el bombası yoktu. Bu adamların bir kutu dolusu M67 HE parça tesirli el bombası olması mümkün."

Lucas başını kaşıdı. Ne söyleyeceğini gerçekten bilmiyordu.

"Alo? Orada mısın?" diye sordu şerif.

15

LUCAS 61 numaralı otoyoldan güneye doğru gitti, Mississippi'den Hastings'e geçti, 55 numaralı otoyoldan emniyet merkezine gitti, şerifin ofisine giriş yaptı ve adli tıpa götürüldü. Uzun boylu, zayıf, siyah saçlı bir kadın onu kapıda karşıladı ve elini uzattı: "Lucas? Nancy Knott. İçeri gelsene. Ne var ne yok?"

Lucas onu takip ederek küçük bir ofise girdi ve masasının arkasına yerleşirken ziyaretçi koltuğuna oturdu. Lucas, "Haines-Chapman cinayetinde olay yerini incelediniz, değil mi?" diye sordu.

"Aslında Lonny Johnson yaptı ama ben de bir süre sahadaydım," dedi. "Lonny bugün izinli. Şirket içi işlemlerin çoğunu ben yaptım."

"Dün adli tıp raporunuzu okuduğumda, kurbanlardan birinin sırtına yapışmış *saman* - durun, *saman* değil, saman dediniz - bulduğunuzu söylediniz. Tarımsal bir alanda ölmüş olabileceğini düşünmüşsünüz. Anladığım kadarıyla cesetler küçük bir köprünün altındaki hendekte, tarım alanında bulunmuş. Sorum şu, ne olmuş yani? Samanla ilgili bir şey mi vardı?"

"Orada hiç saman yoktu," dedi Knott. "Mevsimlik derelerden biriydi, ölü otlarla büyümüştü. Tepede bir fasulye tarlası vardı, yani orada saman yoktu. Cesetler plastik torbaların içindeydi ve samanlar giysilerinin dışına, torbaların içine yapışmıştı."

Lucas cebini karıştırdı ve cebinden birkaç parça saman çıkardı. "Saman böyle mi?"

Masasının üzerine bıraktı ve eğilip baktı, sonra bir fincandan bir kalem çıkardı ve itti. "Pipet. Evet. İşte böyle. Aynen böyle. Şu kesiği görüyor musun? Bunun gibi kesilmiş. Aynı renk ve doku."

"Aynı saman olup olmadığını anlamanın bir yolu var mı? Ya da saman? Genetik olarak aynı mı?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Belki FBI söyleyebilir. Belki büyük tarım okullarından biri size bunun ne tür bir saman olduğunu söyleyebilir, eğer yardımı olacaksa."

"Tam olarak takip edemiyorum, ben bir şehir çocuğuyum. Saman, saman ..."

Samanın, samandan esasen farklı olduğunu söyledi. Saman, yonca veya yonca gibi kurutulmuş bir gıda ürünüydü ve sığırlara, atlara, keçilere, koyunlara ve bazen de diğer hayvanlara yoğun bir şekilde yedirilirdi. Saman ise buğday, yulaf ve çavdar gibi tahıl tanelerinin destek sapıydı, fazla besleyici değeri yoktu ama hayvan yatağı olarak kullanılıyordu.

"Haines'in sırtında bulduğumuz şey saman değil, birkaç parça samandı. Tıpkı sizin getirdiklerinize benziyordu ve sanırım bir laboratuar size ikisinin de yulaf samanı olup olmadığını söyleyebilir. Ya da buğday samanı, ya da değil. Genetiğe gelince, eminim bunu anlayabilirler ama emin değilim."

"Yatak malzemesi. Ne tür hayvanlar için?" Lucas sordu. "Atlar için.

Bilirsin işte, ahırdaki atlar," dedi.

"Huh."

"Bunu bırakmak isterseniz, karşılaştırmak için bir yer bulabilir miyiz diye etrafa bakabilirim. Öldürülmüş olabileceklerini düşündüğünüz bir olay yeri varsa, sadece göz ucuyla bakıyorum, örnekleriniz Haines'ten aldığımızla aynı görünüyor" dedi. "Ayrıca Haines ve Chapman da şehirde yaşıyorlardı, herhangi bir yerden almış olamazlar. Yani... Eminim sen bulmuşsundur. Neredeydi?"

LUCAS yoldan JENKINS'i aradı: "O hâlâ orada mı?" "Evet. Güzel güzel sohbet ediyor."

"Onu orada tut."

GABRIEL MARET ameliyat ekibini ameliyathanenin dışında bir araya getirdi. "Bir gün daha. Kardiyologlar on iki ila yirmi dört saat daha beklemenin bir faydası olabileceğini söylüyorlar ama ondan sonra olmaz. Yani yarın sabah saat yedide gidiyoruz ve ne olursa olsun sonuna kadar gitmek zorundayız."

Virgil koridorun sonundaki duvara yaslanmıştı ve Weather gruptan ayrıldığında "Eve mi döndün?" diye sordu.

Dedi ki, "Düşünüyordum. Bu son cinayetler hakkında. Lucas hastanedeki adamın bir şekilde bu işin içinde olması gerektiğini düşünüyor. Aksan dışında hakkında hiçbir fikirleri olmayan tek adam o."

Virgil başını salladı. "Yani?"

"Yani dün gece bir adamı, muhtemelen bu sabah da bir başkasını öldürdüler. Fransız aksanı olan ve bugün işe gelmeyen kimi tanıyoruz?"

Virgil'in kaşları yukarı kalktı. "Fena bir düşünce değil. Bunu kime soracağız?"

"Yönetime gidelim."

LUCAS BCA ofisine geri döndüğünde Jenkins ve Honey Bee'yi bir konferans odasında sucuklu pizzalarını bitirirken buldu. Lucas bir sandalye çekip ona yaklaştı ve "Bayan Brown. Harriet. Bal Arısı. Haines ve Chapman'ın cesetleri bulunduğunda sırtlarından bazı saman parçaları çıkarılmıştı. Bu sabah garaj yolunuzdan biraz saman topladım. Dakota Bölgesi Şerifinin ofisine gittim ve bir karşılaştırma yaptık. Haines ve Chapman'ın çiftliğinizde öldürüldüğünü kanıtlayabileceğimizi düşünüyoruz."

Ağzı açık kaldı. *"Ne?"*

Lucas, "Bağlantıyı kanıtlamak için genetik teknikleri kullanabiliriz," dedi. "Çok karmaşık ama parmak izinden daha iyi."

"Ben-"

Lucas öfkeli bir şaklamayla onu yere serdi: "Lanet olsun, bize saçmalama. Bu iş kontrolden çıktı. Kaç kişinin öldüğünün farkında mısın? Biri altı kişiyi öldürdü."

"Ben değil..."

"Ama öyle ya da böyle bu işin içindeydin," dedi Lucas, ona doğru eğilip işaret parmağıyla masaya vurarak. "Elimizde bir j ü r i y i ikna edecek kadar kanıt var: Lyle Mack'le samimiydiniz, Joe ve Ike'la arkadaştınız, kurbanlar Haines ve Chapman'la arkadaştınız, elimizde evinizden alınan samanların k a n ı t ı var. Bize yardım ettiniz mi? Hayır. Bizi oyaladınız. Bize hiçbir şey vermediniz."

Jenkins'e baktı. "İşbirliği yapıyorum..."

"Benimle konuşuyordun," dedi Jenkins. "İtiraf etmeliyim ki iyi davrandın. Ama Bal Arısı, bana hiçbir yararlı bilgi vermedin. Basit şeyler bile değil, mesela 'doktor' kim?"

"Doktorun kim *olduğunu* bilmiyorum," dedi. "Bence o bir uyuşturucu satıcısı. Joe bir keresinde bana tanıdığı en kötü dopingcinin bir doktor olduğunu söylemişti ve sanırım aynı adam. Sanırım onu bu şekilde tanıyorlardı. Adam uyuşturucu almaya çalışıyordu."

"Joe uyuşturucu sattı mı?"

Gözlerini kaçırdı ve sonra, "Bir zamanlar olabilirdi. Tam olarak bilmiyorum."

"Oh, saçmalık," dedi Lucas. "Uyuşturucu mu satıyordu?"

Uzun bir duraklama, sonra, "Evet. Satmak değil, takas etmek. Bilirsiniz, bir şeyler karşılığında."

"Ne tür şeyler?" Jenkins sordu. "Ofis
ekipmanları."

"Ofis ekipmanları." İki polis birbirlerine baktı.

"İnternette çok sayıda ofis ekipmanı satıyorlardı," dedi. "Ve kameralar ve diğer şeyler," dedi.

"Başka bir deyişle, sıcak mallar," dedi Lucas. "Hırsızlıklardan, ofislerden çalınan eşyalar."

"Sanırım," dedi.

"Nerede saklıyorlar?" Lucas sordu. "Barda ya da evlerinde hiç yoktu."

Ağlamaya başladı ve polisler oturup izlediler. Bir dakika sonra durdu, etki olup olmadığını kontrol etti, taş suratlardan başka bir şey görmedi. *"Ne oldu?"*

"Nerede saklıyorlar?" Lucas tekrar sordu.

Uzun bir bekleyiş daha ve sonra, "Elmo Gölü'nde bir depoları var."

"Nerede olduğunu biliyor
musun?" "Evet."

"Hastane soygunundan kalan uyuşturucuyu oraya mı koydular?"

"Hastane soygunu hakkında bir şey bilmiyorum. "

Onu bir süre itip kaktılar, sonra Lucas Jenkins'e, "Sanırım onu Ramsey County'de kontrol etsek iyi olacak," dedi.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

Lucas, "Seni bir süre hapiste tutacağım," dedi.

Çantasındaki parayı düşündü ve "Oh, hayır. Bir otele gideceğimizi söylemiştin."

"Kaçma ihtimalini göze alamam," dedi Lucas. "Boğazına kadar bu işin içindesin."

"Eğer beni hapse atarsanız, bir avukat tutarım ve size bir daha tek bir şey söylemem. Yardıma ihtiyacın varsa, gidip kendini becerebilirsin. Yardım etmeye çalışıyorum, belki farklı sorular sorarsan yardımcı olabilirim ya da belki başka bir şekilde yardımcı olabilirim. Beni hapse atarsan bir kelime daha etmeyeceğim."

"Bize daha fazla yardım edebileceğinizi sanmıyorum," dedi Lucas. "Bir cinayetle karşı karşıyasınız ve hâlâ oyalanıyorsunuz."

"Joe konusunda sana yardım edeceğim," dedi. "Onunla konuşmak için başka kimi bulacaksın? Güveneceği? Bu k o n u d a siktir olup gidebilirsin," dedi.

Lucas Jenkins'e baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Jenkins bir şey söyleyemeden Bal Arısı ekledi, "Kamyonum yanımda. Atlarım var. Çiftliğim var. Kaçıp gidemem. Kırk üç yaşındayım ve hayatımda başka hiçbir şeyim yok."

Jenkins, "Ehliyetinde otuz yedi ya da otuz dokuz yazdığını sanıyordum. Bunun gibi."

"Birkaç yıl kesmiş olabilirim," dedi.

LUCAS MARCY'yi aradı, ona garaj yolundaki samanlardan, depodan ve Honey Bee'nin Joe ile konuşma isteğinden bahsetti.

Marcy, "Cevap vermiyor ama telefonu çalıyor, hâlâ Kansas'ta ve hareket etmiyor," dedi. "İçimde kötü bir his var. Sanırım onu attılar. Pencereden dışarı attılar."

LUCAS VE JENKINS, Honey Bee'yi Elmo Gölü'ne, bir depoya götürdüler ve yöneticiden depoyu açmasını istediler. Zemin ahşap paletlerle kaplıydı ve üzerlerine birkaç düzine televizyon ve bilgisayar monitörü, yarım düzine Apple dizüstü bilgisayar da dahil olmak üzere bilgisayarlar, bir hediye kutusu Wüsthof bıçakları, kağıt öğütücüler istiflenmişti,

yazıcılar, hoparlörler ve ses alıcıları, Blu-ray ve DVD oynatıcılar, bir düzine GPS el cihazı, balık bulucu ve deniz izleme üniteleri, altı adet yeni görünümlü Yamaha 25 beygir gücünde dıştan takma motor ve bir kar motosikleti.

Uyuşturucu yok. Çünkü, diye düşündü Lucas, uyuşturucu Ike'ın evindeydi.

Washington County şerifini aradılar, onlara birimden bahsettiler, kilide bir parça suç mahalli bandı düğümlediler ve müdüre hiçbir şeye dokunmamasını söylediler.

"Bizim için bir şey yok," dedi Lucas, çekilirken. Bal Arısı'na: "Joe'ya ihtiyacımız var. Başka bir telefona ihtiyacımız var, doktora ihtiyacımız var, bize kullanabileceğimiz bir şey vermeni istiyoruz, yoksa seni hapse tıkarım."

"Ben-"

"Bir şeyler düşün," dedi Lucas. "Ya da başka bir şey. Doktor: Fransız bir adam mı? Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Dudaklarına dokundu ve "Oh" dedi.

"Oh, ne?"

"Doktor adam. Joe Mack bir keresinde bir paçavra kafa hakkında şaka yapmıştı. Sanırım doktordan bahsediyordu."

"Doktor Arap mı?"

"Ya da şu türban takan insanlardan biri. Sanırım öyle. Ama emin değilim. Aklıma gelen tek şey bu."

"Soyadı ne?" Lucas sordu.

"Bilmiyorum," dedi. "Başka bir şey bilmiyorum. Doktor hakkında konuştuklarını duydum."

Jenkins, "Bu çok da fazla bir şey değil," dedi.

VIRGIL VE WEATHER, Fransız asıllı çalışanların listesini inceleyen bordro görevlilerinin yanına konuldu. Hiçbiri hasta olduğunu bildirmemişti ama ikisi o gün izinliydi. Virgil, "Sizi eve götürmeliyim ki çocuklar yerinize bakabilsin," dedi.

Weather, "Onları kendi başınıza aramamalısınız," dedi.

Virgil, "Ben de Jenkins ya da Shrake'i alacağım," dedi. "Yine de bunu yapmalıyım - bu bir şey olabilir."

Lucas Virgil'i çağırdığında daha yeni bitirmişlerdi. Lucas ona Bal Arısı'nın söylediklerini anlattı ve Virgil, "Eğer bir Arap'sa, bu daha büyük bir sorun olacak. Buralarda Fransızlardan çok Arap var."

JENKINS VE LUCAS bir süre iyi polis-kötü polis oynadılar; Jenkins Bal Arısı'nın bazılarına yardım ettiğini, daha fazlasına da yardım edebileceğini ve bu yüzden bir şansı daha hak ettiğini öne sürdü. Lucas onu hapse atmak istiyordu. Sonunda Lucas geri adım attı ve onu St. Paul şehir merkezindeki bir Holiday Inn'e tıkmayı kabul etti.

"Yemeğe çıkıyorsun ve hepsi bu. Burada oturup televizyon izleyeceksin. Eğer seni cep telefonundan ararsam, bir saniye içinde cevap versen iyi edersin," dedi Lucas.

"Yapacağım," dedi.

HONEY BEE yarım saat boyunca odasında oturdu, bavuluna baktı, televizyonu görmeden izledi. Katilden korkuyordu, Davenport'tan korkuyordu, gelecekten korkuyordu. Kendisini izleyip izlemediklerini merak etti: koridora baktı, kimseyi görmedi. Odasına döndü, küvete oturdu. Bir karar verdi.

Bir deneme yapacağına karar verdi. Asansörle üç kat aşağı indi, sonra yolun geri kalanını merdivenlerden çıktı, üstündeki kapıların kapanma sesini dinledi...

Sokakta, başı eğik, Batı Yedinci Cadde'de, X Center'dan bir blok ötedeki bir sandviççiye yürüdü, arka taraftaki bir masaya oturdu ve kapıyı izledi. İşler kesattı, programda hokey yoktu: birkaç kişi geldi, ama kendini polis gibi hisseden kimse yoktu. Arka kapıdan çıktı, bir yan sokağa girdi, cesaretini topladı, X Center'a giden sokakları geçti, Skyway'i önce yukarı sonra aşağı kullandı, tünele gitti, izlerini takip etti, ana sisteme girdi, şimdi hızlı hareket ediyordu.

Bankada kasa bölümünü tarif etti, asansöre bindi, bir kasa kiraladı, müşteri statüsünü teyit etmek için çeklerini gösterdi ve kasaya on yedi bin dolar attı, bin dolarını da ayaküstü para olarak sakladı.

Asansöre bindi ve Davenport'u kapıda beklerken görmeyi bekledi: kimse yoktu.

Skyways'e doğru yürüdü, ankesörlü bir telefon aradı... ve bir tane buldu, dünyadaki son ankesörlü telefonlardan biri, diye düşündü. Bir patlamış mısır standından çeyreklik aldı ve şehirlerarası arama yaptı.

İki kez çaldı, üç kez. Sonra,

"Alo?" "Eddie? Benim, Bal Arısı."

Sessizlik. Sonra, "Polislerle birlikte misin?"

"Şimdi olmaz. Bütün gün beni tuttular. Ankesörlü telefondan arıyorum. Joe'yla konuşmam gerek."

"Bir dakika."

Joe geldi ve dedi ki, "Bal Arısı. Seni aramaktan korkuyordum."

"Ankesörlü telefondayım. Joe-herkes öldü. Lyle'ın öldüğünü gördüm. Biri ona işkence etmiş. *İşkence etmiş.* Babanın da öldüğünü söylüyorlar. Yukarıda uyuşturucu olduğunu ve onları almak için Lyle'a işkence ettiklerini söylüyorlar." Sesini alçalttı, yanından geçen insanları izliyordu ama gözyaşları başladı ve telefona doğru ağlamaya başladı.

Joe Mack bir süre sonra, "Geri dönüyoruz," dedi.

"Kim olduğunu biliyor musun?" Bal Arısı sordu.

"Belki," dedi Joe Mack.

"Doktor mu?"

Biraz daha sessizlik oldu, sonra Joe Mack, "Doktoru nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Her yerde doktor denen adamı arıyorlardı. Polislerden biri Lyle'ın üzerinde doktor eldiveninden çıkan bir tür toz olabileceğini söyledi."

"Doktor olabilir. Başka bir adam da olabilir. Emin değilim. Ama bir Arap ya da d a z l a k seni aramaya gelirse, onlardan uzak duracaksın. Tüfeğinin arkasına geçersin ve eve girmelerine izin vermezsin."

"Evimde değilim; polisler beni bir otele sakladı."

"Güzel. Orada kal. Telefonun var mı?"

"Temiz bir tane değil."

"Bak bakalım bir tane bulabilecek misin, beni bu numaradan ara." "Ne yapacaksın?"

"Doktoru ve diğer adamı bul. Konuşun."

"Doktorun yaptığını düşünüyorlar. Lyle'a korkunç bir işkence yapmışlar ve konuştukları bir şey bana bunu bir doktorun yaptığını düşündürüyor. Onu kesmişler. Sanırım taşaklarını kesmişler..."

"Ah, Bal Arısı... Tanrım, taşakları mı?"

Honey Bee telefonda ağlamaya başladı ve Joe Mack, "Beni dinle. Dinle beni. Hâlâ o kadını benim öldürdüğümü mü düşünüyorlar?"

"Hayır. Başka birinin yaptığını söylüyorlar," dedi. "Doktor olduğunu düşünüyorlar. Onlara olabileceğini söyledim. Onlara bir şey söylemezsem beni hapse atacaklardı."

"Tamam. Sakin ol. Parayı devre kesiciden çıkardın mı?"

Telefona doğru başını salladı. "Evet. US Bank'ta bir kasaya koydum. On yedi bin dolar. Bara gitme. Polisler orayı darmadağın ediyor."

"Tamam. Şimdi dinle. Sıkı dur. İşbirliği yap ama onlara geri döneceğimi söyleme ve bu telefondan bahsetme. Eddie'nin Wisconsin'de Seed için çok iş yapmış bir avukat arkadaşı var. Barın üçte birini sana devredecek, birkaç yıllığına seninmiş gibi gösterecek ve Lyle'ın payının yarısını sana, yarısını da bana bırakan bir vasiyetname hazırlayacak. Böylece yarı yarıya sahip olacağız, ama sen işleteceksin, tamam mı?"

Burnunu çekti. "Tamam."

"Bu gece geç saatlerde ya da yarın döneceğim. Geliyoruz, Bal Arısı."

BARAKAT, "Cappy'yi gördün mü?" diye soran Joe Mack'in telefonunu aldı.

Barakat, "Temasa geçebilirim," dedi.

"Ona polislerin onu aradığını söyle. Minibüsü de biliyor olabilirler. Ya onu terk etsin ya da plakaları."

"Neredesin?"

"Meksika'ya gidiyorum. Geri dönmeyeceğim, Al. Herkes öldü ve neler olduğunu bilmiyorum. Sadece gidiyorum."

Kukla, zekice davranıyor.

16

CAPPY VE BARAKAT, Barakat'ın arabasını karla kaplı yoldan tekne iskelesine doğru sürerken minibüs sorunu hakkında konuştular. Cappy şöyle dedi: "Eski minibüsümün Kaliforniya plakasını çıkarıp yenisine takacağım. Florida'ya vardığımda yeni minibüsü sokakta satıp yasal bir tane alacağım."

"Bunu sokakta nasıl satacaksın? Birini tanıyor musun..."

"Birkaç motorcu bulacağım. Onlar bu işi halledebilir. Herkesin bir minibüse ihtiyacı var."

Son kardan bu yana birkaç kamyon tekne iskelesine inmişti ve sonunda dolu bir dönüş noktası vardı. Wisconsin tarafındaki su, bir mil kadar yukarısındaki Prairie Island nükleer santralindeki ısı nedeniyle kısmen açıktı.

Şafakta dışarıda kimse yoktu. Dışarı çıktılar, buzun kenarından açık suya baktılar ve Cappy kenardan üç metre uzaklaşana kadar yürüdü.

"Ne düşünüyorsun?" Barakat seslendi. Buzdan korkuyordu.

"Bana iyi görünüyor."

"Derin mi?"

"Derin görünüyor," dedi Cappy.

"Deneyebilirsin," dedi Barakat, "ama arabayı geri döndürmeme izin ver, böylece hızlıca çıkabiliriz."

Arabayı geri döndürüp çeyrek mil ötedeki otoyola yönelttiler ve Cappy arkadan el bombalarından birini çıkardı.

"Bunu bildiğinden emin misin?" diye sordu Barakat'a.

"Yüzde yüz," dedi Barakat. "Sapın uçmasına izin vermediğiniz sürece tamamen güvendesiniz."

"Güvenli."

"Mükemmel. Atarken, beyzbol oyuncularınızdan biri gibi atın."

Birlikte buza doğru yürüdüler. Barakat kenarda durdu ve Cappy, "Su onu söndürmeyecek mi?" diye sordu.

"Hiç sanmıyorum. Bu bir maç gibi değil."

İkisi de el bombasına baktı, Barakat nara benzediğini söyledi ama Cappy narın ne olduğunu bilmiyordu, bu yüzden domateste anlaştılar ve Cappy "Pimi çek..." dedi.

Barakat, "Sapı ve her şeyi fırlatın," dedi. "Beyzbol topu gibi."

"Pekâlâ. Al bakalım." Cappy el bombasını
ve pimi çekip çıkardı. Bir süre orada durdu.

Barakat dedi ki, "At onu. At onu."

Cappy onu fırlattı ama düşündüğünden daha ağırdı, buzun kenarına çarptı, kaydı ve kenardan suya düştü. Barakat kaçmaya başladı ve "Koş" diye seslendi.

El bombası patladığında Cappy koşuyordu. Çok gürültülü değildi ama yeterince gürültülüydü ve yirmi metrelik bir su bulutunu havaya kaldırdı. "Tanrım," diye bağırdı Cappy. "Hadi buradan defolup gidelim."

Gülüşerek arabaya koştular ve uzaklaştılar.

DAHA SONRA BARAKAT'IN EVİNDE basketbol oynuyorlardı, istedikleri için değil, ellerinden bir şey gelmediği için. Çok fazla kokain: dışarı çıkmak için çok soğuk. Ayrıca televizyonda bir basketbol maçı, sesi 84'te ve iTunes'da Eagles, sesi 11'de. Top iki yaprak daktilo kağıdından oluşan bir tomar, basket potası ise tamamen sanaldı; bir kapının üzerindeki boş bir nokta. Amaç boş noktaya şut atmaktı, birbirlerinin yüzüne bakmadıkları sürece bu çok kolaydı ve birkaç sayıdan sonra savaşa dönüştü, kağıt tomarını havaya kaldırmak için gürültülü bir kavga, ikisi sandalyelerin, masaların, bir sedirin üzerinden yuvarlandı, Cappy'nin burnu kanadı, odanın her tarafına kan püskürttü, Barakat kanepe ile koltuk arasındaki şeritten aşağı sürdü ...

Oyundan çıktıklarında Cappy 18'e 14 öndeydi, ama önce halıya yığıldı, inledi, güldü ve "Boku yedim" dedi ve bunun hayatının en iyi yirmi dakikası olabileceğini düşündü, 15'i kükreyerek geçen geceler hariç; biriyle geçirdiği en iyi gece.

Barakat zorlukla nefes alarak, "Sana bir şey söyleyeceğim, Cappy. Bu ciddi bir durum. Tüm bu polisten nasıl kurtulabileceğimi biliyorum.

iş." "Öyle
mi?"
"Evet. Şimdi aklıma geldi, bir dakika önce. Lübnan'daki kasabamdan bir adam var, adı Shaheen."
"Shaheen."
"Shaheen. Bir şey değil ama kendini büyük bir adam sanıyor. O da başka bir doktor ama o kadar da değil. Ama." Kalbi oyundan ve kokainden dolayı çarpıyordu ve yarım düzine derin nefes almak için durdu.
"Ama," dedi Cappy, onu yönlendirerek.
"Shaheen'in bir aksanı var. Benden daha fazla aksanı var ve o bir hiç. Düşünüyorum da, eğer Shaheen ölürse ve odasında hastaneden gelen bazı ilaçlar bulunursa, ne düşünürüz?"
"Polislerin aradığı adamın o olduğunu düşünüyoruz, içeride
mi?" "Biz de öyle düşünüyoruz," dedi Barakat.
Bir süre birlikte nefes aldılar, sonra Barakat "Kız arkadaşın var mı?" diye sordu.
"Hayır. Hayır. O kadar da
değil." "Bakire misin?"
"Hayır. Tabii ki hayır."
"Hah. Minneapolis'te bir yer biliyorum," dedi Barakat. "Bu kızlar."
Cappy yan yattı. "Fahişeler mi?"
"Bu çok kötü," diye güldü Barakat. "İçlerinden biri bana terapist olduğunu söylemişti."
"Bunun tam olarak ne olduğunu bilmiyorum," dedi Cappy.
"Bir doktor gibi... bir psikiyatrist gibi. Bilirsiniz, size zihinsel yardım sağlamak için."
"Biraz zihinsel yardıma ihtiyacım var."
"Bu kızlar kokaini seviyorlar. Amfetamin seviyorlar. Marihuana seviyorlar ama bizde marihuana yok. Parayı seviyorlar."
"Fazla param yok," dedi Cappy.
"Bir Amerikan şarkısı var," dedi Barakat. "Bilmiyorum ama bir bölümünde 'Şekerci am için para ödemez' diyor."
"Öyle mi?"
"Biraz şekerimiz var," dedi Barakat. Sendeleyerek ayağa kalktı. "Bir sürü şekerimiz var."

"Peki ya Shaheen?" Cappy sordu. "Önce kızlar. Sonra Shaheen," dedi Barakat.

CAPRICE GARNER'IN babası onu bebekliğinden on dört yaşına, plaj serserisi ya da film yıldızı olma hayaliyle Kaliforniya'ya kaçana kadar bas davul gibi dövmüştü. Bakersfield'a kadar gitmiş ve çatı ustası olarak işe girmişti; bin metreye bakan bakışları, yüzünde, sırtında ve ruhunda kötü yara izleri olan sıska bir çocuktu ve sonra bir bahar sabahı sarhoşken çatıdan düşüp iki bacağını da kırmıştı.

Hiçbir sağlık sigortası olmadan, alabildiği kadarını aldı, bacakları bir hayır kurumunun hastanesinde onarıldı, yaz boyunca iki bacağı da alçıda, klimasız, beton bloklu bir apartman dairesinde terledi. Yan komşusu motorcuymuş, ona acımış, bira, kraker, çedar peyniri ve yaz sosisi getirmiş. İşine geri dönen ve hala motorcunun etkisi altında olan Cap, parasını biriktirdi ve kullanılmış bir Harley Softail ve bir pencere kliması satın aldı.

Motorcu şeyini yaptım.

Saçlarını omuzlarına kadar uzattı. Bir Harley rallisinde son model bir deri ceket ve kolluk satın aldı. Gümüş kafataslı bir küpe için kulağını deldirdi, çelik bir yüzük için dudağını deldirdi, kendine zengin bir paçavra seçkisi satın aldı. Sırtına, üzerinde Razzle-Dazzle yazan bir motosiklet tekerleği dövmesi yaptırdı.

Gençliği yüzünden başına gelmeyen kalmadı. Bir adam Caprice'i çöle götürüp toplu halde becermekten bahsedip duruyordu. Adam buna güldü ama Caprice bunun altında bir şey olabileceğini düşündü ve onu öldürdü.

Sokak silahıyla evine gitmiş ve adam kapıyı açtığında onu kalbinden vurmuş ve gece kaçmış, adamın kız arkadaşı mutfaktan çığlık atıyormuş.

Kimse bunu anlamadı. Ama bağımsız olarak yarışıyordu ve herkes bir bağımsızın üzerinden geçmeye çalışabilirdi. O da mantıklı olanı yaptı ve Yargıç'ın karşısına çıktı.

Onu kızdıran insanlar ortadan kaybolma eğilimindeydi ve motorcular onun yanındayken daha dikkatli oluyorlardı. Kimse bilmiyordu ama onlar biliyordu. Shooter Chapman ile karşılaştı, bir arkadaşı Minnesotalı, bir

Kanser, kalp sağlığı ya da böbrekler için dostluk sürüşü ya da buna benzer bir şey, yaşlı adamların hepsinin üç tekerlekli bisikletlerinin arkasında bayrakları vardı.

Bir çeteye davet edilecek yaşa geldiğinde, artık çeteyi istemiyordu: kardeşlik, içki, rütbe, kurallar. Yalnız olmayı seviyordu. Yalnızlığa *güvenebiliyordu*. BMW'si için adamı öldürdükten sonra Harley'i bıraktı ve Alman isimli yeni uzun mesafe aracı onu çetelerden daha da ayırdı.

Sonra bir gün Burger King aynasında kendine baktı ve dudak halkasına yapışmış bir parça sarı peynir gördü.

Lanet olası bir şakaydı, diye düşündü aynaya bakarken. Rolünü geliştirmesi, olduğu gibi görünmesi gerekiyordu.

Yüksek kaliteli derileri Hollywood'da bulduğu ellili yıllardan kalma bir ceketle takas etti; siyah deri o kadar eski, kumla yıpranmış ve terden kahverengiye dönmüştü ki. Küpesinden ve dudak halkasından kurtuldu. Kafasını kazıttı. Paçavralarını attı. Bir çift Vietnam dönemi askeri gözlük aldı, yuvarlak camlı ve zeytin rengi kanvas kayışları onu bir kurbağaya benzetiyordu. Görünüşü hoşuna gitti.

O kadar sade, o kadar yalın, o kadar kötü, o kadar yıpranmış ki, bir motorcu mekanına girdiğinde herkes konuşmayı bırakıp ona bakıyordu. Onun *dışarıda*, gitmekten bahsettikleri ama asla gitmedikleri bir yerde olduğunu biliyorlardı. O da bunu seviyordu.

Tıpkı bir grup Meleğin San Bernardino'dan Los Angeles'a, oradan da kuzeye, PCH'den Santa Barbara'ya doğru, Harley'leriyle yaşlı kadınlar, yaşlı şişman hatunlarla gri sakallılar gibi sürdükleri ve onun da 110'la giden lanet bir güdümlü füze gibi sürünün içinden tek eliyle geçerek kapılarını uçurduğu gün gibi. Bu sahneyi zihninde yüzlerce kez tekrarlamıştı...

Çatı kaplama işi ekonominin geri kalanıyla birlikte dibe vurduğunda ve Mojave'de bazı kemikler ortaya çıkıp gazetelerde yazıldığında, Cappy Minnesota'ya geri döndü ve Shooter'ı aradı.

Shooter onu Cherries'deki çeteyle tanıştırdı ve UPS'de kutu atma işi buldu. UPS'in en iyi yanı.

bütün gece, içmek ve sürmek için tam on iki saatiniz vardı, dört saat uyudunuz ve sonra arkadaşınız metamfetaminin biraz yardımıyla bir sonraki vardiyaya geçtiniz.

Tüm bunlara rağmen,

Cappy. Hiç sevişmemişti.

Nasıl yapıldığını biliyordu; hatta Bakersfield'daki Dome Bar'da bir masada, Heinz catsup ve 57 sos şişelerinin ve gümüş çatal bıçakların şangırtısı arasında canlı ve renkli olarak yapıldığını görmüştü. Hoş bir şey değildi ama dikkatini çekmişti.

BARAKAT ONU Minneapolis'in batı yakasında, 55 numaralı otoyolun çıkışındaki Trouble adlı bir bara götürdü, Cappy kokain ve korkuyla doluydu. Barakat, siyah ışıklı ve pirinç direkli berbat bir bara göre doğal olmayan büyüklükteki kalabalığın arasından geçerek onları Star, Michellay ve Jamilayah adında üç kadınla buluşturdu. Paradan söz ediliyordu ama Barakat Ziploc'u gösterdi ve oradan çıkıp caddenin karşısındaki Shangri-La Motel'e gittiler, üç kadın burada bitişik odalarda kalıyordu.

Biri beyaz, diğeri siyah olan Star ve Jamilayah, Barakat'ın üzerindeydi ve bıçak sırtı burnu ve dar dudakları olan ince sarışın Michellay, Cappy'nin göğsünde kalın hissetmesine neden olan koluna asılmıştı.

Sanki bu kadarmış gibi.

Ve işte buydu ve uzun sürmedi, Wave CD'sinde Britney'i dinlediler, şifonyerin üstünden çizgiler yaptılar, üç oda boyunca kapmaca oynadılar ve sonra yatakların üzerindeydiler, Barakat ikisiyle ve Cappy, onu derisinden çıkan bir yılan balığı gibi pantolonundan kaydıran Michellay ile,

Ve lanet olsun,

Her şey gayet iyi gitti.

BARAKAT, odalarda yürüyor, ereksiyonunu sallıyor, gülüyor, "Şuna bakın orospular, şuna bakın" ve Cappy musluktan su içiyor, lavabonun üzerine eğilmiş, Jammy onu beceriyor, neredeyse aynanın içinden geçecek, sonra onu kovalıyor, siyah kadın çığlık atıyor, Cappy onun üzerine yuvarlanıyor ve bang.

Yine çok iyi gitti.

Bakersfield'den çıkıp tepelere tırmanmak ve diğer taraftan aşağı inip Mojave'ye çıkmak, yüzünde rüzgarla gece boyunca çığlık atmak gibi ...

Sabah saat dörtte yola çıktılar ve Cappy başını gösterge paneline yaslayıp, "Sanırım az önce bir hortlağı becerdim," dedi. "Yaklaşık altı kez, adamım," diye böbürlendi Barakat, onu tokatlayarak geri. "Harikaydın."

"İçi pespembe gibiydi," dedi Cappy. Kasabaya geri döndüler ve Cappy, Barakat'a karşı bir minnettarlık dalgası hissetti. Bunun olup olmayacağını bilmiyordu, çünkü kadınlar genellikle onu umursamıyordu. Bunu kabullenmişti: İçinde onları kesen bir şey vardı.

Sadece doğru kadını bulması gerektiğini biliyordu.

SHAHEEN daha karmaşık bir durumdu ve Barakat bu konuda daha ayıktı: "Onu uzun zamandır tanıyorum. O bir hiç, ama yine de onu tanıyorum. Bunu sessizce yapmak istiyorum. Silah yok. Gelip gitmeliyiz, onu arkamızda bırakmalıyız ..."

Bir acil servis doktoru olarak Barakat her türlü travmayı görmüştü. Düşündükten sonra en iyi çözümün kafasına ağır bir şeyle vurmak olduğuna karar verdi. "Yere düştüğünde işini bitirebiliriz. Önemli olan dikkat çekmememiz. Kadının gördüklerinden sonra, Karkinnen, birinin beni tarif etmesini istemeyiz."

Shaheen, Minneapolis'in güneyinde, bronz sıvalı, isimsiz bir apartmanda yaşıyordu. Barakat ve Cappy minibüsü sokakta bırakıp gece vakti minibüse doğru yürürken Barakat "Işığı yanıyor" dedi.

"Kız arkadaşı mı var?"

"Shaheen? Hayır. Evde evlenmesi gereken bir kız var, babası tarafından ayarlanmış. Ama bana onu umursamadığını söyledi."

"Bu umurumda değil, sadece yukarıda olup olmadığını merak ettim."

"Bunun için ne gibi fikirleriniz var?" Barakat sordu. "Bu konuda sessiz olmak."

"Hiçbir fikrim yok," dedi Cappy. "Sadece basit ol ve yap."

Apartmanın kilitli olması gereken bir iç kapısı vardı ama Barakat kapıyı sertçe çekti, kilit açıldı ve içeri girdiler.

"Bunu nereden biliyorsun?" Cappy sordu.

Barakat, "Kilit iki yıldır bozuk," dedi. "Artık kimse anahtarını kullanmıyor."

SHAHEEN kim olduğunu görmek için kapının arkasından baktı ve onları içeri aldı. "Şimdi ne oldu? Bir şey mi oldu?"

Barakat, "Size hiçbir şey olmadığını, her şeyin yolunda olduğunu söylemeye geldik," dedi. "Polis bunu yapanları buldu ve öldürüldüler."

"Onları polis mi öldürdü? Ben duymadım..."

Ve hastaneyi soyan insanlar hakkında konuşmaya başladılar. Cappy, Barakat'ın arkasından kapıya doğru uzanmıştı. Shaheen ona baktı ve sonra Barakat'la konuşmasına döndü, arada bir Cappy'ye yan gözle bakıyor ama kim olduğunu ya da Barakat'la ne yaptığını sormuyordu.

Shaheen'in dairesi fakir öğrenci tarzında döşenmişti; düzinelerce metin ve tıbbi kâğıt yığınları içeren köhne kitaplıklar vardı. Bir kanepenin karşısında iki eski rahat sandalye, aralarında cam kaplı bir sehpa ve bir tarafta bilgisayar, yazıcı ve daha fazla kâğıt yığını bulunan ahşap bir masa vardı. Bir bar, bir masayı

oturma odasından küçük mutfak. İki iç kapı vardı, ikisi de açıktı, biri banyoya, diğeri yatak odasına açılıyordu. Birinde tuvalet taburesini, diğerinde de bir yatağın ucunu görebiliyorlardı.

Shaheen sigara içiyordu. Yemek barının üzerinde büyük bir cam kül tablası duruyordu; konuşurlarken onun yanından geçip kanepe ve sandalyelerin oluşturduğu çembere doğru ilerlediler. Cappy kül tablasını aldı. Shaheen'in sırtı ona dönüktü ve bir eliyle küllüğü kaldırdı, bir soruydu bu. Barakat ona başıyla küçük bir selam verdi ve Cappy dönmeye başlayan Shaheen'e doğru bir adım atarak kül tablasını kulağının bir santim gerisinden kafasına indirdi.

Shaheen vurulmuş gibi yere yığıldı. Barakat ellerini kalçalarına koydu ve "Bunu görmekten nefret ediyorum," dedi.

"Artık durmak için biraz geç," dedi Cappy.

"Oh, duramayız." Diz çöktü ve bir parmağını Shaheen'in boynuna soktu. "Hâlâ hayatta," dedi.

Cappy, "İşte," dedi ve yatan adamın yanına diz çöktü, burnunu sıktı, elini Shaheen'in ağzının üzerine koydu ve bastırdı. Shaheen son derece bilinçsizdi ve hiç direnmedi. Bir süre sonra titremeye ve sarsılmaya başladı ve sonra da öldü.

Barakat tekrar kontrol etti ve "İşte bu kadar. Güle güle, Addie." Sonra onu yuvarladı, cebinden cüzdanını çıkardı ve bir tomar nakit para çıkardı. "Bankalara güvenmez, belki buzdolabında biraz daha vardır."

Bir buz küpü tepsisinin altında içinde 1.100 dolar olan bir zarf buldular; Cappy yatak odasını araştırdı ama başka bir şey bulamadı. Barakat yanında hastaneler ve doktor muayenehaneleri aracılığıyla dağıtılan bir düzine örnek Viagra kutusu, iki kutu Tamiflu ve üç şişe uyarıcı getirmişti.

Onları silmişler, sonra Shaheen'in ölü ama hala terli elleriyle tutmuşlar ve sonra Shaheen'in yatağının altındaki bir ayakkabı kutusuna koymuşlar. Uyarıcıların üzerinde hastanenin adı yazıyordu.

"Şimdi gidiyoruz," dedi Barakat. Kül tablasını sildiler ve kapı tokmağına sadece kağıt havluyla dokundular, silmemeye dikkat ettiler ve gittiler.

Barakat, kaldırımdan aşağıya doğru yürürlerken, "Bu, uzun zamandır yaşadığım birkaç sorunu çözüyor," dedi.

Arabayı. "Addle'ı hiç sevmezdim. Her zaman yerinden çıkmaya çalışırdı. Ayrıca babam için beni gözetliyordu."

"Umarım babana hastaneden bahsetmemiştir."

"Hastaneyi tam olarak bilmiyordu. Benim yaptığımı düşünüyordu ama emin değildi. Ve şimdi, bu bir sorun değil," dedi Barakat. "Aç mısın?"

Cappy başını salladı. "Bir ısırık alabilirim... Adamım, sanki o hortlak aşağıda pembeydi, biliyor musun? Onlar hakkında bunu bilmiyordum."

Shaheen'i düşünmedi, çünkü Shaheen artık önemsizdi.

17

VIRGIL LUCAS'A ŞUNLARI SÖYLEDİ: "Etrafta hiçbir şey yapmadan dolaşmaktan yoruldum ve sonunda tanıştığım herkese Fransız aksanlı ya da Fransız olabilecek aksanlı, tuhaf davranan bir Arap tanıyıp tanımadıklarını sormaya başladım. Ya da Arap'a benzeyen Fransızlar."

Yemek masasında oturmuş kahve içiyorlardı. Weather başını ellerinin arasında tutuyor ve arada bir "Aman Tanrım" gibi bir şey söylüyordu.

Lucas, "Ne oldu?" diye sordu.

"Henüz bir şey yok," dedi Virgil. "Sorunun metastaz yapacak zamanı olmadı. Siyaseten doğrucu porsukların bunu çok çabuk fark edeceklerini düşünüyorum. Tüm hastaneye yayacaklar ve yarın öğlene kadar yaklaşık altı resmi şikayet ve üç cevap almış olacağım."

Weather "Aman Tanrım" dedi.

Lucas onun bacağını okşayarak, "Merak etme. İşe yararsa, altın değerindeyiz. İşe yaramazsa ve çok fazla şikâyet gelirse onu azarlarız ve herkese duyarlılık eğitimine gitmesi gerektiğini söyleriz. Zaten iki hafta içinde Bahamalar'a gidecek, böylece gözlerden uzak olacak."

"Aman Tanrım."

Lucas Virgil'e, "Orada yakışıklı bir doktora rastladın mı?" diye sordu.

"Birkaç tane," dedi Virgil.

"Radyologların ateşli olduğunu duydum. Ve dermatologlar. Onlar cerrahlardan daha entelektüel," dedi Lucas.

"Bunu aklımda tutacağım," dedi Virgil.

Weather, "Bazen ikiniz de komik olduğunuzu sanıyorsunuz ama o kadar da komik değilsiniz. Bir sürü ... ile çalışmak zorundayım. ..."

Lucas Virgil'e, "Arap' için daha yumuşak bir kelime bulmaya çalışıyor. Mesela, 'Orta Doğu kökenli kişiler' gibi."

"Siktir git," dedi Weather.

"Gördün mü?" dedi Lucas. "Bir dermatolog bunu asla söylemezdi. Daha klaslar."

LUCAS saat birde sessizce hareket ederek yatağına geldi ve Weather, "Uyandım," dedi.

"Uyuyor olmalıydın. İyi misin?" "Bunu

yapacağız," dedi.

"Evet. Umarım Virgil'le yaşadığınız şey sizi uyutmuyordur."

"Hayır, önceliklerin nasıl belirleneceğini biliyorum," dedi Weather. "Ne yaptığını bile anlıyorum ama bunu bana asla onaylatamazsın. Bilirsiniz, resmi olarak."

"Doğruluk tanrıları," dedi Lucas. "Mmm."

"Bebekleri mi düşünüyorsun?" Lucas battaniyenin altına girdi.

"Onlar da bizim gibiler ama anlamıyorlar," dedi Weather. "Yaşıyorlar, duyguları var, entelektüel süreçleri var, öğreniyorlar, bazı kelimeleri biliyorlar... yürüyemedikleri ya da emekleyemedikleri için fiziksel olarak gelişmemişler ama *onlar da bizim gibiler*. Orada yatıyorlar, belki biraz acı çekiyorlar, neler olduğunu merak ediyorlar ve yarın, bu saatlerde, yaptığımız şey yüzünden biri ya da her ikisi de ölmüş olabilir."

"Hava-"

"Biliyorum. Başka bir şey yapmak ya da başka bir yerde olmak istemezdim ama: bu bir yük."

"Hap mı aldın?"

"Hayır. Ben iyiyim. Belki birkaç dakikalığına bir kaşık yapabiliriz," dedi.

"Dinle," dedi Lucas. "Her şey yoluna girecek. Buradaki karma bu. ... işe yarayacak."

"Karmaya inanmıyorsun."

"Sarıl," dedi. "Gözlerini kapat. İşe yarayacak."

Saat altıda yola çıktılar, on beş dakika sonra hastaneye vardılar, önlerinde ve arkalarında korumalar vardı. Maret ekibi bir araya topluyordu.

bir moral konuşması: "Bu sefer devam etmeliyiz. Yaklaştık ama hala birkaç saatimiz var. Herkes hızlı çalışmaya karar vermeli. Şurada ya da burada beş dakika kazanabilirsek, buna değer. Bir yarışın içindeyiz. Özensiz değiliz ama hızlıyız."

Weather ayrılık salonuna gitti ve Raynes'leri bir stres danışmanıyla konuşurken buldu. "İyi misiniz?" diye sordu onlara.

Lucy Raynes, "Gabriel öyle ya da böyle bugün bitireceğimizi söylüyor," dedi.

Weather başını salladı. "Yapacağız. Bebekler daha iyi görünüyor ama daha fazlasını k a l d ı r a m a z l a r . Bitireceğiz."

"İnşallah," dedi Larry Raynes.

Onları bıraktı, kadınların soyunma odasına gitti, önlüklerini giydi; dışarı çıktığında bebekler ameliyathaneye götürülüyordu.

LUCAS, Virgil, Jenkins ve Shrake'le birlikte onu uğurlayacak kadar uyanık kaldıktan sonra yatağına döndü ve bir iki saat daha uyumak istedi. Zor geldi: zihni durmadan çalkalanıyor, doktora götürebilecek ipuçlarını arıyordu. Nihayet sekizde yataktan kalktı, temizlendi ve ofisine doğru yola koyuldu. Tam otoparka dönüyordu ki Virgil'den bir telefon aldı.

Virgil, "Dostun Marcy üzerime geliyor,"

dedi. "Arap meselesi yüzünden mi?"

"Bu yüzde onu," dedi Virgil. "Diğer yüzde doksanı ise, Lübnanlı bir Arap doktor dün gece Minneapolis'in güneyinde öldürüldü. Eskiden Paris'te yaşıyormuş. Dairesinden bazı alışılmadık uyuşturucular ve henüz bulamadıkları başka uyuşturucular için bazı ambalajlar çıkarıyorlar. Bir sürü uyuşturucu."

"Sen ciddisin."

"Yaklaşık iki dakika içinde seni arayacak," dedi Virgil. "Muhtemelen hızlı arama listeme ilk ben girmişimdir."

"Bu nerede? Cinayet mi? Adresi var mı?"

"Hayır, ama dediğim gibi, arayacak. Jenkins ve Shrake hâlâ buradalar. Oraya gidip bir göz atacağım."

LUCAS'IN CEP TELEFONU çaldı ve "İşte orada. Sonra konuşuruz." dedi. Flaş düğmesine bastı ve Marcy geldi. "Adamın Virgil dün ne yaptı biliyor musun?"

Lucas sordu, "Adres ne? Daha gelmedin mi? Ne tür uyuşturucular...?"

MINNEAPOLIS polisleri olay yerindeydi, Marcy koridorda durmuş cinayet masasından sorumlu teğmenle konuşuyordu. Lucas'ı gördü ve ona doğru yürüyerek, "Şu lanet olası Flowers. Dün hastanenin her yerinde onun bir Arap aradığından bahsediyorlardı, bakın ne oldu?"

"Ölen adam Arap mı?"

"Evet. Adnan Shaheen, Lübnan'dan," dedi. "Anladığımız kadarıyla iyi bir temsilci ama elimizde birkaç uyuşturucu kutusu ve başka şeyler var ve bunlar hastane eczanesinden çıkmış gibi görünüyor."

"Bunlar Virgil yüzünden olmadı," dedi Lucas. "O kimseyi öldürmedi. Hastane soygunundan kalan pisliği temizleyen taştan bir katilimiz var."

"Oldukça uzakta olmasına rağmen..."

"Onunla uğraşma. Birkaç dakika içinde buraya gelecek," dedi Lucas.

"Buraya çoktan geldi ve gitti. Ve ben de onun üzerine gittim. İşbirliğine yanaşmayan, itaatsiz-"

"Ne yapmasını istiyorsun? *Esmer* bir adam aradığını söyle.
Doktor?" Lucas sordu.

"Kapa çeneni," dedi
kadın.

"Doktoru bulduk..."

"Ve başka bir sorun," dedi Marcy.

Lucas başını salladı: "Doktoru kim
öldürdü?"

"Bunun bir çete işi olduğu çok açık. Seed'den başka biri soygunu haber aldı ve kaçırdı."

Lucas başını salladı ve "Bir bakayım," dedi.

Görülecek pek bir şey yoktu; kafası kırık ve altında küçük bir kan birikintisi olan ölü bir adam sırtüstü yatmış, kolları vücudunun yanında, avuç içleri yukarıda, Yoga'cıların "ceset duruşu" dedikleri pozisyonda duruyordu. Lucas birkaç dakika işleme sürecini izledikten sonra, "Onu kim buldu?" diye sordu.

"Komşu. Şehir merkezinde çalışan başka bir adam, işe arabayla gidiyorlarmış. Kapıyı birkaç kez çalmış ama Shaheen cevap vermemiş ve Shaheen'in arabası hâlâ park yerindeymiş. Panjurun bir köşesinden içeri bakmış ve onu yerde yatarken görmüş. Lyle Mack'e yaptığımız gibi."

"Dondurma başımı ağrıtıyor," dedi Lucas. "Dinle, gidip gözbebeklerime nemli bir bez koyacağım."

"Bunu sen yap," dedi. "Aklına bir şey gelirse bana haber ver."

"Aklıma bir şey geldi. Doktor katille o kadar arkadaştı ki, adamın ona arkadan vurmasına izin verdi."

LUCAS DIŞARI ÇIKTI ve bir süre kamyonetinde oturduktan sonra vitese takıp Üniversite Hastanelerine doğru yola çıktı.

Virgil yine kafeteryada uzanmış bekliyordu. "Bir şeyler alacak mıyım?" diye sordu.

"Hayır," dedi Lucas. "Biz bir Arap arıyorduk. Ne olmuş yani? Haklı olduğumuz ortaya çıktı."

LUCAS bir çörek ve diyet kola aldı ve Virgil'in masasına geri dönerek, "Eczaneyi soyan bir çeteyi düşündüğümde aklıma sıkı bir grup insan geliyor: Weather tarafından görülen Joe Mack, Chapman ve Haines, Haines'in DNA ile doğrulandığı gibi. Lyle Mack muhtemelen operasyonun arkasındaki beyin olarak işin içindeydi. Ike Mack muhtemelen uyuşturucunun satışından sorumluydu. Ve muhtemelen soygunu planlayan doktor, anahtarın çalınması da dahil."

İş için başka kimseye ihtiyaç duyulmayacağını ve bunu başkasına söylemek için bir neden olmadığını söyledi. Başkasına söylemek gereksiz bir risk olurdu.

"Önce gruptan biri olduğunu düşündüm," dedi Lucas. "İstemeden de olsa bir cinayet işlemişlerdi ve katilin muhtemelen cinayeti üzerine yıkabilecek herkesi ortadan kaldırdığını düşündüm. Ve bunun doktor olması gerektiğini düşündüm. Bildiğimiz diğer herkes arkadaştı ve birbirlerini sonsuza dek tanıyorlardı ve şimdi hepsi öldü. Yani katil doktor olmalı.

"Ama sonra doktor öldürüldü. Ve doktor... Onu bu grubun uzun süreli bir dostu olarak görmüyorum. Mack'lerin doktor arkadaşları yok." Virgil, "En az bir kişinin daha varlığına dair mantıklı bir gerekçe sunuyorsun," dedi, "ki bunu zaten biliyoruz, eğer doktor kendini öldürdü."

"Ama bir adamın daha soygunda hiçbir işlevi olmayacaktı. Ve o adam uyuşturucuya ne olduğunu bilmiyordu, çünkü bilgi almak için Lyle Mack'e işkence etmek zorunda kalmıştı. Yani tamamen dışarıdan biri. Sonra, Lyle Mack'e yapılan işkencenin iki kişi tarafından yapıldığını düşündüm, biri sandalyede oturuyor, Mack'i yere yatırıyor, diğeri de onu kesiyordu. Ve üzerindeki toz. Diğer adamın doktor olduğunu düşündüm. Kesimi yapan adam."

Virgil, "Mantıken, bir yabancı olabiliyorsa, on yabancı da olabilir. Mack'lerin tek yapması gereken bir kişiye söylemekti, o yabancı da çetesini toplar ve soygunu ele geçirirdi. Doktora ihtiyacınız yok ve ..." Virgil bir an durakladı ve sonra, "Hayır, bu doğru değil, değil mi?" dedi.

"Hiç sanmıyorum," dedi Lucas. "Mack'ler herkese ne yaptıklarını bildiklerini söylediler mi? Bunu neden yapsınlar ki? Ve eczane cinayetine karışmamışlarsa neden çetedeki herkesi öldürsünler ki? Tek istedikleri uyuşturucuysa, yabancılarsa, Lyle Mack'e işkence edip Ike'ı öldürebilirlerdi ve kimse kim olduklarını bilmezdi. Öyleyse doktoru neden öldürdüler? Doktoru nereden biliyorlardı ki? Neden Weather'a saldırdılar?"

"Bu Joe Mack, Haines ya da Chapman olabilir, değil mi?"

"Hayır. Haines ve Chapman zaten ölmüştü. Otopsi, soygun günü öldürüldüklerini gösteriyor. Weather saldırıya uğramadan en az yirmi dört saat önce. Weather motorcunun ufak tefek bir adam olduğunu söylüyor, Joe Mack ise oldukça iri yarı."

"Yani en azından bir adam daha var," dedi Virgil. "Jill MacBride'ı öldüren adam. Bu biraz yabancı DNA'sı, değil mi?"

"Eğer doktora ait değilse." Lucas bir dakika düşündükten sonra, "Ama doktora ait olmayacak, çünkü Jill MacBride'ı öldüren adam Lyle Mack'e işkence eden adam. Aynı soğuk katil. Aynı..."

Durdu ve Virgil'e dönerek, "Tanrım," dedi. "Ne?"

"Jill MacBride'ı öldüren adam havaalanına nasıl geldi? Peki Joe nasıl çıktı? MacBride'ın arabası hala oradaydı. Birisi
onu aldı ve MacBride'ı öldürdü, değil mi? Katil Joe Mack'i aldı. Ya Joe onu aradı ya da Lyle Mack onu aradı ve Joe'yu alması için gönderdi. Joe Mack'in kaçtıktan sonra Lyle ile konuştuğunu biliyoruz."

"Trene binip gitmiş olabilirler," dedi Virgil. "Ama arabayla gidip gelmeleri yaklaşık dokuz yüz doksan dokuzda bir."

Lucas aniden heyecanlanarak ayağa kalktı: "Biliyor musunuz? Biliyor musunuz? Joe Mack kaçtığı gün, minibüsünü bir dazlakla devrediyordu. Kağıdı imzaladı ama adam Joe'ya hiç para vermedi. Ne çek, ne başka bir şey. Gördüğümüz hiçbir şey yok. Sanırım dazlak Joe'ya önceden bir tomar para vermiş olabilir, ama bu genellikle kağıtlar imzalanana kadar yapılmaz. Ya arkadaşlardı ya da Joe Mack'in ona büyük borcu vardı. Ve bu sert görünümlü bir adamdı."

Virgil'in kaşları havaya kalktı. "Dazlak neye benziyor?"

"Bilirsin işte, bir dazlak," dedi Lucas. "Muhtemelen yirmi beş yaşlarında, yüzü rüzgârdan yanmış, sıska, yüzündeki kaslar "

Virgil öne doğru eğildi, niyetliydi. "Dostum, bu adamı ikizlerin takımının yanında hiçbir şey yapmadan dolaşırken görmüştüm," dedi Virgil. "Bir hademe ya da her neyse, bir hemşire. Hastane üniforması giyiyor. Onu birkaç kez gördüm. Hep göz göze geliyoruz-"

Lucas parmaklarını şıklattı: cep telefonunu çıkardı ve nöbetçi memuru aradı: "Son birkaç gün içinde satılan Joe Mack, M- A-C-K'ye ait bir minibüsün etiket numaralarına ihtiyacım var... Bekleyebilirim."

Bir dakikadan fazla beklemediler ve görevli memur geri geldi. "Beyaz renkli, 2006 model Dodge Grand Caravan kargo minibüsünün sahibi olarak Joe Mack adında biri var, ancak herhangi bir devir işlemi yapılmamış."

"Etiketleri aldın mı?"

"Evet. Onları istiyor musun?"

"Hayır. Havaalanı polislerine gidin, o etiketlerin havaalanına gelip gelmediğini öğrenin..."

Lucas ona saati ve tarihi verdi ve tekrar bekleyeceğini söyledi. Nöbetçi memur iki dakika sonra geri geldi ve iki dakika daha bekleyeceğini söyledi; sonra geri geldi ve "Tamam, anladınız. Minibüs 10:42'de geldi ve 11:00'de çıktı."

"Teşekkür ederim. Tüm numaraları al, havaalanı polislerine verilere dikkat etmelerini söyle, minibüs fotoğraflarında bir yüz olup olmadığına bak. Bana geri dön."

Kapattı ve Virgil'e şöyle dedi: "Yakaladım onu. Bu bizim dazlak. Kahretsin, MacBride cinayeti sırasında giren çıkan tüm etiketleri taramalıydık. Joe Mack'in minibüsünü dışarı atabilirdi. Yani, adamı *gördüm*."

"Ve eğer gördüğüm adamla aynıysa..."

"Weather şu anda nerede?" Lucas sordu.

"Ya ameliyatta ya da gözlem odasında." İkisi de ayağa kalktı ve Virgil, "Bu taraftan," dedi ve asansörlere doğru aceleyle geri dönerlerken ikisi de aşağı uzanıp silahlarına dokundu.

Lucas, "Belki de el bombaları vardır." dedi.

"Ben de tam bunu düşünüyordum," dedi Virgil. "Önce ateş et, soruları sonra sor."

HAVA, her gün yaptığı gibi şimdi de hızlı hareket ederek ameliyatı açtı. Hızlı hareket ederek on dakika içinde girip çıktı ve Ellen ile Sara'yı birbirine bağlayan kemik halkayı ortaya çıkardı. Kemiğin çoğu

çıkarılmıştı ve dirseğindeki Hanson, bir santimetre hariç geri kalanını çıkarmaya hazırdı.

"Gitmeden önce yapabileceğim bir şey var mı?" Weather ona sordu.

"Yakınımda birkaç steril el daha kullanabilirim," dedi.

Bebeklerin başlarını tutmaya yardım etmek için kaldı, altı eli yakın ve sıkıydı. Maret kalabalığın arasından "Kalpler?" diye sordu.

"Buraya kadar tamam," diye cevap verdi arkadan biri.

Testere kemiği keserken, başka bir şeyle karışık çiğ kan kokusu yayıyordu... neredeyse bir çiçek kokusu. Ölü şakayık, belki.

Hanson, tahminen kırk dakikaya karşılık yarım saat sürmüştü. Geri çekildiğinde maskesinde ter lekeleri vardı. "Sorun yok."

Beyin cerrahları yukarı çıktı.

Weather geri çekildi, çalışma teçhizatını çıkardı, boşalttı, yıkadı ve Raynes'lerle tekrar konuşmak için aşağı indi.

Lucy, endişeli, geniş gözlü. "Bir sorun mu var? Çok uzun zamandır yoktun..."

"Kemik çıkarma işlemine yardım etmek için kaldım. Şu anda kalpleri stabil durumda, son yarım santimlik kemik dışında her şeyi çıkardık. Rick gerekirse onu da bir dakika içinde çıkarabilir."

Larry: "Yani nöro elemanlar çalışıyor mu?" Weather: "Evet ama daha çok yolumuz var," dedi.

Birkaç dakika daha konuştular; Raynes'ler gece ekibinin ikizlerin operasyon başladığından beri en iyi uykularını çektiklerini bildirdiklerini söylediler.

Ekipten bir hemşire içeri girip Weather'a baktı: "Gabe seni ameliyathanede istiyor."

"Bir şey mi oldu?" Larry Raynes sordu.

"Bana iyi gidiyor gibi geldi," dedi hemşire. "Yine de ben doktor değilim."

Hava durumu ameliyathaneye girdi ve "Gabriel?" dedi.

Maret ameliyat masasından başını kaldırdı ve "Ah, Weather, buraya gel," dedi.

Çalışma ekibinin kenarından dikkatlice yürüdü ve Maret bebeklerin kafataslarını işaret etti. "Yedi damar," dedi ve Maret başıyla onayladı.

Yedi damarı görüntülemek zor olmuştu ama nedenini tam olarak bilmiyorlardı. Defektin kenarına yakın bir yerde, Sara'nın beyninden yukarı doğru yükseliyor, sonra da görünüşe g ö r e kanı boşalttığı bir çukura doğru ilerliyordu.

"Öyle yapmıyor. Aslında defektin kenarından kıvrılıp Ellen'ın tarafına dökülüyor. Yani onu bağlayıp unutabiliriz. Ama görmediğimiz bir damar daha var -biz ona on dört diyoruz- onun yanında çıkıyor. Eğer yediyi on dörde ekleyebilirsek..."

"Ne kadar büyükler?" Weather sordu.

"Büyük değil. Ama ayak parmağı operasyonunda yaptıklarınız kadar küçük değil..."

"Bunun için dürbünü kullanıyordum. Eğer dürbünü onların üzerine bırakırsak, sizin yoldan çekilmeniz gerekir."

"Sanırım büyüteçlerinizle yapabileceğiniz kadar büyük olabilirler.
... Umuyorum."

"Ben temizleneyim," dedi.

On dakika içinde dönmüştü, beş dakika içinde de ameliyat gözlüklerini takmıştı. Maret yanlara doğru hareket ederek hemşirelerden birini masadan uzaklaştırdı ve Weather yaklaştı. Diğer beyin cerrahı bebeklerin kafalarının diğer tarafında çalışmaya devam etti.

Maret, "İşte," dedi ve neşterinin ucuyla iki damarı gösterdi.

Weather'ın ameliyat gözlüğü bir LED ile donatılmıştı ve ışık, dura mater parçasını tıbbi bir metindeki bir çizimmiş gibi aydınlattı. Damarlar küçük, koyu renkli ve tel gibiydi; çapları bir elbise askısındaki telden biraz daha küçüktü.

Maret "Ne düşünüyorsun?" diye sorana kadar Weather tam on beş saniye boyunca onlara baktı.

"Ne kadar ihtiyacın var?"

"Bunu bilmek imkansız. Ancak bebekler iyi durumda, şu ana kadar programın ilerisindeyiz ve eğer yapabilirsek bunu şimdi yapmak daha iyi - mümkün olduğunca çok kan taşımamız gerekiyor ..."

"Yapabilirim ama biraz zaman alacak," dedi sonunda. "Sandy'nin arada bir çalışmayı bırakması gerekebilir. En ufak bir hareket bile yapamam."

"Ne kadar sürecek?"

"Otuz, kırk dakika. İyice açığa çıktılar." "Otuz dakika mı?"

"Otuz ya da kırk."

"Otuz dakika. Bunu yapabileceğine inanıyorum."

DAMARLAR özellikle narin değildi, ama çekiştirilmeleri de mümkün değildi. Weather küçük on dörtlüyü bağladı ve onu yediliye ekleme işlemine başladı. Süreç yavaş ilerliyordu: Her biri bir haşhaş tohumundan daha küçük dört kare düğümü birleştirme kenarının etrafına yerleştirecekti. On dakika içinde bir düğüm atmıştı; on yedi dakika içinde iki düğüm atmıştı.

Anestezi uzmanı, "Bir gradyan ortaya çıkıyor." dedi.

"On ya da on beş dakika içinde çıkarım," dedi Weather. Eğim Sara'nın beynindeki kan basıncıydı.

Maret, "Devam edelim," dedi.

Weather üçüncü düğümü attı ve "Eğim nerede?" diye sordu. Anestezi uzmanı "İlerlememiz gerek" dedi.

Weather, "Bir dakika boyunca kanaması devam edebilir," dedi. "Yerleşik dikişlere zarar vermeyecek kadar sıkı olduğumuzu düşünüyorum."

Maret, "Devam edip bitirmek ne kadar sürer?" diye sordu. "Sorun çıkmazsa altı ya da yedi dakika." "Bir dakika kanını akıtın..."

Weather on dördün üzerindeki bağı çözdü ve tamamlanmamış ek yerinden kan sızmaya başladı. Bir dakika, sonra iki dakika durdular, kanı emdiler ve anestezi uzmanı "Daha iyi," dedi ve Weather damarı tekrar kapattı.

Altı dakika sonra dışarı çıktı, yedi ve on dört numaralı bağları çıkardı ve diğer beyin cerrahı Sandy ile birlikte

On saniye, on beş saniye boyunca ekleme yaptı ve sonra Sandy, "Tıpkı serbest atış atar gibi" dedi.

Weather: "Ameliyatı kocama açıklamalısın." dedi. Maret: "Bu ne demek, serbest atışlar mı?"

"Bu iyi olduğumuz anlamına geliyor," dedi Sandy. "Kıçını buraya geri getir. Uzatmaya geliyoruz."

Maret, "Bazen keşke İngilizce anlasaydım diyorum" dedi. Weather'a: "Otuz iki dakika."

"Yapabileceğimin en iyisi," dedi, biraz sert bir sesle.

Dedi ki, "Bana bir saat deseydiniz, kırk beş dakika isterdim. Otuz iki, zor inanırım."

Bu her şeyi daha iyi yaptı.

Virgil ve Lucas içeri girdiklerinde WEATHER gözlem salonunda oturuyordu ve Lucas uzanıp omzuna dokunarak ona başparmağını verdi. Onları koridora kadar takip etti.

"Etrafta dazlak bir hademe gördün mü?" Lucas sordu.

Başını iki yana salladı. "Yakınlarda değil. Gerçekten bir tane fark etmedim.

Kafası tıraşlı bir adamdan mı bahsediyorsun?"

"Tıraşlı değil, sadece bir süper-butch. Virgil onu buralarda görmüş." "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Düşünüyoruz. Marcy'yi arayıp haber vermeliyiz, bakalım adamın adını öğrenebilecek miyiz. Virgil'in onu burada görmüş olması beni rahatsız ediyor. Bu yüzden yakın duracağım. Jenkins ve Shrake'i buraya getireceğim.

..."

"Bu öğleden sonra işimiz bitecek," dedi Weather. "Şu anda hızlı hareket ediyoruz."

18

CAPPY, "Onu yakalamanın başka bir yolunu göremiyorum. Hastanenin içinde olmalı, ama kovboy herif onun peşinde."

Yakınlarda bir arabanın kapısı çarptı - araba yolu mu? - ve Barakat pencereye gitti, baktı, döndü ve aceleyle, "Polise benziyorlar. Bir adam ve bir kadın. Yatak odasına gir ve sessiz ol."

Sehpanın üzerinde kokain saklanan iki açık burgu vardı ve Cappy arkaya doğru kaybolurken Barakat onları kaptı, odanın içinde başka sorunlar olup olmadığına baktı ve burguları pantolonunun cebine soktu.

Kokusunu alabildiler mi? Cappy? Bir Gauloise yaktı, buruk dumanın bir kısmını odaya üfledi, hızlıca bir nefes daha çekti, üfledi, masaya yerleşti, masa lambasını açtı, dizüstü bilgisayarını getirdi, yere birkaç tıbbi kağıt attı.

Ve kapı çaldı.

Acele etmeden oturma odasını bir kez daha kontrol etti ve kapıya yöneldi.

Bir adam ve bir kadın. Kimliklerini gösterdiler ve kadın şöyle dedi: "Marilyn Crowe, Minneapolis Polisi. Bu Doug Jansen. Siz Dr. Barakat mısınız?"

Fırtına kapısını açık tutarak, "Öyleyim," dedi. İki polisin arkasında kar yağıyordu. "Ne oldu?"

"Dr. Adnan Shaheen diye birini tanıyor musunuz?"

"Evet, elbette, çok iyi. Okulda beraberdik..." Düşünüyordum: *Bir not bulsalardı, Adnan'ın bir günlüğü olsaydı, babama bir mektup bulsalardı ... bakmalıydık, bakmalıydık, aptal aptal aptal ...*

"Bunu size söylediğim için üzgünüm Dr. Barakat, ama Dr. Shaheen dün gece öldürüldü."

Barakat bu röportajın geleceğini görmüş, hatta Cappy ile bu konu hakkında konuşmuştu. Hemen tepki vermedi. Sadece dondu kaldı. Sonra, "Ne? Addie... ?"

Polisler daha fazla bir şey söylemesini beklediler, sessizlik uzadı ve sonra Barakat fırtına kapısını sonuna kadar iterek açtı ve "İçeri girseniz iyi olur. Addie öldü mü? Bu nasıl oldu? Emin misin, Adnan Shaheen? Lübnan pasaportu var mı? Üniversite Hastanesinde asistan mı?"

Kendini şok ve üzüntü içinde bırakarak, "Bu... uyuşturucu değil miydi?" dedi.

Crowe, "Kafasına ağır bir cisimle vurulmuş," dedi. "Özür dilerim."

"Neden uyuşturucu olabileceğini düşündünüz?" Jansen sordu.

Barakat alnını ovuşturdu ve arkasını dönerek masasına gitti ve dizüstü bilgisayarının başına oturdu. "O... Sanırım... oh, hayır."

"Sokak uyuşturucusu mu?" Jansen sordu.

"Onunla konuştum," dedi Barakat. "Bazen kokain kullanıyordu. Nereden bulduğunu bilmiyorum, nasıl öğrendiğini de bilmiyorum. Tıp fakültesini kokain satarak bitirmeye çalışan bir adam olduğunu söyledi ama bu adamı tanımıyorum... ama o zaman başlamıştı, bilirsiniz. Tıp fakültesi Addie için çok zordu, çok zor. Çok çalışması gerekiyordu. Her zaman, kokain onu... konsantre olmasına yardımcı olduğunu düşünüyordu."

"Bunu hiç kimseye bildirmediniz mi?"

"O benim arkadaşımdı," dedi Barakat. "Ona yardım etmeye çalıştım. Diplomasını almak için on iki yıl boyunca mücadele etti. Şimdi, çok yakın... Eğer onu ihbar etseydim, bu onun sonu olurdu. Bu yüzden yapmadım. Gözlerimi başka yöne çevirdim."

"Pekâlâ," dedi Jansen. "Eğer... bu iş hallolduğunda, cenaze detaylarıyla ilgilenmeniz için sizi çağırabilir miyiz?"

"Elbette. Ailesini arayacağım - hala Beyrut'talar. Bir amcasını arayacağım, o da annesine söyleyecek. Addie... o ailesinin en büyük umuduydu, biliyorsun."

"Özür dilerim," dedi Crowe. "Geriye dönüp baktığınızda, hastanedeki eczane soygununa karışmış olabileceğini düşünmenize neden olabilecek herhangi bir şey yaptı mı?"

"Addie? Hayır! Hayır! Hiç de değil. O... mmm... çekingen bir adamdı, gerçekten. Kokaini sevmesinin bir nedeni de buydu, çünkü o zaman o kadar çekingen değildi. O

partilere gidebilir ve kızlarla konuşabilirdi, anlıyor musun? Ama bir soygun, buna inanamıyorum."

"Maddi durumu nasıldı?"

"Hiç parası yoktu ... "

On dakika boyunca konuştular ve Barakat, Cappy'nin sifonu çekmek, silahla ortaya çıkmak ya da hatta bir döşeme tahtasını gıcırdatmak gibi çılgınca bir şey yapacağına dair mantıksız bir korku geliştirmeye başladı. Bunların hiçbiri olmadı ve polisler birkaç tesadüfi soruyla yetindiler ve görünüşe göre tatmin olmuş bir şekilde ayrıldılar.

Araba gittikten sonra Barakat yatak odasına geri döndü ve kapıyı açtı: kimse yoktu. Sonra Cappy, "Gittiler mi?" diye sordu ve yatağın arkasında, yerde oturduğu yerden doğruldu.

"Hiçbir şey bilmiyorlar. Yine de tedirginim, biliyor musun? Bu kadın... Addie'nin resmini gazetede ya da televizyonda görürse, asansördeki başka bir adamı hatırlayabilir. Addie'ye benzemiyorum ama bir benzerlik var."

"Yani, onu dışarı çıkaracağız."

"Eğer mümkünse. O zaman elimizde sadece Joe Mack var. Joe Mack beni endişelendirmeye devam ediyor."

"O gitti, dostum," dedi Cappy. "Joe'nun bile tüm bu olanlardan sonra buraya dönecek kadar aptal olduğunu sanmıyorum."

BARAKAT, Cappy'yi hastaneye kadar takip etti, rampaya çıktı, sonra onu geçerek doktorların park yerine gitti ve farklı bir girişten hastaneye girdi. Cappy sivil kıyafetleriyle koridorlarda keşif yapıyor, sonra da önlüklerini almak için dolaba uğruyordu.

Barakat, Cappy'nin bir sorun haline gelebileceğini düşündü. Bununla daha sonra ilgilenmesi gerekecekti, tabii önce polis ilgilenmezse. Konuşma tarzına bakılırsa Cappy'nin canlı yakalanacağından şüpheliydi; ölüme doğru koşan genç adam bu konuda ikna ediciydi.

Öğleden sonra saat üçte Sandy Groetch ameliyat masasından başını kaldırdı ve "İşim bitti" dedi.

Rick Hanson testereleriyle içeri girerken hem ameliyathanede hem de yukarıda, gözlem odasında bir konuşma hışırtısı vardı. Yukarıda Weather ayağa kalktı ve Virgil'in önderliğinde Lucas'ın da peşinden kapıya yöneldi.

Dışarıdaki koridorda Weather, "Neredeyse geldik." dedi.

"Ellen hakkındaki o konuşma neydi?"

"Sorun yine kalbi. Kalbi üzerindeki baskıyı azaltmak için son kez tansiyonu düşürdüklerinde, kalp ellerinden kaçtı ve Ellen neredeyse duruyordu. Ama şimdi ikisini ayrı ayrı tedavi etmeye başladılar. Şimdi bir şansımız var."

Virgil, "Her zaman bir şansımız olduğunu düşünmüştüm," dedi.

Weather, "Biz de öyle düşünmek isterdik ama şansımız oldukça azdı," dedi. Merdivenlere vardılar ve Virgil'in önderliğinde aşağı indiler. "Eğer ikisi de yaşarsa, bu büyük bir mucize olacak."

Onu ameliyat odasına götürdüler ve orada, koridorda beklediler.

Tremaine Cooper adında başka bir PLASTİK CERRAHI da oraya vardığında ameliyat yapıyordu. Ona katıldı ve "Uyum konusunda bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Söyleyemem ama Rick tam olarak nominal kesim çizgisinde kaldı, söyleyebildiğim kadarıyla. Eğer biraz dışında kaldıysa, sorun yok demektir. Umarım içeri girmemiştir."

Hastanedeki bir çene-yüz cerrahı ikizlerin kafataslarındaki kusurların içine oturması için kompozit bir malzemeden yapılmış kapaklar hazırlamıştı. Weather ve Cooper, genişletilmiş kafa derilerini deliklerin üzerine germeden önce kapakları kusurların içine yerleştirecekti.

Fırçalamayı bitirdiklerinde Weather ekledi, "Bak ne diyeceğim, Trey. Bizden tek bir şey isteyecekler, o da düzgünlük olmayacak. Son genişleticileri çıkarmak, başlıkları takmak ve kafa derilerini olabildiğince çabuk dikmek isteyecekler. O çocukları buradan çıkarıp yoğun bakıma almak istiyorlar."

Tremaine, "Elimizden geldiğince hızlı," diye onayladı.

"Eğer işiniz benden önce biterse," dedi Weather, "gelip bana yardım etmekten çekinmeyin."

"Bunu yapacağım," dedi.

Hava Cooper'dan daha hızlıydı. Bu teklifi yaparak, gerekirse bitirmesine yardım etmek için diplomatik bir yol açmış oldu.

Ameliyathanenin içinde, Hanson kemik halkanın son parçasını çıkarmayı bitirirken beklediler. Aşırı terliyordu ama içeri girdikten beş altı dakika sonra, "Bu kadar," dedi.

Alçıpan tamirinden farklı değil, diye düşündü Weather. Sonra: Evet, alçıpan tamirine benzemiyor.

Maret: "Tamam millet, şimdi iyi gidiyoruz. Çocukları taşıyalım. İlk iş, tüm hatları kontrol edin. Sakarlık yüzünden hiçbir şeyi çekip çıkarmak istemeyiz."

Kontroller hızlıydı ama üstünkörü değildi. Çocuklara giden monitörizasyon, anestezi ve salin hatları artık ayrıydı, ancak bunlardan çok sayıda vardı ve artık çalışmayan eklem hatları da içeriyordu. Ekip bunların izini sürdü, birkaçının yerini değiştirdi ve ardından Maret, "Harekete geçelim. Harekete geçelim."

Weather, steril olmayan sirkülasyon hemşirelerinin giremediği steril izolasyon alanında duruyordu ve masaları uçtan uca görebiliyordu. Hanson, Maret ve anestezi uzmanlarından biri ikizlerin üzerinde yattığı köpük minderi kavradı ve dikkatlice, yavaşça onları ayırdı.

Minderler hareket ettikçe, ikizler hayatlarında ilk kez yavaşça, her seferinde bir inç, sonra daha hızlı bir şekilde, onları altı fit ayırana kadar birbirlerinden uzaklaştılar.

Maret Weather ve Cooper'a döndü: "Çabuk, şimdi. Çabuk olun."

SARA'nın elinde hava, Cooper'ın elinde Ellen vardı. Önce iki genişleticiyi, tuzlu su solüsyonuyla doldurulmuş silikon balonları çıkardı; kafa derisinin kafatasından uzaklaştırılması gerektiği için kanlı bir işlemdi. Balonlar çıkarıldıktan sonra, Sara'nın kafatasına hâlâ bağlı olan gevşemiş derinin kenarlarında çalıştı.

"Ah, kahretsin," dedi Cooper. Yana doğru baktı ve Cooper'ın ameliyat gözlüklerine kan sıçradığını gördü. Kafa derisini kafatasından ayırırken küçük bir atardamarı kesmiş, bu da kanı yüzüne ve gözlüğüne fışkırtmıştı. Atardamarı dağladı ve yanık kan kokusu odaya yayıldı.

Hazır olduğunu düşündüğünde, az bir zaman kala, Weather "Kap" dedi ve bir beyin cerrahı küçük yönlendirme oluklarıyla işaretlenmiş kompozit bir parçayla içeri girdi. Doğru yöne getirip defekte yerleştirdi ve Weather neredeyse yerine oturduğunu gördü. Başlık, iki küçük paslanmaz çelik vida ve son olarak da tekrar büyüdükçe kafa derisi tarafından tutulacaktı.

Cerrah, "İyi iş çıkarıyorsun Rick," ve "Matkap lütfen," dedi.

Weather masadan geri çekildi ve ellerini göğsüne dayadı. mide için tutmak itibaren Bumping herhangi bir şey Steril değil, ve gözcülere baktı. Sadece bir bakış ve sonra başını kararlılıkla eğdi, çünkü o bakışta dazlak kafayı görmüştü. Virgil ve Lucas onu tarif etmişlerdi ve buna hiç şüphe yoktu. Beyin cerrahı, "İlk vida takıldı" dedi ve arkasında Cooper çalışıyordu. üzerinde Ellen, dedi,"Cap," ve a an Daha sonra, başka bir Beyin cerrahı, "Tıpkı bir top kavanozunun kapağı gibi." dedi.

Weather gözlerini yere indirmiş, düşünüyordu. En son Hanson tarafından kullanılan bir cerrahi kalem, ekipman tepsisinin üzerinde duruyordu. Uzanıp kalemi aldı, beyin cerrahının arkasına geçti ve ameliyat önlüğünün koluna şunları yazdı: "YUKARI BAKMA. Koridora çık ve kocama dazlak adamın gözlem alanında olduğunu söyle. ACELE ETME."

Bir süredir tanıdığı ve Lucas'ın kim olduğunu bilen bir hemşireye, "Kristy, bana şu büyük gazlı bezlerden getirebilir misin lütfen?" dedi.

Hemşire bir malzeme dolabına doğru ilerledi, bir ped aldı, steril gazlı beze dokunmadan ambalajı yardı ve Weather'a getirdi. Weather, üzerinde yazı bulunan ve hâlâ beyin cerrahının arkasına gizlenmiş olan kolu uzattı ve gazlı bezi yavaşça ambalajından çıkardı.

Kristy Weather'ın kolundaki yazıya baktı ve neredeyse başını kaldıracaktı ama kaldırmadı. Gözleri Weather'ınkilere geldi ve

küçük bir kafa salladı. Aptal değil.

Weather gazlı bezi aldı ve son vidayı yerleştirmesini izlemek için beyin cerrahının yanına gitti.

Beyin cerrahı, "İkinci vida içeride... kız arkadaşımın dün gece bana söylediği gibi," dedi. Salondaki kadınlar onu yuhaladı ve o da neşeyle "Sadece doğruyu söylemeye çalışıyorum" dedi.

Weather geri çekildi ve gevşemiş kafa derisini başlığın üzerine gerdi.

Maret, "Yeterince var mı?" diye sordu.

Weather, "Elbette. Topolojide Rick'ten bile daha iyiyim," dedi ve kapakların yerine oturması için ter döken kemik kesici Hanson kaba bir ses çıkardı. Weather göz ucuyla Kristy'nin ameliyathaneden çıkıp ameliyat odasına girdiğini gördü.

Weather, "*El bombası olabilir"* diye düşündü. *Aman Tanrım, el bombası olmasına izin verme,* sonra bunu aklından çıkardı ve kafa derisini dikmeye başladı.

Maret sordu, "Kalpler mi?"

"Ellen titrek görünüyor. Daha kötü olmuştu," dedi bir kardiyolog.

"Sara iyi," dedi bir diğeri.

Weather dikiş hattı boyunca ilerledikçe bağlama yapıyor, deriyi ayarlıyordu. Bazı kenarlar kurumuştu ve biraz fazlası olduğu için onu kesip daha canlı olan kafa derisini dikti.

Kendini tutamayarak bir düğüm attı ve tekrar yukarı baktı:

Lucas yok, Virgil yok, dazlak yok. Gitmişti.

19

CAPPY hastanenin arka tarafından ameliyathanelere doğru koridorları gözlüyordu. Çeşitli koğuşlarda yeterince zaman geçirdiği için buranın giriş ve çıkışlarının çoğunu biliyordu ama yine de zaman zaman kayboluyordu.

Depo dolabı keşiflerinin merkeziydi. Eğer oraya birini öldürmek için gitmemiş olsaydı, oraya taşınmayı düşünebilirdi. Dolaba hiç kimse gelmezdi ve bitişik koridorlarda da nadiren birilerini görürdü. Etrafta bir sürü tuvalet ve duş vardı. Belki de bir iş bulabilirdi. Koridorlarda hastaları itip kakarak epey zaman geçirmiş, onların yöntemlerini anlamaya başlamıştı.

Ama o birini öldürmek için oradaydı.

Barakat'a bundan bahsetmemişti ama bu son gün ceketinin cebine, kemerindeki Yargıç'la birlikte iki el bombası koymuştu.

Kendini garip hissetti; bir intihar bombacısı gibi.

Öte yandan, yatağında son kez yattığında bir imgelem görmüştü. İmgelem yeterince basitti: Hastanenin koridorlarında koşuyor, dışarı çıkmak için bir yol bulmaya çalışıyordu. Takip ediliyordu. Bir el bombası atıp bir köşeyi döndü ve takipçiler durdu. Hepsi bu kadar: uzun, uzun bir kovalamaca, atılan el bombaları arkasında patlıyor ve takipçileri uzak tutuyordu.

Tek sorun, her zaman el bombalarının bitiyor gibi görünmesi, takipçilerin hiç durmaması ve koridorların sonsuz olmasıydı.

KLOZETTE üniformasını giydi, mutfakta bulduğu ikiye dörtlük bir parçayı aldı ve dışarı çıktı, oradaki buradaki hemşirelere başını salladı, bacak ceplerindeki el bombaları tıbbi aletler ya da belki bir alet gibi kalçasına çarpıyordu, Yargıç bel kemerine, uzun, kıvrılmamış üniforma gömleğinin altına sıkışmıştı. Gözlem odasının etrafında büyük bir daire çizerek yürüdü ve koridorlardan kapıya doğru baktı. Gelip giden insanları gördü,

ama kovboyu hiç görmedi. En azından şimdilik iyi olduğuna kanaat getirdikten sonra, ameliyat katına inen merdiven boşluğundaki merdivenlerin arkasına sıkışmış olan iki-dörtlüğü bıraktı.

Karkinnen ameliyathaneden çıkarken, merdiven boşluğunun kapısından ona vuracaktı. Sonra da kapı açılmasın diye alt basamakla kapının arasına iki-dörtlük bir şey bırakırdı. Merdivenlerden yukarı, koridorlardan aşağı inecek ve bir dakika içinde ortadan kaybolacaktı.

İki dörde dört yerleştirdikten sonra gözlem odasına geri döndü, olabildiğince sessiz bir şekilde kapıdan içeri girdi, aşağıya baktı ve ameliyathanenin ortasında, tam altında duran kadını gördü.

Yanındaki doktor ceketli adam o kadar dikkatle izliyordu ki, bıyıkları kıllanıyor gibiydi. Cappy ona sessizce, "Neredeler?" diye sordu.

"Neredeyse geldik. Beş dakika," dedi adam.

Cappy gözlem odasını kontrol etti: kovboy yoktu. Aşağıdaki insanların konuşmalarını duyabiliyordu ama o kadar şifreli, o kadar tıbbi konuşmalardı ki çok azını anlayabildi. Bir yere oturdu.

Sonra kadın "Kaptan" dedi ve Cappy kaskatı kesildi. Kadın onun adını mı söylemişti? Ne demişti? Etrafta bazı kıpırdanmalar oldu ve kadın adama baktı, sonra da uzaklaştı. Önüne geçen adam iriydi ve tek görebildiği kadının başıydı. Arkasına yaslandı, gergin bir şekilde izliyordu. Hiçbir şey olmamıştı. Yanlış mı duymuştu?

Başını kaldırıp bakmadı bile. Yine de huzursuzdu. Sonra diğer doktor söyledi: "Kaptan." Bu kez ne söylendiğinden emindi, "Kaptan", ama ne anlama geldiğinden değil. Kimse ona bakmıyordu.

Ne oluyordu? Belki de hiçbir şey. Yine de: belki koridorlara hızlıca bir göz atar, sonra geri döner ve ameliyathaneden çıkana kadar beklerdi. Karkinnen ameliyatları başlatıp bitiriyordu, yani yakında çıkacaktır. Ayağa kalktı, kapıdan geri döndü ve uzaklaştı.

KRISTY koridora fırladı, her iki tarafa da baktı, Lucas'ın Weather'ı izleyen uzun saçlı adamla birlikte duvara yaslandığını gördü. Kadın aceleyle aşağı onlara doğru koştu. Lucas

Yanımıza geldiğinde doğruldu ve "Weather sana dazlak adamın gözlem odasında olduğunu söylememi istedi. Çok korkmuş."

Lucas ve diğer adam onunla hiç konuşmadılar ama ikisi de merdiven boşluğuna doğru koştular, uzun saçlı adam kapıdan geçerken ceketinin arkasından bir tabanca çıkardı ve sonra gittiler. Kristy bir an boş koridorda durup ne olduğunu ve ameliyathaneye geri mi dönmesi yoksa... saklanması mı gerektiğini düşündü.

LUCAS merdiven boşluğunun başında durdu ve "Hazır mısın?" diye sordu. "Git," dedi Virgil.

Lucas kapıyı itti ve baktı. Koridorun yüz metre ilerisinde bir adam onlardan uzaklaşıyordu, bir dazlak, diye düşündü. Seslenmeye korkuyordu çünkü gerçek dazlak hâlâ gözlem odasının içinde olabilirdi. Bunun yerine geri çekildi ve sessizce, "Sanırım koridorda, ama emin değilim. Ben peşinden gidiyorum. Sen gözlem alanını kontrol et."

"Tamam."

Lucas koridora çıktı ve ikisi birlikte gözlem odasına doğru yürüdüler. Önlerindeki adam köşeyi dönerken arkasına baktı ve Lucas, "Siktir et, bu o," dedi ve "Hey!" diye bağırdı.

Dazlak koşarak köşede kayboldu ve Lucas ile Virgil peşinden koşmaya başladı. Köşede durup hızlıca bir göz attılar ve dazlak kafalının koridorun yüz metre kadar aşağısında, hızla koştuğunu gördüler.

Lucas kendini aptal gibi hissederek, "Dur," diye bağırdı, çünkü adam durmayacaktı ve sonra tekrar peşine düştüler, yüz metre ilerledikten sonra dazlak adamın bir sonraki köşeyi dönüp tekrar peşine düştüğünü gördüler.

Bir sonraki köşede, dazlak kilitli kapılardan oluşan uzun bir koridorda açıktaydı ve dazlak dönüp onlara baktı ve kolu bir tabancayla yukarı kalktı ve bir kez ateş etti, sağır edici bir gümbürtü,

ve saçmalar koridorların kesiştiği T noktasında sıvaları kırarken ikisi de duvarın arkasına atladı.

"Lanet olsun," dedi Virgil, "bu pompalı tüfek gibi bir şey." Koridoru temizledi ve dazlak adamın arkasından tek el ateş etti, ıskaladı ve mermi koridorun otuz metre aşağısındaki tuğla duvara saplandı.

"Sekiyor," diye bağırdı Lucas ve dazlak bir köşeyi daha döndü, sonra ikisi de yarı koşar haldeydiler, silahları önlerinde uzanıyordu ve Lucas, "Bundan daha fazlası olamaz," dedi ve Virgil, "Sakin ol, sakin ol, bu köşelerden birinde bizi pusuya düşürebilir, sakin ol..." dedi.

Bir sonraki koridora geçip bir göz attılar ve bitişikteki koridoru boş buldular. "Merdiven boşluğunda," dedi Lucas. Kapıyı fark etmişti ve aceleyle oraya gidip dikkatlice açtılar, altlarındaki merdivenlerden gelen ayak seslerini duydular ve Lucas aşağı inmeye başladı. Virgil geride durmuş, parmaklıklardan sarkarak aşağı bakıyordu, tabancası önünde sallanıyordu ve iki kat aşağıda dazlak durup yukarı baktı. Virgil onun yüzünü, bacağını ve ayağını görebiliyordu ve bir el daha ateş etti.

Dazlak çığlık attı ve Lucas onun peşine düştü, sonra Virgil onun, "Hayır, hayır, geri çekil," diye bağırdığını duydu ve Lucas merdivenlerden ona doğru koşmaya başladı, yüzü bembeyazdı, bacakları titriyordu, merdivenleri i k i ş e r ikişer çıkıyordu ve Virgil, "Ne?" diye bağırdı ve sonra altlarında, dünyanın sonu gelmiş gibi bir el bombası patladı ve merdiven boşluğundan beton tozu bulutu yükseldi.

Virgil: "Oh, Tanrım." Lucas: "İyi misin?" "Evet. Sen?"

"Neredeyse içine doğru koşuyordum," dedi Lucas. Merdiven boşluğundan aşağı baktı. "Sanırım ona çarptın, kulağa ne kadar tuhaf gelse de."

"Bir şeyler bağırdı... ne düşünüyorsun?"

Lucas bulutun içinden geçerek tekrar aşağı inmeye başlamıştı bile ve en alttaki sahanlığı geçtiklerinde Lucas, "Kan var," dedi ve kapıya bir göz atıp içeri girdi, Virgil de bir adım gerisindeydi. Koridordaki fayansların üzerinde kanlı lekeler vardı ve

peşlerinden gitti, köşeyi döndü, kan hâlâ aralıklarla akıyordu ve Lucas, "Sanırım onu ayağından vurdun," dedi.

Virgil, "Başka bir merdiven boşluğu." dedi.

Lucas kapıyı açtı ve duyabildikleri tek şey metalik bir şeyin merdivenlerden aşağı sıçrayan *raf raf* sesleriydi ve Lucas, "Bir el bombası daha," diye bağırıp kapıyı çarptı ve ikisi de koridora geri koştular ve bir dakika sonra ikinci bir patlama koridorları salladı.

Virgil, "Bu tam bir çılgınlık," dedi.

Lucas kapıyı çekip açtı ve başka bir beton toz bulutunun içinden baktı. Merdiven boşluğundan ses gelmiyordu ve korkmuş bir halde yavaşça yukarı çıkmaya başladılar.

Bir kan lekesi. İkinci kata geldiklerinde Virgil bir kan lekesi daha gördü ve üçüncü kata çıktı. Virgil o tarafa gitti, silahı önündeydi, Lucas'ın cep telefonu 911'i arıyordu, "Üniversite Hastaneleri'nde bir polis çatışması yaşanıyor. Ben BCA'dan Lucas Davenport. İki el bombası patladı, tabancalı ve el bombalı bir adam var, takipteyiz, yardıma ihtiyacımız var..."

CAPPY koridorda döndü ve geldiklerini gördü, kovboy ve Joe Mack'in minibüsünü satın alırken gördüğü iri adam. Gelme şekilleri, ona sabitlenme şekilleri, rol yapmanın bir anlamı yoktu. Korkmuştu ama onu donduracak kadar değil. Havalandı ve onlar da ona bağırarak fayans döşeli koridorlarda onu takip ettiler. Yargıcı belinden çıkardı.

Uzun bir süre, çok uzun, döndü ve ateş etti, kovboyun tabancasının yaklaştığını gördü, koştu, kovboy ona ateş etti, bir merdiven kapısına çarptı ve merdivenlerden aşağı koştu ve kapının üstünden açıldığını duydu. Yaklaşıyorlar, diye düşündü. Aşağıya ulaştı ve yukarıya bakmak için durakladı, değerlendirmek için, ama merdiven boşluğundaydılar; ve bir flaş ve namlu patlaması oldu, sanki kulağında bir kiraz bombası patladı ve ayağı parçalandı ve kurşun parçaları etrafına tükürdü. Cebinden bir el bombası çıkardı, pimini çekti ve merdiven boşluğunun altındaki kapıdan geçerken el bombasını düşürdü

arkasına geçti ve yürümeye devam etti, şimdi topallıyordu, ayağında ağrı vardı.

Bir kan izi bırakıyordu: bu konuda ne yapacağını bilmiyordu, sonra başka bir merdiven boşluğundaydı, bu sefer yukarı çıkıyordu, dolaptan çok uzakta değildi. Üçüncü kata döndü, bir merdiven basamağına biraz kan bulaştırdı, sonra aşağıda kapının açıldığını duyunca ikinci el bombasını attı.

El bombası beton basamaklardan aşağı takırdayarak indi ve birinin çığlığını tekrar duydu, sonra koridordaydı ve ikinci el bombası patladı. Şimdi kötü ayağını kaldırarak koşuyordu, sadece topuğunun üzerinde koşuyordu, ayak parmakları yerden kesilmişti, bir köşeyi döndü, anahtarları karıştırdı, dolaba girdi, kapıyı kilitledi, ışığı açtı, dinledi.

Koridorda kimse yoktu - en azından şimdilik kan izini ısırmış olabilirlerdi ama beş dakika içinde hastanede bir milyon polis olacaktı. Üniformasını çıkardı, sokak kıyafetlerini giydi, üniformanın kolunu yırttı, ayakkabısını çıkardı, kolunu ayakkabısının içine soktu ve sonra ayağını; ayrıntılı olarak anlamaya zaman ayırmadı, ama küçük parmağının çoğunu ve belki de yanındaki parmağın bir kısmını kaybetmiş gibi görünüyordu.

Tekrar giyindi, dinledi, sonra kapıdan çıktı, koridordan güvenlik kapısına doğru ilerledi ve park rampasına girdi.

Barakat, minibüs etiketlerindeki sorun nedeniyle ona arabasının anahtarını vermişti. İçeri girdi, sol ayağı ateş gibi yanıyordu ama arabayı çalıştırdı ve dışarı çıktı. Her yerde siren sesleri. Hastaneden iki blok ötede bir polis arabası yanından hızla geçip gitti ve sonra rampadan inip otoyola çıktı.

Ayağı acıyordu ama daha kötüleri de olmuştu; ilk çıkışa kadar kaygan sokaklarda ilerlemeye odaklandı, her tarafa kar yağıyordu. On beş dakika içinde Barakat'ın evine vardı, cep telefonunu kullanmaya korkarak durdu ve Barakat'ı sabit hattan aradı.

"İşler boka sardı dostum," dedi. "Kim olduğumu biliyorlar."

"Arıyor musun-"

"Senin evindeyim. Telefonundan arıyorum," dedi Cappy. "Arabanı aldım."

"Nereden biliyorlardı?"

"Belki Joe Mack onları aramıştır. Bilmiyorum. Ama buradan siktir olup gitmeliyim. Ve yaralıyım. Biri beni ayağımdan vurdu, parmağım koptu."

Barakat, "Beni bekle. Banyo dolabında üç ya da dört hap şişesi var. Bir tanesinin adı oksikodon. Çok ağrın varsa iki tane al. Yatağa uzan, ayağını iki yastığın üzerine koy. Eğer çok kanıyorsa, bir mutfak havlusu al ve yaranın üzerine bastır. En kısa zamanda orada olacağım."

"O kadına hiç yaklaşamadım. O hala orada. . ."

Barakat sessizce, "Dostum, az önce yaklaşık elli polis içeri daldı. Gitmeliyim.
Ama sanırım sizin burada olduğunuzu düşünüyorlar."

Polisler hastaneyi kuşattı; kampüs polisleri, Minneapolis ve St. Paul polisi, Ramsey ve Hennepin İlçe polisleri olmak üzere bölgedeki tüm yetki alanlarından altmış ya da yetmiş polis memuru. Medya araçları da hemen arkalarındaydı.

Marcy polisleri düzene soktu ve hastaneyi taramaya başladılar, hademelerle birlikte çalıştılar, her kapıyı açtılar, her çıkışı engellediler.

İkizlerin ameliyatının bitmesini kafeteryada bekleyen yarım düzine kadar medya mensubu vardı ve şimdi tamamen kontrolden çıkmış bir şekilde hastanenin içinde dolaşıp herkesi sorguluyorlardı. Marcy onları dışarı çıkarmak için harekete geçti ve bir muhabiri iterken görüntülendi.

Muhabir ona bağırdığında, Marcy karşılık verdi: "El bombaları hakkında anlamadığın şey nedir? Bunun lanet bir talk show olduğunu mu sanıyorsun?"

Saklanmakta olan Lucas sırıtarak, "Tam zamanı," dedi.

Karnavalın ortasında, bomba imha ekibinden bir polis Lucas'a, "Mesele şu ki, el bombası o kadar da güçlü değil," dedi.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bir düşünün. İnsanların bu şeyleri fırlatması gerekiyor ve neredeyse bir kilo ağırlığındalar. Çoğu adam bunları açık bir alanda yüz metre bile fırlatamaz. Gerçekten güçlü değillerse belki otuz, otuz beş metre atabilirler. Ve çoğu zaman, oldukça yakın mesafede kullanılırlar. Kendi adamlarınızı öldürmelerine izin veremezsiniz. Yani yaklaşık beş metreye kadar sağlam öldürmeler, yaklaşık on beş metreye kadar sağlam yaralar alırsınız. Ondan sonra pek bir şey olmaz."

"Ya merdiven boşluğundayken biri üzerinize bir tane düşürürse?" "Bu durumda sen bittin," dedi adam. "Ama, kapıyı çarparsan kapı ..."

"Biz de öyle yaptık."

"Ve sen iyisin. Bunu bir filmde yapsaydın, el bombası kapıyı ve duvarın çoğunu havaya uçururdu. Gerçek hayatta muhtemelen bir yangın kapısında delik bile açamazsın. Beton bir bloğu delip geçemezsin."

HAVA SESİ sadece uzaktan gelen bir el bombası sesi duydu, o da daha çok bir kapının sertçe çarpması gibiydi; ama tam olarak öyle değildi. Yukarı baktı ve sonra tekrar aşağı. Biraz yavaşladı, düzgünlük için yirmi saniye ayırdı.

Sonra, "Ben yokum."

Cooper, "İki dakikam kaldı, sanırım iyiyim," dedi. Yukarıdakiler, gözlem alanındakiler şimdi ayakta durmuş, onun bitirmesini izliyorlardı ve Weather ameliyathanedeki herkesin de aynı şeyi yaptığını fark etti.

Sözlerini bitirdiğinde, bir hakemin golü işaret etmesi gibi ellerini havaya kaldırdı ve "Dışarı" dedi.

Yukarıda, gözlem masasında insanlar alkışlamaya başladı.

SHRAKE ortaya çıktı ve Lucas'a, "Bunu duydum. Neye ihtiyacımız var biliyor musun?"

"Ne?"

Shrake, "Kirazların açık olmasına ihtiyacımız var," dedi. "Eğer Cherries açık olsaydı, Biz olabilir blok ve yer Yukarı, ve sıkmak Onlar, ve

biri dazlak adamın adını bilirdi."

Lucas onun göğsüne hafifçe vurdu. "Dosyalardaki herkesi ara, Seed'deki adamları. Cottage Grove'daki adamı ve nehrin karşısındaki Minneapolis'teki adı neydi, onu ara."

"Bir şey daha var," dedi Shrake. "Adam minibüsü kaydettirmemiş olabilir ama sigortalatmış olabilir. Hatırlayın, Joe Mack ona sigortasını iptal edeceğini söylemişti. Eğer sigorta şirketini arayıp şasi numarasıyla birlikte ..."

"Birileri sigorta şirketlerini aramaya başlasın. Sandy'i bu işe bulaştırın."

Shrake gitti.

VIRGIL GELDİ ve dedi ki, "İkizler iyi. Başaracaklar, yüzde yetmiş beş. Fransız mutlu, Weather mutlu, hepsi mutlu. Çocukları tekrar yoğun bakıma alıp gece ekibine teslim edecekler, sonra bir basın toplantısı yapacaklar, sonra da Le Moue diye bir yere gidip kurbağa yiyecekler."

"Ah, Tanrı aşkına..."

"Weather onlarla gidiyor. Ona iyi olduğunu söyledim. Gideyim mi?"

"Kesinlikle... Doğruyu söylemek gerekirse, doktor öldüğüne ve dazlak ya kaçtığına ya da burada kilitli kaldığına göre, muhtemelen kurbağa yerken burada olduğundan daha güvende olacaktır."

Virgil, "O şerefsiz el bombalarından birini gözlem penceresinden ameliyathaneye atsaydı ne olurdu bir düşünün" dedi.

"Sanırım pencereler lusit," dedi Lucas. "El bombaları muhtemelen sekerdi."

Virgil, "Ve sonra ameliyathaneye on bin Lucite kıymığı fırlatırdı," dedi.

"Belki de değildir," dedi Lucas. "Çoğu insanın filmlere bakarak inandığının aksine, el bombaları o kadar da güçlü değildir."

"Sen neden bahsediyorsun?" "Bunu bir

düşün..."

BÜTÜN polisler sistematik olarak her koridoru, her tepeyi, her dolabı, her çöp kutusunu aradıklarında hiçbir şey bulamadılar. Minneapolis'ten üniformalı bir çavuş Lucas'a, "Hâlâ burada olabilir. Burada inanamayacağınız kadar çok delik var. Yüz yıl boyunca arayıp onu bulamayabiliriz."

Başka bir çavuş, "Televizyondakiler el bombaları yüzünden terör saldırısı diyorlar. Birileri bir şeyler söylemeli, eğer bu sadece bir çatlaksa ve ortalığı ateşe veriyorsa."

Lucas Marcy'yi arayıp terörizm raporlarından bahsedince Marcy, "Evet, biliyoruz. Beş dakika içinde onlarla konuşmaya gidiyorum. Üzerine su dökmeye çalışacağım. Yüzünü robot resmini çizecek kadar iyi hatırlıyor musun?"

"Pek sayılmaz, sadece genel bir dazlak."

"Evet, ben de aynıyım. Mack'e bakıyordum, ona neredeyse hiç dikkat etmedim. Kontrol et. Shrake ve Virgil, belki onlardan biri yapabilir. Oraya atacak bir şey istiyorum."

"Bu bir çığlık olacak, değil mi?"

"Evet. Köprü yıkıldığından beri en büyük olay. Mesele şu ki, WCCO için çalışıyorsunuz ve eğer bir soygun yüzünden çıldıran bir motorcuysa, bu yerel bir haberdir. Eğer ikizlerin ayrıldığı bir hastanede terör saldırısı olursa, kanala çıkarsınız. Şimdi ne yapacaksın?"

"Hayata bakmak için ne kadar sağlıksız bir yol," dedi Lucas. "Şok oldum.

Şok oldum."

"Bunu bir düşünün: Shaheen bir Müslümandı."

"Ah, dostum..."

Olaylar başladığında BARAKAT dergi okuyordu. Çok uzakta olduğu için silah ya da el bombası sesi duymamıştı ama sonra kapılardan polisler girmeye başladı ve bir şeyler olduğunu anladı.

Cappy, Karkinnen'e vurmuş muydu? Polisler öyle davrandı. Ameliyathane hemşiresiyle birlikte çıkış yaptı ve ameliyathaneye doğru yöneldi.

Yanından geçen ve ayırma ekibinden tanıdığı hemşire onu durdurarak "Bitti mi?" diye sordu.

"Onlar ayrı," dedi, etrafta dolaşarak. "Bu polisler de neyin nesi? Bir şey mi oldu?"

Yani, her neyse, Karkinnen değildi.

Sonra dedikodular başladı ve sonunda Cappy aradı.

Bundan sonra, vardiyanın sonuna kadar tam bir saat oturdu, erken hareket etmekten korktu, son dakika vakası almamak için dua etti. Olmadı, gece ekibine bilgi verdi ve sokak kıyafetlerini giydi. Dışarı çıkarken ayırma ekibinin ya da birçoğunun kapıya doğru yöneldiğini gördü. Maret yarım saat önce televizyonda aileyle konuşuyordu: çocukların durumu iyiydi ve Sara doğduğundan beri ihtiyacı olan kalp tedavisini görüyordu.

Maret ve Raynes'lerin her ikisi de kameralar karşısında ağladılar, grupça kucaklaştılar ve sonra birisi "Sizce bu terör saldırısının nedeni ayrılık ameliyatı mıydı?" diye sordu.

Basın toplantısı bu şekilde sona erdi.

Şimdi, ekibin çoğu kapıdan çıkıp yağan karın içine girdi, Barakat da yarım blok geriden peşlerine takıldı. Karkinnen ve kovboy polis de yanlarındaydı, hep birlikte yürüyorlar, caddede grup halinde ilerliyorlardı. Mutlu, gülerek, genişleyerek... İki blok ötede bir Fransız restoranı vardı. Barakat dışarıda durmuş, elleri paltosunun ceplerinde, onların iç merdivenlerden özel bir yemek odasına çıkışlarını izliyordu.

Yapacak bir şey yok. Ona ulaşmanın hiçbir yolu yoktu. Yürüyüp gitti, eve doğru yöneldi.

VIRGIL, WEATHER'ı özel yemek salonuna kadar izledi, sonra geri dönüp köşeyi döndü ve iki şişe Schell's Snowstorm birası aldı, bakkaldan kapaklarını açtırdı, ceplerine koydu ve Le Moue'ye geri dönüp merdivenlerden yukarı çıktı. Weather bir daiquiri üzerinde çalışıyordu ki, adam yanına sokuldu ve bir kadın Fransız aksanıyla, "İçecek bir şey ister misiniz?" diye sordu.

Virgil, "Su iyi olur." dedi.

Hava durumu: "Bir sürü parmak yiyeceğimiz geliyor..."

Başka biri şöyle dedi: "Rick son kesimi yaparken aklıma şu şey geldi, yani onları ayırıyorduk. Sanki aralarında psişik bir bağlantı varmış gibi, onları gerçekten hareket ettirdiğimizde beyinlerinden neler geçiyor olabilirdi...?"

Virgil ceketinin cebinden Kar Fırtınalarından birini çıkardı, üstünü çevirdi, bir fırt çekti, Weather'a yaklaştı ve sessizce, "Doktorun öldürüldüğünü duydun mu?" dedi.

Döndü, "Ne?" dedi, yüzünde ölmekte olan bir gülümseme.

Ona Shaheen'in keşfinden bahsetti. "Yani bir nevi Arap gibiydi - Lübnanlıydı, Müslümandı ve bir aksanı vardı."

Kaşlarını çattı. "Neye benziyordu?"

Virgil, "Bilirsin işte, koyu renk saçlı, biraz uzun, siyah bıyıklı," dedi.

"Aman Tanrım," dedi. "Onu gördüm. Soygunun olduğu gün. Park rampasından inerken benimle birlikte asansördeydi. Tamamen unutmuşum."

"O zaman şanslıymışsın. Senin diğer adamları gördüğünü bilmiyordu," dedi Virgil.

"Aman Tanrım," dedi elini göğsüne götürerek. "Çok kibardı. Ve yakışıklıydı. Zorro gibi."

Virgil dedi ki, "Yakışıklı. Zorro gibi."

"Evet, bilirsin işte. Zorro."

"Ona bakmak için aşağı indim. Zorro'ya benzemiyordu. Sancho Panza'ya benziyordu. Beş-altı yaşlarında ve tombuldu."

"O zaman gördüğüm adam o değil. Benim gördüğüm adam iki metreden uzundu. Lucas kadar uzun ama zayıftı. Senin gibi. Ama koyu tenli, siyah saçlı, bıyıklı."

"Doktor mu?"

Başını salladı. "Doktor önlüğü giyiyordu. Ama belki de... Yanlış hatırlıyor olabilirim. Sabahın o saatinde orada kimseyi görmeyi beklemiyordum ve asansörde yalnızdık. Belki de Shaheen denen adamdı. Belki de bana daha iri görünüyordu."

"Ve daha ince? Ve daha yakışıklı?"

"Bu pek mümkün görünmüyor, değil
mi?"

Virgil ayağa kalktı. "Hayır, öyle değil. Bu Fransızlardan birinin biramı almasına izin verme. Lucas'ı aramalıyım."

LUCAS bir dakika düşündükten sonra, "Shaheen'in öldürülmesi oldukça uygun oldu, değil mi? Arap görünümlü bir doktor, evinde iyi mallardan hiçbirini bulundurmuyordu ama ucuz malları ve bir sürü ambalajı vardı."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Virgil.

Lucas bunu Marcy'ye anlatınca Marcy, "Sanırım bu mümkün. Yine de pek olası değil."

"Pek olası değil ama Weather'ın iyi bir gözü var. Ayrıca hastanenin o kısmı neredeyse bomboş; çoğunlukla ekipman deposu, mekanik sistemler falan var. Sabahın o saatinde önlüklü bir doktor neden orada olsun ki?"

"Shaheen'in birkaç fotoğrafını getireceğim; onu kontrol edebilir. Belki bir fotoğrafını gördüğünde onu tanır."

Lucas tek başına oturdu ve bunu düşündü. Ve düşündü:

Eğer Weather, Joe Mack'ten başka kimseyi teşhis edemiyorsa ve Joe Mack çoktan Kansas'a gitmişse ve onu Jill MacBride'ın kaçırılıp öldürülmesiyle bir ilgisi olduğu için yakalayacaklarsa -ki Lucas, MacBride'ın minibüsünün şoför koltuğundan alınan izlerin DNA'sı geldiğinde hâlâ yakalayacaklarını düşünüyordu- o zaman neden birileri hâlâ Weather'ı arıyordu? Weather artık Joe Mack'in büyük sorunu değildi.

Ve cevap şuydu: Weather doktoru görmüştü.

Doktorun Weather'ı öldürmesi gerekiyordu. Ve onu öldürmeye ihtiyaç duymaya devam edecekti.

SHRAKE ARADI. "Tahmin et ne oldu?"

"Ne?"

"Bir şey buldum," dedi. "Onu kötü mü yaraladın?"

"Kim?"

"Kimi döversen döv," dedi Lucas.

"Hey-bu tamamen beyin işiydi. Zaman zaman Chapman ve Haines ile takılan bir dazlak var," dedi Shrake. "Konuştuğum adam adının Cappy olduğunu söyledi. En azından insanlar ona öyle diyor. Büyük bir BMW'ye biniyor, Kaliforniya'dan gelmiş olabilir. Elimdekiler bu kadar, ama sanırım etrafta dolaşıp insanları biraz hırpalarsam, daha fazlasını ortaya çıkarabilirim. Tek ihtiyacımız olan bir ehliyet numarası, bir soyadı ..."

"Bak ne diyeceğim, sanırım onu yakaladın," dedi Lucas. "Bastır.
Bir şey daha var: Sanırım doktor hâlâ serbestçe dolaşıyor."

"Vay be."

"Evet. Sakin ol."

LUCAS biraz daha oturdu, gözleri kapalıydı, Joe Mack'in ofisinde dazlak adamı gördüğü anı gözünde canlandırmaya çalıştı. Sahneyi birkaç kez gözden geçirdi: Cappy'yi görse tanırdı, diye düşündü Lucas ama onu bir robot resim için tarif edemezdi. Robot resmin sorunu, önemli olanın ayrıntılar olmasıydı, genellemeler değil.

Ne hakkında konuşmuşlardı? Joe sigortayla ilgili bir şey mi söylemişti? Olay yerine geri dönelim. Sigorta yaptırmak mı? Dazlak onunkinin otuz gün geçerli olduğunu söyledi. Sonra Joe kutularla ilgili bir şey mi söyledi? Bu doğru olabilir mi?

Sonra başka bir şey hatırladı. Honey Bee Brown, Haines ve Chapman'ın öldürüldüğünü kendisine söylemediği için Joe Mack'e bağırmak üzere onlardan önce ofise girmişti. Dazlak ona bir şey fırlatmış, bu da onu susturmuştu. Tanımadığınız birine karşı bu işe yarar mıydı?

Cep telefonunu ve not defterini çıkardı ve Honey Bee Brown'ı aradı. Üçüncü çalışta cevap verdi.

"Ben Davenport. Cappy kim?"

"Cappy mi? Cappy kim?"

Davenport, "Beni kandırmaya çalışmak gibi kötü bir huyun var Harriet ve bu da senden hoşlanmamama neden oluyor," dedi. "Cappy, Haines ve Chapman'ın öldürüldüğünü söyledikten sonra sana çeneni kapamanı söyleyen dazlak. Joe Mack'in ofisindeydi, Joe'nun minibüsünü satın alıyordu."

"Cappy. Tamam, onu buldum," dedi Honey Bee. "Shooter'ın Kaliforniya'dan bir arkadaşıydı. Çok fazla takılmazdı, çoğunlukla sadece ata binerdi."

"Büyük BMW, değil mi?"

"Evet. Herkes bunu fark etti. Diğerleri Harley sürüyordu ama Cappy'nin umurunda değildi. Bimmer'ına bindi."

"Nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok." Bunu o kadar hızlı ve sağlam söylemişti ki Lucas ona inanmıştı.

"Peki ya çalıştığı yer?" Lucas sordu.

"Bu ... Emin değilim ama bardan her zaman erken ayrılması gerektiğini biliyorum, kapanmadan önce. Geceleri çalışırdı. Hiç becerisi yok, bunu birinden duydum. Boktan işlerde çalışıyormuş. Liseden hiç mezun olmamış... Daha yirmi yaşlarında."

"Bana ondan daha yaşlı göründü," dedi Lucas.

"Yaşlı görünüyor, ama Lyle bir keresinde bana polisler gelirse Cappy'yi gözden uzak tutmamı söylemişti. Henüz yasal değildi."

"Birini öldürebileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Lucas. Kadın bunu uzun süre düşünmüş gibiydi ve Lucas, "Harriet?" diye sordu.

"Evet, biliyorum. Korkunç küçük bir orospu çocuğu. *Animal Planet'teki* yılanlar gibi gözleri var*."*

LUCAS, polis birlikleri hâlâ hastanede dolaşırken hastanedeki koltuğuna oturdu ve "Kutular" diye düşündü.

Berbat bir iş, yeteneksiz, gece yarısından sonra. Kutular. UPS diye düşündü. FedEx.

Postane.

Telefonunu çıkardı ve BCA için yarı zamanlı bir araştırmacı olan Sandy'yi aradı. Dışarıdaydı, evinde Branford Marsalis'in bir diskini dinliyordu ve ilgili numaraları on dakika içinde bulabileceğini söyledi.

Lucas telefonunu cebine geri koydu.

Doktor ne olacak?

20

CAPPY televizyonun önünde yere uzandı, haberler için Kanal Üç'e ayarladı, ayağını bir kanepe yastığına koydu. Barakat'ın söylediklerini yapmış ve kanamanın çoğu durmuştu. Bir kez kokain aldı, ama bu zihninin ayak parmağına odaklanmasına neden oldu: ağrı daha da arttı. Kokaini bıraktı, televizyona odaklanmaya çalıştı: polisler hastanenin her yerindeydi. Burada bir heyecan vardı, bunu o yapmıştı. Bu kaosa o sebep olmuştu. İnsanlar dikkat kesilmişti. Barakat eve döndüğünde hâlâ orada yatıyor, izliyordu.

"Ne kadar kötü?" Barakat sordu.

"Çok kötü değil, gerçekten. Daha çok küçük parmağım. Ama o da mahvoldu. Üzerine ağırlık koyamıyorum," dedi Cappy.

"Dur bir şeyler alayım," dedi Barakat. Yatak odasına gitti, bir dönüş yaptı, bir dönüş daha yaptı ve küçük bir evrak çantasına benzeyen kahverengi deri bir çantayla Cappy'nin yanına döndü. Çantayı açıp yere, Cappy'nin ayağının yanına koydu, bir okuma lambasını yanına çekti ve ayağı açmaya başladı. "Oksikodonu aldın mı?"

"İki kişi," dedi Cappy. Barakat'a merdiven boşluğundan aşağı koştuğunu ve sonra vurulduğunu anlattı. "Kurşunun kafamı bir santimden fazla ıskalamış olabileceğini sanmıyorum. Sanki ayağıma balyozla vurulmuş gibiydi ama neredeyse kurşunun geçtiğini *hissediyordum*. Tam gözlerimin önünde. İki santim geride olsaydım ölmüş olurdum."

"Uh-huh." Barakat ayağı açmayı bitirdi ve "Tamam.
Dağınık ama o kadar da kötü değil. Ben ... uh ..." "Ne?"

Barakat, "Üzerinde çalışabilmem için önce sana bir iğne yapmam gerekecek," dedi. "Bir anestezi. Aksi takdirde çok acıyacak."

"Ne yapman gerekiyorsa yap," dedi Cappy.

"Önce biraz içmem lazım," dedi Barakat. Bir sıra daha kokain çekip geri geldi.

Barakat'ın kitinde üç adet tek kullanımlık şırınga vardı. Bir tanesini çıkardı, paketini açtı ve "Bu biraz ısıracak..." dedi. İğneyi batırdı ve Cappy "Huh" dedi ve Barakat "Burada üç küçük çubuk olacak" dedi. Cappy'nin küçük ayak parmağının tabanına anestezi vererek üç kez batırdı.

İşi bittiğinde boş şırıngayı sehpanın üzerine koydu, ayağa kalktı ve "Ayaklarınızı yıkamam gerekecek. Biraz alkol almam lazım."

Bir dakika içinde alkol ve birkaç kağıt havluyla geri döndü ve yaralı eti yıkamaya başladı. "Bunu hissedebiliyor musun?" Barakat sordu.

"Çok fazla değil," dedi Cappy. "Çok daha iyi hissettiriyor."

"Sonra yine acıyacak," dedi Barakat. Büyük bir cımbıza benzeyen bir pens çıkardı ve yarayı incelemeye başladı. Yara hâlâ sızıntı yapıyordu ve bir dakika sonra, "Hmm," dedi ve sonra, "Şanslıydın."

"Öyle mi?"

"Küçük parmağınız büyük ölçüde gitmiş, ancak dördüncü parmağınız sadece ayakkabılardan gelen kalıntılar nedeniyle hasar görmüş. Kemikler ve eklemler iyi görünüyor. Temizleyip bandajlayabilirim. Küçük ayak parmağı... Yapmam gereken bazı işler var. İlk başta denge konusunda sorun yaşayacaksınız, çünkü küçük parmağınız buna yardımcı oluyor, ancak alıştıktan sonra eksik olduğunu fark etmeyeceksiniz bile."

"Artık çoğunlukla kayıp, öyle mi?" Bakmak için oturmaya çalıştı ama Barakat onu geri itti.

"Kıpırdamadan yat. Evet. Sadece temizlemem ve bandajlamam gerekiyor. Eğer reçetelerime uyarsan, her şey yoluna girecek."

Cappy yere uzanıp gözlerini kapattı ve Barakat işe koyuldu, yaralı kas ve deriyi kesti, parçalanmış ayak parmağı kemiğinden bir parça kopardı ve ayağa en yakın eklemin hemen üzerinde düzgün ama küçük bir güdük bıraktı. Bunu bitirdikten sonra antiseptik jele batırılmış gazlı bezle dikkatlice sardı, bunu daha fazla gazlı bezle kapladı, dördüncü parmağı ayrı olarak sardı ve ardından Cappy'nin ayağının köşesini tıbbi bantla sardı.

"İşim bitti. Bir süre orada yat," dedi. "Ben temizlerim. Aceleyle ayağa kalkmak istemezsin."

"Yine de çok yakında ayağa kalkmam gerekiyor," dedi Cappy. "Er ya da geç beni yakalayacaklar. Kıçımı kaldırıp buradan gitmem lazım. Florida'ya gitmeyi düşünüyorum."

"Neden Kaliforniya'ya dönmüyorsun?" "Florida'yı hiç görmedim."

Barakat, "Sen en iyisini bilirsin ama dışarıda deli gibi kar yağıyor," diyerek onun dizine vurdu. Çalışma kalıntılarını topladı, lavabonun altından plastik bir çöp torbası aldı ve içeri attı. Bir yerlerde halka açık bir çöp kutusuna atacağını düşündü.

Başka bir vuruş için yatak odasına gitti.

Geri döndüğünde Cappy'ye bir şişe penisilin hapı verdi ve kalan oksikodonu almasını söyledi. "Florida'ya kadar gidersen, yol boyunca ayağın çok ağrıyacak. En iyisi bir gün buradan çıkıp Kentucky'ye ya da polislerin seni aramayacağı bir yere git ve birkaç gün kalacak bir motel bul. Televizyon seyredin ve ayağınızı yukarıda tutun."

Önce ayak, sonra da hastanedeki kovalamaca hakkında konuştular ve Cappy, "İkisine de çarpıp çarpmadığımı bilmiyorum ama sanmıyorum. Gerçi sonunda onları kandırdım..."

"Adınızı bilebileceklerini düşünüyor musunuz?" Barakat sordu.

"Ne bildiklerini bilmiyorum. Adımı biliyor olabilirler. Ameliyathanedeki kadın... sanki benim adım gibi 'Cap' dedi."

"Eğer adınızı bilmiyorlarsa, en iyisi bu gece burada kalıp, kar yağışı geçtikten sonra sabah yola çıkmanız. Otoyollar bu gece imkânsız olacak. Şimdi kaza yapmanıza gerek yok."

"Ama geri dönüp eşyalarımı yüklemem gerekiyor," dedi Cappy. "Bisikletimi minibüse koymam gerekiyor."

"Yardım etmemi ister misin?"

"Hayır. Bir rampam var, hemen çıkacağım. Başka ağır bir şeyim yok," dedi Cappy. Ve, "Ne yapacaksın?"

Barakat, "Hastaneden, Shaheen'in anne ve babasını görmek için Lübnan'a uçmak üzere bana zaman vermesini isteyeceğim.

Oğullarının ne kadar iyi bir adam olduğunu. 'Hayır' diyebileceklerini sanmıyorum, bu yüzden gözden uzak olacağım. Orada bir saat kalacağım ve sonra Paris'e gideceğim, belki bir aylığına. Bir gün Paris'i görmelisin..."

"Paris'i göreceğimi sanmıyorum," dedi Cappy.

"Geri döndüğümde, bu Karkinnen kadını ve bize yaptıkları hakkında biraz daha düşüneceğim. Eğer o olmasaydı, burada işimiz biterdi."

"Bu konuda iyi şanslar," dedi Cappy. "Bana Kaliforniya'daki bir adamı hatırlatıyor. Çalıştığım bir şirkette ustabaşıydı ve bana her zaman bok atardı. Onu öldürecektim ama öldürmeye hazır olduğumda hep bir yerlere gidiyordu. Onu bulamıyordum. Onu bulduğumda da hazır değildim. Sadece şans. Belki bu sürtük de onlardan biridir."

Barakat, "Bu iyi bir düşünce değil," dedi.

Saat dokuzda, Cappy artık sırt üstü yatmaya dayanamıyordu, yardım almadan ayağa kalkmayı başardı. Hasarlı ayağının ön kısmıyla yürüyemiyordu ama topuğuyla ilerleyebiliyordu. "Düşündüğüm kadar kötü değilmiş," dedi.

Barakat ağır bir şekilde taşlanmıştı, uçuyordu: "Lokal anestezinin etkisi hâlâ devam ediyor. Daha da kötüleşecek, söylediklerime inanın."

"Bu harika," dedi Cappy.

"Bir şey daha var," dedi Barakat. "Joe Mack hakkında konuşmadık. Joe Mack diğer tehdit. Bir ara beni tekrar arayacağına inanıyorum. Eğer nerede olduğunu öğrenirsem, Joe Mack'in ölmesi belki de daha iyi olur."

"Sanırım haklısın. O er ya da geç yakalanacak aptal bir adam," dedi Cappy.

"Nerede olduğunu öğrenmeye çalışacağım ve sizi arayacağım. Belki onunla siz ilgilenebilirsiniz."

"Eğer yapabilirsem," dedi Cappy.

"Ben de Karkinnen ile ilgileneceğim. Bir şeyler düşüneceğim."

Dostluklarından hâlâ oldukça memnundular ve Barakat, Cappy'nin kamyonetine doğru ilerlerken dengesini korumasına yardım etti. "Seni arayacağım. Hastanedeki ilaçları paketleyeceğim, nerede olursan ol sana göndereceğim. Sen bağlantıyı kurar ve onları satarsın. Payım için sana güveniyorum."

Cappy sarılma ve güven konusunda utanmıştı ama gülümseyerek "Devam et dostum" dedi.

Minibüsü gecenin karanlığına gömülürken Barakat evine döndü ve polislerle Shaheen'in cenazesi hakkında konuşmayı ve hastaneyle mazeret izni hakkında konuşmayı düşünmeye başladı.

Cappy'nin stop lambaları köşede göz kırptı ve Cappy'nin sonunun gelmiş olabileceğini düşündü.

Şimdi, kendisi hakkında düşünmek için biraz zaman harcaması gerekiyordu.

Ama önce, başka bir bükülme kullanabilirdi. Net düşünmesi gerekiyordu.

21

GEÇ, KARANLIK VE KAR YAĞIYORDU. Lucas navigasyon ekranına bakarak hızını düşürdü ve Jenkins arka koltuktan, "Buralarda bir yerde olmalı," dedi.

"Umarım adam işe gitmemiştir."

Shrake yolcu koltuğundan, "Üç saat boyunca orada olması gerekmiyor, o yüzden... belki bir şeyler içmeye gitmiştir," dedi.

"Böyle bir gece mi?"

Shrake, "Böyle geceler beni içkiye alıştırır," dedi. "O kadar çok kar yağıyor ki kendi ayaklarınızı bile göremiyorsunuz."

Araba konuştu: *"Hedefinize ulaştınız.* "

Ev, Lucas'ın gün ışığında, kar yağmadığı zamanlarda kırmızı olabileceğini düşündüğü, karanlık bir tuck-under'dı. Arabayı garaj yoluna çekip, "Bekle," dedi ve kolçağın altındaki saklama kutusundan aldığı el feneriyle arabadan atladı. Eve doğru yürüdü ve evin numarasına tuttu: 1530. Geri döndü ve "Araba doğru, işte burası" dedi. Motoru durdurdu ve ön kapıya giden iki kısa merdiveni tırmandılar; yerde beş santim kar vardı, diye düşündü Lucas ve saatte iki santim yağıyordu.

Ön pencerede, garajın üstünde ışıklar vardı ama evin sol tarafında hiçbir şey yoktu. Lucas zile basıp kapıyı çaldı, biri ön pencereye gelip verandaya baktı ve bir dakika sonra kısa, düzgün Afro saçlı bir adam dışarı bakıp, "Ne var?" diye sordu.

"Dave Johnston sen misin?" "Evet? Ne oldu?"

Lucas kimliğini kaldırdı. "Sizinle çalışanlarınız hakkında konuşmamız gerekiyor. Suçluları Yakalama Bürosu'ndan geliyoruz. Ofisinizdeki insanlar konuşmamız gereken kişinin siz olduğunu söylediler."

Adam birkaç saniye daha onlara baktıktan sonra kapının kilidini açtı ve iterek açtı. "İçeri gelin... Kim o?"

Lucas, Shrake ve Jenkins hep birlikte giriş holüne adım attılar ve adamın karısı, kuşkulu gözleri olan iri yapılı bir kadın gelip

Kollarını gergin bir şekilde göğüslerinin altında kavuşturmuş, onlara bakıyordu. "Cappy adında bir adam, tek bildiğimiz bu," dedi Lucas. "Ne yapmış ki?"

"Onunla birkaç cinayet ve cinayet teşebbüsü hakkında konuşmamız gerekiyor. Eğer televizyonda bu öğleden sonra hastanede gerçekleşen saldırıyla ilgili haberleri gördüyseniz-"

"O Cappy miydi? Kahretsin," dedi Johnston. "Onun çılgın bir çatlak olduğunu biliyordum."

"Soyadını biliyor musun, hakkında bir şey var mı?"

"Caprice M. Garner," dedi Johnston. "California'dan geldi, büyük ve pahalı bir BMW'ye biniyor, hepsi bu. Kimseyle fazla konuşmaz. Gelir, işini yapar ve gider."

Shrake dedi ki, "Garner. G-A-R-N-E-R."

Johnston başını salladı: "Evet. Caprice, araba gibi."

Shrake, "Ben kamyonda olacağım," dedi ve gitti.

"Çalışkan mı?" Lucas sordu.

"İşini yapıyor. Bu konuda şikayet etmiyor, mutlu görünmüyor. Sadece yapıyor."

"Başka ne var?" Lucas sordu. "Nerede yaşadığını biliyor musun? Burada gerçekten canımız yanıyor. Adam pek iz bırakmıyor."

Johnston, "Sanırım, ama emin değilim, bir yerde, bir evde bir odası olduğunu duydum," dedi. "Apartman dairesi gibi değil, sadece bir evde."

"Nerede olduğunu bilmiyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok. Kimin bilebileceğini de bilmiyorum - iş yerinde kimseyle takılmaz."

"Onun için bir telefon numaran var mı?"

"Ofise sorabilirsin ama eminim bilmiyorlardır. İşe ilk girdiğinde bir motelde yaşıyordu. Telefonu yoktu ve adresi de bir moteldi. Daha sonra, maaş almaya başladığında taşındı ve ona birkaç kez dosyasını güncellemesi gerektiğini söyledim ama bunu yaptığını sanmıyorum."

"Ve özel bir arkadaşı da yok."

"Bildiğim kadarıyla yok," dedi Johnston.

Bir dakika daha konuştular, bir yere varamadılar, sonra Shrake tekrar içeri girdi ve "Nöbetçi memur

California'da. Ellerinde Caprice M. Garner'a ait güncel bir ehliyet dosyası var. Dosyada ayrıca nerede olduğunun Bakersfield Polis İstihbaratına bildirilmesi gerektiğine dair bir not var."

"Bunun neyle ilgili olduğunu merak ediyor musun?" Lucas sordu.

"Bilmiyorum. Nöbetçi memur kimlik fotoğrafını çekiyor. On dakika içinde elimizde olur."

"Hey," dedi Johnston, "bu bana bir şey hatırlattı. Cappy hakkında bir şey daha biliyorum. Kredi kartı var."

Jenkins, "Öyle mi?" dedi.

"Evet. Bir keresinde onu kartla benzin alırken görmüştüm. Kimlikle ilgili o şeyi söylediğinizde bana hatırlattınız, çünkü kasadaki kız kimlik istedi."

"Ne tür bir kart olduğunu biliyor musun?" Lucas sordu.

"Şey, bir SuperAmerica'daydı ve uzun süredir burada değildi ve Kaliforniya'da SuperAmerica olduğunu sanmıyorum, bu yüzden ... Sanırım bir Visa'ydı. Ve bir fatura adresi olmalı."

"Bu iyi," dedi Lucas. "Bana bir şey daha söyleyebilir misin?
Herhangi bir şey?"

Johnston çenesini kaşıdı, sonra sordu: "Bir telefon edebilir miyim? Benden daha çok şey bilebilecek birini tanıyorum."

"Cappy'yi aramaz, değil mi?"

"Yapmamasını söylersem yapmaz - Cappy'nin iyi arkadaşlarından biri değil, ama onun yanında çok çalışıyor."

"Devam et."

Johnston aradı, Roger Denton adında bir adamla konuştu, durumu anlattı ve sonra da şöyle dedi: "Bilmiyorsun demek. Hiç yoktan iyidir. Aklınıza gelen başka bir şey var mı? Olursa beni ara."

Telefonu kapattı ve "Cappy'nin St. Paul Park, Cottage Grove gibi bir yerde bir yeri olduğunu düşünüyor. Ama yemin etmedi."

Johnston'a teşekkür ettiler, Lucas ona üzerinde cep telefonu numarasının yazılı olduğu bir kart verdi, çenesini kapalı tutmasını söyledi ve kamyonete geri döndüler. Lucas anahtarları Shrake'e verdi ve "Kırarsan, satın alırsın." dedi.

Yolcu koltuğunda otururken nöbetçi memuru aradı ve Bakersfield'ın telefon numaralarını aldı.

Visa kartı. Bakersfield masası görevlisi onu J.J. Ball adında bir dedektife yönlendirdi ve Ball'un onu arayacağını söyledi. Ball birkaç dakika sonra aradı ve Lucas kendini tanıtarak, "Ehliyet dosyasında Caprice M. Garner adında birinin notu var, kendisine Cappy diyor." dedi.

"Ben değil," dedi Ball. "Adamı hiç duymadım. Birkaç kişiye daha sorayım, bakalım onu tanıyan var mı?"

Top kapandı ve Lucas Virgil'i aradı. "Bir şey var mı?"

"Karın çakırkeyif. Ondan faydalanmayı düşünüyorum."

"Hayatta kalamazsın," dedi Lucas. "Yüklendiğinde tam bir ayı olur."

"Evet, şey. O zaman eve döndüğünde ilgilenirim," dedi Virgil. "Çünkü gittikçe gevşiyor."

"Sorun değil," dedi Lucas. "Mısırların büyümesini sağlayacak." "Ne?"

"Hava durumu berbat olduğunda hep böyle dersiniz."

Sessizlik. Sonra, "Bunu duymamış gibi yapacağım. Onu kamyonuma yükleyebilirsem, evinde görüşürüz."

LUCAS gülümseyerek telefonu kapattı ve Shrake, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Hadi evime geri dönelim. Bir süre bekleyip bir gelişme olup olmadığına bakarız. Olmazsa sabaha kadar bekleriz."

Jenkins, "Adam hastaneden çıktıysa, koşuyorsa ve yaralıysa, bu gece fazla uzağa gidemez," dedi. "Bu korkunç bir şey..."

Tüm dünya bembeyazdı ve sokaklar neredeyse bomboştu. I-35 North'a bir giriş buldular, oradan geçtiler ve otoyol boyunca saatte otuz mil hızla St. Paul'ün büyük bir kısmından geçtiler, sonra da bir kar küreme aracını takip ederek I-94'te batıya doğru ilerlediler.

Tam Lucas'ın evine doğru dönmüşlerdi ki Bakersfield'dan bir telefon geldi. "Al James. J.J. ile Intel'de çalışıyorum. Caprice Garner'ı sorduğunuzu söyledi."

"Bu doğru. Bir dizi cinayete karışmış olabileceğini düşünüyoruz."

"Bu yüzden ona göz kulak olmak istiyoruz. Buradaki motorcu çetelerinden Garner'ın bazı kişileri öldürmüş olabileceğini söyleyenler oldu," dedi James. "Onunla iş yaptıktan sonra ortadan kaybolan bazı adamlar oldu. Elimizde somut bir şey yok ama bazı kişilerin radardan düştüğü kesin."

Lucas ona İkiz Şehirler'deki sorunlarla ilgili bilgi verdi ve James, "Bu buradaki söylentilere uyuyor. Birkaç yeri arayıp onunla hâlâ görüşen birini bulabilir miyim diye bakabilirim. Muhtemelen yarına kadar sana geri dönemeyeceğim."

"Tamam. Eğer kaçıyorsa size doğru geliyor olabilir," dedi Lucas. "Bunu aklında tut."

James, "Onu senin tutmanı tercih ederim," dedi.

Lucas kapattı, Jenkins ve Shrake'e James'in söylediklerini anlattı ve Jenkins, "Bir dosya oluşturuyorum," dedi.

Nöbetçi memur aradığında Cretin Caddesi'nden güneye doğru gidiyorlardı. "St. Paul Park'ta Caprice Garner adında birinin posta adresini aldım."

Lucas, "Bu iyi, elimizde olan bu," dedi.

Nöbetçi memur, "Google Maps Uydu'dan adrese bakıyorum ve burası bir ev," dedi.

"Bir evde odası olduğunu duyduk," dedi Lucas. "Kaç tane Caprice Garner olabilir ki? Birkaç kişiyi bir araya getirip bir göz atmalıyız. SWAT ekibini yataktan kaldırın."

Shrake, "Marcy'yi arayacak mısın?" diye sordu. "Evet," dedi Lucas. "Daha sonra."

Lucas'ın evinden altı blok ötedeydiler, bu yüzden yola devam ettiler, Virgil'in kamyonetini garaj yolunda, Virgil'i de mutfakta buldular. "Hava üst katta," dedi. "Yorgun, sarhoş, yatmaya gidiyor."

"Elimizde bir isim ve adres var," dedi Lucas. "Harika. Geliyorum," dedi Virgil.

"Hayır, saçmalık. Burada birine ihtiyacımız var." "Ben gidiyorum," dedi Shrake. "Ben SWAT'ım."

"Ben de öyle," dedi Jenkins. "Bunun için kıçımın üstüne oturmamın imkanı yok."

Virgil birkaç St. Paul polisinin gelip oturmasını istedi ama Lucas başını salladı: "*Sana* güveniyorum. Ayrıca Weather ya da çocuklar uyandıklarında evde bir sürü yabancı olsaydı ne olurdu?"

"Lanet olsun..."

Lucas, Shrake ve Jenkins mikrodalga pizzalarını yerken on dakika daha tartışıp durdular. Lucas gizlice yatak odasına girip uzun bir iç çamaşırı aldı; Weather mışıl mışıl uyuyordu ve hiç kıpırdamadı.

Gizlice dışarı çıktı, bodruma indi, av botları, pantolon, yün kazak, parka ve kayak eldivenleri aldı. Silah kasasından, on iki kalibrelik yarı otomatik bir Beretta av tüfeği ve dört-O saçma dolu iki adet dört atışlık şarjör aldı.

Üstünü değiştirdi, bir elinde silah çantası, diğerinde iş kıyafetleriyle merdivenlerden çıkarken Shrake, "Ava gidiyorum," dedi.

Virgil, "Lanet olsun, Lucas..." dedi.

Lucas, "Kal, evlat." dedi.

22

Hepsi BCA binasında buluştu; Shrake ve Jenkins zırhlarını giymeye gitti, Lucas da yeleğini aldı. Kar bir süre hafifledi, sonra tekrar şiddetlendi: Radar güneybatıdan hilal şeklinde dalgaların geldiğini gösteriyordu ve sabaha kadar dinecek gibi görünmüyordu.

Bir polis geldi, üstü başı karla kaplıydı: "Arama emrini aldım," dedi.

Nöbetçi memur, Ramsey County hâkimini yatağından kaldırdığını, St. Paul Park'ın aslında Washington County'de olduğunu öğrendiğini ve bu yüzden Washington County hâkimini yatağından kaldırdığını söyledi.

Lucas, "Yargıçlar bunun için vardır," dedi.

Lucas saatine baktı. Sabahın birinde Marcy mışıl mışıl uyuyor olmalıydı. Eğer onu aramadan giderse, onu fena halde kızdıracaktı. SWAT komutanının ekiple konuşmasını dinledi, evin haritasını çıkardı, interneti kapattı, yeterince beklediğine karar verdi ve onu aramaya gitti.

Telefonu beş kez çaldı, sonra mesaj servisine bağlandı. Kapattı, beş kez daha çalmasına izin verdi ve bu sefer bir mesaj bıraktı. "El bombası adamını tespit ettik. Bekleyemeyiz, BCA SWAT elemanlarını sıraya koyuyorum. Bunu alırsan beni ara, adamın St. Paul Park'taki evine gidiyoruz. Eğer gelirseniz, dört tekerlekli bir araca ihtiyacınız var ve iki ya da üç kamyonunuz olsa daha iyi olur: burada kar fırtınası var."

İki dakika içinde geri arayacağını düşündü. Bir buçuk dakika sürdü: "Adı ne ve onu nasıl buldunuz?"

Lucas ona detayları verdi ve "Burada fırlatmaya hazırız.
Geliyor musun?"

"Lucas, bu benim davam-"

"Marcy, saçmalama. Bu adam şehir dışına çıkabilir, onu bulmamız haftalar sürebilir. Çoktan gitmiş bile olabilir. Biz gidiyoruz. Ben telefonda olacağım."

"Bana adresi ver... Lanet olsun, Lucas, bunu bilerek yaptın."

Lucas, "Televizyoncularla konuşabilirsiniz," dedi.

VIRGIL ARADI: "Dinle, Weather tuvalete gitmek için uyandı ve saatin kaç olduğunu görüp aşağı indi, ben de ona olanları anlattım. St. Paul polisinden birkaç arkadaşımı ararsam gelebileceklerini söyledi..."

"Hayır. Virgil. Orada kal."

Altı dört tekerlekli araç, minibüs ve SUV ile bir kamyon, sekiz SWAT görevlisi ve dört zırhsız müfettişten oluşan bir konvoyla yola çıktılar. Paul Park, Şehirlerin güneydoğusunda, Mississippi boyunca, Bob Dylan tarafından ünlü bir şekilde yeniden ziyaret edilen 61. Otoyolun hemen aşağısındaydı. Işık direkleri dayandığı sürece iyiydiler ama ondan sonrası birbirlerinin farlarının içinde kalma meselesiydi.

Lucas arabayı tek başına sürüyordu, Shrake ve Jenkins SWAT ekibinin geri kalanıyla gidiyordu; kar, lastiklerinin altında yumuşak ve kaygan bir his bırakıyordu: radyoyu açtı, Tanita Tikaram'ın "Twist in My Sobriety" şarkısını duydu, eski bir altın şarkı; bu şarkıyı en son yıllar önce bir benzin istasyonundaki hoparlörden duymuştu.

Yola çıktıktan yirmi dakika sonra, yavaşça ilerleyerek Ashland rafinerisinin yanından geçtiler, gaz fişekleri kar dalgaları arasında garip bir şekilde yanıyordu. Navigasyon ekranını izlerken, artık çok yakın, diye düşündü. Belediye Binası otoparkında St Paul Park polisleriyle buluşmayı ve oradan dört kısa blok yürümeyi planlıyorlardı.

İlk kamyon rampayı çıktı, diğerleri de onu takip ederek sakin kasabaya doğru ilerledi. Yerel polisler bekliyordu ve hepsi içeri girdi, SWAT ekibi komutanı John Nelson yerel halkı programdan geçirdi.

"Anladığımız kadarıyla evin sahibi Ann Wilson adında yaşlı bir kadın ve muhtemelen arka taraftaki bir yatak odasında uyuyor ve üst kattaki yatak odasını kiralıyor. Evi aceleye getirmeyeceğiz çünkü gürültü adamı uyandıracak ve bu noktada vazgeçmek için bir nedeni yok.

"Kar ve karanlık bizim işimize yarayacak. Dışarıya, evin etrafına yerleşip onun dışarı çıkmasını bekleyeceğiz. Eğer Bayan Wilson önce çıkarsa, onu dışarı çıkaracağız. Sonra bakarız ama adamın adını ve kimlik fotoğrafını televizyona koyuyoruz, o yüzden erken hareket edeceğini düşünüyoruz. Buradan uzaklaşması gerekiyor.

"Hepimiz dışarı çıkıp hazırlanacağız ve sonra yarımız soyunup buraya geri dönecek ve ısınıp rahat edeceğiz. Saat başı yer değiştireceğiz, böylece kimse fazla üşümeyecek. Şimdi bütün fikir, gözden uzak kalmak..."

Sonra sorular geldi ve sorular kesilince Nelson, "Herkes sakin olsun. Hepiniz el bombalarını biliyorsunuz ve olay yeri inceleme ekipleri bu akşam hastane duvarlarından biraz saçma çıkardılar, yani adamın elinde bir av tüfeği var. Yaralı olduğunu düşünüyoruz ama ne kadar kötü olduğunu bilmiyoruz. Fikir onu köşeye sıkıştırmak, sıkıştırmak. Kimse yaralanmayacak. *Kimsenin canı yanmayacak."*

Dört manga halinde, bir ordu devriyesi gibi dışarı çıktılar, blokları dolaşarak evin her yanından içeri girdiler, Lucas da Nelson'la birlikte yürüyordu. St. Paul Park polisleri onları içeri aldı ve evin köşelerinde, çok uzakta, her türlü bariyerin ya da siperin arkasında konuşlandılar. İkinci katın penceresinde, yarı saydam banyo camının arkasında bir ışık yanıyordu ama hiçbir hareket belirtisi yoktu.

Nelson ve Lucas ön kapının karşısındaki birkaç büyük çınar ağacının arkasına yerleştiler; hem kapıyı hem de müstakil garajın önünü görebiliyorlardı. Yarım saat boyunca hiçbir şey olmamıştı ki Nelson bir telsiz çağrısı aldı, eğildi ve "Minneapolisli adam burada. Sherrill."

"Her zaman erkeklerden biri olmak istemiştir," dedi Lucas ve "oraya gizlice gireceğim."

MARCY yanında iki dedektif daha getirmişti. Üzerinde bir kayak ceketi ve bohça haline getirilmiş bir çift kayak pantolonu vardı,

ayaklarının dibinde yerde yatıyordu. Lucas'ın kapıdan girdiğini gördü ve ona doğru yürüdü.

"Aramalıydım," dedi.

"Bu sizden çok bizim yetki alanımızda ama bu konuda tartışmak istemiyorum. Muhtemelen kim olduğunu bulduk-"

"Bunu duymak istiyorum..."

St. Paul Park'tan başka bir polis aradı. "Medya var. Onları burada tutacağız."

"Ah, dostum," dedi Lucas. "Biri telefonla konuşuyordu."

"Ben değil," dedi Marcy. Karanlık koridora çıkıp ön kapıya doğru yürüdüler ve Kanal Üç'ten bir medya kamyonu gördüler, iki adam dışarıda durmuş iki polisle konuşuyordu.

"İşte senin şansın, onları sen idare et," dedi Lucas. "Kibar ol."

Beş dakika içinde geri döndü: "İhbar olduğunu söylüyorlar ama bunun bir SWAT olayı olduğunu ve hastane bombacısı olduğunu biliyorlar."

"Peki, onlara ne söyledin?"

"Onlara neler olduğunu anlattım, onları kibarca tehdit ettim ve bir şey olana kadar burada bekleyecekler."

"Başka gelen var mı?" Lucas sordu. "Bilmiyorlar."

Sonraki kırk beş dakika içinde üç istasyon daha geldi. Muhabirleri sokaktan uzaklaştırmak için belediye binasına aldılar. Sonra *Star-Tribune*'un polis muhabiri Ruffe Ignace geldi: "Lucas Davenport ve Mississippi'nin batısındaki en güzel yaşlı dedektif kadın," dedi.

Marcy, "Isır beni." dedi.

"Her zaman, her yerde, yani coğrafi olarak her yerde. Ya da düşününce, anatomik olarak. Yani bu adamı bir fare gibi köşeye sıkıştırdınız. Ne zaman giriyorsun?"

"Sabaha kadar olmaz. İçeride uyuyan yaşlı bir kadın var ve önce onu dışarı çıkarmak istiyoruz," dedi Marcy.

"Bunu mu yönetiyorsun, yoksa BCA'yı mı?" Ignace ona sordu.

"Bu bir kooperatif anlaşması," dedi Lucas onun yerine cevap vererek. "Soruşturmayı Minneapolis yürütüyor ama biz burada onların yetki alanının dışında olduğumuz için SWAT'ı BCA sağlıyor. St. Paul Park bölgeyi biliyor ve bizimle işbirliği yapıyorlar."

"Sen bu işe nasıl bulaştın?" Ignace sordu. "Sen SWAT değilsin." "Fazla mesaiye ihtiyacım vardı," dedi Lucas.

"İçeride olduğundan emin misin? En son bir SWAT anlaşmasına gittiğimde, evin dışındaydılar ve adam sinemadaydı ve elinde altı paket Mickey's wide-mouth ile geri geldi-"

"Bunu biliyoruz," dedi Marcy. "Hayır, içeride olduğunu bilmiyoruz. İçeride olduğunu umuyoruz."

O IÇERIDEYDI. İyi uyuyamıyordu. Nabzıyla birlikte ayağı da zonkluyordu ama bununla yaşayabilirdi: İlaçlar acıyı azaltıyordu. İlaçlar kafası için hiçbir şey yapmıyordu. Düşündü, düşündü ve bir çıkış yolu bulamadı.

Polisler onun hakkında koridorda bağırıp onu kovalayacak kadar çok şey biliyorlarsa, çok şey biliyorlar demektir. Er ya da geç adını öğreneceklerdi ve sonra da nerede yaşadığını bulacaklardı. Bunu nasıl yapacaklarını bilmiyordu ama yapacaklardı.

Fırtına olmasaydı çoktan gitmişti. Iowa'da benzin için durur, Kentucky'de benzin için durur ve sonra diğer eyaletler ... Yirmi dört saat içinde Florida'da olabilirdi.

Plan yapmaya çalıştı - kıyafetlerini topladı, fazla değil, bisikleti minibüse koydu. Peki ya minibüs? Adını bilseler, Kaliforniya'da minibüsünün plakasını bulurlar ve izlemeye alırlardı. Bu yüzden yeni plakalara ihtiyacı vardı. Minibüsü satıp, nakit para bulup, başka bir isimle yeni bir tane alması gerekiyordu.

Karanlıkta yatağında yatıyor, arada bir kalkıp ellerini başının üzerinde gezdiriyor ve gün ışığını diliyordu.

Bağrışmalar başladığında oturuyordu. Kavga sesi gibiydi. Yataktan kalktı, sokağın karşısındaki pencereden dışarı baktı. Howard, adının bu olduğunu düşündü, ön verandasındaydı, verandanın ışığı yanıyordu, birine bağırıyordu ve biri bir ağacın arkasından ona doğru koştu, etrafta dolaşan bir çocuk değil, yetişkin bir adam,

Howard bir saniye sonra geri çekilip verandanın ışığını kapattı ve adam da onu evine kadar takip etti.

Polisler.

Evin dışında polisler var. Başka bir şey de olabilirdi ama değildi. Nerede yaşadığını bulmuşlardı ve işte oradaydılar. Güldü, kısa bir homurtu: er ya da geç olacaktı ve işte buradaydı.

Yarı karanlıkta giyindi: botlar, kot pantolon, sweatshirt, parka. Sigara, cüzdan, kokain torbası, silah. Pencereden uzak durmaya dikkat ederek banyoya gitti, silindiri kontrol etti: dört av tüfeği, iki .45 Colt. Şifonyerine geri döndü, .410 fişek kutusunu cebine attı, .45'leri silindirden çıkardı ve .410'larla yeniden doldurdu. Yatağın altından dört el bombası çıkardı, düşündü ve iki tane daha aldı.

"Artık yapacak bir şey yok, dostum. Kaç."

Bir filmdeki gibi BMW'nin arkasında garajdan çıktığını hayal ettim. Karda asla olmaz. Bir filmdeki gibi çatıdan aşağı kaymayı düşündü. Asla olmazdı: daha önce bir çatıdan kaymış ve bacaklarını kırmıştı.

Pencereden baktım, kardaki çukurları gördüm: bir süredir hiç araba geçmemişti. Zaten fazla araba geçmezdi ama kar, olabilecek trafiği de öldürmüştü.

Ama izler ona bir fikir verdi. Yatağa geri döndü ve çarşafı çekti.

ST. PAUL PARK şefi Lucas ve Marcy'ye "Bir sorunumuz var." dedi.

Bir bankta oturmuş Twinkies yiyor ve kahve içiyorlardı.

Marcy: "Ne oldu?"

"Sokağın karşısındaki bir adam SWAT'çıların yer değiştirdiğini görmüş. Verandasının ışığını yaktı ve onlara bağırdı. Onu susturdular ama

... oldu."

"Yukarıda bir şey oldu mu?"

"Hayır. Ama üst katta olduğunu bilmiyoruz. Sadece öyle olduğunu düşünüyoruz."

Marcy yüzünü ovuşturduktan sonra Lucas'a şöyle dedi: "Kar her şeyi boğuyor."

"Evet. Bilmiyorum."

Bunun hakkında

konuştular.

CAPPY çarşafta bir yarık açtı ve başının üzerine örttü, böylece bir hayalet gibi tepeden tırnağa beyaza büründü. Yüksek sesle, "Kimse yoksa kendimi aptal gibi hissedeceğim." dedi.

Ama orada biri vardı, diye düşündü.

Bodrum katındaydı, Bayan Wilson'ın yatak odasının kapısından gizlice merdivenlerden inmişti. Bir kömür çuvalının içinden daha karanlıktı. Çamaşır makinesinin yanında bir sandalye vardı.

Alçak, on sekiz inç yüksekliğinde, çift camlı, üstten menteşeli bodrum penceresine doğru kaldırdı. Muhtemelen, diye düşündü, yıllardır açılmamıştı. Bayan Wilson'ı uyandırmak istemedi, gerçi kulakları ağır işitiyordu ve bu yüzden tamamen sessiz olması gerekmiyordu.

Sandalyenin üzerinde durdu, mandalı bulup gevşetene kadar elini pencerenin çevresinde gezdirdi. Pencere açılmak istemedi. Bıçağını çıkarıp kenarlarından zorladı, önce bir ucundan, sonra diğer ucundan, sonunda açıldığını hissetti. Bir dakika sonra, soğuk bir hava ve kar dalgası üzerine esti.

Kar pencereye kadar yükselmişti. Kurutma makinesinin üzerine çıktı, eldivenlerini giydi, pencereyi yukarı itti ve karda çalışmaya başladı. Kolay değildi: üzerinde çok fazla giysi vardı ve sürekli takılıyordu. Önce ayaklarıyla, sonra elleriyle iterek mücadele etti ve sonunda ayaklarını pencereden içeri sürükledi. On beş santim karda, çarşafla örtülü bir şekilde yüzüstü yatıyordu.

Karanlıkta neredeyse görünmez olan bir solucan gibi alçaktan sürünerek ilerlemeye başladı. Doğruca otoparkın arka tarafına doğru gidiyordu.

LUCAS, "Eğer üst kattaysa, ki yaşlı bir kadın yatak odasını neden üst katta ister bilmiyorum... eğer üst kattaysa, evin çatının indiği tarafından girebilirsiniz. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Dışarıyı göremez."

SWAT komutanı Nelson, "Evet, bunu yapabiliriz ama adamımızı görürse... aşağıya inmişse, pencereden bakıyor olabilir, adamımız ölmüş olur" dedi.

Nelson'ın telsizi geğirdi ve yüzüne götürüp "Evet?" dedi. Dinledi ve dedi ki, "Şuraya geçebilir misin? Tamam. Olduğun yerde kal. Herkese haber vereceğim. Bir dakika içinde orada olacağız. Köpek olmadığına emin misin? Tamam."

Lucas, Marcy ve şefe şöyle dedi: "Billy Harris, Wilson'ın arka bahçesindeki çitlere birinin ya da bir şeyin çarpmış olabileceğini düşünüyor. Görmemiş ama duymuş ve bir şey görmüş olabileceğini düşünmüş."

"Nasıl dışarı çıkabildi?" Marcy sordu.

"Bilmiyorum."

"Gidip bakalım," dedi Lucas. "Bizimle gelecek birkaç adam bulalım."

Binadan koşarak çıktılar, beşi birden, gecenin içinde, kar yüzünden yavaşlamış bir halde sokağın etrafında koşuyorlardı. Nelson ikinci bloğun sonunda Harris'e seslendi ve "Dikkat et, geliyoruz" dedi.

Çitlerin ve çöp tenekelerinin yanından el yordamıyla geçerek tek sıra halinde ilerlediler; tek ışık sokak lambalarından geliyordu ve ağaçları ve çalıları büyümüş, birbirine yakın eski evlerde fazla ışık yoktu. Harris evin arka tarafındaki bir komşunun garajının arkasına yerleşmişti.

Yanlarına geldiler ve fısıltıyla, "Tam şurada, avlunun karşısında. Büyük bir şey çite çarptı."

Üst kattaki odanın arka penceresini görebiliyorlardı, zar zor görünen evin içinde karanlık bir dikdörtgen.

"Ben oraya gidiyorum," dedi Lucas. "Arkamızdaki evin etrafından dolaşıp çitlere doğru gideceğim. Johnny, adamlarına oraya gideceğimi söyle."

Karanlıkta el yordamıyla sola doğru, bir çitin koruduğu komşu evin arkasına kaçtı. Bahçeyi geçtikten sonra çitte bir delik açarak Wilson'ın bahçesine, çitin yanına girdi. Görülme olasılığı düşüktü: artık pencereyi göremiyordu. Ama Cappy dışarıda, elinde tüfekle bekliyorsa...

Cesaretini topladı ve çit hattından aşağı doğru sürünmeye başladı. Çizginin on beş metre aşağısında Cappy'nin iziyle karşılaştı. Hiçbir şey düşünmedi. Çite bakmak için döndü: hiçbir şey göremedi. Dinledi. Hiçbir şey göremedi. Patikadan eve ve bodrum penceresine doğru süründü. "Allah kahretsin." Bodrum katını hiç düşünmemişti. Ayağa kalktı, çömeldi ve avluyu geçerek diğerlerinin beklediği Harris'in mevzisine doğru koştu.

"Dışarıda," dedi Lucas. "Ama bir iz var. Beş dakika önümüzde."

SHRAKE izi takip etmeye GÖNÜLLÜ OLDU. Kask ve tam zırh giyiyordu ve Lucas, "Unutma, elinde el bombaları var. Eğer onu görür ve peşinden gidersen, sana da bir tane atabilir."

"Bunu unutmuyorum," dedi Shrake. "Her iki saniyede bir bunu düşünüyorum."

"Beş metrelik öldürme alanı. Fırlattığı andan itibaren dört ya da beş saniye. Zaman kesin değil," dedi Lucas.

Shrake, "Bunların hepsiyle başa çıkabilirim," dedi. "Asıl soru, bunu görebilecek miyiz?"

"Don't itmek dışarı ön mola yol geri. Sakla senin el feneri çalışıyor."

İki yüz metre genişliğinde, elli metre derinliğinde V şeklinde bir hatta ilerlediler, Shrake huninin dibinde süper parlak bir LED el feneri ve bir telsizle duruyordu. Shrake hariç, onlar hareket ederken hat çoğunlukla görünmezdi. İz bir yöne giderken

evlerin etrafından dolanıp bir sonraki sokağa girerken Shrake vektörü ayarladı.

Paul Park, Cappy'yi içeride tutmayı umarak tüm ekiplerini sokaklara yerleştirdi, hareket halindeydiler, ışıklar yanıp sönüyordu, ama kar o kadar yoğundu ki muhtemelen çizgiyi geçebilecekti. Öte yandan, yanıp sönen ışıklar onu temkinli hale getirebilir ve yavaşlatabilirdi.

Lucas tüfeğiyle karda ilerlerken aramanın tam bir karmaşa olduğunu düşündü ama daha iyi bir alternatif de bulamıyordu. Shrake'in yirmi metre solunda, on beş metre önünde, huninin yukarısındaki ilk adamdı.

Shrake, "Evin sol tarafından dolaşıyor..." dedi. İlk sıradaki arsaları geçip bir sonraki sokağa girdiler, sonra da evlerin arka arkaya sıralandığı bir sonraki çift sıraya geçtiler. Orada burada ışıklar yanıyor, insanlar ekiplerin yanıp sönen ışıklarını kontrol etmeye başlıyordu.

Evlerin ikinci sırasını geçtikten sonra Shrake, "Sola dön, sola dön" dedi.

İNCE SARI kadın mutfakta yerde yatıyordu, ayak bilekleri birbirine bantlanmıştı ve Cappy kalçalarının arasına bir el bombası sıkıştırıp, "Sıkıca bastır ve kıpırdama. Düşünme bile. Pim dışarıda ve manivela giderse seni ikiye böler. Ve eğer bu lanet anahtar o lanet kamyonu çalıştırmazsa, buraya geri gelir ve seni kendim öldürürüm."

"Hareket etmeyeceğim. Hareket etmeyeceğim, lütfen bunu yapma ..." "Kapa çeneni. Sadece orada yat."

Cappy anahtarı aldı ve ön pencereye gidip dışarı baktı. Görecek bir şey yoktu. Bir yerlerde yanıp sönen bir ışık... ışığın kar üzerindeki kırbacını görebiliyordu, uzaktaki bir şimşek gibi. Polisler onu yakalamış mıydı?

Gitmek zorundaydım. Bir kez daha dedi ki, "Kımıldamayın, bayan. Kendine hakim ol ve kıpırdama."

Garaj yoluna gitti, anahtarları karıştırdı, tekrar buldu, kapıyı açtı, kamyonu çalıştırdı. Garaj yolundan geri geri çıktı ve sonra fırtınanın boğuk havasında bir insan sesi, bir bağırış duydu.

Nereden geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Işıkları kapalı bıraktı, caddeye geri döndü ve uzaklaştı, sonra ışık kamçıları daha parlak ve hızlı hale geldi ve bir ekip arabası önüne geçti, bir diğeri arkasında, biri caddeyi kapattı.

Cappy bir kayma yaptı, direksiyonu kırdı, geri döndü, diğer tarafa gitti. İkinci polis arabası peşinden geldi ve elindeki el bombasını beceriksizce çıkardı, pimini çekti, kaşığı uçurdu, *bir* saydı ve camdan aşağı attı.

El bombası patladığında polis arabası bombadan on beş metre uzaktaydı, Cappy ise caddenin yüz metre aşağısındaydı. Polis arabası yan yattı ve Cappy heyecan verici bir telaş, bir kokain telaşı hissetti ve sonra solunda, karların arasından gelen bir ışık gördü, sonra da önünde bir adam. Cappy gaza daha sert bastı, dönmeden cesaret edebildiği kadar basılı tuttu ve tam önündeki karların içindeki figüre nişan aldı...

LUCAS el bombasının patladığını ve polis arabasının savrulduğunu gördü, kamyonet caddeden aşağıya doğru ona doğru geliyordu. Shrake'in bir şeyler bağırdığını duyabiliyordu ama Lucas kamyona odaklanmıştı. Sonra Shrake M-16'sıyla iki ya da üç el ateş etti ve Lucas pompalı tüfeğini sürücü tarafındaki ön cama doğru ateşledi, kamyonun boğa güreşçisi tarzında geçip gitmesine izin vermek için yana doğru dört hızlı adım attı, pompalı tüfeği neredeyse yolcu tarafındaki pencerenin camına dayadı ve tetiği tekrar çekti.

CAPPY kalçasına bir kurşunun saplandığını hissetti, beyzbol sopasıyla vurulmuş gibi acıyordu; öndeki yumrunun bir av tüfeği doğrulttuğunu gördü, direksiyonun arkasına düştü. Sona yaklaşıyoruz, Cappy: Yüzü sırıtarak kasılmış, dişleri görünüyor. Ön cam

vuruldu ama dayandı; sonra yolcu tarafındaki cam dünyanın sonu gelmiş gibi kamyonun içinden patladı, kurşun direksiyon elini parçaladı, cam kafasından ve yüzünden geçti. Kamyon yan yattı. Bir eli neredeyse yok olmuştu, cebinden başka bir el bombası çıkardı ve pimini çekti. Kamyon bir ağaca çarpıp sarsılarak aniden durduğunda bombayı tutuyordu.

Biri ona bağırıyordu: "Dışarı, dışarı, dışarı..."

Başka biri de "Dikkat, dikkat, dikkat..." diye bağırıyordu.

Şimdi yakın bir ses, "Çık oradan, orospu çocuğu. Çık oradan ... Ellerini göreyim ..."

Ses tam orada. Kapı sarsılarak açıldı ve Cappy kaşığı bıraktı. Polis tam oradaydı ve Cappy kanlı dişlerinin arasından ona sırıtarak, "Bunu em," dedi ama anlaşılabileceğinden emin değildi; gözlerini kapadı ve saydı, "İki-üç..."

ST. PAUL PARK polisinin pompalı tüfeği neredeyse pencereye doğrultulmuştu ve Lucas koşarak, "Dikkat et," diye bağırarak pencereye baktı ve hızlı hareketi gördü ve polisi yakasından tutup kamyondan geri çekti ve ön tekerleğinden aşağı sürükledi ve sonra el bombası patladı.

Ve her şey durdu.

On saniye, on beş saniye boyunca kar sesinden başka bir şey duyulmadı, sanki film projektörde sıkışmış gibiydi.

Ve tekrar başladı, düzensiz bir şekilde tam hıza ulaştı. Shrake koşup bağırdı, "İyi misiniz? Siz iyi misiniz?"

Lucas ayağa kalktı, polis de ayağa kalktı ve polis Lucas'a dönerek, "Oğlum, az kalsın sıçıyordum," dedi.

El bombası Cappy'nin kucağında patlamıştı.

O çoktan gitmişti.

BİR SANİYE SONRA, bir blok ötede bir el bombası daha patladı ve bir kadın çığlık atmaya başladı.

23

Onun için hava saat altıya kadar geç kalmıştı -üç tane fazla daiquiri içmişti- ve yavaşça kendine geldiğinde önce Raynes ikizlerini, sonra da yatakta yalnız olduğu gerçeğini düşündü. Dönüp Lucas'ın yan tarafını okşadı ve uyumadığını gördü.

Oturdu, kaşındı ve gerindi, endişe beyninin arkasını çekiştiriyordu - felaket bir şey olsaydı Virgil onu uyandırırdı, değil mi? Yorganı üzerinden attı, banyoya hızlıca uğradı, bir bornoz aldı ve dilinin arkasında hâlâ Bacardi romu ve Crest diş macunu karışımının tadını alarak aşağı indi.

Virgil kanepeye kıvrılmış, Kanal Üç'ün Günaydın programını izliyordu. Kadın oturma odasına girdiğinde doğruldu. "Lucas nerede?" diye sordu.

"St. Paul Park'ın aşağısında. O iyi, ama bizim dazlakla büyük bir çatışma olmuş. Caprice M. Garner. Öldü, kendini bir el bombasıyla havaya uçurdu."

"Hayır!" Virgil'in az önce söylediklerini yalanlayacakmış gibi televizyona baktı; bunun yerine televizyon ona sıradan bir hırdavatçıda bulunan ekipmanları kullanarak bodrumda kış domatesi yetiştirmenin zevklerini anlattı. "O çıktı mı? Lucas mı?"

"Arka planda geziniyor. Marcy ön plandaydı." "Aferin ona," dedi Weather. "Hırslı bir cadı."

Merdivenleri koşarak çıktı, temizlendi, kot pantolon ve kazak giydi, cep telefonunu aldı ve Lucas'ın numarasını tuşladı. Adam geldi ve kadın, "Eve ne zaman geliyorsun?" diye sordu.

"Ben iyiyim," dedi.

"Bunu biliyordum-Virgil seni televizyonda görmüş. Yani bitti."

"Doktorla ilgili bir soru var. Asansörde gördüğünüz adamla konuşmak istiyorum," dedi Lucas.

"Belki de yanılmışımdır-"

"Öyle mi düşünüyorsun? Ölen doktor Shaheen senden yaklaşık bir santim uzundu. Sence bunu gözden kaçırmış ve onun daha uzun olduğunu düşünmüş olabilir misin?"

"Şey. Hayır."

"O zaman biz-"

"Bir telefon görüşmesi yapayım," dedi. "Peki ne zaman evde olursun?" "Dün gece bir karışıklık oldu. Atışlardan birini ben yaptım, herkesin raporları için yeniden yapılandırma üzerinde çalışıyoruz. Biraz zaman alacak.

henüz."

"Nasıl hissediyorsun? İyi misin?"

"Bilirsin işte. Aşağı inerken. Garner yaralanmıştı ama başarabilirdi - pimi kendisi çekti."

Hava durumu MMRC'yi aradı ve nöbetçi hemşire Raynes çocuklarının iyi olduğunu söyledi: Sara hala biraz zorlanıyordu ama iyileşiyordu. Ellen iyiydi. "Ebeveynleri hâlâ burada. Ara sıra uyuyorlar."

"Birazdan orada olurum," dedi Weather. "Gabe buralarda mı?"

"Ameliyathanede uyuyor."

"Ona 10'dan önce geleceğimi söyle. Ama onu uyandırmayın."

Sonraki birkaç saati çocukları okula bırakarak, hizmetçiyle konuşarak ve televizyon izleyerek geçirdi.

Tekrar tekrar oynattıkları filmlerden biri, katil tarafından rehin alınan ve kalçalarının arasına bir el bombası koyup pimini çeken, çılgına dönmüş bir kadındı. Muhabir el bombasının nasıl çalıştığını ve kadının ellerini kurtarmadan önce on dakika boyunca nasıl yerde yattığını anlattı. Daha sonra ayak bileklerindeki bandı kesmiş ve el bombasını mutfak penceresinin camından içeri fırlatmış ve bomba yan bahçede patlamıştı.

Kimse yaralanmadı, ancak Weather kadının ciddi bir danışmana ihtiyacı olabileceğinden şüpheleniyordu.

Virgil ortalığı temizledi ve Jenkins geldiğinde biraz kestirdi. Saat dokuzda Weather yine Minnesota Üniversitesi Hastaneleri'ndeki yönetici bir arkadaşıyla telefonda konuşuyordu.

Birkaç dakika sonra ön odaya adım attı: "Virgil?" Virgil'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Evet?"

"Seni uyandırmalı mıyım bilemedim. Shaheen'in ihtisasını yaptığı Üniversite Hastaneleri'ndeki bazı arkadaşlarla konuştum. İnsanların MMRC'de ne zaman çalıştıklarını kontrol etmekten bahsediyorduk ya? Shaheen'i kontrol ettim. Mack'lerin öldürüldüğü sabah çalışıyormuş. Saat altıda işe başlamış ve Ike Mack'in evine iki saat uzaklıkta."

"Huh." Virgil ayağa kalktı, şaşkın görünüyordu. Başının sol tarafına doğru eğilmiş yastık saçları vardı. "Bu tamamen onun yapmış olamayacağı anlamına gelmiyor. Mack'in barın kapandığı sabah saat birden sonra hayatta olduğunu biliyoruz. Yani orada olabilir, Mack'in öldürülmesine yardım etmiş ve Garner yukarı çıkıp Ike'ı öldürürken işe gitmiş olabilir."

"Yine de pek olası görünmüyor," dedi. "Eğer insanları öldürmeye gidiyorsanız, birlikte gitmek istemez miydiniz?"

Virgil esnedi ve ensesini ovuşturdu. "Ben sadece bir avukat gibi düşünüyorum. Eğer başka birini suçlasaydık, bir savunma avukatı sabahın birinden başlayarak arabayla gidip gelebilir, geri dönebilir ve Shaheen'i işe götürmek için hala bir saati olurdu... Ike'ı öldürmenin sadece bir saniye sürdüğünü varsayarsak," dedi. "Başka bir deyişle, Shaheen'i suçlu bulabilir ve müvekkilini kurtarabilir."

"Yani, bir polis gibi düşün."

"Hay aksi. Bu işimizin bitmediği anlamına gelir. Hâlâ bir Arap arıyoruz ama uzun boylu, zayıf, bıyıklı birini. Shaheen'i tanıyan biri. Shaheen'in bizi atlatacak kadar kendisine benzeyeceğini kim bilebilir, özellikle de ... Hmm." Gözleri ona kaydı.

"Özellikle de ben gitmiş olsaydım," dedi parlak bir sesle.

"Evet. Bu pastanın üzerindeki krema olurdu. Doktor için yani." Etrafına bakındı. "Jenkins nerede?"

"Onu kar üflerken yakaladım. İkizlere bakmak için aşağı inmek istiyorum."

Virgil dinledi, kar küreme makinesinin sesini duydu. "Tamam. Garaj yolu temizlenir temizlenmez yola çıkacağız. Yine tam konvoy. Ama sanırım Garner vurucu olarak atanmıştı."

Dokuz buçukta konvoyla birlikte evden çıktı ve hastaneye doğru yola koyuldu. Lucas dönüş yolunda olduğunu ve biraz kestireceğini söyledi.

Virgil hastanede Weather'ı yoğun bakım ünitesinde bırakıp Jenkins'i kapıya yaslayarak kafeteryaya geri döndü. İki Minneapolis polisi kahve içiyordu ve Virgil onların masasının yanına çömeldi. "Bugün işleri kim yürütüyor?"

İçlerinden biri, "Pek kimse yok - sanırım Lee Hall en kıdemli adam olurdu," dedi.

"Onu nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

Polis, "Onu arayayım," dedi. Aradı, polise Flowers'ın onu aradığını söyledi, telefonu kapattı ve "Birazdan aşağıda olacak. Olay yerini izleyip kan topluyordu."

Virgil bir masa aldı ve Lucas'tan bir telefon geldi. "A d l i tabipten bir telefon aldım," dedi Lucas. "Garner'ın kaçmasıyla bizim onu yakalamamız arasında biri ayak parmağını ameliyat etmiş. Onu küçük parmağından vurmuşsun. Adli tabip bunun profesyonel bir iş olduğunu söylüyor."

"Ve Shaheen o zamana kadar tamamen ölmüştü."

"Tamamen."

"Pekâlâ, bunu biliyorduk," dedi Virgil. "Aradığımız adam uzun boylu, sıska bir Shaheen'e benziyor."

Bu bilgiyle bile Virgil'in onu bulması neredeyse dört saat sürdü.

Lucy Raynes, "Bu ekibe sahip olduğumuz için çok şanslıydık," dedi. "Tüm bu olanlar inanılmazdı."

"Henüz bitmedi," dedi Weather.

Lucy Raynes, "Yapacak o kadar çok şey var ki, başa çıkamıyorum," dedi. "Her şeyi yazmak için bir not defterim var. Eğitim olacak

terapi, fizik tedavi - kendi başlarına hareket edemedikleri için fiziksel olarak olmaları gereken yerin çok gerisindeler. Sara'nın kalp ameliyatı var ve kapaklarda herhangi bir ayarlama ya da acil bir durum olursa ..."

Sara uyandı, inledi. Kısa ömrünü sırtüstü uyuyarak geçirmişti, her zaman ikizinin torkuyla ve şimdi neredeyse o şekilde sıkışmış gibiydi, ta ki aniden başını sağa doğru sallayana ve yüzü direnç göstermeden kendine gelene ve Weather bebeğin yüzünde bir şaşkınlık parıltısı gördüğünü hayal edene kadar.

"En şaşırtıcı şey ne biliyor musunuz? Her zaman birlikte uyur ve uyanırlardı, çünkü... fiziksel olarak birbirlerine bağlıydılar. Şimdi bak, Sara yemek istiyor ve Ellen mışıl mışıl uyuyor. Kulağa çok önemsiz geliyor ama..."

Gözyaşları akmaya başladı.

Weather, "Yarın ikinizle de görüşeceğim," dedi. Sonra, "Maddi durum nasıl?" diye sordu.

"İyiler," dedi Larry Raynes. "Ameliyat için izin aldım ve sigorta yüzde yirmisi hariç hepsini karşıladı ve kilise kasabada para topladı ve hemen hemen herkes bir şeyler verdi.

... Bunu birkaç yılda bir yapabilsek, oldukça iyi bir kâr elde etmeye başlayabiliriz."

Karısı ona vurdu ve o da "Ah" dedi ve Weather bunun ikisinden de gördüğü ilk mizah işareti olduğunu düşünerek uzaklaştı.

Konvoyla eve döndüler ve Lucas hâlâ yorgun bir halde ayağa kalktı, oturup olanları konuştular ve Virgil, "Minneapolis polisi başka bir Arap arıyor, ama bu sefer uzun boylu, zayıf bir Arap," dedi.

"Onu yakaladığında beni ara," dedi Lucas.

Saat ikiden biraz sonra Minneapolis'ten bir polis aradı ve kendini Marilyn Crowe olarak tanıttı. "Dr. Shaheen'e benzeyen, uzun boylu, zayıf, Arap tipli birini aradığınızı duydum."

"Evet."

Crowe, "Shaheen'in en yakın arkadaşının adının Alain Barakat olduğu ve MMRC'nin acil servisinde çalıştığı söyleniyor," dedi. "Ortağım ve ben Shaheen hakkında onunla görüştük. Barakat muhtemelen altı-iki, bir-seksen boylarında, siyah fırça bıyıklı."

Virgil telefona gülümsedi: "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Crowe, "Saat üçe kadar acil serviste kalacak," dedi. Virgil "Teşekkür ederim" dedi.

LUCAS acil servisin dışındaki koridoru taradı, bir yer buldu, Weather'ı kolundan tuttu ve onu yıpranmış pleksiglas pencereden ana odayı görebilecekleri bir yere park etti. "Kımıldama."

Bir süre sonra Marilyn Crowe acil servise girdi, etrafına bakındı, bir hemşire buldu ve Crowe "Dr. Barakat burada mı?" diye sordu.

Barakat bir dakika sonra göründü, Crowe'u fark etti ve yanına gitti. "Bilmeni isterim ki," dedi, "diğer işler yüzünden, adli tabibin cesedi çıkarması en az birkaç hafta sürecek gibi görünüyor. Amcayı aradın mı?"

Barakat başını salladı. "Evet. Tamamen yıkılmışlardı. O ailenin altın çocuğuydu. Bu deyimi biliyor musun? Altın çocuk?"

"Biliyorum..." dedi. "Adli tabibin ofisine giderseniz, cesedi Lübnan'a geri götürmek için ihtiyacınız olan formları nasıl alacağınızı size söyleyebilirler..."

Koridorda Weather fısıldadı, "Bu o. İşte o adam." "Aklında hiç şüphe yok mu?"

"Yok. Bu o."

Marcy, "Buraya her geldiğimde kendimi çörek yerken buluyorum," dedi. Shrake kaşlarını ona doğru sallayınca Marcy, "Kapa çeneni," dedi ve bir ısırık daha aldı.

Virgil, "Özetlemek gerekirse, bu noktada, arkadaşımız Barakat'ın üzerinde teknik olarak 'boktan bir şey' olarak adlandırılan bir şey var.

"İşte burada yanılıyorsun, sörfçü çocuk. Garner'ın ayak parmağındaki bandaj elimizde. Eğer üzerinde DNA bulursak, ki bu büyük bir olasılık, çünkü Barakat epeyce yapışkan bant sarıyordu, onu yakaladık demektir. Ya da Ike'ı öldürdükleri kuzeydeki kutularda DNA varsa.
..."

Virgil, "Size iyi bir olasılık gibi gelebilir, Şef Yardımcısı, ama bana zayıf geliyor," dedi.

"Ben Virgil'e katılıyorum," dedi Lucas. "Weather'ın kimliğine dayanarak evi için bize arama izni verecek bir yargıç bulmaya çalışmamızı öneriyorum. Yarın sabah o işteyken evini basarız."

"Bak ne diyeceğim," dedi Marcy. "Neden DNA izi var mı diye bakmıyoruz..."

Ve böylece öğleden sonraya kadar boğuştular.

JOE MACK destek direğinin yanındaki loşluktan dışarı çıktı: "Sen misin?"

"Benim," diye fısıldadı Bal Arısı. "Tanrım, Joe, her şey için çok üzgünüm."

"Evet, ben de," dedi Joe. "Peki ya sen ve polisler?"

"Bence her şeyden şüpheleniyorlar ama kesin olarak hiçbir şey bilmiyorlar. Yine de seni aramak için dünyanın altını üstüne getiriyorlar. Meksika'ya gittiğini düşünüyorlar."

"Neredeyse getiriyordum," dedi Joe Mack. "Dinle, parayı getirdin mi?" "Evet. Tam burada..." Çantasından çıkardı.

Joe Mack ona el salladı. "Onu banka kasasına geri koy," dedi. "Herkes öldü. Teslim oluyorum."

"Oh, Joe!"

"Sorun değil," dedi. "Sen iyi bir arkadaş oldun, Bal Arısı. Muhtemelen biraz ağır hapis yatacağım. Belki avukata on bin dolar falan verebilirsin. Barın devam etmesini sağla, ara sıra bana biraz bozukluk gönder."

"Şimdi yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu. "Sadece barı çalışır durumda tut."

"Şey, demek istediğim, bilirsiniz... küçük bir arkadaşlığa ya da başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Bunu düşünmemişti ama park rampasının etrafına hızla baktı. Eddie'nin minibüsünü kullanabilir, Eddie'ye yürüyüşe çıkmasını söyleyebilirlerdi. Saatine baktı. "Saat üçten önce buradan çıkmam gerek," dedi. "Ama on beş dakikamız var."

BARAKAT artık dünyayı takip edemiyordu.

Çoğu zaman kafası iyiydi ama hala çalışıyordu; ama tüm planlama, geleceği hesaplama işi ortadan kalkmıştı. Artık her seferinde otuz saniye, her seferinde bir bükülme yaşıyordu. Yarım kilo kokaini alalı bir haftadan az olmuştu ve şimdiden tehlikeli bir şekilde azaldığını hissediyordu.

Elindeki uyuşturucu için bir çıkış yolu bulmalıydı. Onu taşımak için bir yol bulmalıydı.

Plan yapamadım.

Başka bir bükülmeye ihtiyacım vardı.

Çocuğun burkulan bileğine baktı, odaklanamadı. "Hemen döneceğim. Kırık olduğunu sanmıyorum."

Bükülmeye ihtiyacım vardı.

JOE MACK karda, karanlıkta, aslında çitin içinde oturuyordu. Yalıtımlı tulum giyiyordu, Carhartt montu omuzlarına dökülmüştü ve ellerini içeri çekmişti. Eldivenleri, çizmeleri ve kulaklarının üzerine kadar indirdiği siyah bir saat şapkası vardı.

Saat üçü yirmi geçeden beri başını eğmiş, kıpırdamadan bekliyordu: Wisconsin geyik sezonunda kar yağdığı zamanlarda geyik avında mükemmelleştirdiği bir teknikti bu.

Saat üç buçuk geldi geçti, sonra saat dört oldu. Sadece iki kez hareket etti, bacaklarını önüne doğru uzatmak için.

Soğuk ve açıktı; fırtına dinmiş, soğuk arkasından gelmişti. Saat dört yirmi sularında, bir araba tümseği aşarak garaj yoluna girdi. Yol kürekle kazınmamıştı.

Araba durdu ve Barakat dışarı çıktı. Arabanın iç ışıkları yandığında Joe Mack onun yüzünü gördü. Uzun boylu adam inip kapıyı çarptı, karda dönüp arabanın burnuna doğru ilerlerken biraz kaydı. Bunu yaptığında Joe Mack arkasındaki karanlıktan çıktı.

Joe Mack sağ ön kolunu Barakat'ın boynuna doladı, eli kendi sol dirseğinin iç kısmını yakalarken sol eli Barakat'ın boynunun arkasına geçti. Diğer adam debelendi, dönmeye çalıştı ama Joe Mack onu sıkıca tuttu ve Barakat'ın boynunu ön kolunun üzerine doğru büktü.

"Ailemi öldürdün, seni orospu çocuğu." dedi.

Barakat boğuk bir sesle birkaç kelime söylemeye çalıştı ama başaramadı. Aslında boynunun kırıldığını duydu; bir an sonra da ölmüştü.

24

Bir gece önceki tartışmadan sonra Lucas ve Marcy, DNA örneklerinin ne gibi olasılıklar içerdiğini öğrenene kadar Barakat'ı birkaç gün izlemeye karar verdiler. Uyuşturucu olabilecek şeyleri taşımaya çalışırsa, uyuşturucunun saklanmış olabileceği bir yeri ziyaret ederse, bunu öğreneceklerdi.

Ve bir yolunu bulurlar.

Ertesi sabah saat on birde Marilyn Crowe Marcy'yi üçüncü kez aradı ve "Hâlâ bir hareket yok. Sanırım kapısını çalmalıyım."

"Hala bir sorun var..."

"İşte olması gerektiğini biliyoruz. Telefon orada çalıyor. Araba burada ... Sanırım gidip kapıyı çalmalıyım."

Marcy nefesini verdi ve sonra, "Pekâlâ, ama Dick'i de yanına al. Bahanesi oldukça zayıf görünüyor. Onu izlediğimizi anlayacaktır."

"Ama yolunda gitmeyen bir şeyler var," dedi Crowe. "Eğer atladıysa..." "Tamam. Kapıyı çal," dedi Marcy.

Crowe otuz saniye sonra onu geri arayıp "O burada" dediğinde biraz sinirlenmişti.

"Ben de bundan korkuyordum."

"Arabasının önünde yerde yatıyor," dedi Crowe. "Dick birinin boynunu kırdığını söylüyor."

HEP Barakat'ın evinden ve olay yerinden sadece bir mil uzakta olan Lucas'ın evinde yeniden bir araya geldiler ve Lucas mantık yürütmeye başladı. "Dört adam mekânı soyuyor. Bunlardan biri doktor Barakat, soygunu ayarlayan kişi ve onun doğru adam olduğunu biliyoruz çünkü evinde bir sürü uyuşturucu bulduk. Diğer üçü Chapman, Haines ve Joe Mack. Haines çizilir, Joe Mack ve Barakat görülür. Mack'ler ve doktor, Chapman ve Haines'in gitmesi gerektiğine karar verir.

Muhtemelen Haines'in çizildiğini ve DNA testi yaptığımızda onu teşhis edeceğimizi bildikleri içindir. Belki de Haines'le eski dost oldukları için Chapman'ı da ortadan kaldırmaları gerektiğini düşündüler.

"Yani bunu yapıyorlar. Cinayeti işlemesi için Garner'ı getiriyorlar çünkü Garner'ın katil olduğunu biliyorlar. Chapman ve Haines'i öldürür. Weather'a ateş eder, çünkü Weather Joe Mack ve Barakat'ı yakından görmüştür. Iskalıyor. Sonra Joe Mack üzerine atladığımızda çılgına döner ve kaçar. Jill MacBride'ı kaçırıp havaalanına götürdü. Garner onu almaya gelir ve muhtemelen MacBride'ı öldürür.

"Şimdi daha büyük bir sorunları var. Şimdi Joe Mack'i büyük bir suçtan *yakaladık*. Garner ve Barakat, Joe'nun uyuşturucu satmasından endişelenmeye başlarlar ve Mack'leri anlaşmadan çıkarmaya karar v e r i r l e r . Lyle ve Ike'ı yakalarlar ama Joe'yu kaçırırlar.

"Ama yine de Weather'ı yakalamak istiyorlar çünkü o da asansörde Barakat'ı gördü. Yaklaşıyorlar ama sonra Virgil ve ben hastanede onun üzerine atlıyoruz ve Virgil onu ayak parmağından vuruyor."

"İyi atıştı Flowers," dedi Shrake.

Virgil, "Yaralamak için ateş ediyordum," dedi.

"Kapa çeneni," dedi Lucas. "Ben burada konuşuyorum. Garner'ın izini bulduk ve öldürüldü. Artık Joe Mack ve Barakat dışında kimse kalmadı. Joe Mack ailesini kimin öldürdüğünü biliyor, o yüzden Barakat'ı pusuya düşürüp boynunu kırıyor."

"Bu en zayıf nokta," dedi Weather. "Bunu bilmiyorsun."

"Bütün bu bölümde, gerçekten uzun olan tek adam Joe Mack'ti. Benden daha uzun ve daha güçlü. ME, Barakat'ı öldüren adamın muhtemelen Barakat'tan daha uzun olduğunu ve boynunu o şekilde kırmak için son derece güçlü olması gerektiğini söylüyor. Joe Mack bariz bir aday," dedi Lucas. "Onu intikam için öldürdü. Barakat'ın Lyle ve Ike'ı öldürdüğünü biliyordu."

Virgil, "Yani Hava Durumu iyi," dedi.

"Ben bundan biraz daha iyiyim," dedi Weather. "Bence mükemmelim."

Marcy: "Mantıklısın. Eğer Garner'ın MacBride'ı öldürdüğüne dair DNA çıkarsa, tüm suçlamaları kabul edeceğim."

"Yüz dolarına bahse girerim ki öyle," dedi Lucas.

Virgil, "Gömleklerim kurutucudan çıkar çıkmaz eve gidiyorum," dedi.

TOPLANMAYA BAŞLADI, Marcy Minneapolis'e doğru yola çıktı, Shrake ve Jenkins White Bear Gölü'ndeki bir buzda balık avlama turnuvasından bahsediyorlardı.

LUCAS VE WEATHER mutfakta yalnız oturuyorlardı ve Weather son operasyonun tüm aşamalarını gözden geçirdi.

"Yani çocuklar iyi olacak," dedi Lucas.

"Şey... sorunları olacak. İyi bir ailede birinci sınıfa geldiklerinde aşağı yukarı iyi durumda olurlar. Yine de bazı sorunlar olacaktır."

"Mutlu bir son," dedi Lucas.

"Bana gelince, tekrar hamile kalacağım," dedi Weather. "Babayı seçtin mi?"

"Evet."

"Çok yaşlısın," dedi Lucas.

"Hayır, değilim."

"Çok meşgulsün."

"Hayır, değilim."

"Peki. Tamam o zaman."

VIRGIL elinde çantası ve tüfek kılıfıyla koridordan aşağı indi ve "Misafirperverliğiniz için teşekkürler. Bunu bir daha yapmayalım."

"Dikkatli sür," dedi Weather. "Yollar berbat."

Lucas'ın telefonu çaldı ve cebinden çıkardı. Arayan bilinmiyordu. Cevap düğmesine bastı: "Alo?" "Bay Davenport?"

Sesi tam olarak çıkaramadı ama tanıdıktı. Devlet Çiftliği mi? "Evet?"

"Bu Joe Mack."

Virgil arkasını dönüyordu ama Lucas parmağını kaldırınca durdu. "Joe Mack? Joe-nasılsın?"

Joe Mack güldü ve şöyle dedi: "Pek iyi sayılmaz, anlıyor musun? Dün gece Al'ın boynunu kırdıktan sonra dışarı çıktım ve ciddi bir şekilde çantaya girdim. Hâlâ da öyleyim."

"Çantada mı?"

"Çantanın içinde. Neyse, gelip beni almak istersen barın aşağısındayım."

"Bana on beş dakika ver," dedi Lucas.

"Telefon numaranı nereden biliyor?" Lucas ceketini giyerken Virgil sordu.

"Kartımı Bal Arısı'na verdim, üzerine ev numaramı yazdım. Onunla konuşuyormuş."

Virgil'in kamyonetini flaşörleriyle birlikte aldılar ve karda bile son bloğun etrafından dolanarak arka taraftan içeri girmeyi başardılar. Silahlarını çekerek arka kapıyı denediler ama dışarıdan asma kilitle kilitlenmiş ve kapının üzerinde suç mahalli bandı olduğunu gördüler. Başka bir kilidin kırılmış olduğu ön kapıya doğru ilerlediler.

Jenkins tarafından kırılan pencere bir kontrplak parçasıyla onarılmıştı ama içeriden müzik kutusunun sesini duyabiliyorlardı: Robert Earl Keen, "The Road Goes on Forever."

Joe Mack'in barda oturduğunu ve önünde bir içki olduğunu görebiliyorlardı.

LUCAS önden girdi, Virgil bir adım arkadan ve sonra yana doğru kaçtı. Joe Mack ellerinde silahlarıyla onlara baktı ve "Benim silahım yok," dedi.

Lucas ve Virgil bir dakika boyunca onu izledikten sonra Virgil silahını bıraktı ve "Ee, gitmeye hazır mısın?" dedi.

"İçkimi bitirmem için bana bir dakika verin," dedi Joe Mack. "Benim de söylemek istediğim bazı şeyler var."

Lucas başıyla onaylayan Virgil'e baktı ve Lucas, "Bize her türlü yardımı yapabilirsin, dostum," dedi.

Joe Mack homurdandı: "Yardımmış, hadi oradan." Burbon bardağından bir yudum aldı, sonra şöyle dedi: "En çok da Honey Bee'nin tüm bunlardan haberi olmadığını söylemek istiyorum. Hiçbir şey. Beni hapse atmanıza yardımcı olacak hiçbir şey söylemeyeceğim, ama bunu size söyleyeceğim."

"Telefonda Barakat'ın boynunu kırmakla ilgili bir şeyler söylemiştin," dedi Lucas.

Joe Mack "Kanıtla" dedi.

VIRGIL arkasından yaklaştı ve "Dostça görünmek istemem ama üzerinizi arayabilmem için ayağa kalkabilir misiniz? Kendime bir bira almak isterdim ama silahın olabileceğinden endişeleniyorum. Silahlardan nefret ederim."

Lucas Virgil'i daha önce ameliyat yaparken görmüştü ve bira kavramından emin olmasa da gitmesine izin verdi.

Joe Mack tabureden kaydı ve Virgil onu dikkatle okşadı, sonra taburenin altına, bir silahın sıkışmış olabileceği yere baktı ve hiçbir şey bulamadı. "Silahım yok," dedi Joe Mack tabureyi geri alarak.

Lucas dedi ki, "Bunu söylemeliyim. Avukat tutma hakkınız var. Eğer avukat tutacak paranız yoksa ..."

İşi bittiğinde Virgil, "Tamam," dedi ve barın arkasına dolaşıp kendine bir bira çekti. "Lucas?"

"Belki sadece kısa bir tane," dedi Lucas.

Virgil Joe'ya, "Şunu tazeler misin?" dedi.

"Evet." Joe bardağı barın diğer tarafına itti.

Lucas, Joe Mack'in iki aşağısındaki tabureye oturdu ve Virgil biraları ortaya koydu.

"Tüm bu haklar meselesini neden yapıyorsun?" Joe Mack sordu. "Biri sorarsa yalan söyleyebilirsin."

"Gerekenden fazla yalan söylememek en iyisi," dedi Lucas.

Virgil: "Özellikle de mahkemede."

"Bak sana ne diyeceğim Joe," dedi Lucas. Birasından bir yudum aldı ve bardağın kenarından Joe Mack'e baktı. "Bu davanın büyük bir kısmı bizim için gerçekten kafa karıştırıcı. Babanın her şeyden haberi var mıydı? Yoksa sadece bir kurban mıydı? Uyuşturucuyu yukarıdaki tanka senin koyduğunu biliyoruz."

Joe Mack bir süre konuştu, Virgil bir dizi highballs servis etti -Kırık ön kapı soğuk havayı içeri alarak vurmaya başladı ve Lucas gidip bir sandalyeyle kapıyı sıkıştırdı ve bir saat kadar sonra işleri bittiğinde bütün hikâyeyi öğrenmiş oldular.

Virgil Lucas'a, "Çoğunlukla haklıydın," dedi.

"Eminim çok fazla konuşmuşumdur, değil mi?" Joe Mack söyledi.

Virgil, "Kahretsin Joe, biliyorsun, bütün bu olanlar oldukça berbattı," dedi. Başını iki yana salladı. "Şu MacBride denen kadın..."

"Kabuslar görüyorum," dedi Joe Mack. "Bağırsaklarımı patlattım..." "Bu Jill MacBride'a ya da kızlarına yardımcı olmuyor," dedi Lucas.

"Ah, kahretsin," dedi Joe Mack. Neredeyse boş olan bardağına baktı. "Bütün sorun, bizim aptal insanlar olmamızdı. Bütün bu belaya sebep olan da bu. Arka kapıdan alıp satmadan bu barı işletecek kadar zeki değildik. Büyük bir soygun yapacak kadar da zeki olmadığımız kesin. Mikey'nin o adamı tekmelemesi? Sadece aptalca. Cappy? Aptalca. Aptal olduğum için sizden kaçtım. Bunu biliyorum. Bunu herkes biliyor."

Geldiklerinden beri içtiği dördüncü içkiyi bitirdi ve Lucas, "Gitme vakti," dedi.

"Bir tane daha," dedi Joe Mack yalvarırcasına, gözleri sulanmıştı. "Biliyorsun, ben bir alkoliğim. Alkolik olmayı hep sevmişimdir. Başıma gelen tek iyi şeylerden biri. Bu benim son içkim olabilir, sonsuza dek."

"Bir tane daha?" Virgil Lucas'a baktı.

Lucas dönüp pencereden dışarı baktı, karla kaplı otoyolda tıslayarak geçen kirli arabalara, tepelerinde biriken gri bulutlara, kara şimşek gibi çorak ağaçlara. Bulutlar sönüyor ve soğuk içeri giriyordu: o gece eksi on, ertesi gece belki on beş derece. "Neden olmasın?" dedi. Böyle bir günde daha iyi ne yapılabilir ki?"

- - -

Bu yazarın kitaplarının tam listesi için buraya tıklayın veya adresini ziyaret edinwww.penguin.com/sandfordchecklist

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭🌻🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💝💜🦜💫⚜️